

DE
PRÆCIPVIS
GRÆCÆ
dictionis
IDIOTISMIS.

Auctore FRANCISCO VI-
GERO è Societate JESU
Rotomagensi.

---

*Decima editio prioribus nitidior, in
qua nonnulla qua deerant sup-
plentur, multa qua luxata erant
in proprium locum restituuntur,
plurima denique vitiosè exarata
corriguntur.*

LONDINI.

Excudebat J. D. impensis Guiliel-
mi Adderton, apud quem vane-
unt ad insigne trium deaurato-
rum Falconum in vico vul-
gò vocato Duck-
lane, 1647.

13-611

I V V E N T V T I

Φ Ι Λ Ε Λ Α Η Ν Ι

S.

EXpressum hunc mihi, vel
extortum libellum dice-
rem, nisi vel contritum
hoc jamque tralatitium
præfandi genus, veritatis fidem ele-
varet; vel, utcumque res cesserit,
non tam id oratione prædicandum
meâ, quàm vivorum in testium con-
scientiâ relinquendum putarem.
Nunc, cùm eorum ad studia volun-
tatem quoque meam adjunxerim,
consilii nostri rationem paucis habe.
Scribimus, non eruditis quidem, aut
multâ jam lectione maturis: disci-
pulos ipsi nos faciliùs habeant, quàm
doctores: nec tamen planè novis aut
rudibus. Medium quoddam Lecto-

ris ingenium quarimus, hoc est
grammaticis praeceptionibus molli-
tum nonnihil ac subactum. Huic vi-
am sternimus ad maiora, non vocum
immani congerie, quam invidiam ab
immensis voluminibus, vel ipsa bre-
vissimi opusculi species facile depre-
catur: sed eorum, ut vocamus, idio-
tismorum delectu, qui singulis in
orationis partibus, & occurrunt fre-
quenter, & precipuam quandam
vim, atque elegantiam Graecae dictio-
nis includunt. Ita enim se res habet
ut nonnullo quoque docendi usu didi-
cimus. Lingua omni, Graecaeque pra-
fertim, suus quidem est, ac singularis
genius, & certis quasi formulis illi-
gatus: quem simul ac deprehendere
cœperis, ames continuo, nec ante per-
sequi desinas, quàm assequare. Idem
nisi te afflaverit, frustra sudas, nec
minus inani, quàm molesto labore
jacteris necesse est. Hujus ergo tibi
vestigia quadam indicamus, eaque,
ut speramus, nec levia nimium, nec
obscura. Facem ad ea nonnunquam
Budeus

Budeus prætulit, fateor. Quæ
enim adhuc, tantum hunc Gallogra-
cia Musagetem δαδῆχον habuisse,
aut pœnituit, aut puduit? Extab-
bunt similia quædam in amplioribus
aliorum spatiis. Ne id quidem ad-
modum negaverim. Cur enim nova
prorsus, & inaudita cudere ambi-
tiosè velim, aut debeam, non video.
Sed ea tamen, dum vel passim distra-
cta, vel partem maximam parum ex-
plicata, vel tam altâ mole consēpul-
ta latent; sit omnino, vix ut unquam
à tironibus, aut videri possint, aut
depromi. Eadem si unum in fascicu-
lum collecta fuerint, si brevius pres-
siúsque compacta, si digesta commo-
dius, si familiarius enucleata, vel
manu, vel perâ claudi potuerint;
tam avidè legi solent, quàm facile
comparari. Horû ut deesset nihil, ef-
ficere contendimus. Et erunt, opinor,
præter ordinem cultûmque non pau-
ca, quæ nobis etiam, studiôque nostro
debeantur. Quod superest, tanti
fuerit, juvenis optima, priusquam

ad Græcorum Auctorum lectionem
aspices, totum hunc libellum semel i-
terumque decurrere. Ita enim eve-
nire vulgò solet, ut præproperâ festi-
natione legendi, multa prætervoles,
quæ diligentiorẽ & oculum postu-
larent, & manum, quæ tamen præ-
terita semel atque neglecta, & hoc
quasi damnata præjudicio, vix un-
quam abs te deinceps attentionis ali-
quid impetrare possunt. At post-
quam his utcunque notionibus con-
signata mens est, occurrentium ima-
ginum similitudine, cum excitatur
afficiturque facilius, tum ad illas in-
ter sese componendas suavius invi-
tatur. Ex quo dici vix potest, quan-
tum in posterum ad ista vel pervi-
denda lucis, vel retinenda firmitatis
accedat. Et quidem multos videas,
qui cum in legendo laboris plurimum
operaq; consumpserint, vix aliquot
Demosthenis periodos integro perpe-
tuoque sensu contexere noverint;
confusâ quadam vocabulorum, ut lo-
quuntur, notitiâ, ut re ipsâ sentiunt,
per-

perturbatione contenti. Quòdenim illa sententia totius absolutio, ex quarundam saepe vocularum aut significatione, aut collocatione apta sit atque nexa; his vel omissis, ut ferè fit, vel perperam intellectis, biet ipsa proinde pendeátve necesse est. Cui malo, quod nec leve quidem, nec mediocre videri debet, libellus hic noster, commodè, ut spero, facileque medebitur. Equidem prastare nolum, quæ hoc etiam in genere observanda videri possint, complexum eum esse omnia: temeritatis hoc esset, non fiducia: polliceri tamen amsim, qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius cujusmodi est, suppellectile paratus accesserit; cum per sese, in cæteris propè omnibus, quæ vel præterierit memoria, vel iudicium reliquerit, & subodorandis sagaciorem, & agnoscendis oculatiorem futurum. Vale, studiosa Inventus, & fructuere.

INDEX

CAPITVM

&

SECTIONVM.

Cap. I.

De Articulo Præpositivo pag. 1

Cap. II.

De Articulo Subjunctivo

6

Cap. III.

Sect. 1. *De Nomine in uniuersum, ac primum
de Substantivo.* 14

Sect. 2. *De Adiectivo, Comparativo, Super-
lativo, Numerali.* 18

Sect. 3. *De nominibus ἀποφράς, ἀρετή, ἀρχὴ, αὐτοφρόνη.* 24

Sect. 4. *De nominibus ἀφορμή, δειλία, δίκαιον, δόλος, ἔργον, ἐτεδόν, ἐτοιμος.* 28

Sect. 5. *De nominibus ἰσχυρός, ἰσος, κακός, κακός, κακώσις, ἰπαρχία, κλοπή, δημοσίαν, κοινός, κα-
τά-*

Index Capp. & Sect.

	pag.
τάχσεως, κυρία, θεωρησιμία, ἐρημηδική, κύειθ.	35
Sect. 6. De nomine λόγθ.	41
Sect. 7. De nominibus μέρθ, μοῖρα, μη- δεῖς, μηχανή, μικρόν ἢ μέγα, νεανικός.	45
Sect. 8. De nominibus ὁδός, οἶθ, ὀργή.	49
Sect. 9. De nomine ὅσθ.	57
Sect. 10. De nominibus ἔρθ, παῖδες, πᾶσαν, πλοῖμθ, πολιτεία, πολὺς, πρόγμα, πρᾶξις, πρῶγμα, πρᾶτα.	62
Sect. 11. De nominibus σημείον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥαδιέργημα, τέλος, τίς.	67
Sect. 12. De nominibus τοσῶτον, ὁδόνθ χεῖρ, χεῶν.	73
Sect. 13. De nominibus χρῆμα, χρυσός, χῶ- ρα, ὄρα.	75

Cap. I V.

De Pronomine.	80
---------------	----

Cap. V.

Sect. 1. De Verbo Activo, Passivo, & Neu- tro.	87
Sect. 2. De Idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi, & Subjunctivi pro- priis.	94
Sect. 3. De Idiotismis Infinitivi, & temporum quorundam propriis.	97
Sect. 4. De Verbis ἀγαπᾶν, σεσγᾶν, ἀπο- χρῶν,	

Index Capp. & Sect.

	pag.
χρῆς, ἀγῆν κὶ φέρῆν ἀπολαύ- ειν.	103
Sect. 5. De Verbis γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διάνκν, φάγῆν, ἐπιξίνααι.	107
Sect. 6. De Verbi εἰμί.	111
Sect. 7. De Verbis εἰπεῖν, ἐξέρχεσθαι, ἔξί- ναι, ἔοικα, ἔχω.	117
Sect. 8. De Verbis ἦκα, λανθάνω, μίλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, οἶ- μα.	123
Sect. 9. De Verbis καταγινώσκω, ὁφισκά- νῃν, παρίσταναι, πάσχειν, πεί- θειν, πειροῦν.	133
Sect. 10. De Verbis ποιεῖν, ποιέσθαι, περ- τῆν, περσποιέσθαι.	140
Sect. 11. De Verbis συσχροτῆν, συρρηγνύσθαι, συμφορνεῖν, ἰσθῆναι, τίθεσθαι, τυσχανῆν.	147
Sect. 12. De Verbis ὑπάρχω, & ὑποσελ- λομαι.	158
Sect. 13. De Verbis φαίνομαι, φέρω.	163
Sect. 14. De Verbis φθάνῃν, χωρεῖν & ἐξ- χωρεῖν.	168

Cap. VI.

Sect. 1. De Participio in universum.	172
Sect. 2. De Participiis quibusdam in oratione abundantibus.	180
Sect. 3. De Participiis γιγνώσκῃ, & ἐνδε- χόμενῃ.	182
Sect. 4. De Participiis verborum ὀνομάζω, παρέχω, πειλέχω, ποιά, τυ- χάνω, ὑπάρχω, εἰμί.	200

Index Capp. & Sect.

Cap. VII.

	pag.
Sect. 1. De certis aliquot Adverbiorum terminationibus.	193
Sect. 2. De Adv. ἀκριβῶς & ἄμα	197
Sect. 3. De Adv. ἀμέλῃ, ἀντικρὺ & ἀντι- κρυς.	200
Sect. 4. De Adv. ἀερότως, ἀτρίμα, ἀτρί- μας, αὐτίκα.	204
Sect. 5. De Adv. αὐτόθεν, εἴτα, & ἔπει- τα.	207
Sect. 6. De Adv. ἐπὶ, & ἐπικῶς.	211
Sect. 7. De Adv. ὅπως ἔσται, ἢ, ἢ, cum a- liis particulis.	215
Sect. 8. De Adv. μᾶλλον & μάλιστα	220
Sect. 9. De Adv. μάλιστα, μέχρι, οἷον, ὅ- μως.	223
Sect. 10. De Adv. ὅπ, ὅπως, ὅπως, ὅπως, ῥαδίως.	226
Sect. 11. De Adv. πῶς, ὡς, & iis quibus ap- probamus aliquid, aut improba- mus.	231
Sect. 12. De Adv. quæ præcipuam in negando vim ac suavitatem habent, ac nomi- natim de iis, in quibus μὴ præce- dit.	235
Sect. 13. De Adv. & vel & x, & particulis cum eo conjunctis.	239

Cap. VIII.

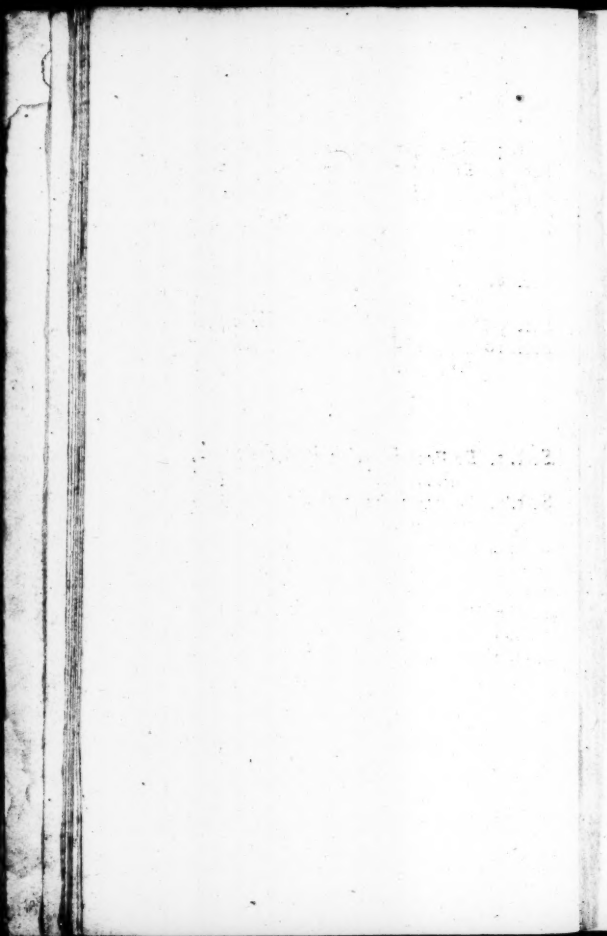
Sect. 1. De Conjunctione ἀλλά.	246
Sect. 2. De Conjunctione ἀντὶ spectata in primo & secundo usu.	250
Sect.	Sect.

Index Capp. & Sect.

	pag.
Sect. 3. De tertio & quarto usu ejusdem Con- junctionis.	256
Sect. 4. De Conjunctionibus ἀλλά & γὰρ	259
Sect. 5. De Conjunct. ὅτι, & ὅτι.	262
Sect. 6. De Conjunct. εἰ, ὡς, ἀντὶ, ἐάν, & adjacentibus particulis.	266
Sect. 7. De Conjunct. καὶ cum particulis adja- centibus.	275
Sect. 8. De Conjunct. μὲν & δὲ, cum adjun- ctis particulis.	284
Sect. 9. De conjunctionibus ὅτι & τοίνυν.	296
Sect. 10. De Conjunct. ὥς, cum adjunctis par- ticulis.	301

Cap. I X.

Sect. 1. De Præpositionibus ἀμφὶ, ἀνά, ἔνδ, ἀντὶ, ὑπὸ	312
Sect. 2. De Præpp. διὰ & εἰς.	321
Sect. 3. De Præpp. ἐν vel ἐν & ἐν.	329
Sect. 4. De Præpp. ἐνί.	339
Sect. 5. De Præpp. κατὰ, ὑπὸ, & ὑπὸ.	352
Sect. 6. De Præpp. πρὸς.	360
Sect. 7. De Præpp. ὑπὸ & ὑπὸ.	369
Sect. 8. De Præpp. ὑπὸ.	374
Sect. 9. De Præpp. ὑπὸ, ὑπὸ, κατὰ.	381

Præter παρεργίης litterales & σφάλματα Ortho-
graphica, quæ vel ocularissimum subinde fu-
giunt, alia majoris momenti

Errata

ID est, pag. 74. li. 5.

acriter, p. 129. l. 15.

πλείν, p. 132. l. 2.

εἰ, p. 279. l. 13.

φάσις, p. 392. l. 18.

quod Hesyc. p. 396. l. 13.

ΤΩ ΛΟ'ΓΩ, p. 402. l. 14.

ut χ'εῖτα, *Uc.* p. 407. l. ult.

sic corrige.

idem est.

ac ritus.

πλοίε.

οἱ.

φάσις.

apud Hesyc.

ΤΩ ΛΟ'ΓΩ.

ut χ'εῖτα per thlipsin
τῶ ι-καεῖτα: per cra-
sin vocalium α ε-κα-
τα: & per syneresin
Uc.

Imprimatur.

Io. Langley.

Septemb. 19.
1646.

DE PRÆCIPUIS
GRÆCÆ DITIONIS
IDIOTISMIS.

CAPUT I.

De articulo præpositivo.

REGULA I.

ARTICULUS præpositivus No- Nomen
men sæpe ac Participium invol- ac Parti-
vit, tametsi neutrum exprinatur, cipium in-
ut ἡ Ἀσίας ἢ πρὸς τὰς ἀνατολάς, voluit.
id est, pars Asiae quæ ad Orientem spectat;
ubi subauditur μερὶς, pars, vel πλάτος, latus,
& Participium ὄντα, vel σπρεφομένη, conuer-
sa, vel aliud simile. Ita neutrum τὸ usurpa-
ri possit, intelligendo μέρ & cum Participio
ejusdem generis.

II.

Eodem sensu hic Articulus eleganter ge- Eodem
minatur, ut ἔχεις τὴν ὁδὸν, τὴν πρὸς τὴν σω- Eodem
τηρίαν, salutis viam insistere, ubi subauditur sensu ge-
Participium φερέσης, vel ἀγέσης. minatur.

III.

Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Cum ad-
Præpositione jungi solet; tumque Adver- verbio,
bium & Præpositio vice Nominis fungun- & præpo-
tur. sitione.

tur : ut ὁ βασιλεὺς, ὁ τῶν βασιλέων πάνυ, sub-
auditur ὧν, Rex regum maximus : οἱ καθ' ἡ-
μᾶς, subauditur ὅντες, nostri temporis homines.
Quo in genere usurpantur maximè Adver-
bia loci, ut ἄνω, sursum, κάτω, deorsum :
temporis, ut πάλαι, olim : quantitatis, ut ἄ-
ρῳ, ὑπεράρῳ, id est nimium, excellenter, supra
modum. v. c. ἡ ἄνω βασιλεία, caeleste regnum,
οἱ πάλαι ἄνθρωποι, prisoi homines.

IIII.

Quod Latini dicunt, *alter quidem, alter*
verò : Græci, ὁ μὲν, ὁ δέ, per omnes casus :
ut τῶν ἡμῶν συμμαχόντων, οἱ μὲν ῥαθυμῶσιν,
οἱ δὲ ἀθυμῶσιν, ex sociis nostris alii torpent, alii
deficiunt animo. Quo sensu, nonnunquam
genitivus partitionis transit in casum arti-
culi : ut in exemplo allato, οἱ συμμα-
χόντες, pro τῶν συμμαχόντων. Rectè ta-
men dicitur, εἰς μὲν, ἑτέρῳ δέ, id est, *alter*
quidem, alter verò ; gallicè, l'un, l'autre. De-
mosth. pro Cor. δύο δὲ χυμεγάλα, ἐν μὲν, ὅτι
ἐστὶ τῶν ἰσῶν ἀγωνίζομαι, ἑτέρῳ δέ, &c.
id est, tum duo præsertim, quæ sanè magna
sunt ; alterum, quòd non aequalibus de rebus
contendam, alterum, &c.

V.

Idem Articulus in omni genere, cum
præpositione χτὶ, elegantes habet significa-
tus : ut τὰ καθ' ἡμᾶς, res nostri temporis :
τὸ καθ' ἑλόν, in universum, vel quicquid uni-
versè fit : οἱ καθ' ἕνα καὶ ἄλλοι, ut οἱ καθ' ἕνα
πορεύομενοι σκοπεῖται, milites sigillatim
incedentes : αἱ χτὶ μία, une à une : οἱ καθ' ἕ-
να, singuli.

VI.

Adverbium γῶν, & Participium neutrum
ἐχόν,

ἔχον, cum præpositivo neutro, vel uno verbo ἰσχυρόν, significat nunc: ut ἰσχυρόν ἐν ἀγαθαῖς γίνομαι ἢ ἐλπῖσι, nunc quidem optima spe vivo. πεννύ-
χον.

VII.

Ὁδε, ἡδε, τόδε, repetito præpositivo articulo, Atticè pro ὅδε usurpatur: ut ὁδε ὁ ἀνδρῶν, hic homo: nec unquam nisi utcumque demonstrando. Sæpe autem δὲ acutum, pro δε enclirico usurpatur; at ferè eum masculino tantum, ὁ, vel neutro τὸ, quod tunc accentu caret: sic ὁδὶ pro ὁδε, & τοδὶ, pro τόδε. vix autem, ἡδὶ pro ἡδε. Demosth. pro Cor. διότι ταῦτ' ἔγραψεν ὁδὶ ἐπὶ ἐμῇ, Quare hæc ille scripsit, vel decrevit meâ causâ. ὁδε, ἡδε
τόδε.

VIII.

Τῆδε id est, ἐν τῇδε τοῦ τόπου, hoc in loco, vel hæc adverbali: opponitur autem τῷδε καὶ ἐκεῖσε, illuc, vel illic: nam τῆδε καὶ ἐκεῖσε σφέραδι, huc illucque volui significat. τῆδε.

IX.

Τόδετι apud Philosophos, rei substantiam ἡδετι. essentiâque significat, quam Aristoteles vocat, τὸ τί ᾧ ἐῖναι, quod quid est esse.

X.

Τὸ διὰ τί apud eosdem, causa est propter τὸ διὰ τί. quoniam aliquid sit.

XI.

Τὴν cum numerali πρῶτον, id est, ab ἢ πρῶτον initio: τὴν ταχίστην, id est, celeritè: ut τὴν ταχίστην ὅτι πρῶτον τῶν πρὸς χεῖρας, longissime summa cum celeritate procectus est.

XII.

Articulus hic præpositivus, cum gignendi casu nominis proprii, vel involvit substantivum ὁ pro
πᾶσι.

stantivum υἱός, aut παῖς, *filius*; vel pro illo sumitur. Nam ὁ τῷ Δημοθένοισι, est *filius Demosthenis*. Ita Virgil. 6. Æn. Diophobe *Glauci*, Διηφόβῃ ἢ τῷ Γλαύκῳ. Sæpe tamen Articulus etiam subintelligitur. Demosth. pro Corona. Κτησιφῶν Λεωθένης, Ctesiphon *Leosthenis filius*: Et paulo post, Δημοθένης Δημοθένοισι, *Demosthenes Demosthenis filius*.

XIII.

τὸ pro ὅ.

Tὸ cum neutro adjectivo, ac ferè superlativi gradus, ponitur eleganter pro subjunctivo ὅ, quod, maximè cum recensitis levioribus, ad id quod gravissimum sit devenitur: ut τὸν μὲν φίλοις πεφανάκιε, τὴν δ' εἰκίαν διέφθορε. τὸ δὲ μιανότατον, καὶ τὸ πατέρα ὑκίστατο, *amicos ludificatus est, domum pessumdedit, quodque scelestissimum est, patrem verberavit*.

XIV.

ἐπὶ τὰδε. Ἐπὶ τὰδε, significat propriè *cis*, cum genitivo loci, atque ut plurimum fluvii vel montis: ut, ἐπὶ τὰδε τῶν ὄρων, *cis montes*; ἐπὶ τὰδε τῶν ποταμῶν *cis fluvium*. Opponitur τὰ ἐπέκεινα, *trans, ultra*: ut ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἀλπεων Κελτικὴ, id est, *Gallia Transalpina*: at ἡ ἐπὶ τὰδε τῶν Ἀλπεων, *Cisalpina*. Simili ferè sensu dicitur, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, *ex hac quidem parte, ex altera verò*.

XV.

τὸ ὅν.

Tὸ ὅν singulari modo significat τὸ μέγας, *partem*, ut apud Aristidem in Panath. τὸ ὅν, τὸ μὲν ὅν πρὸς ἄρκτον ὄρει, τὸ δὲ ὅν πρὸς μεσημβρίαν, *regionis pars altera Septentrionalis est, altera Meridionalis*.

XVI.

τὸ μὲν,
τὸ δὲ.

Tὸ μὲν, τὸ δὲ vel τὸ μὲν ἢ, τὸ δὲ ἢ, significat,

cant, partim quidem, partim verò, ut τὸ μὲν ἐλπίδῳ, τὸ δὲ ἐπὶ δέοις, partim spe, partim metu. Eodem sensu dicunt, τὰ μὲν, τὰ δὲ, & τὸτο μὲν, τὸτο δὲ: quæ voces nonnunquam usurpantur in principiis periodorum, maximè disjunctarum, præsertim ubi res pluribus, aut testimoniis, aut exemplis illustratur.

XVII.

Τὸ λεγόμενον, verbat. dictum, id est, ut est in proverbio, quod ajunt. Plato in Gorgia, *τὸ λεγόμενον*, Αλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατέπιν ἐορτῆς ἡχομῶ; an verò post festum, quod ajunt, advenimus?

XVIII.

Neutrum τὸ in singulari, non solum cum infinitivo conjungitur per omnes casus, si vocantem excipias; ut τὸ ποιεῖν, facere, *τὸ ποιεῖν*, faciendi, εἰς τὸ ποιεῖν, ad faciendum, ἐν τῷ ποιεῖν, faciendo. Sed etiam aliis quibusdam modis observatione dignis. Primus est, in dandi casu, qui ferè per quòd, vel quoniam, vel cum, resolvi debeat. Demosth. pro Cor. τὰς βλαστημίας (αὐτῶ) συκοφαντίας ἔσας ἐπιδείξω, μὴ μόνον τῷ ψαδῆϊ εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ (εἰ τὰ μάλιστα ἦσαν ἀληθεῖς) ἔτως ὡς ἐγὼ κέχημαι, τοῖς πράγμασι συμφέρειν χεῖρουσθαι. Ejus maledicta, sycophantæ criminationes esse ostendam, non modò quòd falsa sint, sed etiam quòd, ut verissima essent, ita tamen gerendæ res fuerint, ut ego gessi. Secundus est, in accusandi casu, cum voce, alterius cujuscumque casus, materialiter, (ut loquuntur) positâ, sequente verbo activo. Demosth. ibid. ὑμεῖς δ' ἄνδρες Ἀθλωαῖοι, τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἶπω, id est, vos Athenienses, vos autem cum dico: ubi τὸ est accusat.

eufat. casus, ὅμοις autem, nominat. Tertius est, cum aliis etiam orationis partibus, maximeque adverbio, quod tamen verbum sequitur. Demosthen. ibid. μὴ τ' ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι, ὥστ' ἴτε πῶς ἀλέξιν ἡμᾶς ἐμὴ δέη, id est, ne ab adversario consilium petatis, quemadmodum audire me debeat.

Articulus
& nomen
diversi
casus.

XIX.

Sæpe, apud Oratores præsertim, præpositivus articulus ita præmittitur, ut casus nominis sequentis ob verbum adjunctum mutetur; ubi dubium est, quo ex pluribus nomine res appellanda sit. Demosth. pro Corona, ἢ τ' ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε κακίαν, εἴτε ἀγνοίαν, εἴτε καὶ τὰυτὰ ἀμφοτέρω εἰπέειν, id est, aliorum Græcorum, sive oportet improbitatem, sive ignorantiam, sive hoc utrumque dicere: pro καὶ τ' Ἑλλήνων, εἴτε κακία, εἴτε ἀγνοία, εἴτε καὶ ἀμφοτέρω, aliorum Græcorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel utrumque.

CAPVT II.

De subiectivo articulo.

REGULA I.

ὅς μὲν, ὅς
ἢ pro ὅ.

Σ μὲν, ὅς ἢ, non tantum apud Poetas, sed interdum apud Oratores, pro ὅ μὲν ὁ δέ. sic καὶ ὅς, verbatim, & qui: id est, tum ille, supple, ita loqui cepit, vel perrexit: pro καὶ ὅ, vel αὐτὸς. sic ἢ δ' ὅς, inquit ille, pro αὐτὸς, Dialogistis frequentissimum est. Quibus in locis, ἢ pro ἑν

ἔφθ usurpatur, & δὲ abundat. Imo absolute ὅς pro ὃ nonnunquam usurpatur. Plutarch. Public. ὧν (λόγῳ καὶ πλείτε) τὰ μὲν ὁρῶντες ἀεὶ χρώμεθα, αἳ δ' εἰ τοῖς δεομένοις ἐπαρχόν : quorum duorum altero rectè semper utens, altero indigentibus abundè subueniens : ubi αἳ δ' οὐ, pro ἀπο' τῶ.

I I.

Οἷς primò redditur quis, vel quisnam, ὅς, sine interrogatione, ut ἐκ οἷδα ὅς, ἄν τῷ το quis. ποιήσῃ, nescio quis hoc facerit; sic ἦ τις, ὅ, τι cum virgula post ὅ, (ut distinguatur à conjunctione ὅτι, quòd :) quoniam, quodnam, per omnes casus. Secundò, quisquis, ut ὅς, ὅς, ἐν τῷ σχάσει αὐτῷ, quisquis in eum incidit. quisquis Quo sensu non rarò præcedit πᾶς, vel sequi πᾶς ὅς, tur ἔν, quæ particula unicam vocem efficit ὅς, ὅς, cum ὅς : sic ὅς, ἔτινος, οἷτινος, in omnibus numeris. At πᾶς tantum in singulari, ac ferè in nominandi casu πᾶς ὅς, quicumque : In plurali autem πάντες ὅσοι, non πάντες οἷτινες, id est, quotquot. Sequi πάντες etiam possunt ὅς, vel δὴ, vel ποτε, vel οἷ, ὅσοι, non trumque simul, vel cum eadem particula ἔν : οἷτινες. ut ὅ, τί ὅς, ὅ, τι δὴ, ὅ, τί ποτε, ὅ, τι δὴ ποτε, vel ὅ τι δὴ ποτε unico verbo : vel ὅ, ὅ, τι δὴ ποτε una itidem voce, id est, quicquid ποτε tandem.

I I I.

Falluntur qui putant, κα vel ἀν eodem ὅς, ἄν, planè modo addi posse, ita ut ὅς, ἄν, vel κα, καν. apud Poetas ὅς, κα, aut καν, simpliciter usurpentur, pro ὅς : adhibentur enim istæ particulae, ut conjungantur cum modis & temporibus sibi propriis, optativo, vel subjunctivo; imperfecto, vel aoristo indicativi, (ut

(ut fufius ostendetur cap. de Conjunctione, Sectione secunda:) non autem ut aliquid ad eam significationem conferant: alioqui diceretur ὅστις ἂν ποιεῖ, ut ὅστις ποιεῖ, *quicumque facit*; quod tamen falsum est: dicitur enim ὅστις ἂν, vel ὅστις καὶ ποιήσειεν, aut aliud simile, id est, *quicumque fecerit*. Ita ὅς καὶ, vel ἂν, simul, non significat *quis*; sed ὅς tantum.

I V.

ὅτις, Poëticè eodem utroque sensu ponitur, quo ὅστις. Homerus sapissime, ut Odyss. M. Αἱ ῥά τὰ πάντα
 pro ὅστις. Ἀνδράπῃς δέλγυσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται,

Quæ quidem (Sirenes) cunctos homines demulcent, quisquis ad eas venerit; ubi tamen ὅτις non sumitur pro ὅτινες, ut nonnulli volunt, etiam si pluralis præcedat; imò accusativus Poëticus, ὅτινα pro ὄντινα, & ὅτινας, pro ἔσινας usitatus est, & ὅτινα in neutro plurali, pro ἅτινα.

V.

ὅστις, qui quidem. Tertiò ὅστις, est *qui quidem*, in omni genere, numero & casu: Poëticè, ὅς τε. male enim diceretur ὅς μὲν. vide cap. de Conjunctione, Sectione octava, Regula prima.

V I.

ὅτε. Amant etiam Oratores ὅτε, pro οὗ, vel ἑτινος: & ὅτω, pro ᾧ, vel ᾧ τινι. non autem ὅτον, pro ὅν, vel ὄντινα. Ita sæpe, ἀν' θ' ὅτε, id est, *cujus rei causa*, vel, *quamobrem*. Εφ' ὅτω, *Qua in re*: ubi non rarò ἀφορμὴ τινὰ, id est, commoditatem, & occasionem aliquam significant. Demosth. pro Cor. ἐτ' ἡμῶν τοῖς περὶ διδύμοις, τὸ ἔχον ἐφ' ὅτω δ' ἀγορεύσει, *Efficit, ut vos proditores,*

proditores, aliquam semper munerum accipien-
dorum commoditatem habeatis. verbat. in quo,
vel pro quo munera capiat.

VII.

Ὅς aliquando sumitur, rariùs licet, pro
τίς interrogativo, ac præsertim in neutro
genere. Sic enim Oenomaus apud Euse-
bium, lib. 6. Præparation. p. 275. nov.
edit. ὧν ὃ ἐνεκα, ταῦτα περσιώεσκα τῷ
λόγῳ; quorsum autem ista dicendo persequi-
tus sum? Tu parcè imitare.

VIII.

Dativus scemininus ᾧ, quatenus, aut qua ᾧ quate-
ex parte, aut quo modo, sæpe significat, eisque
ferè respondet ταῦτη: ut ὁ ἀνδρωπῶ, ᾧ
μὲν λογικός ἐστίν, ἐφίεται τῇ ἀρετῇ, ᾧ δὲ σαρκι-
κός, ἔχεται τῇ γυνῶν: id est, homo quā ra-
tione præditus est, virtuti studet, quā verò cor-
pore, ad res terrenas adhærescit. Hac ratione
conjugitur cum verbo ἐνδέχεται id est, quā
licet; & cum verbo παρήκει, quā contingit,
quā fert casus, utcumque: sæpius tamen dici-
tur ὅτι ἂν παρήκει vel παρήκοι, ut dicitur
infra.

IX.

Eodem ferè sensu dici potest, καθ' ὃ, παρ' ὃ, καθ' ὃ, vel καθ' αὐτό, καθ' ὅτι: vel unica voce καθ' ὃ, καθ' ὃ, καθ' ὅτι: ut καθ' ὃ τοῖς ὅμοις
συνέχεται, qua parte cum humeris conjugitur.
Aliquando tamen καθ' ὃ, τι significat, ut
v. g. καθ' ὃ, τι φιλεῖ ἐν πολλῷ, id est, ut jam
fridem solet: καθ' ὅτι πόλις αἰεὶ αὖθις διοικη-
θήσεται, quomodo civitas quamoptimè guber-
nari possit.

X.

Idem ferè significant ἀν' ὃ ὅτι, ἀν' ὃ ὧν, ἀν' ὃ ὅτι
ἔστι.

Ἦ ὦν : quæ tamen sæpius reddi debent, *quamobrem* : ètque loquendi ratio perfamiliaris Aphthonio : frequentius tamen dicitur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' ᾧ δὴ. ad significandum, *quamobrem*. Sæpe tamen ἐφ' οἷς, & ἐφ' ᾧ, sumuntur pro ἐπὶ τοῖς, ἐφ' οἷς, & ἐπὶ τῷ, ἐφ' ᾧ, id est, propter illa, in quibus. Demosthenes pro Corona, αὐτὸς ἑστὶς μοι μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς ἐχ' ἰσχυρὰ δύνῃ μὲ ἐσσηπανᾶσαι, id est, Ille ipse testificatur, me propter ea, quorum rationibus reddendis obnoxius non eram, coronatum esse.

XI.

ἢ pro οἷς.

Idem scemininum ἢ, in dativo, sumitur interdum pro οἷς, ut ἢ τῷ αὖ σοι δοξέειν, ut tibi videtur : interdum pro Ἦ ἔ, ut ἢ τῷ πανερώτατον αὖ ἡύοντο τ' ἀληδὲς, ex quo, vel, qua ratione veritas clarissime intelligi possit. Interdum pro ὅσων, tuncque jungitur comparativo ; ut ἢ μακροτέρῃ ὁδῷ, ταύτῃ καὶ διαύρον ἐδραμῶν, quò longior via, eò celerius excurret.

XII.

Subjunctivus
cum ver-
bis etiam
activis.

Subjunctivus articulus, more Latinis ignoto, ita præpositivum aut nomen involvit, ut in eodem casu eleganter ponatur, in quo præpositivus aut nomen poneretur, licet verbum sequens alium post se casum pestuler : ut μὴ δένα ὦν, vel αὐτὸν ὦν ἐπαδεν ἰσχυρότερον ποιεῖται, nullam eorum quæ passus est rationem habet ; pro μὴ δένα αὐτὸν τ', αὐτὸν ὦν ἐπαδεν ἰσχυρὰ. &c. sic, οἷς ἐχ' φίλοις προσπαῶς τε καὶ φιλανδράπτως αἰεὶ προσφέρεται, quos habet amicos suaviter eos semper humanitérque tractat.

XIII.

Græcis hoc cum Latinis commune est, ut subjunctivus Articulus Pronomen antecedit elegantius, quàm sequatur. Demosth. pro Cor. ipso statim in limine, *Ἐπειδ' ὅτι* μάλιστα ὑμῶν, τὸτο ἀδυσῆσαι τοῦ θεὸς ὑμῶν, id est, *Deinde, quod vestra maximè interest, id ut Dii vobis in animum inducant.* Est enim hic, ἀδυσῆσαι, mentem injicere.

Subjun-
ctivos art.
præpositus.

XIV.

Neutrum singulare ὃ, maximè apud Thucyd. aut sæpe vacat, aut idem est quod καὶ ὃ, in quo. Insignis est locus ille lib. 2. ubi ὃ, in duo membra sic tribuitur, ut per sese vel omnino pendeat, vel utrumque resolvatur in καὶ ὃ. Sic enim ait, ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν ἀπείρο, λογισμὸς δ' ἐν-
νον φέρει. Quo quidem in genere, cæteris au-
daciam ignoratio, consideratio timiditatem af-
fert. ubi ὃ, duobus nominibus ἀμαθία, & λογισμὸς explicatur.

XV.

Neutrum plurale αὐτὸ, cum particula το, ἄτε, ut-
significat utpote, vel quippe: ut ἄτε ἐπὶ πλεῖστον πο-
λέμῳ, ἄτε καὶ καὶ ὧν, μέγιστον ἐφο-
βήσατο φόβον, propter imminens bellum, ut-
pote ignavissimus, summi timore percussus est.
Dicunt etiam, ἄτε δὴ, & οἷα δὴ, eodem
sensu.

XVI.

Idem neutrum in dandi casu numeri utriusque, maximèque pluralis, cum oportuno verbo conjunctum, pro substantivo ejusdem significationis, ac verbum illud usurpatur. Demosth. pro Corona, οἷς γὰρ
εὐτυ-

αὐτὸ cum
verbo, pro
nominis.

ἐντυχήκεσαν ἐν Λαδικαῖς, (de Thebanis loquitur) ἔμετρίων ἐπέχρωτο: verbatim, *in quibus felices in Leuctris fuerant*, id est, τοῖς ἐντυχήμασι, sua illa apud Leuctra felicitate minus moderatè usierant. Ibid. ἐν οἷς ἡμάρτανον οἱ ἄλλοι, κακῶς ἐφρόνον, αὐτοὺς παρεσκεύαζέτο, pro τοῖς τῶν ἄλλων αἰμαρτήμασι, καὶ τοῖς ἀφροσιλογισμοῖς, aliorum peccatis stolidisque consiliis instructior fiebat.

XVII.

Hic articulus apud Atticos, nomen aliquod diverso in genere sequitur, ita ut sensus pendeat, ac necessariò phrasis alias in voces resolvi debeat, ut explicari commodè possit. Tale est illud ejusdem Thucydid. eodem ex lib. in oratione Periclis, quâ parentes eorum consolatur, qui pro patriâ occubuerant. Τὸ δ' ἐντυχές, inquit, αἱ αὐτῆς ἀπρεπείας λείψον, ὥσπερ οἱ δὲ μὲν νῦν τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λείψης: verbatim, *Felicitas autem, qui honestissimum sortiuntur, ut illi nunc exitum, vos vero dolorem*. Vbi articulus οἱ cum ἐντυχές, nullo modo construipoteat; Ita ergo sententiam exple, τὸ δὲ ἐντυχές τέτοις αὖν ὡς ἀγχοίλο, οἱ αὖν, &c. vel τὸ δὲ ἐντυχές τότε αὖν ἡγχοίλο, εἴ τινες αὖν τῶν εὐπρ. &c. aut alio simili modo: id est, *illis autem verè felicitas obvenit, qui honestissimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipsi, dolorem sortiuntur. vel, In eo autem sita felicitas est, si qui, &c.*

XVIII.

ἀπᾶ, pro
τινά.

Ἀπᾶ spiritu aspero sæpe Atticī, maximè Plato, pro τινά usurpant, partim interrogativè, partim indefinitè. Interrogativè quidem, ut Demosthenes, πῶς, καὶ ἀπᾶ διελέσθη;

διελέσθην; quomodo, & quænam locutus est?
Indefinitè verò, ut Plato secundo de Rep.
εἰ τις ἀρωγὴν αὐτὰ ἄλλα ὄσιν, si quisierit.
quispiam, quænam ista sint.

XIX.

Ἄλλα spiritu leni, aliquando significat ἄλλα, pro
nonnulla quedam: ut ἄλλ' ἄλλα, alia quæ-
dam: ὀλίγα ἄλλα, pauca quedam. Alibi
verò, ornatus causa tantum adhibetur: ut
πολλὰ ἄλλα μάτῳ διασπασθεὶς ἔχεν, mul-
ta studiosè frustra curavit. Aliquando idem ἄλλα,
valet, quod particula expletiva, nam, apud
Latinos; maximè cum πάντα, vel ποῖα: ut
ποῖα ἄλλα διεπράξατο; quænam perfecit?
πάντα ἄλλα, quotnam?

XX.

Eadem vox est ὑποκομιστικὴ, id est, adu-
lantis atque blandientis, qua minor majore
rem blandè appellat: quo sensu à veteribus
quoque Romanis usurpata est, auctore Fe-
sto; ut τέττα, amici minores, seniores ap-
pellando, dicere soliti erant.

CAPUT III.

De nomine.

SECTIO I.

*De nomine in universum : ac
primum de substantivo.*

REGULA I.

*Casuum,
numero-
rum, ge-
nerumque
mutatio.*

NOTANDUM est apud Atticos, ma-
ximèque Plat. creberrimas esse ca-
suum & numerorum mutationes,
imo etiam aliquando generum : quæ læpif-
simè fallent, nisi cautè ac diligenter atten-
dantur ; quâsque tyrones facillè imitari non
oportebit. Demosth. pro Cor. cùm dixisset,
λέγεις ὃ δὲ ἐπεσείναι τῷ δημοτικῷ, ὥσ-
περ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὸς καὶ συζγαλῶν :
id est, ea commemoras, quæ in homine populari
esse debeant, perinde ut si statuam aliquam cla-
borandam ex syngraphâ locasses : Addit, ἢ λό-
γῳ τῷ δημοτικῷ, ἀλλ' ἔ τοῖς πρῶτοις
μινωσχομῶν, in accusativo, cùm præce-
dentia in nominat. dixisset : id est, aut qua-
si populares homines, verbis, non rebus ipsis
agnoscerentur. ὥσπερ enim cum accusat.
construi potest.

II.

*Substan-
tivum in
fine.*

Substantiva membrum eleganter aut pe-
riodum terminant, præmisso adjectivo, &
verbo interposito : ut ἡ καὶ ἡ Ἑλλάδα κυ-
εωλεξίας

εὐλογίας καὶ πίστεως ἔχειται ἢ φιλοπονίας,
 omni studio Græcæ dictionis proprietatem se-
 ctari: sic, πάσαις δεξιότησιν ταῖς φιλοσοφ-
 σύναις, omnibus humanitatis officiis colere.

III.

Substantiva quædam, ac præsertim ὁδός, Substan-
 tiva, γραμμή, linea, μέρος, pars, vel portio, μέ- τίνα quæ
 ρθ, idem: eleganter subaudiuntur, ut subaudi-
 εὐθείας ἐκτραπῆναι, vel Ἰζεσηκῆναι, vel untur.
 Διαμαρτεῖν, subauditur ὁδὸν, à recta via ὁδός.
 aberrasse: sic, ἢ ἐπὶ πολυμαθίαν ἵέναι,
 supple ὁδὸν, rectam ad eruditionem viam in-
 sistere. Quod etiam uno verbo ἐνδυναρεῖν,
 vel ἐνδυναρεῖν dicitur. Sic apud eos creber-
 rimum est, ἐναντίαν ἵέναι, vel ἰσὺ ἐναν-
 τίας φέρεται, subintellecto substantivo με-
 ρός, vel ὁδός, id est, contraria via ferri: ἀγ-
 ραῖν ἢ ἐπὶ θανάτῳ, id est, ad mortem rapi.

IV.

Subauditur etiam δίκη, in rebus forensi- δίκη.
 bus, ut δὲ εὐθείας, vel κατ' εὐθείαν ἀντα-
 γωνίζεσθαι, candidè, sincerè, cum adversario,
 ὡς quasi recto pede contendere, quod etiam di-
 citur ἐνδυνάμει, χεῖρσιν, vel ἐνδυνάμειν,
 sic κρίνεσθαι ἢ ἐπὶ θανάτῳ, sub. δίκην ἔ-
 σθαι, id est, capitis causam dicere.

V.

Subauditur etiam ἡμέρα, dies: nam τῇ ἡμέρᾳ.
 προτεραίᾳ, id est, pridie, quod Plutarchus
 in Theseo dixit, μὲν πρότερον ἡμέρᾳ, cum
 gignendi casu, ἢ ὁπσείων, id est, pridie festi
 in Thesei honorem instituti: & τῇ ὑστεραίᾳ,
 id est, postridie, cum gignendi etiam casu,
 quod fortè dici non possit μὲν ὑστερον ἡ-
 μέρᾳ.

VI.

ὁδός.
φωνή.
λέξις.

Satis dici non potest, quodnam substantivum intelligatur in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii Maximi vita, ἥ ἦσαν ὁ πεμ-
φθεῖς ἀγγελῶ ἀπ' ἐνδείας ἐκ ἐφεφεσεν,
id est, acceptam cladem, nuncius uti res erat,
apertè ingenuèque non retulit: videtur ta-
men subintelligi ὁδός, ut tota phrasis sit me-
taphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διγνήσεως.

VII.

ἐδετέρεα.
ληπτός.

In dandi casu singulari ἐδετέρεα, id est,
neutra, subauditur etiam aliquid, ut χρεῖ-
μερίδι, aut aliud simile, cum verbali ληπτός,
capiendus, est enim ἀνδρωπῶ ἐδετέρεα, λη-
πτός, homo tam solers ac providus, ut neutra
parte, aut potius nulla, vel (quod melius)
nulla ratione capi possit. Themistius or. 10.
καίτοι γε πατριάρχων εἶχον ἐδετέρεα, ληπτόν,
tamen si patrum habebant, qui nullo modo ca-
pi posset, id est, omni ex parte tutum, ac tutum.
Huic aliquatenus opponitur θατέρω, ληπτός,
id est, altera ex parte, captu facilis. Euse-
bius Demonstrat. l. 4. c. 9. de Dæmone
loquens, διὸ καὶ ἡ χεὶρ τῶν ἐθνῶν ἀπάντων ἀ-
πειλήσας θατέρω, ληπτοῖς τοῖς παροῦσιν
ἀνθρώποις εὗρετο, id est, at gentibus omni-
bus gravia minatus cum esset, alia ratione suis
ipse venabulis captu faciles homines reperit.
Intelligit autem voluptatis illecebram, de
qua ibid.

VIII.

Neutra
defective
posita.

Nomina quædam neutra multitudinis
numero, ferè ἐλλειπτικῶς usurpantur; ac
potissimum cum sequentibus verbis jun-
guntur, εορτάζειν, festum celebrare, πα-
νηγυρίζειν, conventu publico aliquid cele-
brare,

brare, & θύειν, sacrificare. Hujusmodi sunt, τὰ σωτήρια, id est, ea quæ pro salute recuperanda, vel recuperata sunt: τὰ χαριστήρια: quæ in gratiarum actionem: τὰ μελίχια, & τὰ ἱλαστήρια, quæ valent ad placandum & conciliandum Numen: τὰ διαβατήρια, ad, vel ob felicem transitum: τὰ ἐπινίκια, ob victoriam: τὰ εἰσιτήρια θύειν, ob felicem, Athenis, ingressum in ordinem Senatorium, sacrificium persolvere: τὰ ἐνασφάλια, quæ ob felicem nuntium: τὰ γυέθλια, quæ in natalis dici memoriam: τὰ γαμήλια, quæ ob latiore nuptiarum diem: τὰ κατοικέσια, ob sedem aliquam primum ac feliciter occupatam: τὰ ἐτήσια, anniversaria: τὰ κερήσυνα, quæ in ejus diei memoriam, quo inter iuvenes olim Athenienses pueri censebantur. Quæ postrema quinque conjungit B. Gregorius Nazianz. orationis 4. initio Dicunt ergo ἐνασφάλια θύειν, id est, victimam ob lætum nuntium immolare: τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, recuperatam, aut conservatam salutem, publicâ solennique latitia celebrare, &c. similiter.

I X.

Genitivus etiam interdum apud Atticos, præcipuèque Demosthenem & Xenophontem, cum verbo activo conjungitur accusativilo. Demosthenes 1. Olynth. λαμβάνειν τὴν ἐν τῇ χώρῃ, aliquid ex regionis fructibus decerpere. Xenoph. in Oratione de Agésilao, τὴν κατὰ ἀναλώτων τειχέων, τὴν φιλανθρωπίαν ὑπὸ χεῖρας ἐποιεῖτο, pro τὰ τῶν τειχέων ἀνάλωτα: quod affine est gallico idiotismo, il prenoit des villes par sa courtoisie: nam particula des, genitivi nota est. Idem, καὶ καταδύειν ἐκείνα προσγυλῶν πλοίων,

Genit.
cum verb.
activo.

il ne permettoit pas qu'on enfoncast des navires rondes. Idem, ες τὴν μέζονα ἐμβαίνειν, ait, pro εἰς τὰ μέζονα, monter en de grandi vaisseaux. Idem lib. 3. hilt. οἱ δὲ ἐπεμψαν τὴν ἐπὶ τῷ πριάκοντα ἑπτάσταντων, id est, illi autem miserunt ex iis, qui sub triginta viris equites fuerant. Demosth. 2. Olynth. μὴ μόνον πλεον καὶ τόπων φαίνεσθαι ἀειμένους, non tantum urbes & loca illa palam negligere, ac perdere.

SECTIO II.

De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.

REGULA I.

*Adject.
pro sub-
stant.*

ADJECTIVUM neutrum sumitur eleganter pro substantivo foeminino, ut τὸ σοφόν, καὶ τὸ ἀπικόν τῆ ἑλλάδος, id est, dignitas & elegantia linguae Graecae, sic, τὸ δέον τῆ φερίως τῆς διέκτιον.

II.

*Adject.
& sub-
stant.
diversi
generis.*

Aliquando adjectivum diversi generis est à substantivo, cum significationis potius, quam vocis, ratio haberi debet: ut κρείον καλλίστη, pro κάλλιστον, puella pulcherrima. Ita Synesius μερόνια εὐτυχεῖς, dixit pro εὐτυχῶν, id est, beatos adolescentes. Quamquam interdum tota significationis ratio negligitur; ut apud Xenoph. τέτω τὰ ἡμέρα, pro πάντα τὰ ἡμέρα, hi duo dies. At hoc parcè tirones imitentur.

*Adject.
sine ver-
bo sub-
stant.*

III.

Adjectivum neutrum, intellecto ferè verbo substantivo, eleganter cum omni genere

nere numeróque conjungitur, ut *χρησιμώτατον ἢ νηστεία πρὸς τὸ σωφροσύνην*, id est, jejunium ad conservandam temperantiæ virtutem potentissimum est. sic, *ἐνεργητικώτατον αἱ πρὸς θεὸν εὐχαὶ*, nuncupata Deo preces potentissimæ sunt, pro *χρησιμώταται*, & *ἐνεργητικώταται*.

IV.

Genitivus, præsertim adjectivorum neutrorum in plurali, pro nominativo singulari neutro, Atticè usurpari solet. Demosthenes 2. Olynth. *ὡς ἐστὶ τὸ αἰσχρὸν, μᾶλλον ὢ τὸ αἰσχρῶν*, turpe enim est, seu potius turpissimum: verbatim, est verum turpium subaudiendo *τί*: sic ἐστὶ δὴ τὸ πᾶν θαυμαστὸν, ἐς τοσούτον πλεονάζειν τὴ παιδείαν, id est, summā dignum est admiratione, tantos in doctrinā fecisse progressus.

V.

Quædam Comparativa laudem significantia, genus aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id quod gignendi casu conjuncto significatur, aspirare non potest: ut *τὰ λόγῳ κρείττων*, oratione melior, id est, excellentior quàm ut orationis celebrari pro dignitate possit: *κρείττων ὀργῆς*, vel *ἐπιθυμίας*, iracundiā vel cupiditate melior, id est, moderatior, quàm ut vel cupiditate, vel iracundiā vinci possit: *κρείττων ἀπειλῶν*, & *λόγῳ σερρότερος*, id est, constantior, quàm ut minis terreri, aut verbis decipi queat.

VI.

Aliquando tamen Comparativum laudem sonans, probro vertitur: ut apud Aristot. *κρείττων τὴ παιδείαν*, eruditione melior, id est, in scelere constantior, quàm ut præceptis ullis inde abluui possit.

VII.

Compa-
rat. infr-
mitatis.

Contrario sensu usurpatur ἡττων, & ἐλάττω: dicitur enim ἡττων πένδοις, calamitate minor, qui ab ea vincitur. Plut. Pompeio, τοιαῦτα λέγοντες, ἀνδρες: δόξης ἡττων, καὶ πρὸς τοὺς εἰλοῖς καὶ δῖς τὸ Πιομπήιον ἐβιάσαντο: hac illi oratione Pompeium, qui hominum de se opinioni, suoque erga familiares, ac necessarios pudori facili succumbere, percipuerunt.

VIII.

Compa-
rat. cum
præposit.

Cæterum ea Comparativa, aliquando loco genitivi, cum accusativo junguntur, & præpositione κατ', vel πρὸς: ut ἐλάττω, ἡ πρὸς τὸ κατ' ἄνθρωπον, νομίζων εἶναι πλεονέξων, pro τῷ κατ' ἄνθρωπον: gloriam facinore minorem existimans: χαλεπώτερον ἡ κατ', vel πρὸς ἄνθρωπον, difficilius, quam ut humanis viribus ferri, vel obtineri possit: quo sensu malè diceretur, ἄνθρωπος χαλεπώτερον, rectè δ' ἀνθρωπίνης δυνάμεως, humana facultate.

IX.

Compa-
rat. cum
ἢ & in-
finitivo.

Aliquando idem genitivus, per infinitivum resolvitur: αἷς ἐγνωσαν κρείττετον ὄντας τοῦ πλεμίου, ἢ ἀλῶναι, pro τῷ ἀλῶσεως, id est, ut cognoverunt fortiores esse hostes, quam ut vinci capere possent.

X.

Alius est Comparativi usus, à quo Latini prorsus abhorrent, cum genitivus Comparativum sequitur, licet alius casus præcesserit: ut τὸ τῷ μάλιστα τῷ φρονεῖν διαφερόντων, ἀπλῶς φάσκει πρὸς εἶναι δεῖ, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἀποδείξεων, ait Aristot. pro ἢ τῷ ἀποδείξεσιν: id est, nihilo minus est nudis Sapientium

tum dictis, quàm evidentissimis argumentis adhibenda fides, sic διαυότερον εὐ ποιεῖν τοῦ αἰετοῦ, ἢ ὀρνέου, pro ἢ τοῦ ὀρνέου, id est, *equius est domesticis beneficia conferre, quàm alienis.* In his & similibus ne Genitivus occurrens, cū à Comparativo paulum aliquando remotior, sensum perturbet; videntum an præcedat Comparativum aliquod, tūque Genitivus ille reddendus erit per *quàm*, & cum casum, quem verbum Latinum postulat, ut patet ex superioribus exemplis.

XI.

Accidit non rarò, maximèque apud Atticos, ut Genitivus ille nonnihil à Comparativo remotior, obscuriorem sensum efficiat. Vbi ergo talis Genitivus occurret, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuo, num Comparativum aliquod, aut etiam Superlativum præcedat, quò referri possit. Demosth. pro Cor. ὁ γὰρ τότε ἐνταῦς πέλεμθ', ἀνδ' τὸ καλῶ δοξαζέμεν ἐνεσκέιν, ἐν πασι τοῖς κατὰ βίον ἀφρονωτέροις, καὶ εὐαντετέροις διήγαγον ὑμᾶς, ἢ νῦν εἰσλήνς. ubi τὸ εἰσλήνς regitur à Comparat. ἀφρονωτέροις, & εὐαντετέροις: id est, *Bellum enim quod tum incumbebat præter quàm quòd (id enim valet ἀνευ) illiusrem gloriā afferebat, in majore nos rerum ad vitam pertinentium abundantia, & annonæ vilitate, quàm præsens ista pax, consistebat.*

XII.

Superlativus etiam usum habet Latinis ignotum, & cum pronomine reciproco jungitur, ideòque per superandi verbum Latine reddi solet: ut κατ' ἐκείνῳ ἢ ὑπὸ θεῶν

ἐαυτῷ ἐλλογιμώτατος ἐξήνετο, id est, in eo argumento tractando, seipsum eloquentiā superavit: id quod etiam per adverbium superlativi gradus, in α desinens, eleganter exprimitur: ut αὐτῷ τάχιστα ἐδεξμεν, id est, seipsum cursus velocitate superavit.

XIII.

De numeralibus sex præcipuè notanda sunt. Primum est, ἐλλείπει quadam Atticā, Genitivum absolutè usurpari, alio nomine subintellecto, ut ἐν, vel οὐδέτερον. Thucyd. lib. 1. p. 25. μὴ δὲ δύοιν φθάσαι ἀμάτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμῶς, ἢ σφῶς αὐτῶν βεβαιώσασθαι. verbatim, nec duorum occupare errent, id est, ne altero è duobus excidam; ubi δύοιν, pro δύοιν οὐδέτερον ponitur, neu calamitate nos afficiant, neu seipsos tutiores efficiant.

Secundum est, quod Latini exprimunt per unde, & duode, id à Græcis per participium verbi δέω, cum eo numero qui deest, significari. v. c. undeviginti annos natus, Græcè duobus modis exprimi potest; uno quidem per Genitivum absol. ἐστὶ γαρονῶς εἴκοσι, ἐνδὲ δέοντος, id est, an. 20. natus uno deficiente, pro undè viginti annos; altero per Participium cum nomine conveniens, à quo Genitivus regatur numeri qui deest: ut ἐστὶ γαρονῶς εἴκοσι ἐνδὲ δέοντα.

XIV.

Semi,
ἡμι in
compos.

Tertium est, Latinum semi, quod numeros integros sequitur, Græcè per numerum integrum exprimi, sequente nomine pecuniam significante, & cum ἡμι ἐκ τῶ ἡμισυ, ἀποκοπή, composito: v. c. duo talenta cion dimidio; Græcè, τρίτον ἡμιστάλαντον; quod

quod verbatim sonat, tertium semi talentum: sic, quatuor drachmæ cum dimidiâ, πέμπτου ἡμίδραχμον, quinta semi drachma.

X V.

Quartum est, numeralia in αὐος, usur- Numera-
 pari solita ad significandum dierum inter- lia in
 vallum, quo quis aliquid fecerit: ut ἀπὸ τῆς αὐος.
 Παισιῶν ὀρμηδεῖς, ἐς τὸ Ποτήμαζον ἡσι-
 ταῖς ἀφίκετο, Parisiis profectus triduo Ro-
 tomagum pervenit.

X VI.

Quintum est, rariùs quidem, aliquando Numera-
 tamen, vocem numeralem secum involvere le invol-
 significationem adverbii ἀντὲ, seu priùs, vens ad-
 quàm res aliqua adveniat. Plutarch. in verb.
 Alexandr. Αὐτὸς ἡμέτερος τρίτη καὶ τοῦ ὕ- ἀντὲ.
 πνεος εἰδεν ὅψιν ἀποποιῶν, ismet Alexandro,
 dic tertio, id est triduo, antequam ab eo Cli-
 tus interficeretur, in somnis facta species oblata
 erat.

X VII.

Sextum est, spatium temporis, seu nu-
 merum dierum, mensium, annorum, quo
 aliquid fiat, in gignendi casu poni solitum.
 Demosthenes pro Corona. Ἐξὸν ἡμερῶν
 δέκα, μᾶλλον ὢν τριῶν ἢ τετάρων, εἰς τὸ Ελ-
 λήσποντον ἀφίχθαι, id est, cum liceat dierum
 decem, imo trium quatuorve spatio, ad Helle-
 spontum pervenire. Ibid. ἀκρόσασθε δύοιν ἢ
 τριῶν ἡμερῶν, id est, audietis intra duos
 tresve dies. Vbi etiam obiter notandum est,
 dualem in numeralibus istis cum plurali
 posse conjungi. v. c. δύοιν cum ἡμερῶν.

SECTIO III.

De nominibus ἀποφθές, ἀρετῇ, ἀρχὴν,
αὐτόφωρ.

REGULA I.

*Fasti &
nefasti
dies.*

FASTI Romanorum dies, à Græcis
δικάσιμοι & ἐνδικοί; nefasti verò ἀ-
δικοί, & ἀποφθές vocabantur, voce
composità ab ἀπὲ, sine, vel, procul, & φεθζω,
loquor (quasi procul à verbis semoti,) qui-
bus causæ non disceptabantur. Lucianus
eosdem vocat ἀποφθῆτες, quibus agitur nihil;
ἐπεφθῆτες, quasi execrandos, μισῆς sceleratos,
ἀπαισίους, infausos.

II.

*ἀποφθές-
δες, sce-
lerati.*

Αποφθέςδες etiam ἀνδρωποι nuncupa-
bantur, id est, scelerati, qui & μιάσορες,
παλαμναῖοι, ἀλιτήριοι, ἀλάσορες, κατάρ-
τοι, ἐναγῆς, ἑξάριστοι, ἀποτρεπταῖοι, qui à
Latinis sacrilegi plerumque nuncupabantur.
Cæterum vox ἀλιτήριος, cum gignendi ca-
su jungitur, ejus aut Numinis cujus sacer
aliquis erat, aut rei cujus pestis esset: ut ἀ-
λιτήριος τῷ Διὶ, Jovis sacer: ἀλιτήριος
τῷ πόντῳ, reipublicæ pestis: ὡς τῷ Ἑλλάδι
ἀλιτήριος, ὅ Græciæ pestis.

III.

Ἀρετῇ, apud Thucydid. maximè, usus
aliquot observandos habet. Primò, sumitur
pro benignitate, beneficentiâ, liberalitate, ut
lib. 2. καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν, ὡς ἀντιώμεθα τοῖς
πολλοῖς, id est, præterea, benignitatem quod
attinet, aliâ longè nostra, quàm vulgi homi-
num

num, ratio est. Sequitur enim, ἔτι γὰρ πά-
γοντες εἶ, ἀλλὰ δρῶντες, κατὰ μέθεα τοῦ
φίλους, id est, nec enim accipiendis, sed dandis
ultrò beneficiis, amicos paramus.

Et paulò post clariùs, ὁ δ' ἀντοφείλων,
ἀμειλύτερος· εἰδὼς ἐν εἰς χάριν, ἀλλ' ἐς
ὀφείλημα τ' ἀρετῶν ἀποδιδόν, id est, At
referendæ gratiæ debitor, minùs alacer est,
quòd sciat, eam se beneficentiam rependere, non
cui habendæ gratiæ sunt, sed quā contractum
nomen dissoluat.

IV.

Secundò, affini admodum acceptione,
humanitatem cum pietate conjunctam signi-
ficat, quā laborantibus ultrò succurrimus.
Idem eodem lib. ubi diram luem, quæ
Athenis incubuerat, luculentè describit. καὶ
μάλιστα (sup. διεπδείξαντο) οἱ ἀρετῆς τι
μεταποιούμενοι αἰσχύνῃ γὰρ ἠρείδεν σφῶν
αὐτῶν, id est, maximè verò (sub. interibant)
qui humanitatis ac pietatis sensu duecebantur:
eos enim sibi parcere suppudebat. Sic lib. 4.
Brasidas, Acanthios ab Atheniensibus ab-
ducere dum conatur, metum illis omnem
amittendæ libertatis eximit: alioqui enim,
αὐτοὶ αἶ, inquit, φαυλοί μεθα ἐχθρίνα, (sup.
ἀρχῶν) ἢ ὁ μὴ παρδείξας ἀρετῶν, κατὰ-
κτάμενοι, id est, infestius palam imperium
vobis parare nris, quàm qui nullam omnino vir-
tutem (id est, nullum in conservandâ, vel as-
serendâ Græcorum libertate studium) ostende-
rant. Profitebantur enim Lacedæmonii,
se Græciam ab Atheniensium tyrannide li-
berare velle.

V.

Tertiò, nominis celebritatem & gloriam

significat. Idem lib. 1. ubi Corcyraei Atheniensium opem efflagitant, cujus ea sit oportunitas, ἢ ἐξέστα ἐς μὲν τοὺς πολλὰς ἀπε-
πλῶ οἷς ὃ ἐπαυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ' αὖ-
τοῖς ἰχί'ν, id est, quæ cum apud homines glo-
riam conciliet, tum etiam eos, quorum defensionem suscipietis, obstringat beneficio, vobis denique novam potentiam novâsque vires adjun-
gat.

VI.

Quartò, quod minùs rarum est, de bonitate cujusque rei propriâ dicitur, ut de bonitate soli. Thucyd. initio lib. 1. διὰ γὰρ ἀπεπλῶ γῆς, αἱ συνάμειν τισὶ μελίστοις ἐξυβόμενα, εὐδοκίαν ἐνεποιῶν, id est, nam propter soli bonitatem, opes nonnullorum auctæ, seditiones excitârunt. Plut. de legib. ἀρετὴ τὸ χῶρος: soli bonitas, fecunditas.

VII.

Quintò, virtutis omnis & honestatis officium significat: ut apud eund. lib. 3. Mytylenæzi Lacedæmoniorum societatem expetentes, ἀπὸ γὰρ τοῦ δικαίου, καὶ τὸ ἀρετῆς πρῶτον τοῦ λόγου πομπάμεθα. Primum enim de æqui, & honesti officiis dicemus. Hoc modo proprium cujusque officium, viri, mulieris, senis, adolescentis, magistratus, privati, ἀρετῇ optimè dicitur. Sic idem Thucyd. lib. 2. εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, id est, quòd si de mulierum officio, quæ viduæ nunc futura sunt, mentionem fieri abs me oporteat: ubi etiam norandum, ὅσαι perinde ut αἱ, sequi post γυναικείας ἀρετῆς, ac si præcessisset γυναικῶν, ut paulò antè observatum est in appendice 3. ad articulum subjunct.

VIII.

VIII.

Τὴν ἀρχὴν, & τὴν καταρχὰς, significat τὴν ἀρχὴν.
initio. Quod etiam rariùs dicitur, ἀρχὴν, τὴν ἀρχὴν.
 sine art. Xenoph. expedit. ὅσῳ ὅρ χαλεπώ-
 τερον, ἐκ πλουσίᾳ πένητα γινέσθαι, ἢ ἀρχὴν
 μὴ πλεῖσσαι· καὶ ὅσῳ λυπηρότερον, ἐκ βα-
 σιλέως ἰδιώτῳ φανῦναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βα-
 σιλεῦσαι. Quo gravius est, ex divite pau-
 perem fieri, quàm ab initio divitem non fuisse:
 quantòque molestius, ex Rege privatum fieri,
 quàm Regem fuisse nunquam.

IX.

Inflagranti delicto deprehensus, dicitur, ἐπ' αὐ-
 τῷ αὐτοφώρῳ, vel simpliciter αὐ-
 τοφώρῳ, vel ἀφ' αὐτοφώρῳ, vel ἐκ αὐτοφώρῳ, à
 verbo Græco φέρειν, quod est luce palam
 deprehendere. Coniunguntur autem tria
 ista cum verbo εἶναι, vel γίνεσθαι: ut ὁ ἐκ
 τῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ γινόμενος, id est, reus in
 flagranti delicto deprehensus: dicunt etiam
 αἰλίσκειν παρ' αὐτὸ τὸ αἰλίσκημα.

Φῶρ, ὁ κλέπτης. φωρίον, τὸ κλέμμα. φωρῶ
 τὸ κλέπτοντα καταλαμβάνων· ἀφ' ὃ τὸ ἐπαυ-
 τοφώρῳ, ἢ γινέσθαι αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ. Μο-
 χοπέλος περὶ χερσῶν. Usurpatur igitur
 hoc vocabulum propriè de iis, qui in ipso
 furto sunt deprehensi, habentes in manibus,
 τὰ φωρία, quæ furati sunt, à seipsis prodicti.
 Transfertur postea etiam ad alia facinorosa &
 scelera, in quibus quis deprehenditur. *Jo. 8.*
 4. ἐπαυτοφώρῳ: in ipso facto. *z. e.* adulterio.

SECTIO IV.

De nominibus αφορμή, δείλη, δῆλθ, δῆ-
καθ, Ἰξύλης, ἐπίδοξθ, ἔργον,
ἐτεόν, ἔτοιμθ.

REGULA I.

*ἀφορμὴν
vis, ad-
versa
fugiendi.*

DE hac voce ἀφορμὴν notanda quæ se-
quuntur. Primum enim significat vim
naturæ quandam ad pernicioſa fugienda;
quemadmodum ὄρμην utilium appetentia
eſt. Beatus Damascenus, ait Chriſtum
oſtendiſſe, ἐν τοῖς πνευματικοῖς τῇ εὐσεβείᾳ, τῇ
ὄρμηνι, ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς, τῇ ἀφορμῇν,
id eſt, in iis quæ ad naturæ conſervationem per-
tinent, vim appetendi, in iis quæ eandem peri-
munt, vim averſandi.

II.

Secundò apud Atticos idem est quod res familiaris, & domestica : imò & ars quælibet tolerandæ vitæ idonea, quam alii passim Græci, maximèque recentiores, *οικογενήματα* εἰς τὸ ζῆν vocant : ut *μνηστῆρ' ἀφορμὴν ἔχει τῷ βίῳ*, id est, quod vulgò dicitur, *il n'a aucun moyen de vivre*. Hinc pro opibus, subsidiis, & commoditatibus sumitur. Cicero, *Amicitia*, inquit, *plurimas et maximas commoditates habet*, ἢ *φιλία πλείους ἔχει καὶ μέγιστας ἀφορμὰς*. Itémque pro occasione rei gerendæ, quæ inter præcipuas commoditates numerari solet : ut *τοιαύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς τῷ ἑαυτοῦ ἀντίδικον ῥαδίως ὑποσκελίσται*, ejusmodi *naclus* supplantandi adversarii occasiones. Huc pertinet illud Demosth. Olynth. 2. *πολύ γὰρ πλείους ἀφορμὰς, εἰς τὸ ἑαυτοῦ πλεονεξῆσαι*.

αν ἔχεν, ὁρῶ ὑμῖν ἐνέστας ἢ ἐκείνω, que vous avez beaucoup plus de moyens que lui, d'obtenir la bienveillance des Dieux.

III.

Tertiò, iisdem Atticis, pecunia erat quæ ad mensam dabatur, vel inde sumebatur. *ἀφορμῆς*, de, quod Galli dicunt, mettre de l'argent à la banque, Græci ἀφορμὴν αὐτῷ παρασκευάζειν πρὸς τὴν τραπέζην: quam Græci recentiores ἐνθήκην vocare solent; tamen si apud illos ἐνθήκη sit etiam id omne quod reponitur, ac reconditur, ut sunt τὰ κειμήλια, *ἐνθήκη*, latior, pretiosiorque suppellex, & carior. *pro ἀφορμῇ.*

IV.

Quartò, idem penitus est quod ὁρμῆς, ut cum Plutarchus Homerum ait, πάντων ζῶων ἀφορμαὶς ἢ διαδέσεις ὑπογράψαι, id est, omnium animantium affectiones & proprias conditiones expressisse, *ἀφορμῆς*, *conditio.*

Quintò, Budæus existimat significare argumenta, cujuscunque disputationis: sed meo judicio, ex locis iis quæ profert, intelligere quivis poterit, significare potius ejusdem argumenti, quas Græci Rhetores περὶάσεις, Latini adjuncta nominant, v. c. cum Dionys. Halicarn. ait de Lysia Rhetore, ὅταν ᾗ μηδεμίαν ἀφορμὴν παραῖτ' ἐπερμάτων τοιαύτω λαβεῖν: sensus videtur hic, Vbi verò nullam ejusmodi ansam ex rebus ipsis arripere potest. Plutarchus in Homero etiam clarius, πάσης ᾗ διωγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται, πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος, &c. id est, omnes autem narrationis circumstantiæ, sunt, persona, causa, locus, tempus, &c. verum tamen est ex illis adjunctis Rhetores novas argumenta cudendi occasiones arripere.

V.

V.

Δείλη,
mane,
vespere,
meridie.

Δείλη absolutè quidem tempus significat, quo lux, aut decrescit, aut paulò antè desit, aut nondum cœpit: ideoque pro crepusculo sumitur, tam matutino, quàm vespertino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, varias temporis differentias significantibus: nam δείλης ἑώας, est, *summo mane*, quod etiam ἀρχομένης ἑώας dicitur: Contra δείλης ὀψίας, id est, *serò*, vel *sub vespere*: δείλης μεσημβρίας, *sub meridiem*.

VI.

δῆλος
φανερὸς
cum par-
ticipiis.

Δῆλος, φανερός, & alia significationis ejusdem, cum Participiis cujuscunque temporis eleganter conjunguntur, tuncque resolvuntur per accusativum, & infinitivum, aut particulam ὡς, vel ὅτι, & indicativum: sic δῆλος ἐστὶ παρενομήσας, pro δῆλόν ἐστιν αὐτὸν παρενομήσαι, certum est eum contra leges fecisse. Demosth. pro Corona, φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν, ἀνασκαδησόμενοι κατασφάλλειν ἐφ' ὑμᾶς, id est, *constabat omnibus, coactum eos iri ad vos confugere*: pro φανερόν πᾶσιν βῶ αὐτοῦ ἀνασκαδίσσεως κατὰ. &c. Sic compositum & privativum ἀδῆλος, ut apud eund. Demosth. in Midiam, ἐστὶ ᾧ ἐκ ἀδῆλον ἐρῶν, *dubium non est, quin dicturus sit, pro ἐκ ἀδῆλόν ἐστιν, ὡς ἐρεῖν*.

VII.

δίχμιος
ἐστιν, de-
bet.

Δίχμιος, eodem ferè modo usurpatur, quo δίχμιον, vel ἀξίον ἐστιν: ut δίχμιος εἰ καὶ ἀπ᾽ ἀνταποδερκεῖν τὸν σε πολλάκις ἐνερ- γητήσαντα: pro δίχμιόν ἐστὶ σε, id est, *æquum est, cum tot ejus erga te meritis, unum saltem beneficium abs te compensari*. Demosthenes pro Cor. τέττε ᾧ αἰτίαν ἐπὶς ἐστὶ δί-
χμιος.

καὶ οὗτος ἔχειν. verbat. Huius ea iam hic est iustus habere, id est: æquum est in istum huius rei culpam omnem conferri.

VIII.

Δίκαιον κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem, accipere videtur, pro τὸ ἀδίκον ἐλέσχειν, δίκαιον iniustitiam coarguere: sic enim ille; πάντοτε κατηγορεῖν αὐτὸν, εἰ τὸ το μόνον δόξαμι δίκαιον εἶναι. κατηγορεῖν τὸ νόμον, ferrem admodum molestè si hoc uno legis huius iniustitiam coarguere posse viderer, vel, hoc solum ius adversus legem asferre: nam τὰ δίκαια, sunt jura, & rationum atque argumentorum momenta, seu defensionum capita.

IX.

Ἐξέλης δίκη, verbatim, expulsionis iudicium, Latinis, iudicium unde vi. Sic vocatur Athenis iudicium publicum, in gratiam ejus constitutum, qui missus in bonorum quorundam possessionem, eā per vim à debitore pellebatur: à verbo ἔξιλλω, id est, ejicio; licet apud Suidam legatur ἔξιλλω, per simplex, apud Harpocrationem ἔξιλλω, ὃ ὅστιν, ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλω. Demosth. in Midiam, τί δὴ ποτε, ἂν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, ἐκ ἐποίησε τὴν ἔξέλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ πρῶτον ἐπέταξε τὴν δημοσίαν; cur tandem, si quis damnatus iudicio, multam indictam non solveret, iudicium unde vi privatum esse noluit (Legislator) sed cum iussit avario publico solvere?

Metaphoricè & eleganter Aristides in Panathen. καὶ τὴν ἔξέλης γὰρ μόνοις ἡμεῖν, εἰ οἷον τὸ ὅστιν εἰπεῖν, ὅδ' ἂν εἰς λάχους ᾖ γῆς, ἢ μάλλον γὰρ ἢ τὸ μητρὸς τινι. Quare solis quidem nobis, si ita loqui fas est, nemo huius

terra

terra causâ , iudicium unde vi jure intenderit, nihilo sanè magis , quàm alicui matris suæ causâ. Loquitur de Atheniensibus , qui αὐτὶ-χθονες essent , nec aliundè primum eam in regionem immissi.

X.

ἐπίδοξος
ἐν δόξῃ
ὦν.

Επίδοξος , eleganter is dicitur , de quo vulgò aliquid opinentur : adeoque cum infinitivo jungitur , non tantùm in futuro, sed etiam in præsentis, & aoristo, sed tamen cum significatione futuri : ut ἐπίδοξός ἐστι μάλα ὀξέως ἀφειδὺς τῷ καμνεῖν , cum opinantur oblatam occasionem avidè arrepturum. ἐπίδοξός ἐστιν, ὧν ἡδὴ πέπονθεν, πλείω ἔτι καὶ δεινότερα παθεῖν , illum existimant, plura adhuc atque graviora, quàm quæ passus est, deinceps esse passurum.

XI.

ἔργον,
lucrum.

Ἔργον, id est opus, aliquando sumitur pro lucro ex pecunia fœneratitia proveniente. Demosthen. adversus Aphobum, τὸ ὃ ἔργον αὐτῶν (supple τῶν αὐτῶν) πεντήκοντα μινᾶ, τὸ ἐνισπύει ἐκάστῳ , id est, lucrum autem ex illis talentis proveniens , minarum quinquaginta est, in annos singulos. Vide cap. 5. de Verbo, Sectione 9. Regulâ. 10. Aliquando munus, & officium est : ut τὸ λοιπὸν δὴ ἔργον ἡμέτερον, ἀνδρείως κείνῳ ἀπὸ ὅλων : quod superest, nostrarum jam partium fuerit, de summa rerum fortiter dimicare : quo in exemplo notandum, elegantius sine verbo ὅστις usurpari.

ἔργον,
officium.

ἔργον,
difficile.

Aliquando pro ἐργᾶδες sumitur, ut opus apud Virgilus 6. Æneidos Hoc opus , hic labor est. Aristoteles 6. de historiâ Animalium, ἔργον μὴ συνήθει ὄντι, καταμαθεῖν ταῦτα, id est, difficile est rerum istarum insolentis,

insolenti, eas perdiscere : ubi etiam absque verbo usurpatur, licet verbum adjungi possit.

XII.

Aliquando τὰ ἔργα in plurali, significant ἔργα, loca culta, & arua. Ita Xenoph. passim. In Κυνηγ. τὰ μὲν ὅν οἶόν ἐστι καὶ ἰχθυεῖν, μεταδιδόν καὶ ἀφ' ὧν τὰ ὅ ἔργα, ἐδ' ἐτερεῖα, διὰ τὸν πρὸς τοῖς περὶ τοὺς, id est, montes & pervestigari, & transcurri sine offensione possunt : arua neutrum patiuntur, ob transites limitésque crebros. Contra ὄρηαις, ἀδ' ὅ, id est ἀνέτος γῆν, terra inculta, qualis est saltus.

Ἐργα ἀργύρεα, vel ἀργύρεα apud Demo. Chers. sumi videntur pro argenti fodinis, cū ex Vlpiano loquatur de Laurio, qui locus erat, ἐνθα ἀργυροὶ τίκτεται : quæ unâ voce ἀργύρεα Xenophonti dicuntur, 2. Memorab. & ἀργυρεῖα passim. Malè sumunt nonnulli pro vasis, ac poculis argenteis, de quibus infra, Sectione 12. Reg. 7. ubi de nomine χρυσός.

XIII.

Ἐτεδόν, quod ex se verum significat, adverbialiter sumptum sæpe παρέλκει apud Ἐτεδόν Poëtas, maximè Comicos, explicarique abundat potest per tandem obsecro, gallicè, en vérité, in orat. en bonne foy : idque ferè interrogando. Aristoph. Nubib. sub fin. Socratem inducens Strepsiadi è summo tecto domum ejus incendenti loquentem : ἔτ' ὅ, τί ποιεῖς ἐτεδόν, ὑπὶ τῷ τέγος, id est, Heus tu, quid agis rerum, obsecro, istic supra tectum?

XIV.

Ἐτοίμος, promptus, paratus ; usum aliquem habet, quo sumitur pro eo quod est à part. velut

velut in penu repositum, unde facile promi
possit : idque duobus ferè modis : primo
sine ulla præpositione. Plutar. in Æmil.
καθ' αὐτὰς οἱ μασοὶ τῶν γυναικῶν, ὅχ, ὥσπερ
ἀγρία, πλήρεις εἰσὶν ἐπιρρίοντος ἐτοίμου γέ-
λαλος : quemadmodum ubera mulierum, non
vasorum instar, plena sunt affluente ac velut re-
posito lacte. Ibid. οἱ πεδακῶδες τόποι ἐκ ἔχου-
σι κόλποις, ῥέματα πελαγῶν τοσέτων ἔξ
ἐτοίμου καὶ ὑποκειμένης ἀφύεας ἀρχῆς,
scaturientia loca sinus aliquos non habent, qui
tantorum fluviorum cursus, ex innato quodam
interiùsque reposito fonte profundant.

ἔξ ἐτοι-
μου.

Secundò, cum præpositione & gignendi
casu. Iso. ad Phil. στρατιώτας ἔξ ἐτοίμου λή-
ψη τοσέτων. id est, tot milites, sic tanquam
è penu expeditos, promptòsque sumes.

Aliquando tamen ἔξ ἐτοίμου, videtur
esse sponte, ultro. Xenophon 2. Menip. ἔξ
ἐτοίμου τοῖς καλοῖς καὶ κακοῖς φίλον εἶναι,
sponte & naturali quadam propensione, bono-
rum ac proberum amicum esse. Vtrovis sensu
illud Philonis, de legatione ad Caium su-
mi possit, ἔξ ἐτοίμου τ' ἀγαθὰ ἀπὸ αὐτοῦ
ἐκδόν κεκληρονομηκότα, id est, cum qui bo-
na sponte, quasi unum in cumulum coacervata,
hereditario jure obtinuerat : vel, bona tanquam
ex penu facile confertimque promenda.

De nominiibus Ἰππῶ, ἵππος, κερὸς, κακὸς,
κάκωσις, ἐπαρχία, κατὰχρησις, κλο-
πὴ τῆ δημοσίων, κοινός, κυ-
ρία, κύριος.

] Πιπ & fœminino genere, pro equitatu sumitur: *ἰππον περὶ ἡγάγας μυστὰν ὄσων*, id est, infinitam vim equitatus immisit. Eadem vox in compositione, vim augmentem & amplificantem habet: sic enim *ἰππογνώμων* dicitur, qui grandia statuit, & magnificè admodum de se sentit: sic apud Aristoph. *ἰπποβόμωνα ῥήματα*, id est, grandia verba, quæ Horatio sesquipedia, quasi non nisi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen, ac reliqua id genus, poetica magis, quàm oratoria sunt.

Habet ἴσως usus aliquot observatione dignos. Primum, quod Latini dicunt *par pari referre*, Græci ἴσων ἴσῳ ἐπιφέρειν, quod etiam dicebatur, μετρίν τῷ ἴσῳ, supple μετρίῳ, quasi æquam portionem metiri: vel τοῖς ἴσῳ ἀμείβεσθαι, cum accusativo rei, vel personæ, ut τῷ ἐνεργῆσαν, *beneficium*; vel ἂν ἐνεργῆσαν, *beneficii authorem*.

Deinde quod Latini, *aequo jure*, Graeci
 ἀπὸ τοῦ ἴσου: vel ἀπὸ τῆς ἰότης: vel ἐπὶ τῇ ἀπὸ τοῦ
 ἴσου: adduntque nonnunquam huic scemi- ἴσε, &c.
 nino, καὶ τῇ ὁμοίᾳ. quo ferè sensu plurale *aequo jure*.
 neutrum, τὰ ἴσα καὶ ὁμοία, frequentissimum τὰ ἴσα.
 est: unde τῶν τοῦ χαλδῶν is dicitur, quo idem.
 cum agitur aequa & pari conditione, vel qui
 poenam

patium scelere, aut premium virtute dignum consequitur. Similiter in dandi casu, cum præpositione ἐπὶ ut ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις πολιτῶν, id est, æquis in republicâ conditionibus, vel æquo jure vivere.

τῶ ἴσων
μελεῖναι,
ὥς μετέ-
χῃν.

IV.

Conjungitur etiam in eodem plurali, cum μετέχῃν, vel μετεῖναι, sed in gignendi casu, sequente dativo personæ. Demosth. in Midianâ, ὅς μετέστι τῶ ἴσων ἐδ' ἐτ' ὁμοίων πρὸς τοὺς πλοῖσις, τοῖς πολλοῖς, id est, non gaudet multitudo eodem jure, quo divites. Idem, τῶ ἴσων ὅς μετέχῃ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, Eodem quo nos jure non gaudebat. Quibus in exemplis, duo breviter observanda sunt. Alterum est, si verbum impersonale sit, adhiberi πρὸς cum accusativo ejus personæ, quâ cum sit Comparatio, ut in superiori exemplo, πρὸς τοὺς: sin verò personale, melius dativum ejusdem personæ usurpari: ut τῶ ἴσων μετέχω σοι, eadem qua tu conditione sum. Alterum est, peculiaris usus pronominis ἄλλος, quo, more prorsus Gallico, cum pronominibus ἡμεῖς, & ὑμεῖς conjungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, ut nos vernaculè, à nous autres: sic ἀλλὰ πάντα ἐπικεῖλαι τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, mais tout tombe sur nous autres.

ἄλλοις
ἡμῖν,
à nous
autres.

V.

Εν ἴσῳ
cum geni-
τιῳ.

Εν ἴσῳ cum gignendi casu, quod æqualiter ad omnes alios pertineat. Lucianus de judicio vocalium, initio: ὥς ὀλίγου δεῖν, ἡσυ-
χίαν ἀζαρόντα μηδ' ἐν ῥεῖμασιν ἀειθεῖ-
σαι, ἐν ἴσῳ ὃ κεῖσθαι τε φόβος. id est, ita dum
quiescerem, parum absuit, quin nullus mihi de-
inceps inter literas locus relinqueretur: atque
adco

adco meus iste metus, ad omnes literas aqualiter pertinet.

VI.

Præterea ἵππον & ἵππιν cum dandi casu, maximè apud Poëtas, significant perinde ac, æque, atque. Apud Homerum Iliad. γ. de ἵππον, ἵππιν Paride,

cum da-

Ἴππον γὰρ πάντων πάντων ἀπὸ χέτο κηρὶ με-
 λαινῇ. Gallicè, car ils le haïssient tous com-
 me la mort. Quo sensu dicitur apud Orato-
 res ἐν ἵππῳ, sequente dandi casu; vel parti-
 culis εἰ καὶ, cum verbo neutro: ut ἐν ἵππῳ,
 εἰ καὶ μηδὲν ἂν ἤδειο, ac si nihil omnino sen-
 sisset: quod etiam rectè diceretur, ἐν ἵππῳ
 πῶς μηδὲν αἰσθησάμενος perinde, ut qui sen-
 sisset nihil: vel neutrum plurale usurpatur,
 cum particula, καὶ, ut, hanc artem perinde ac
 filiulam charissimam deosculatur, τῷ δὲ τῷ
 τέχνῳ ἵππῳ καὶ τεχνίδιον ἡδιστον καταξιλεῖ.
 Sic, Plerique ita respondent, ac si nihil omnino
 audierint, πολλοὶ ἔτι πῶς ἀπεκρίνοντο,
 ἵππῳ καὶ μὴ ἀκούσας μήτε ἐν: quo in exemplo
 cum infinitivo jungitur.

VII.

Dicebant, ἵππῳ τοῖς λόγοις ἔργα καλὰ ἡ-
 σαι, vel ἐς ἵππον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοῖς λό-
 γοις κατιστάναι, cum verborum fidem ope-
 ribus implebant; quasi, paria facere verba
 inter & opera. Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ ἔ-
 ἐς ἵππον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοῖς λόγοις πρὶν
 διαγωνίζεσθαι, κατιστάντα. id est, sed cum,
 qui ante disceptationem omnem, verborum fi-
 dem factis impleverit.

καὶ ἐν, in plurali, maximè apud Atti-
 cos, absolutè ponuntur, pro commoda, vel
 incommoda occasione, quali, ἀφορμῇ, in
 utram-

utramque partem. Thucyd. lib. 1. pag. 26. χαρίον προσλαβεῖν, ὁ μετὰ μεγίστων χαυρῶν οἰκεῖται, καὶ πλεμεται, id est, locum cum sibi adjungere, qui & summā cum utilitate nobis concilietur, & summo incommodo hostilis fiat: vel momentis in utramque partem maximis, aut amicus reddatur, aut hostis.

I X.

Vt ἀρετὴ de rebus etiam inanimatis dicitur; sic ἐντελέη omnia, vel ἐτιδανὰ, hoc est, vilia, nulliusque pretii, κακὰ dici solent. Demosth. orat. de Chers. ἄσε ὑπολαμβάνειν τὸ Φίλιππον, τὸ μὲν ἐν Θράκη κακῶν. (τί γὰρ ἄλλό τις αὐτῷ εἶποι Δρογγίλον, καὶ Καβίλλω, καὶ Μάσειρον, καὶ ἃ νῦν Ἰξαιρεῖ, καὶ καλασπιδᾶς;) τῶν μὲν ἐπιδυμῆν: ut existimet Philippum, vilium quorundam Thraciae locorum: (quo enim alio nomine Drongilum, Cabilam, & Mastiram appellemus, ac cætera quæ nunc in potestatem redigit?) horum, inquam, cupiditate teneri.

X.

Quod Latinis repetundarum crimen dicitur, (id est, repetundarum pecuniarum, quibus provinciam Magistratus spoliaverat,) Græcis, κάκωσις τὸ ἐπαρχίας, quasi vexatio Provinciæ. At peculatus crimen, κλοπὴ τὸ δημοσίων, supple χηνμάτων, id est, pecunie publicæ furtum. Exempla passim obvia, maximèque apud Plutarchum, aliósque rerum Romanarum Græcos Historicos.

X I.

Τὰ κοινὰ, id est, communia; idem aliquando sunt, quod χάριτες: id est, morum congressusque facilitas cuilibet obvia, ut in præposit: ἀπὸ diximus, ἀπὸ πασῶν τῶν χαρίτων

κάκωσις
ἐπαρχίας,
as, repe-
tundarum
crimen.
κλοπὴ τὸ
δημοσίων
peculatus.

ρίτων ὁμιλεῖν. Plutarch. in Publicolâ pag. 99. b. μάλιστα πῶς τοῖς κοινοῖς καὶ φιλανθρωποῖς ἐπαχθεῖς τῷ ἀνδρός· id est, obviâ hominis facilitate, ac morum suavitate maximè conciliatus.

XII.

Κατάχρεως, ὑπόχρεως, ὑπέστυθ ὑσία, κατὰ χρε-
 ωσι obligata bona; quemadmodum soluta
 ωσι, ἀνέπαρος ὑσία. quæ postrema vox
 biens hy-
 sæpe cum ὑποθήκη, id est, pignore conjun-
 pothe-
 gatur, significâtque pignus ab omni manus
 quez.
 injectione liberum. ὑσία autem φανερόν· vi-
 ὑσία φα-
 detur bona immobilia significâsse. Demosth.
 νερόν.
 de pace, ἐπεὶ δὴ διὰ τὴν εἰρηνὴν ἀδείας ἐτυ-
 bona im-
 χεν, ὡς ἐνθάδε ἐκέκνητο ὑσίαν φανερόν,
 mobilia.
 ταύτῃ ἑξαργυρίσας: Ille pacis beneficio
 securitatem hæctus, quæ hîc possidebat, immo-
 bilia bona cūm vendidisset. Quare ὑσία ἀφα-
 νής, bona mobilia, quæque minùs oculis pateant,
 significabit.

XIII.

Quod Latini *vadimonium* accipiunt, pro κυρία,
 die certo & dicto, vel pro sponsione couuc-
 vadim.
 nicendi ac sistendi se dicto die: Græcis ferè,
 ἢ κυρία dicitur; intellecto substantivo ἡμέ-
 ρα, quasi dicas domina, vel propria dies: ut vadim.
 vadimonium promittere, τῷ κυρίῳ ὁμολο-
 obire,
 γῆν: ad vadimonium venire, seu potiùs obire
 deserere.
 vadimonium, ἀπαντᾶν ἐς τὴν κυρίαν: sic va-
 dimonium deserere, τὴν κυρίαν ἀπολείπειν,
 vel ὑπερεῖδαι. Cæterùm κυρία absolutè po-
 nitur, pro quocunque die stato ac fixo, qui
 etiam ἀφωρισμένη, τακτὴν, ἀποτεταγμένη
 νομισμένη, dicitur.

XIV.

Eodem ferè modo sumitur ἡ προδεσμία: μία,
 unde idem.

ἐμπρό-
δεσμος,
ὅτι ἑ-
μερος.

unde ἑμερος ἢ ὑπερδεσμίας, dicitur, qui in morâ est, nec dicto die aut sistit sese, aut rem judicatam facit. Is etiam ἑμερος absolute vocari potest, vel ἐμπρόδεσμος, vel ὑπερδεσμός. Hinc apud Athenienses, dicebatur aliquis ἑμερόν τινα λαβεῖν, quando mittebatur in possessionem bonorum ejus, qui vel intra diem non adfuisset, vel rem judicatam non fecisset. & ἑμερία dicebatur, suprema dies alicui obuundo muneri concessa: unde ἀναβάλλεσθαι τὴν ἑμερίαν, diem illum prorogare: & μέλλει μοι ἔλκειν ἑμερία, jam vergit illa dies, in quam judicatum facere debeo. Qui verò die dictâ se sistit, ἐμπρόδεσμος dicitur.

XV.

ἐρήμην
δίκην.
desertum
vadim.

ἐρημοδί-
κion,
id est.

Ab eadem significatione non est alienum, quod ἐρήμην δίκην, vel ἐρήμην simpliciter dicebatur, pro causâ & judicio, cui alterius presentia defuisset; aut pro vadimonio deserto. Hinc ἐρημίῳ λαβεῖν, aut ἐλεῖν, adversarius dicebatur, cum is, altero vadimonium deferente, causam vincebat, aut etiam judicatâ causâ damnabat, vulgò, gagner sa cause, ou faire condamner sa partie par défaut. Vnoquoque verbo dicebatur ἐρημοδίκion, in neutro, desertum vadimonium.

XV.

κύριον
νόμον.
ἀκυρος
νόμος.

δίκη μὴ
ἔσθαι.

Κύριον νόμον, lex domina, id est, quæ vim ac robur suum obtinet: unde populus, ἢ νόμον τοῖς ἡγεῖσιν κύριον ποιῆσαι, vel κυρῶσαι, id est, suffragiis suis sancire dicebatur. Contrà verò ἀκυρον, abrogata, vel etiam ἐκ ὄντες νόμοι, non amplius existentes dicebantur: quemadmodum ἡ μὴ ἔσθαι δίκη, lis extincta penitusque composita.

Ακυρος

Ακυροί deniq; τῶν ἑαυτῶν, vel τῶν πρὸς αὐτοὺς illi dicebantur, quibus jus & potestas in suas facultates adimebatur: cujusmodi erant, οἰκοφθόροι, id est, qui patrimonium miscrè consumpsissent, aut qui domum & familiam perdidissent: quod vitium οἰκοφθορία dicebatur.

SECTIO VI.

De nomine λόγος.

REGULA I.

Λόγος nonnullos habet significatus notatione dignos. Primum enim λόγον αἰτεῖν, est, dicendi veniam & locum postulare: cui respondent λόγον δίδοναι, dicendi facere potestatem; & λόγον λαβεῖν, sive λόγος τυχεῖν, id est, dicendi facultatem accipere: hinc passim apud Oratores, λόγον καὶ μέγας δ' ἔναί τε, καὶ λαβεῖν, hoc est, loqui vicissim, & vicissim audire.

II.

Secundò, λόγον δίδοναι, idem est quod εὐδυνασθῆναι, id est, rationes reddere. Aliquando locum interroganti vicissim dare: ut ἐπισθάνειν ἰκανῶς ἐρωτήσεως, δεῖναι εἰ λόγον ἐν μέρει δύναι, id est, ubi abundè interrogaveris, æquum est te alteri vicissim interrogaturo locum dare. Aliquando denique est, colloqui cum aliquo: ut μηδενὶ παρ' ὁδὸν, ὅτι μὴ ἑταίρῳ περὶ φιλεσθῆναι, λόγον ἔδωκεν, id est, cum nemine prorsus in viâ, nisi cum amicissimo socio collocutus est.

C

III.

III.

Rem ex-
pendere.

At λόγον δίδοναι cum dativo casu pro-
nominis reciproci, est rem diligenter exen-
dere, ratiocinari, & argumento aliquid colli-
gere: ut λόγον ἑαυτῷ δοῦς, τὸ δὲ πολυμα-
θίας ἀξιωματικῶς, τὴν φιληδονίαν ἀπι-
χρυσεν, id est, dignitas eruditionis ab eo dili-
gius aestimata, omnem ei voluptatis cupiditatem
excussit. Συμφορὴν ἔσαι idem significare po-
test: de quo infra, Cap. 5. Sect. 11. 1. 3.

IV.

λόγον
παρέχεν,
apprester
parler.

Λόγον παρέχεν, sequente ut plurimum
ὡς, id est, occasionem loquendi, aut ea dicendi
præbere, quæ sequentibus verbis significantur:
ut λόγον παρείχεν, ὡς ἀποδεδειλιακῶς, κα-
ταπεπλησμένῳ & κίνδυνον, ἡμέραν ὡς
ἡμέρας ἀντεβάλλετο: dictitandi occasionem
præbuit, se periculi metu ac formidine, diem ei
die trahere.

Tullius ad Varronem scribens, prope
verbatim sermonem dare dixit: gallicè, ap-
prester à parler. Dabimus, inquit ille, sermo-
nem iis, qui nesciunt, nobis in quocumque loci
sumus eundem cultum, eundem victum esse: λό-
γον παρέξομεν τοῖς ἡμᾶς ἐκείδουσιν, ὡς τὴν
αὐτὴν, ὅπως αὖ ἐν ἡμέρῃ, τὴν τε ἀρετὴν οὐκ ἔχοντες
καὶ τὴν διαίταν φυλάσσοντες διατελέωμεν.

V.

λόγον.
genus
orationis.

Λόγοι in plurali, ferè significant, genus
aliquod orationis. Nam ποίῳς τινὰς λόγον
λέγειν, id est, certo quodam orationis genere
uti. Demosthen. passim in Oratione pro
Corona. ut τίνες ἐν ἧσαν οἱ παρὰ τῇ
λόγῳ τότε φηδόντες: quænam ergo tum hu-
jus hominis erat oratio? verbatim, quænam
ergo erant, ab eo sermones tunc dicti? ubi
notan-

notandum, optimè hoc nomen cum verbis
ἔρεῖν, & λέγων conjungi solitum esse.

Aliàs λόγοι, eodem sensu, quo verba La-
tinis. Demosthenes passim, λόγοι πάντα καὶ
σκήψις, vel πρὸς φασίς : verba ista sunt, va-
næque præcipuus.

VI.

Εἰς λόγοις ἐλθεῖν, vel ἵέναι, vel κατὰ σπῆ-
ναι, vel συνελθεῖν, vel συνιέναι, vel ἀφικέ-
σθαι : in mutuum colloquium venire, ut ἐν
μεθορίῳ ἦ ἑκατέρωθεν δυναστειῶν κατέσπῃ in collo-
σάν ἐς λόγους, id est, ad utriusque regni con-
finia, in mutuum de rerum summa colloquium veni.
venerunt. Herodot. lib. 2. Τῶν Ἑλλήνων,
ἦ ἔμοι ἀπικρομένων (Jonicè pro ἀφικο-
ρμένων ἐς λόγους, ἔδεις ὑπέχετο εἰδέναι :
Ex Græcis, qui mecum ea de re loquuti sunt,
nemo se nōsse professus est. Eodem pertinet, ἐν λόγῳ
quod dicebatur, ἐν λόγῳ εἶναι, id est, in
mutuo versari colloquio ; idque cum dandi
casu personam significante. Gallicè, estre
en propos avec quelqu'un, quemadmodum εἰ-
στέναι τοῦ λόγου, entrer en propos.

VII.

At verò ἐν λόγοις εἶναι, verbatim in ser-
monibus esse, id est, hominum ore famâque ce-
lebrari : quo sensu ferè additur, πόλις ut
πόλις ὅστις ἐν τοῖς ἡγετοῦσιν λόγους, ore ver-
id est, hominum clarissimorum famâ majorem in
modum celebratur, vel, ut Latini Græco pro-
prius, in clarissimorum hominum ore multus est.

VIII.

Jam λόγος per se sumptum, significat λόγος
idem quod λόγος ὅστις, vel λόγος κατέχῃ, ὅστις fama
fama est : quo sensu præmittunt aliquando
particulam ὥς tuncque significat, ut fama
est, ut ferunt.

I X.

κατ' ἐμῆ
λόγος,
ut sentio.
λόγος

At λόγος cum pronomine, opinionem significat, ut κατ' ἐμῆ γὰρ λόγῳ, id est, quem-
admodum sentio, ut mea fert sententia.

X.

πεζός,
vulgaris
oratio.

Λόγος πεζός, Stephano quidem est oratio soluta: sed longè meo iudicio melius, oratio vulgaris, eique opposita, quam λόγον ἰσχυρότατον ἀντὶ τοῦ λόγου: nam καταλογισθῆναι εἰπεῖν est propriè solutâ oratione uti; quemadmodum ἐμμετρος λόγος, stricta oratio dicebatur. Hinc sermo pedestris, Horatio, λόγος πεζός, id est, humilis. Sic enim in Arte Poëtica,

Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,
Et Tragicus plerumque dolet sermone pedestri.

An solutâ oratione Tragicus utitur? Significat utique, præter morem accidere nonnunquam, uti & Comœdia graviore, & Tragœdia humiliori dicendi genere utatur.

XI.

ἐπὶ λογισμῶν
εἶναι,
mentis
compositum
esse.

Quod Latini dicunt, mentis compotem esse, hoc Græci ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, vel ὑπάρχειν, quasi in ratiocinationibus esse. Ita enim Basiliius, ἐκ αὐτοῦ ποτε ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων, τοῖς τότοι ποιήσασμι, id est, neque enim unquam id agerem, si mentis compos essem.

SECTIO VII.

De nominibus μέρῳ, μοῖρα, μεδείς,
μυχανή, μικρόν, καὶ μέγα,
νεανικός.

REGULA I.

DE nomine μέρῳ, id est, pars, nota quæ τὰ ἐν
sequuntur. Primò, quæ à Latinis *sin-* *μέρει,*
gularia, dicuntur, ea Græcis, τὰ ἐν μέρῳ, vel *singul.*
τὰ ἐπὶ μέρους, vel τὰ κατὰ μέρους dici solent:
verbatim, quæ in parte; idémque omnino
sunt, quod τὰ καθ' ἑκάστον.

II.

Secundò, ἐν μέρῳ, vel κατὰ μέρους, aliquan- *ἐν μέρῳ,*
do significat, non tantum *sigillatim*, sed *viciissim.*
etiam *viciissim*: ut ἐν τῷ μέρει τὰ καθήκοντα
ποιεῖσθαι, *viciissim* munus suum obire: ἐν μέ-
ρει πάντα διεξελθεῖν, *omnia sigillatim per-*
consere. Gallicè, à part.

III.

Tertiò, μέρους eodem interdum sensu ac-
cipitur, quo *pars* apud Latinos, id est, pro *μέρους,*
loco: ut apud Tullium Philipp. 11. *mors locus.*
in beneficii parte numeratur, Græcè, ὁ θάνα-
τος ἐν εὐεργασίας μέρει τίθεσθαι. Demo-
sthenes Olynth. 2. παρ' εὐεργατίας, καὶ ἐν εὐεργασίας
εἶναι μέρει τῷ τοῦτον, qui talis sit, cum negli-
gi, nulloque in numero haberi. Sic, μέρους ἂν
μοι τὸ τοῦτο ἦν τοῦτο τῆς εὐσεβείας, id ego piete-
ris loco ducam. Ita ferè Virg. *Æneid.* 7.

Pars mihi pacis erit dextram tetigisse Ty-
ranni.

I V.

πολὺ μέ-
ρος, pars
magna.

Quartò, μέρος ὅτι, vel γίνεσθαι, aliquando idem est, quod apud Latinos, *unus ē numerus*, ut Virg. *Æneid.* 2.

Et quorum pars magna fuit.

Græci. ὧν δὴ καὶ πλείστον μέρος γέγονα.

V.

τὸ ἐμὸν
καὶ μέρος,
pro viri-
bus.

τὸ ἥκον
μέρος,
idem.

μέρος
ἐπιβάλλ-
ον, idem.

Aliquando etiam μέρος cum aliis quibusdam particulis, facultates cujusque ac vires proprias significat. Ac primum quidem Græci dicunt, τὸ ἐμὸν καὶ μέρος, intellectu præpositione καί, id est, pro meâ virili parte. Secundò, τὸ ἐμὸν μέρος, vel εἰς ἐμὸν ἥκον μέρος, partem ad me venientem, id est, quantum in me situm est, quod etiam dicitur ἥκον, subaudito nomine μέρος ut τὸ εἰς αὐτὸν ἥκον, quantum in se fuit. Tertiò, dicunt etiam ὅσον ἐμοὶ καὶ μέρος ἐπιβάλλον, eodem planè sensu: vel brevius, τό μοι ἐπιβάλλον, sub. μέρος. Vide infra de nomine ὅσος, Sect. 9. Reg. 6, &c. 5. de verbo, Sect. 8. Reg. 1.

VI.

μοῖρα,
locus.

θεῖα
μοῖρα,
divinum
benefi-
cium.

Substantivum ἡ μοῖρα, sæpè idem est, quod μέρος, præsertim eâ significatione, quâ locum significat. Dicunt enim, ἐν ᾧ χαίρειτε εὐτυχίῃ καὶ μοῖρα τιθέναι, summæ felicitatis loco ducere: tametsi vulgò fatum significet; quod enim Latini, divino quodam fato, hoc Græci, θεῖα τινὶ μοίρα.

VII.

μηδεὶς,
μηδέ.

Μηδεὶς, cum μήτε, vel μηδὲ repetito, efferrī Atticè solet, in ejus tantum substantivi genere, quo cum proximè conjungitur, licet alterius generis alia substantiva sequantur. Demosth. πρὶ ᾧ ᾤσθησθε. δέησθαι πάντων ἐμῶν, inquit, μηδεμίαν μὴτε χάριν,

ειν, μήτε ἀνδρα ποιεῖσθαι τοῖς μέγας, ἢ
τὸ δίκαιον, καὶ τὸ ὅρκον, id est, vos omnes ob-
secrabo, nullam ut gratiam, hominemque nul-
lum, pluris, quàm aequitatem ac jusjurandum
faciatis: ubi μεδέμεναι, respondet nomini-
bus χάειν, & ἀνδρα.

VIII.

Μηχανή, aliquando per sese ponitur, ali-
quando cum interrogatione, μεδέμεναι μη-
χανή, significat, fieri non potest, vel causa ni-
hil est. v. g. quod Latinus diceret, nunquam
efficies, ut hoc in argumento acquiescam: Græ-
cus ita redderet, ἐδέμεναι μηχανή, τὸ μὲν ἐπὶ
τῷ δὲ ἀπερίν ἐνδυμήματι.

IX.

At cum interrogativo τίς, aliquando ne-
gatio conjungitur, significatque quo modo
fieri posset? vel quid causæ esse queat? v. c.
τὸ ὑποδάμειαι κατὰ τὴν κόμην, τίς ἂν μη-
χανή πολυμεδέσαιεν ποτε γίνεσθαι; qui fie-
ri possit, ut qui veterino contabescit, doctissimus
unquam evadat? quod exemplum græcā ne-
gatione caret.

Contrà negatio adhibetur, in exemplo se-
quente, τὸ πάντα κινεῖν λίθον, τίς μηχανή
ἐδὲ ὅτις αὐτὸν περὶ χωρεῖν, qui lapidem
omnem moveat, qui fieri potest, ut nihil omni-
no promoveat? quo sensu duæ negationes
sæpe junguntur, ut μὴ ἔχῃ.

X.

Μικρὸν & μέγα, vel μεῖζον, parvum &
magnum, vel majus, eleganter sæpe conjun-
guntur, tam affirmando quàm negando: &
affirmando quidem reddi possunt, *fanda &
infanda*. Sic apud Demosth. in Medianâ,
ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς, καὶ μικρὰ, καὶ με-
γала.

ζω : verbatim, probra in me assidue conjiciens, parva & majora, id est, horrenda & infanda. Negando significant, nihil penitus in argumento propositio esse illius rei, quæ negatur, v. c. ἔδεν ὁφελός ἐστι μὴτε μικρόν, μὴτε μέγα, nihil prorsus utilitatis est. Galli Græcos sequuti; il n'y aucun profit, ny petit, ny grand.

μείζον,
ἐλαττον.

Idem Demosthenes pro Cor. μείζον & ἐλαττον conjungit, id est, majus & minus: ἔδ' ὅτιν, ὅτε μείζον, ἢ ἐλαττον ψήφισμα ἔδεν, Αἰχίνῃ, ὅπρ' ἡ συμμερόντων τῇ πόλει: nec ullum est majus, minusve decretum (id est, nullum penitus) de reipubl. commodis.

X I.

μικρὸν
δεῖν.

Μικρὸν, interdum absolutè ponitur, pro μικρὸν δεῖν, id est, parum abest: & ὀλίγον, pro ὀλίγον δεῖν. Plutarch. Pomp. ὥστε ἅπαρ μικρὸν συνεβλήσθαι, καὶ ἡ στρατιὰ ἀποβελθεῖν, ut semel parum absuerit, quin & ipse contereretur, & exercitum amitteret.

X II.

μέγας &
πολύς.

Μέγας & πολὺς, eleganter & Atticè, cum verbis quibusdam adverbiorum loco usurpari solent: v. c. μέγας αὐξέσθαι, apud Demosthen. in 2. Olynth. quasi μεγάλως αὐρεσθῆναι, vel αὐξέσθαι, id est, majorem in modum efferri, vel augeri. Sic πολὺς ῥέειν ποταμὸς, verbatim, multus fluere fluvius dicitur, id est, vehementer. Exempla passim. Demosth. pro Corona. ἐγὼ μὲν τῷ Πίδωρῳ δρασυνομένῳ, καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ἑμῶν, ἐκ εἰζα. Equidem Pythoni, cum audacius ac vehementius in vos invocheretur, non cessi. Philo de Legat. ad Caium, ubi de invidia loquitur, πολὺς jungit cum ἄγαν, id est, vehementer,

vehementer, & πνέω, σπиро: ἰσθόλα, inquit, τρεῖς ἔρπετὸ φωλάδῃ, βραχέσιν, εἰσερπύσας χωρίοις, ἀνδρὶ ἐνὶ, ἢ οἴκῳ ἐνὶ, ἢ εἴπατε πολὺς ἄγαν πνέοι, πέλῃ μῆ, id est, venenati serpentis more latitat, angustis quibusdam adrepens locis, viro uni, uni familia, aut, si quando vehementius spiraverit, uni certe urbi.

XIII.

Νεανικά (juvenilia) eleganter dicuntur σφοδρὰ omnia, id est acria, & vehementia, ut νεανικὴ ὄρμη, vehemens impetus: νεανικὴ φιλοτιμία, vehemens ambitio: νεανικὴ σπεδὴ, acre studium: νεανικῶς ἐνίστασθαι, vehementer obniti: νεανικὴ διαφορὰ, ingens controversia. Plutarch. in Numa, ἔστι δὲ καὶ πρὶ τῷ Νεμῶ χέρον, καθ' ὅς χρόνε, νεανικὴ διαφορὰ: ingens præterea de tempore, quo natus Numa fuerit, controversia est.

SECTIO VIII.

De nominibus ὁδός, ὁδός, ὁρμή.

REGULA I.

Ὁδός, non tantum pro viâ, sed etiam pro itinere sumitur, id est, ἀντι τὴ πορείας, vel ὁδοπορείας. Nam ἐν ὁδῷ εἶναι, id est, in itinere esse. Synes. epist. 54. ὀνήσομαι τὸ τοῦ ἐπὶ ταῖς Ἀθῶναις ὁδόν, id est, hunc fructum capiam ex itinere. Athenas suscepto.

Quo sensu Eustathius Iliad. α. norat εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verbo in viam ire.) sumi, pro εἰς πρεσβείαν, id est, Legationem obire: cujus nullum exemplum affert, nec mihi ullum occurrit.

Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν, & ὁδὸν ὁδοποιεῖν,

esse propriè *viam muiire* : quæ frequentissima sunt. Hinc ὁδὸς ὁδοποιημένη, *viam munita, strata*, unde summota sunt impedimenta : & ὁδοποιεῖν, unico verbo, id est, *alicui viam muiire*, aut *præire* : cum dativo casu, vel etiam (quod familiare Xenophonti est) cum accusat. ut lib. 3. de expedit. καὶ ὁδοποιήσειέ γ' αὖ αὐτοῦ, καὶ εἰ σὺν τετρίπποις βέλονται ἀπέναι, id est, *imò viam quoque illis præiret, etiamsi quadrigis abire vellent*. Dicitur & ἀποδοποιεῖν, ac ferè cum dativo personæ, & accusativo rei : nam ἀποδοποιῶ σοι τὸτο, est, *viam tibi hanc ad rem præco, vel auctor tibi sum* : & ἀποδοποιεῖται dicuntur, quæ ad aliquid suapte naturâ promptiora sunt, in bonam & malam partem.

II.

ἀεὶ ὁδῶ, Odè in gignendi casu, cum præpositione *opportune* ἀεὶ, & verb. εἶναι, vel γίνεσθαι, idem est quod *opportunum & commodum*, vel etiam *in promptu & obuium* ; ut μηδὲν αὖ μάλλον τὸ φιλομαθοῦς ἀεὶ ὁδῶ ἤρκοιτο, ἐς τὸ πολυμαθές, *nihil est quod magis ad eruditionem conferat, quàm eruditionis studium*.

III.

ὁδῶ πά- Idem Genitivus cum voce πάρεργον, videtur παρέλκεν : nam idem penitus est quod πάρεργον, *obiter*. Tullius ad Atticum : nam, inquit, ὁδῶ πάρεργον volo te hoc scire. Sic : *At hæc quidem obiter dicta sint, àλλὰ ταῦτα μὲν ὁδῶ πάρεργον εἰρήδω*.

IV.

ὁδῶ βα- In dandi casu, cum βαδίζειν, ἀεὶ εἶναι, aut simili verbo, significat, *rectâ viâ & ordine progredi* : ut rectâ se perditum eunt, ὁδῶ
εἰς

εις ὁλεθρον βαλῆσαι : cum præpositione ἐν, ut ἐν ὁδῷ βαλῆσαι, id est, aller par chemin. at ὁδῷ βαλῆσαι, absolutè, est sese modeste sapienterque gerere.

Affinis est significatio accusativi, cum præpositione κατ', ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnasiis, κατ' ὁδὸν γὰρ αὐτῶν ὁ λόγος μάλλον περὶ ἡμῶν, ubi Interpres pessimè, inter eundam verò nobis in longum profluxit oratio; Atqui Solon & Anacharxis sedebant eo tempore, non ambulabant. Verto igitur, hoc enim modo, restiorum ac faciliorem cursum nostra tenebit oratio. Sic ἔτι κατ' ὁδὸν ἡμῶν αὐτῶν περὶ ἡμῶν τὸ πρῶτον, sic enim res bene nobis feliciterque procedet, id est, κατορθώσεται.

V.

Aliquando λόχον significat, id est, insidias. Demosth. advers. Aristocrat. ἐν ὁδῷ κατελθὼν, id est, cum ex insidiis consecisset. Quo sensu Poëtis frequentius est : dicunt enim ὁδὸν ἔρχεσθαι, vel ἵεναι, (verbatim, ire viam) pro insidiis ponere. Homer. Iliad. α. v. 149. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἱππομάχεσθαι, id est, aut insidias struere, aut cum hostibus strenuè dimicare: quod ibid. ver. 224 dicit, λόχον δ' ἵεναι, in insidias ire.

Eustath. autem observat, universè ὁδὸν sumi posse πρὸς διασολὴν ἀντὶ πρὸς ὁδὸν ἀποστάσεως, id est, ut distinguatur à pugνᾷ, quæ instructâ & adversâ hinc atque hinc acie committitur. Itaq; ὁδὸν ἐλθεῖν, (venire viam) erit, τὸ ἐπὶ λείᾳ ἀπελθεῖν πρὸς, id est, prædæ causâ aliquò proficisci; vel ἐπὶ κατασκοπῆσθαι, id est, at explorandum, vel ἐπὶ τείχεσιν ἀναμετρήσθαι, ad metiendos hostiles muros.

VI.

ὁῖος, cum
infinitivo.

Οἷος primū cum infinitivo eleganter jungitur, ἐλλειπτικῶς, idque siue præcedat τοῖς τῷ, siue reticeatur. Et quidem præcedente, ut τὸ τῷ ἀγγελίας τοῖς τὴν ὄσιν, οἷον ἅπασαν εὐφροῖναι τὸ πῆλιν, id est, ejusmodi incius hic est, ut civitatem universam latitiā complere possit: ubi εὐφροῖναι, pro εὐφροῖναι αὐτῶν, vel εὐφροῖναι δύναιτ' αὐτῶν. Demosth. Olynt. 2. τοῖς τῶν ἀνθρώποις, οἷος μεθύδεντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι: ejusmodi homines, qui ebrii eo saltationum genere utantur, quod nunc apud vos referre me pudeat. Subintellecto vero eodem nomine, ut τὸ σεργῶν ἐχθρὸς τῆς ψυχῆς, οἷον μὴ μεταβάλλειν, verbatim, robur habet animi, quale non mutare, id est, eā est animi constantiā, quæ mutari non possit.

VII.

Hoc sensu eleganter, cum nomine χεῖν conjungitur, vel præcedente, vel sequente, tuncque pro ὅσος usurpatur. Plutarch. Alexand. ἔτε τῷ Ἑλλάδα κρατήσας, τοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος, οἷον καταλεῖψαι καὶ τιθασεῖν, χεῖνον ἔχεν. Nec Philip- pus, armis subactā Graciā, satis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atque cicurandam: ubi ordo postulabat, χεῖνον ἔχεν οἷον καταλεῖψαι, id est, ὅσον, vel ὡς, ut dicitur, Sect. 9. Reg. 9.

Rarum etiam illud est, quod habet idem Demosthenes Olynt. 2. εἰ μὲν γὰρ τις ἀνὴρ ἔστιν ἐν αὐτοῖς; οἷος ἐμπροσθὲς πολέμου καὶ ἀγώνων: ubi οἷος, vel omnino abundat, vel explicari debet per τοῖς τῷ, οἷος ἐμπροσθὲς εἶναι, id est, ejusmodi,
quæ

qui belli ac certaminum peritus sit.

VIII.

Interdum per se sumitur, pro ὡς, ut ἀλλ', οἷοι πάντες γὰρ ἀπαράσκευοι, καὶ φιλοπαροῦ-
μονες τυσχανοῦσιν, id est, verum, ut otiosi se-
re omnes, curiosi pariter esse solent.

Per se quoque sumitur apud Atticos, sub-
intellecto articulo præpositivo ejusdem casus.
Thucydides lib. 2. καὶ μὴν (sub. Αθη-
ναίων πέλις) ἔτε πρὸς πολέμῳ ἐπελθόντι
ἀσανάκτησιν ἔχθρ', ὅφ' οἷων κακοπαθεῖ,
ἔτε πρὸς ὑπερηκόῳ καταμέμψιν, ἃς ἔχ' ὑπὸ
ἀξίων ἀρχεῖαι: id est, solæque (sub. Athe-
niensium civitas) ne hosti bellum inferenti in-
dignationem moveat, à qualibus malè habetur:
(id est, eorum ex conditione ortam, à quibus
malè habeatur: quasi dicat, Athenienses
ejusmodi esse, à quibus vinci neminem pu-
deat.) nec sibi subditis querelam, (id est,
querendi occasionem præbet,) sibi ab indignis
imperari.

IX.

Aliquando significat promptum, expeditum, οἷος,
ac suapte natura in aliquid propendentem: ut cupidus.
εἰνὸν τι παθὼν, οἷος ὡς ἐπεξίεναι πρὸς
φάρνγν, incommodo graviore suscepto, reum
peragere vehementius cupiebat. Sic, οἷος εἰμι
καθὼς, πανθ' ὑπὸ πατρὶδος κίνδυνον κιν-
δυνάειν, paratus sum ipse quoque, nullum non
pro patriâ subire periculum.

Affinis huic significatio, quâ sumitur
ἀντὶ τῆς δύναμει: nam & οἷός τέ ἐστιν, &
οἷός ἐστι, sine τε, significat δύναται, potest. Et
in neutro, ἔχ' οἷόν τέ ἐστιν, fieri non potest.
Herodot. οἷά τε, dixit, pro οἷόν τε, ut lib. 2.
χοιράδες πολλαί εἰσι, δι' ἃν ἐκ οἷά τέ ἐστι
ἀνέχθαι,

πλέγν; saxa multa sunt, per qua navigari non potest: ubi ἐκ οἴα, Jonicè pro ἐχ οἴα.

X.

ἐδὲ οἶον, Οἶον, præcedente ἐδὲν, vel μηδὲν, abs-
nihil ve- que ullo verbo significat, nihil vetat: ἐδὲν
tat. οἶον ὡς ἰ τὸ κρείττον Θ' ἐλπίζεν, ἢ ἐλάττω Θ'
ἐκ ἀποτυχέῃα, nihil vetat, quò minùs qui
minora consequutus sit, majora speret.

Quamquam videtur interdum significare
ἐδὲνοῖον, quod gallicè dicitur, ill n'y a rien de tel. De-
rien de mosthen. in Midiam, ἐδὲν γὰρ οἶον ἀκέρ-
tel, que. αὐτὸ τὸ νόμος, car il n'y a rien de tel, que
d'entendre la loy mesme. Alii minùs solerter,
ut existimo, nihil vetat quò minùs legem audia-
mus.

XI.

Οὐχ οἶον, & μὴ οἶον, non solùm non, vel
ne dum. Polyb. ἐχ οἶον ὥσπερ εἶν δύναται ἀν-
ne dum. τὸν φίλοις, ἀλλ' ἐδ' αὐτῷ σώζειν, id est, non
solùm amicos juvare non potest, sed ne seipsam
quidem servare. Idem lib. 5. μὴ οἶον τυ-
χεῖν ἐπὶ τέτοις χεῖρσι Θ', ἀλλὰ τὴναντίον
παρ' ὀλίγον, κινδυνεύειν τὸ βίον, id est, non
solùm gratiam propterea tulisse nullam, sed
contra vitæ ipsius ferè periculum adiisse.

XII.

Οἶον per se solùm, non rarò significat,
οἶον, ver- verbi causa, exempli gratià. Crebra passim
bi causa. exempla, maximèque apud Platonem, apud
quem etiam reperitur, οἶον δὴ λέγω, vel
φημι, eodem significatu. Apud alios; οἶον
τι λέγω.

οἶον, pro
ἀσεί,
quasi.

Denique οἶον, vel, quod frequentius est,
οἶονεῖ, idem est quod ὥσει, ἀτανεῖ, ὥσπερεῖ,
ὥσπερανεῖ, id est, tanquam vel quasi.

XIII.

XIII.

Neutrum verò plurale οἶα, vel οἶά γα vel οἶα δὴ idem est, quod αἶτε δὴ, utpote, quippe. Sic intelligend. Herodotus lib. 2. pag. 111. b. cū ait, οἶα ᾗ ἐμβαλόντ' ἑ τὰ ὕδαλ' τοῖσι ἔρεπ, μὴ δύνασθαι κατισμῶ' ἢ κατὰ πρὸς τῆς ἰσχύος, ἐς βυθὸν ἵεναι, id est, utpote autem aqua in montes illabente, (vel, quod autem aqua in montes illabatur) demissam holdem ad fundum usque pervenire non posse: ubi malè Interpres, quemadmodum ē montibus precipitantibus aquæ.

Aliquando tamen οἶα, reddi potius debet per τοιάδε, talia, vel ἕτω δὴ, sic, ita: ut apud Aristidem Panathen. οἶα τ' ναῦν αἰεὶ κύκλῳ περιεῖσται κάλλη παντοδαπά, id est, Ita navim istam, omnia ornamentorum genera, in orbem perpetuò circumfistunt.

XIII.

Ὀργή, vulgò, ira. Non rarò tamen sumitur pro τρεπιδ, vel ἥδην, id est, mores, ingenium, indoles, vel ὁρμή, id est, nativus quidem impetus & appetitus, vel διάνοια, cogitatio, sensus: Gallicè, naturel, humeur, affection, ὁργή enim, quasi ὁρεγῆ, ab ὁρέω, appeto, καὶ συσκοπῆ, ὁργῆ· ὁρῆ δ' εἶναι ὁρεξίς· ὑπερβαίνουσα ὁμῆνις. Phocyl. vel à πρέξω, id est, facere, cujus præf. med. ἔοργα. Thucyd. lib. 1. p. 97. καὶ τὸ εἰ εἰδὼς τὸν ἀνδρῶποις, ἐπὶ τῇ αὐτῇ ὁργῇ ἀναπιδομένοις τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας: licet probè nōrim, homines non eodem sensu & animo, ad bellum gerendum induci, & illud reipsā gerere, id est, non eodem sensu gerere, quo ad gerendum inducuntur.

Hinc ἐυοργήτως .i. μετρίως, moderatè,

Idem

Idem ibid. pa. 79. Εν α', ο μὲν ἐν ὀργῇ τῷ αὐτῷ προσμιλήσας, βεβαίωτερος· ὁ δὲ ὀρμιθεὶς πρὸς αὐτὸν, ἐκ ἐλάττω πηαίς: In quo quidem, qui moderatè se gerit, is firmior est: qui autem iracundiùs, is non leviter offendit: ubi ἐν ὀργῇ ἦτορ, & ὀρμιθεὶς opponuntur. Id. l. 3. ait, ἢ πέλειμον. πρὸς τὰ παρὲντα τὰς ὀργὰς ὁμοιῶν, id est, hominum mores praesenti rerum statui similes efficere. Eod. modo χολῶ, id est, ὀργῇ, sumitur: unde δῖχοι γινώμαι, à Zenobio, Adagiorum Centurià 3. Adag. 25. explicantur δῖχῃ ἰδιότροποι, homines duplicibus moribus praediti: ubi malè Erasmus reponit δῖχοι, quasi utrinque claudicantes.

X V.

Eadem vox in plurali maximè, cum verbo ἐπιφέρην, & dativo personæ, idem est quod Poëtis, τὸ ἡγεῖν ἐφέρειν, id est, χαρίζεσθαι, gratificari, indulgere, oblectare. Qui tamen usus antiquiorum Atticorum proprius videtur. Thucyd. lib. 8. p. 610. παύτων τε Ἀστυοχὸν εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνη, ἰδὲ αὐτὸν κέρδη, Omnium fortè causam, Astyochum esse, qui se se, privati lucri studio, ad Tissaphernis voluntatem accommodaret. Ità Cratinus Comicus dicebat, τίμω Μουσικὴν ἀκορῆσους ἐπιφέρειν ὀργὰς βεγτοῖς σώφροσι, id est, Musicam moderatis hominibus oblectationem afferre sine fastidio.

SECTIO IX.

De nomine ὅσος.

REGULA I.

Adjectivum ὅσος perelegantes in omni genere significationes habet. Primum ergo in plurali numero sumitur sæpe pro articulo subjunctivo, ut τῶν ἀρχολαμμένων ἑστὶν ἡ Ἑλλάς, ὅσοι μέλλουσιν εἰς ἄχρον ἐλαύνειν τὴν γλῶττην, quotquot ex iis qui linguæ Græcæ operam dantes, ad ejus perfectionem aspirant. Quo sensu plerumque jungitur cum nomine colectivo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πᾶντες ὅσοι, πᾶσαι, ὅσαι, πᾶν ὅσον, πᾶν ὅσα : ut πάνθ' ὅσα διὰ τιμῆς ἄγεται, quæcunque honori dicuntur.

ὅσος pro
οἱ, qui.

Solet etiam verbum substantivum omitti, ut πᾶντες ὅσοι φιλόλογοι, omnes eloquentiæ & eruditionis amantes, supple, εἰσὶν vel τυγχάνουσιν. Eodem modo usurpatur, ὅπῃς, per omnia genera & casus plural. numeri ; sed rarius.

πάντες
ὅσοι,
quotquot.
ὅπῃς,
pro ὅσοι.

II.

Ex eadem significatione nata sunt quæ sequuntur, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, id est, quatenus, vel eò quod, ut antè diximus, ἐφ' ὃ, παρ' ὃ, καθ' ὃ. Quo sensu aliquando τοσῶτον cum eadem præpositione, quasi ex adverso respondet : ut καθ' ὅσον ἂν ἔχοιμι, καὶ τοσῶτον βοηθήσω, quatenus mihi licebit, catenus auxilium feram.

ἐφ' ὅσον,
&c.
quatenus.

III.

Aliquando παρ' ὅσον, significat differentiam

παρ'
ὅσον, nisi
quod.

tiam aliquam, ac veluti exceptionem; id-
eoque rectè verti potest, per nisi quod, vel
præterquam quod; ut ταυτὲ πρὸς τίνδε πρὸς
πενδα, ὃ καὶ πρὸς ἑτέρον, παρ' ὅσον τότε
ῥᾶον ἀπὸλλυται. Eodem erga eum, quo ad-
versus alterum animo fui, nisi quod me ab isto
citiùs liberavi.

IV.

παρ' ὅσον, *Significat etiam idcirco, idèd, quemadmo-
dum & παρ' ὃ, ut πανσπασίᾳ ὤσαντο, παρ'
ἰδεό. ὅσον καὶ ῥᾶδίως αὐτὴν ἡρπίσαντο, exercitum in
eum universum egerunt, idèdque facillè ipsam
oppresserunt: ubi notandus usus verbi ὠδεῖ-
σαι, pro impressionem facere: quâ in signi-
ficatione ferè jungitur cum præpositione εἰς,
& accusandi casu.*

εἰς ὅσον, *Nec absimiliter, εἰς ὅσον, id est, quatenus.
quatenus. Aristid. Panathen. πάλιν εἰς ὅσον αὐτοῦ ἀν-
τις ἐπιμαρτύρωτο, nisi quatenus, vel nisi si
quis ipsos testes appellârit.*

V.

παρ' ὅσον, *Est etiam παρ' ὅσον, extra quàm, ut loquitur
extra Cicero, vel contra quàm, ut χρίσασθαι τινι,
quàm. παρ' ὅσον, vel παρ' ὃ πέφυκε, uti re aliqua ex-
tra quàm ejus natura postulet. Quo sensu ad-
di etiam potest εἰ, cum optativo, & particu-
la αὖ: ut παρ' ὅσον εἰ τοιῦτό τι γένοι' αὖ,
extra quàm si quid ejusmodi contigerit. Sic
dicitur, παρ' ὃ vel παρ' ὅσον δεῖ, supra modum,
vel supra quàm oporteat.*

VI.

ὅσον ἐγώ, *Ὅσον, & ὅσα in neutro, cum dativo &
ἐμοί, pro præpositione ἐπὶ, significat, pro viribus: ut
viribus. ὅσον ἐγώ ἐμοί, quantum in me situm est, ὅσα
ἐγώ αὐτῷ, pro virili ejus parte, supple: δεῖ,
vel aliud simile. Eodem sensu jungitur cum
verbo*

verbo ἦκω, & accusativo, quem regat ἐπὶ, vel εἰς: ut ὅσον, vel ὅσα γε ἦκει ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ: vel εἰς ὅσον ἦκω δυνάμεως, id est, κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, pro viribus meis. Vide suprā in nomine μέγας. Sect. 7. Reg. 5. & infrā cap. 5. de Verbo, Sectione 8.

Licet ὅσον ἦκει aliquando significet potius, quod attinet. Demosth. pro Cofona. ὅσα τ' ἤ Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τ' ἀπελευθερίαν ἦκε. pro ὅσα ἀπελευθερίας ἐπὶ τὴν σωτηρίαν ἦκε, quatenus ea legatio Phocensium ad salutem pertinebat. verbatim, quotquot Phocensium salutis in hanc legationem veniebant.

ὅσον ἦκει,
quod at-
tinet.

VII.

Aliquando ὅσοι & ὅσα παρέλκουσιν, & fortius ornatus causā adhibentur, ut μυρίοι ὅσοι, ὅσα, infiniti, πλείστα ὅσα plurima; nisi substantivum verbum intelligas, ut μυρίοι ὅσοι ἐς ταὐτὸ συνεῤῥυήκασιν, eundem in locum infiniti confluxere, subaudi εἰσὶ, vel τυσχανουσι. Quod etiam in fine membri aut periodi eleganter usurpatur, ut ἀγαθὰ αὐτῶν παρέρχεται, μυρία ὅσα, plurimum ei accessit negotii.

Similiter post enumerationem aliquam rerum vel partium affinium, ita concludunt, καὶ ἄλλοι ὅσοι, & ceteri id genus, καὶ ἄλλα ὅσα, & reliqua ejusmodi: ut τοιαῦτα δὴ περιεσφίγγεται, καὶ ἄλλα ὅσα, his atque aliis ejusmodi excusationibus utitur.

Dicunt etiam θαυμαστὸν ὅσον, mirum quantum, tam in principio quā in fine periodi, licet in fine rarius: ut δὲ ὀλίγῃ περὶ χρόνου, θαυμαστὸν ὅσον, id est, mirum quantum, brevi tempore profecerit.

VIII.

VIII.

ὅσον &
ὅσα cum
infinit.

Ὅσον & ὅσα, cum particula καὶ accusati-
vo & infinito conjunguntur, loco subjun-
ctivi, vel optativi: ut ὅσα καὶ μὲ εἰδέναι, quod
quidem sciam; ubi conjunctio καὶ, vel παρὰ
καὶ, vel sumitur pro γὰρ id est saltem, quidem:
sic ὅσα καὶ μοι δοκεῖν, ut mihi quidem videtur:
ὅσα καὶ μὲ δύνασθαι, quantum possim.

IX.

ὅσος ali-
quid in-
volvens.

Contrà, nonnunquam ἐλλειπτικῶς usur-
patur, ut περιέμεινε χρόνον, ὅσον καταστῆ-
σαι τὰ κινέμενα τῶν πραγμάτων, tamdiu ex-
pectavit, donec res turbare cœptas, componeret.
verbatim expectavit, tempus quantum compo-
nere ubi subauditur ἐχέω, vel ἔδει, & parti-
cula quædam, ut εἰς, vel ὥς: ut ἀλλήλων διέ-
στησαν ὅσον οὐκ ἐν ἐμβολαῖς ῥυέσθαι τῶν ἑσθῶν,
id est, tanto spatio disjuncti sunt, quantum ut
extra telorum jactum esse possent, necessarium
erat. Thucyd. lib. i. νεμόμενοί τε τὰ αἰ-
τῶν ἑκάστοι, ὅσον ἀποζῆν, sua singuli colligen-
tes, quantum modicè vivere, id est, ὅσον ἐς τὸ
ἀποζῆν μετρίως ἂν πε ἀρκέσειεν, quantum
ad modicè vivendum satis esset. v. Sect. 8.
Reg. 7.

οὐχ ὅσον
ne dum.

X.

Οὐχ ὅσον, id est, ἐχ ὅσον, ne dum, vel non
solum non. Aristid. Panathen. μέγα καὶ θα-
νερὸν σύμβολόν ἐστι τὸ πρόεχεν εὐδὲς ὁ
ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λαμβάνειν. ingens ac perspi-
cium argumentum est, eam statim ab initio ex-
celluisse, nedum ut lateret.

XI.

ὅσον, cir-
citer.

Ὅσον, aliquando circiter significat, ut spa-
τιώτας ὅσον διχιλίς ἀνάγκαι θάσιν, id
est, milites ad duo millia navigasse sciunt.

XII.

XII.

Interdum sumi videtur pro μόνον. Plu- ὅσον, τarch. in Publicolâ, καὶ δ' ἄρά τις ἡμμένῳ μόνον. λαβάν, ὅσον ἐπύλεσκεν, εἴτα ἀναυρεῖται, id est, facem ardentem aliquis tantum subjicit, mox eandem retrahit.

XIII.

Ὅσον αὐτίκα, ὅσον ἔγω, ὅσον οὐδέγω, ὅσον αὐ- ὅσον οὐκ ἦδη, id est, jam jam; de futuro po- κα, ἔγω, tiſſimum: ut ὅσον αὐτίκα τὸ παρ' ἡμεῶν, ἔδέγω, εἴφομαι, jam jam me ad opus accingam. In- ἔκ ἦδη terdum etiam de præterito: ut ὅσον οὐκ ἦδη jam jam. ἀπῆλθεν, Gallicè, *il ne fait que de partir*. Thucydid. etiam unicâ voce, ὅσον: ut lib. 1. pag. 26. ait, τὸν μέλλοντα, καὶ ὅσον παρόντα πόλεμον, bellum futurum, ac penè jam præſens.

XIV.

Eadem significant aliquando χεδόν, id ὅσον ferè. est, ferè, propè, ut αὐτὴ δὴ ὅσον ἔδέγω τὸ παρ' ἡμεῶν ἀπεγνωστός, cum is ferè jam omninò desperasset. Quod etiam dicunt, ὅσον ἔ, ut ὅσον ἐκ αὐτόπης χυόμενος, verbatim, quantum non oculatus testis factus, id est, suis ferè oculis usurpavit: quasi dicatur, si hoc unum excipias, quòd oculis non viderit, tam præſens fuit, quàm qui maximè.

XV.

Imò jungitur cum χεδόν, tuncque παρέλ- χεδόν και: Euseb. Præparat. 13. εἰς ἀλόχον ὃ ζῶν ὅσον, ferè χεδόν ὅσον παρέλκοιεν ἡκόντος, cum propè in bruti animantis naturam, degeneraret.

XVI.

Ὅσον, ἡλίκον, & αἶον, ὅποιον, in neutro ὅσον, ἡλί- genere, conveniunt potiùs cum præceden- κων. te substantivo neutro, quàm cum sequente alterius

etiam metaphoricè de secundo rerum, & negotiorum statu dici potest. Imo etiam ἐπαιάζειν Lucianus dixit eodem sensu. ἐπαιάζειν.
ζειν.

Denique Polybius secundam & velocem navigationem describens; λαβὼν, inquit, ille, ἕρθ, καὶ λαμβάνειν ἀνέμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις, καὶ καθυρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ εἶμα τῶ λυμένῳ ἐποιεῖτο ἡ πλεῖν, ventum secundum, eūque vehementem iactus, velis omnibus passis, felicique vectus cursu, λαμβάνειν ad ipsum portus ostium appulit: ubi λαμβάνειν, πλεῖν, est vehemens & incitatus, πᾶσι verò τοῖς ἀρμένοις, vel ἰσίοις, idem est quod Galli dicunt, à pleines voiles, quod etiam Græci ἰστοδομεῖν. unico verbo ἰστοδομεῖν dicere solent.

III.

Παῖδες, in plurali, cum genitivis, Artifices, Populos, aut certam hominum conditionem, ac possessionem significantibus pronominibus ipsis, convenienti casu positis, Hebræo more usurpantur. Sic, Πητέρων, Ιατρῶν, Φιλοσόφων, Γραφέων παῖδες, Rhetorum, Medicorum, Philosophorum, Pictorum filii: elegantius multò, quàm Πήτορες, &c. Sic Κελτῶν παῖδες, id est, Galli, Δυσήνων παῖδες, miseri. Ita Psalmo 4. Filii hominum usque quò gravi corde? id est, homines. Al. Filij Prophetarum, id est, Prophetæ.

IV.

Πᾶσαν præcedente εἰς, idem est quod πάντως, id est, omnino, vulgò, ἐκ tout: ut εἰς πᾶσαν διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, milites ducentos omnes habebat. Plutarch. Pompeio, ὃ δ' ἐλεαθεῖς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἡδὲ τιθασὸς αὐτοῖς ἐγάρνη, id est, quo populus semel

semel inescatus, iis se rebus in omnibus facilem deinceps & flexibilem præbuit.

V.

πλόϊμος.

Πλόϊμος, vel πλώϊμος, non tantum conjungitur cum substantivo, ut πλόϊμος θάλασσα, mare navigabile: ναῦς πλόϊμος navis ad navigationem idonea: sed etiam in neutro ferè, vel masculino, το πλόϊμον, & πλώϊμον, vel πλόϊμος sumitur, vel pro tempore ad navigandum opportuno, vel pro omni loco, qui navigatione tuto adiri possit. idque duobus præcipuè modis.

Primò, absolute, in gignendi casu plurali, cum participio. ὄντων. Philo in Legat. διαγελείσθης ἐν τῷ ὅτι νοσεῖ, φήμης, ἔτι πλοῖμων ὄντων, ἀρχὴ γὰρ ὡς μετοπώρα. id est, itaque morbi ejus vulgatâ sanâ, cum adhuc tempus ad navigationem opportunum esset, autumnus enim initium erat. subaudiendo vel χαρπῶν, vel χωρίων. Thucyd. comparativum usurpat lib. 1. καὶ ἥδη πλωϊμωτέρων ὄντων, id est, cumque jam tutior esset navigatio: nullum enim ibi nomen exprimitur, quò genitivus iste referatur.

Secundò, πλωϊμόν ἐστι, dicitur; id est, tutior, vel opportuna navigatio est: & πλωϊμωτέρῳ ἐστι, tutior, vel opportunior. Idem Thucyd. paulò post, κατασάιτος ὃ τῷ Μίνω ναυτικῷ, πλωϊμωτέρῳ ἐχέετο παρ' ἀλλήλοις. At postquam à Minoë instructa classis esset, facilius deinceps ac tutior ultro citroque navigatio esse cœpit.

VI.

Πολιτεία, non modò vel rempublicam, vel certam reipubl. formam significat; sed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerendâ

rendâ repub. versetur. Demosth. pro Corc.
 ἡ μόνον τὸ τιμῆος τὴν πάλιν ἢ θεωρεῖσθαι ἢ
 ἐμὴν, καὶ ἡ πολιτεία διεθεάξεται, id est, non
 tantum ut civitas in honore esset, institutionem il-
 lud meum, ac propria gerendæ reipub. ratio in
 causâ fuit.

VII.

Πολὺς, præter id quod annotat. est in πάλιν.
 nomine μέγας, cap. 3. Sect. 7. Reg. 12. est
 aliquando idem, quod δυνάμει πολλῇ, id est,
 cum ingentibus copiis. Plutarch. de fortunâ
 Romanor. Εἰρῶν ὃ ἑ Πομπήϊον ἔδρεν, καὶ
 πολὺν μὲν ἐν γῇ, πολὺν δὲ ἐν θαλάσσῃ, ubi
 Pompeium invenisset densis, & ingentibus co-
 piis instructum, seu terrestribus, seu maritimis.
 At Demosth. orat. de Cherson. Φίλιππος
 δυνάμει πολλῇ περὶ Ἑλλήσποντον ὦν, Philip-
 pus, qui circa Hellespontum cum ingentibus
 copiis versabatur.

VIII.

De nominibus περῶμα & περῶσις, hæc
 notatione digna & selectiora accipe. Pri-
 mum quod Latini dicunt, Nihil est molestiæ
 vel incommodi, Græci, ἡδὲν περῶμα ἔστι, nihil
 refert, vulgò, il ne m'en chaut: ut cum Demo-
 ait, ὅτι αὐτῷ ἡδὲν ἔστιν ἔτι περῶμα περὶ
 τὰς συνθήκας ταύτας, id est, quod ejusmodi
 pacta nihil jam ad eum pertineant: Galli pro-
 prius, n'ayant plus que faire de ces pactes. Pla-
 to in Symposio, εἰάν ὃ ψαδῆν, ἡδὲν δὲ
 περῶμα, & encorès qu'elles fussent fausses
 il n'importeroit pas.

IX.

Secundò, quæ à Jurisperitis, obligatio in περῶσις,
 solidum vocatur, apud Græcos, περῶσις est. obligatio
 e. g. quod Galli, estre obligé un seul pour le soli-

D

tout, dum.

zout, Græci, *περὶ εἶναι* ἢ ἐνός ἢ ἀμφοῖν, verbatim actionem esse ex uno & utroque : id est, duo simul, & utrumque seorsim integrâ obligatione teneri.

X.

Tertio, *περὶ* in malam partem sumitur, ut apud nos, *prætiq̃ue*, id est, *versutum fraudulentumque consilium*, quo adversarius circumvenitur; quæ *calomnia* Ciceroni dicitur. Et Aliquando pro ipsa proditione sumitur : unde *περὶ κοπιῖν τινα*, dolo aliquem circumvenire. Quod tamen sæpius cum locis iis jungitur, quæ dolo capiuntur. Nam τὸ πέλαιον *περὶ κοπιῖσαι*, est urbem dolo & proditione capere : quo pertinet Gallicus Idiotismus, *prætiq̃uer*, de eo qui vel in urbe, quam oppugnat, vel in negotio, quod gerit, proditores aut promissis aut numeribus comparat : quod Polybius dicit, *περὶ οὐσῆσαι*, vel *κατακτάειν*.

XI.

Quod Latini, *decus* & ornamentum dicunt, Græci ferè *περὶ γῆμα* quasi *περὶ ἔχον γῆμα* : sic τὸ βελὺν *περὶ γῆμα* τὸ πέλαιος, id est, *Senatum reipublicæ decus*, & πλὴν πέλαιον *περὶ γῆμα βασιλείας*, urbem regni *decus* appellant. Plutarch. Alexand. ὥς τε καὶ Σάρδεες, τὸ *περὶ γῆμα* τὸ ἐπὶ θαλάσῃ τὸ βαρβαρὸν ἡγεμονίας *παρλαβεῖ* : ita ut ipsæ quoque *Sardeis*, *maritimi barbarorum Imperii metropolis*, scdémque *primariam*, *deditione* acciperet.

XII.

Eadem vox *colorem* sæpe, ac *prætextum* significat : quam etiam Latini *speciem* aliquando dicunt; ut τὸ ἀνδρείον τὸ *περὶ* τὸς

τὸς περόχημα ποιήσας, id est, fortitudinis colorem temeritati prætendere, Galli faire semblant. Thucyd. lib. 1. pag. 64. περόχημα γὰρ ὡς, ἀμίνεας, ὧν ἑπαδον, (id est, ἑρθ, vel ἀνθ' ὧν ἑπαδον) δὴ ἐν τας τὴ βασιλέως χάριν, id est, Prætextus enim erat, quo ad vastandum Regis agrum utebantur, quasi acceptas à barbaris ulciscerentur injurias.

XIII.

Quo sensu ponitur etiam ἐλλήπικος, id est, aliquid subaudiendo: tuncque ferè duo membra sic inter se opponuntur, περόχημα τὸ δ' ἀμ', τὸ δ' ἀληδές: ut, specie quidem, vel per causam illi honorem exhibendi, re autem ipsâ, ut cum omni spe honoris spoliaret, περόχημα μ', ὡς τιμίσαν αὐτὸν, τὸ δ' ἀληδές, ἀπασαν τὴν αὐτὴ τιμὴν καταστέλων: ubi περόχημα μ', id est, περόχημα ποιήσας, vel καὶ περόχημα: sequitur autem ὡς, id est, quasi.

XIV.

Τὰ πρῶτα, in neutro plurali, id est, ὁ πρῶτος, ὁ ταῦν, ὁ παρὰ δοκιμῶν, Princeps. Lucianus in Timone, ubi Mercurius ad Timonem, ἴδι τῷ Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, Esto Atheniensium Princeps. Sic τῷ συμπαιδόντων τὰ πρῶτα, Princeps condiscipulorum.

SECTIO XI.

De nominibus σημείον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥαδιόρηγμα, τέλθ, τίς.

REGULA I.

Σημεῖον, indicium, τεκμήριον conjectura, ἀπόδειξις, demonstratio: sæpe initium
D 2 danz ξις.

σημεῖον,
τεκμή-
ριον,
ἀπόδει-
ξις.

dant periodis, idque ἐλλειπτικῶς, id est, verbis quibusdam subintellectis: tuncque adjungitur particula ὃ, & particula ᾧ, membri sequentis initio adhibetur. Quod ergo Latini dicerent, Cujus rei argumentum illud est, quod assidue cum improbis versetur: Græci, τεκμήριον, vel σημεῖον δέ, ὅλ' ὅ γὰρ ὅτι ἐν τῇ τ' μοχθηρῶν συνουσίᾳ. Itaque subaudiri potest τὰς αὖ εἰν τὸ ἐπ' αὐτῶν, ejus sit quod sequitur, vel λεχθὲς αὐτῶν quod dicitur, aut aliquid simile. Sic, Atque hoc certò inde constat, Græcè, ἀπὸδείξις δέ. Eodem modo alia quoque substantiva usurpari possent: ut ῥαδιέργημα, ab Oenomaio, apud Eusebium lib. 5. de Præparat. Evang. p. 220. novæ edit. ubi carpens oraculum Cnidiis editum, Τὸ ὃ ῥαδιέργημα, inquit, ἐπὶ γὰρ ἐκ βῶ βέβαι' ἀποφυγὴν ὀρεῖται, id est Versutæ autem ratio hæc fuit; quòd cum κε' suffosso quidem Isthmo, certum propter receptum habituri essent.

τέλ' ὁ
magistra-
tus.

II.
Τὸ τέλ' ὁ, propriè finis, interdum magistratum, & dignitatem significat: unde οἱ ἐν τῷ τέλει, supple, ὄντες, id est qui magistratum funguntur, qui sunt in Republicâ principes.

ὁ τίς, pro
τίς.

III.
Τίς, (quod ab aliis in nominum, ab aliis in pronominaum classē reponitur:) sive interroget, sive indinuitè ponatur, varios usus habet. Ac primū quidem, cum interrogat, jungi potest cum Articulo præpositivo antecedente, ut σὺ μὲν ἐν ἐπιχειρήσεως τῶ τῶί; ὁ τίς ἐν ποίῳ; καὶ πῶθεν; Tu id conatus sis? qui homo? qualis? unde? tuncque accentum retinet, ac si solum esset.

IV.

IV.

Interdum sumitur pro ποῖος, idque ἐλλειπτικῶς, ut τίς γάρ ἐγὼ πρὸς τοσούτους: τίς pro supple, ἂν ὄξετασθῆς εἰμι; quis sum ego, si ποῖος. cum tot ac tantis conferar? Sic Latini, quid enim unius inter tantos? τίς γάρ εἰς ἐν τοσούτοις;

V.

Eidem interroganti sæpe additur ἄρα, πότε, vel utrumque simul, ut τίς ἄρα σε ἔτις ἄρα; τωσὶ ὄξεσθῆται; quis tandem usque adeo πότε; se à solita morum integritate dimouit? Aliquando alia vox interjicitur, ut τίς τέ ποτε κακῶς ἔτας ἐποίησεν; quis te obsecro tam injuriose tractavit. Quæ additio locum in omnibus casibus habere potest. Dicitur etiam τί δῆποτε, & τί δῆτα; ut τί δῆτα παρὰ σὺν μάτῳ ὄνειροπολεῖς; quid tandem tecum ipse somnias?

VI.

Τί γάρ; vel τί ὃ ἄλλο ἢ; quid enim aliud quàm? ponuntur ἐλλειπτικῶς: ut τί γάρ ἄλλο ῥαθυμῶν, ἢ κινδυνώδης ἄμυστος ἂν διατελεῖν; quid enim aliud ex inertia tua expectare potes, nisi ut ignarus permanes? Quæ dicuntur pro, τί γάρ ἂν ἄλλο πάδοις; vel trajectory verborum est: simplicius enim diceretur pro, τί γάρ ἂν ἄλλο ῥαθυμῶν κινδυνώδης, ἢ ἄμυστος ἂν διατελεῖν;

Id ipsum ali. uando fit cum particula ἂν, sine ἢ, in clausula periodorum: ut κινδυνώδης ἀποθανεῖν ὑπὸ τοσαύτης περπετείας, τί γάρ ἂν ἄλλο; periculum est ne te tua perdat audacia, quid enim aliud? supple, ῥύοιτο, accidere possit, vel περδοκῆσθαι, expectes?

VII.

Eodem ferè modo usurpari solet, τί ὃ, γάρ εἰ μὴ; vel

vel τί γδ, εἰ μὴ; ut τί γδ, εἰ μὴ ἐγέλων ἂν
 νηπιάζοντα ὄρων; pro τί γδ ἂν ἄλλο ἔπα-
 ρον, εἰ μὴ, &c. quid enim aliud agerem, nisi
 riderem, dum se coram, puerilem in modum ge-
 reret?

VIII.

ἄλλοτι
 ἢ. inter-
 rogando.

At verò ἄλλοτι, unica voce (quod proprie
 aliud quid significat) sequente particula ἢ,
 apud Platōnem maximè, interrogando pas-
 sim usurpatur, pro nun, & nunquid, quasi
 esset. τί ἄλλο ἢ; quid aliud, quam? Plato in
 Apolog. ἄλλοτι ἢ περὶ πλείους ποιῇ ὅπως
 ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται, id est, nun-
 quid hoc plurimi facis, quomodo iuniores eva-
 dunt quàm optimi? quasi esset, τί ἄλλ' ἢ πε-
 ρὶ πλείους ποιῇ, quid aliud, nisi plurimi facis?

Sic Herodotus lib. 2. Ἀλλοτι ἢ οἱ τῶν
 τῇ οἰκέοντες Αἰγυπτίων, πινύσουσι; id est,
 Nunquid Ægyptij partem istam incolentes,
 fame laboraturi sunt?

ἄλλοτι
 solum, in-
 terrogan-
 do.

Interdum ἄλλοτι sine ἢ, eodem sensu,
 tuncque oratio converti non potest, dicendo
 τί ἄλλο. Idem Plato 1. de Rep. ἄλλοτι ὡς
 δ' ἐγὼ, ἔδδ' ἐπ' αἰετός, καὶ δ' ὅσον ἐπ' αἰετός, τὸ
 τῶν ἰατρῶν συμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ τῶ καμ-
 νοντι; id est, nunquid igitur inquam, ne me-
 dicus quidem, quā medicus est, spectat medici
 utilitatem, sed agroti?

IX.

ὅ quo te
 nomine
 appellem;

Τί interrogativum, & τίς indefinitum,
 simul Atticè junguntur cum aliis vocibus
 necessariis, ad significandum, ὅ quo te no-
 mine appellemus? Demosthen. pro Coro.
 ὦ τί ἂν εἰπὼν σέ τις ὁρῶς προτίποι; ver-
 batim, ὅ quid dicens quis te rectè ap-
 pelleret?

X.

Τί μὲν; aliquando significat *quidnam* τί μὲν, igitur, etiam præcedente ἀλλὰ, ut neganti *quidnam?* se causam aliquam rei cuiusdam, aut facti habuisse; sic instabimus, ἀλλὰ τί μὲν; id est, *quam igitur aliam?* ut τῷ, νῦν δὲ, τό αἶπρον ἐμὴ ἐγένετο, ἀλλὰ τί μὲν; ea tibi videlicet causa non fuit: *quamnam igitur?*

Aliquando voculæ istæ sunt concedentis, τί μὲν, tuncque significant *quidni?* planè, omnino; *quidni?* sed tunc ferè omittitur ἀλλὰ: ut querenti, planè. μῶν σὺ χαίρεις πλεονάζων τῷ; ἐξήσυχες tibi consuetudo placet? respondeas, τί μὲν; planè omnino. Plautus, Quippeni.

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γάρ; τί γάρ; vel πῶς γάρ; De quo postea. *quidni?*

XI.

¶ Nam vero τίς, cū indefinitè ponitur, τίς, indeprimò eleganter παρέλκει, additurque aliis *indefinitè* vocibus ornamentī causā. Aliquando cum *sic* a-interrogatione, ut ποῖόν τινα παρὰ τὴν κα- *bundat.* εὖν αὐτὸν ἀπέδειξεν; id est, *quem se tandem* εἰ probavit occasione? πῶς πὶ δὲ ἐλπίδος ἔχεις τὸ παρὰ δόξον τῷ; id est, *quomodo de re tam alienā spem ullam habere potuisti?* ubi τις, indefinitè sumitur, & caret accentu.

Aliquando sine interrogatione μέγα πλὴν θεῶν τεχνουργήματα, *ingens planè ac divinum opus.* Sic, εἰδέν τι πλεονέχων, *nihil affecutus est emolumentū: σμικρὸν πύποχάρισον, recede tantillum.*

XII.

Τί, licet indefinitè, aliquando tamen ha- *π, etiam* *indefinitè* bet interrogationem. Demosthen. Philipp. i. interro- γένετο γάρ.

ἤν' οἱ το γὰρ ἂν πικρυνότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ
 Ἀθωαῖος καταπολεμῶ; id est, num vtrū
 aliquid magis novum fieri possit, quàm ut Ma-
 cedo Athenienses bello superet? nisi dicamus
 esse novam trajectionem, pro. τί γὰρ ἂν
 ἤν' οἱ το, &c.

XIII.

πς Gal
 ἑλὶκὲ, on.

Idem nomen, cū optandi aut subjun-
 gendi modo, & particula ἂν, particulam
 Gallicam (on) commodè exprimit: quam
 ferè Latini per secundam optativi, vel sub-
 junctivi personam enunciant: ut, οὐ ποῦρ-
 ροῖτ' ἀποκρίναί' ἂν, καὶ μέλα γὰρ εἰκότως: La-
 tine, hoc justè responderis. Quo sensu nega-
 tionem sæpe adjunctam habet, tūcque
 idem est quod nemo, ut ἐκ ἂν πς τὸ το φή-
 σειε, nemo id unquam dixerit.

Jungitur etiam cum imperfecto, & ac-
 risto indicativi modi, ut δικαίως ἐκ ἂν πς
 ἐκατηγόρει, vel ἐκατηγόρησέ μὲ τότε: nemo
 tunc me jure accusaret, vel accusasset.

XIV.

πᾶς πς,
 quivis.

Πᾶς πς, id est, ἕκαστος, quivis, quilibet,
 nemo non: Julianus Apostata, ad Jamblichum

πᾶς ἔ-
 χαστος.
 idem.

scribens; Πανὶ μέλος λιγυρὸν ἔχοντι πᾶς
 πς ἐκαστῶν, Panti argutum aliquid modulanti

nemo non cedit. Quod etiam dicitur, πᾶς
 ἕκαστος, vel ἕκαστος πᾶς. Basilii ad Do-
 mitianum, ἐπεὶ ἔλυσα τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάν-
 τ' ἕκαστα ἐπεξήλδον, ubi epistolam resignavi,
 singulæque perlegi. Item. αὐτὸς ἕκαστος

αὐτὸς,
 ἕκαστος,
 idem. πς
 .i. ἕκαστος

πρῶτος ἔσπευδεν ἀρξάμενος, id est, quis-
 que pugnam inchoare gestiebat. Imò, πς solūm,
 pro ἕκαστος: Plutarch. in Fabio, νῦν πς, ὡς
 στρατιῶται,

γραπῶται, Μαρκίῳ Μινυκίῳ μεμνημένῳ, ἐπιγέδω, nunc agite milites: quisque Marci Minucij memor festinet, vel excitetur.

SECTIO XII.

De nominibus τοσούτου, ὅθον, χεῖρ, χρεών.

REGULA PRIMA.

Τοσούτου. Interdum Atticè, idem est, τοσούτου. quod τέ δεπ μόνον, hoc dicitur unum. Demosthen. passim, τοσούτου ὑπερῶν, id est, si hoc unum addidero Herodot. lib. 2. τοσόνδε, eod. ferè modo usurpavit, pag. 111 ἀλλὰ τοσόνδε μὲν ἄλλο ἐπὶ μακρότατον ἐπευδόμενῳ, id est, ut unum id quod sequitur, fuscè admodum commemorantes audiri. Quod minùs assequuti videntur Interpretes. vide cap. 5. Sect. 2. Reg. 7.

II.

Οὐδεὶς ὀδόν, nulla invidia, id est, libenter verò, ac ferè præcedente ἀλλὰ, in dialogismis: ut obsecranti, πρὸς τὴν πάρεα libenter. φιλίας μὴ φθονήσης καὶν τῆτο, per antiquam amicitiam, ne hoc etiam inuideas. continuo respondeas, ἀλλ' ὅδεὶς ὀδόν, id est ego verò perlibenter ejus copiam fecerim: posset etiam verti, hoc enim liberaliter fieri decet: ut σοὶ μὲν ἔν ἑξῶν μετακοινωνήσω τῆ πρῶτῳ, ὅδεὶς γὰρ ὀδόν πρὸς τὴν γνῶσιν φιλεῖντα, id est, rem equidem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fieri liberaliter decet.

III.

Χεῖρ aliquot elegantes habet significatus. ἐκ χει-
primùm enim, ἐκ χειρὸς, vel χρεῶν μάχης, ῥός, co-
D 5 minus.
communis

cominus pugnare est, vulgò combattre main à main : unde, ἢ ἐν χειρὸς μάχῃ, vel ἢ συσάδου, vel ἐκ συσάδους, vel χῆρ' σύσασιν, Ποῖ-
tis αὐτομαδόν, & μαδόν, apud quos, οἱ ἀγ-
χέμαχοι, sunt cominus pugnantes.

IV.

ἐκ χει-
ρὸς, co-
ram, sta-
tim.

Secundò, ἐκ χειρὸς, coram, vel continuo. Polybius lib. 5. τ' κοινολογίας ἐκ χειρὸς
ἡγομένους, id est, coram habito colloquio : sic
ἐκ χειρὸς ἔχεται τ' περιεχόμενων, continuo
rem urgerc.

V.

χειρῶν
νόμος,

Tertiò, χειρῶν νόμος (lex manuum) est
propriè, manuum consertio, ardorque certami-
nis : unde, ἐν χειρῶν νόμῳ ἡγέσθαι, id est,
quod ἐν λαβαῖς, Gallicè, venir aux mains,
aux prises. Quod etiam dicunt, εἰς χειρῶν
νόμον ἐλθεῖν, vel ἀρικήσθαι, vel εἰς χεῖρας
ἵέναι. Plutarch in Pomp. τ' χερσὶν ἐμφοῦναι,
κ' συμπλακῆναι, quasi mutuis manibus impli-
cari. Ergò χειρῶν νόμος, est quasi manuum
lex, quòd in manibus vis certaminis posita
sit : unde dicebant, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμ-
μύνεσθαι, verbatim, in manuum lege propulsare,
(ulcisci) estre au fort du combat, vel ἀπο-
κτεῖναι, tuer sur le champ. Idem in Theseo, εἰς
χεῖρας ὠδεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, manus cum
adversariis conscrere.

VI.

ἐν χερ-
σὶν, eod.
sensu.

Quartò, eodem ferè sensu dicitur, ἐν
χερσὶν : ut τὸς πολεμίους, τὸς μὲν ἐν χερ-
σὶν ἀπέκτειναν, τὸς δ' ὥντας ἔλαβον :
hostes partim in acie ceciderunt, (Gallicè, sur
la place,) partim vivos ceperunt.

VII.

χειρῶν
ἀδίκων
ἄρξαι.

Quintò, χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι, verbatim

injustarum manuum incidere: id est, i iure
authorem esse, lacerare, rixam movere, ut
ὁπότερος ἂν χρεῶν ἀδικῶν ἀρξείην, αὐτὸς δὲ
ἀντιπρὶν καταψηφίζεσθαι: id est, qui prior
injuriā fecerit, cum perpetuo multare exilio.

Denique εἰς χεῖρας ἵεναι, non tantum de
congressu bellico, sed etiam de amico dici-
tur, ut idem sit quod εἰς ὀμλίαν καὶ δεξιῶ-
σιν ἵεναι, apud Thucyd.

VIII.

Quas Latini novae tabulae, id est, aris a-
licni remissiones, Græci, χρεῶν ἀποκοπὰς:
quasi debitorum excisiones, vulgò dicunt. At-
tici uno verbo σισάχθειαν, quasi dicas
oneris excussione, mitiori quadam, ἢ ὑπε-
κομιστικῇ voce, atque id ex instituto Solonis,
teste Plutarcho, in ejus vitâ. Χρεωκοπία e-
tiam dicebatur, unde verbum χρεωκοπεῖν,
debita remittere.

SECTIO XIII.

De nominibus χρῆμα, χρυσός,
χώρα, ἄρα.

REGULA PRIMA.

Substantivum, τὸ χρῆμα, ferè usurpatur
ad significandum excessum aliquem, tam
in bonam, quàm in malam partem, sic μέγα
π χρῆμα, ingens quiddam: quo sensu Tul-
lius ad Atticum, de Antonio loquens, Ten-
cris illa, inquit, lentum sanè negotium, id est,
tardus admodum est. Græcè, ἑσθδύ π χρῆμα.

II.

Sæpe cum Genitiuo singulari jungitur,

χρῆμα, ut ὑπερβάλλον π χρῆμα τῶ ἵππου, id est cum genitivo singulari. quius eximius, Ἰσαίρετον χρῆμα τῶ νεανίᾳ, egregius adolescens: δεσπείσιον π χρῆμα τῶ ἀσχινοίας, τῶ εὐφυίας, id est, divinum ingenium, divina indoles. Aliquando per appositionem usurpatur, ut ἐὼς ἑαυτοῦ τῶ βασιλέως, δαυμάσιον π χρῆμα τῶ ἀρχοντος, Rex ē vidi, eximium sanè principis exemplar ac specimen.

III.

Cum
genit.
plurali.

Rariùs, sed tamen aliquando cum Genitivo plurali copulatur. Eusebius lib. 1. Præparation. Evangel. ipso statim initio, τῷ δέ σοι, (nempe ἀποδίδειν Εὐαγγελικὴν) δεῖον Ἐπισκόπων χρῆμα, σὺν εὐχαῖς ἐπεφώνησα. Eandem tibi, (demonstrationem Evangelicam) qui sacrum Episcoporum decus & ornamentum es, adjunctis etiam precibus consecravi. Aristophan. in Nubib. Ἀκτῷ 1. ὦ Ζεῦ Βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶ νυκτῶν, ὅσον ἀπέεργον! Ο Ἰουπiter Rex, quid istuc noctis est, quàmque infinitum! Idem in Ranis, Ἀκτῷ 5. τὸ χρῆμα τῶ κόπων ὅσον! quanta laborum moles!

IV.

Aliquando reddi Latinè debet, ut qui maximè, vel minimè, per omnia genera cum particulis ὡς & ἐδέν. Plato in Phædone, ubi Socrates ineptum se esse ait ad Physica: ἔγωγος ἐμαυτῷ ἐδόξα πρὸς αὐτῷ σκέψαν ἀφύης εἶναι, ὡς ἐδέν χρῆμα, ita mihi visus sum ad hoc studij genus ineptus, ut qui maximè. verbatim, ut nulla res.

V.

χρῆμα-
τα ἐνεργ-
γὰ ren-
tes.

Pecunia fœnore occupata, vulgò, argentis en rente, ἐνεργὰ χρῆματα, quali operantes pecunia: quemadmodum otiosam pecuniam,

am, ἀργὰ χρῆματα nominabat. Lucrum autem ex fœnore proveniens, ἔργον, id est, opus, vel ἐργασία, quasi operatio dicebatur; quanquam ἐργασία latius patebat, ac ferè genus omne quæstus ex mercaturâ, aliisque rebus profectum complectebatur. Sors autem, vulgò, *Le principal*, Græcè, τὸ ἀρχαῖον, vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον, quasi antiquum mutuum, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον quasi antiquum caput, vel κεφάλαιον solum vocabatur. Usura verò, Gallicè, *les interêts*, Græcè, οἱ τόκοι. Denique, quod ultra summam excurrit, vulgò, *le surplus*, Græcè, τὸ πλεονέκτημα, vel τὸ πλεονέκτημα, ut δὲ πλεονέκτημα, καὶ τὸ πλεονέκτημα vel τὸ πλεονέκτημα, id est, duo drachmarum millia & quod ultra excurrit.

VI.

Χρῆματα ἐπίπνια bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita præsidio, quæque proinde occupare nemini liceret: ut ἐπίπνιος ἀνὴρ, qui integræ adhuc erat conditionis & famæ; & ἐπίπνιος, status illius & conditionis integritas. contrà verò ἀπία χρῆματα, quæ impune cuiusvis diripere licuisset; ἀπίος, notatus infamiâ.

VII.

Aurum signatum, χρυσὸς ἐν νόμισματι, (verbatimim, aurum in nummo,) vel ὡς νόμισμα, (ut nūmus) vel ἐπίσημος; rude autem, ἄσημος, Aurum factum, χρυσὸς ἐν κατεσκευαῖς, quasi aurum in supellectile. Aurum infectum, χρυσὸς ἐν ὕλῃ, vel ὡς ὕλη, id est, in materia, vel ut materia: Gallicè, *en masse*, *en lingots*.

Aurea vasa, χρυσὸς ὡς προβάσκομα, ad passum.

sum. Quod autem de auro dicitur, de argento dici potest Plutar. in Pompeio, Ἀναφέρεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐν νομισματι καὶ καταποδαῖς, ἀργυρίῳ καὶ χρυσῷ δισημύεια τάλαντα, id est, Referuntur in publicum ararium, argenti & auri, tam signati, quàm, facti talenta viginti millia. Philo, de Legatione ad Caium: Ἀργυρον, καὶ χρυσόν, τὸ μὲν ὡς ὕλῃ, τὸ δὲ ὡς νόμισμα, τὸ δὲ ὡς περὶ βόσκημα, δι' ἐκπωμάτων, καὶ τίνων ἑτέρων: Argentum, & aurum, partim infectum, partim signatum, partim ad esum & potum, poculis & aliis quibusdam comprehensum. Idem lib. de Providentiâ, ἀργυρον, καὶ χρυσὸν distinguit in duo genera, ἀσημιον, & ἐπίσημιον, quæ licet propriè, rude, signatūque scinent, tamen latiùs pro infecto, factoque summi videntur; cùm & rude in infecto, & signatum in facto cenieri possit.

Falli autem eos puto, qui argentum factum, ἔργα ἀργύρεα, vel εἶα, dici volunt; sunt enim potiùs argenti fodinæ, ut supra ostendimus in nomine ἔργα. Cap. 3. Sect. 4. Reg. 12.

VIII.

χώρα.

Χώρα in dandi casu sumitur pro τῷ μέρει, de quo suprâ, id est, loco, vice, ac ferè cum particula ἐν, ut ἐν χώρᾳ ὅθ' ἐνεδρεῶντο & ἀλᾶναι, insidiatoris loco captum esse: quod etiam dicitur per accus. cum verbo ἔχω, ut τὰ ἐν παρέργῳ αὐτοχεδιαθέντα, τὰ ἐκ ὄντων ἔχουσι χώραν, id est, quæ tumultuariè facta sunt, perinde ac si nulla sint, haberi solent.

I X.

Secundò, ἐν ὥρῃα καὶ δα, est, suo loco & ordine, sine ullâ perturbatione consistere : cui opponitur, ὅπως ἔτυχε, passim, ac temerè, promiscuè.

X.

Tertiò, καὶ ὥρῃα ἔχῃν, vel μένῃν, vel ἀτρεμεῖν, suo loco manere constanter, & immotum; quod etiam Isocrat. & alii dixerunt, ἀερεῖως. Transfertur ea quoque significatio ad dignitatis gradum, unde ἐάν τινα καὶ ὥρῃα, id est, loco aliquem non movere, vel dignitatem ei suam defendere: verbat. sinere aliquem, secundum locum.

XI.

Ὦρῃα per sese, ac sine verbo substantivo, ὥρῃα, significat tempus est, decet, juvat : ut ὥρῃα δὴ tempus ἔν κ' πρὸς ἑτέρον πρῶτον λόγον, aliter est. ram nunc disputationem instituire juvat. Quo sensu reddi quoque potest per Idioma Gallicum, ie peux bien, tu peux bien, v. g. tu i' en peux bien aller maintenant : ὥρῃα σε νῦν ἀπέναι, vel καμῶς. En ὥρῃα & καθ' ὥρῃα, en sa saison, Latinè, suo tempore : ut παρ' ὥρῃα, hors de saison : sic ἐν ὥρῃα γενέσθαι dicuntur puella nobiles.

XII.

Ὦρῃα, denique in plurali, tempestatem, vel anni tempus significant : ut ad amicum suum quemque tempestatis fructum mittere, πέμπει πρὸς τὸ φίλον ὅσα φέρουσιν ὥρῃα, quæ ferunt tempora.

CAPUT IV.

De Pronomine.

REGULA I.

Prono-
men pe-
riodum
claudens.

PRONOMINA ἐγώ, ego, ὑμέ-
τερος, noster, ὑμέτερος, vester,
ἔτος, hic, præ cæteris eleganter
ac numerosè periodos terminare
solent: ut πάντα παλίδος ὑπὲρ ποιεῖν τε καὶ
παθεῖν ἔξ ἀρχῆς ἐιλόμην ἐγώ: omnia ab
initio reipublicæ causâ facere, ferrèque consti-
tui. Sic, μηδὲν ἂν ἀποδυσάμην, ἢ πρὸς
ἐμὲ διαδέστεως ἕνεκα ἢ ὑμετέρως, nihil un-
quam recusârim ob vestram erga me benevo-
lentiam. Demosth. pro Coro. οἶμαι ὅ, ὑμᾶς
ἂν ὁμολογῆσαι, κοινὸν εἶναι τοιοῦτ' ἢ ἀγῶνα
ἐμοὶ τε καὶ Κλησιφῶνι, καὶ ἔδεν ἐλάττωνος ἀξίον
σπεδῆς ἐμοί. Vos autem confessuros existi-
mo, causam hanc esse mihi cum Cetsiphonte com-
munem, nihilòque minore mihi studio defenden-
dam. Ibid. ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, τοῖς ἔξωθεν
λόγοις ἡσμέρος, ἀλλολεώτερον τ' ἢ ὑπὸ τ' ἡρα-
φῆς δικαίων ἀκὴν μὲν: ut nemo vestrum alic-
nis abduellus verbis, me accusationi huic defen-
sionis meæ iura opponentem, alieniore animo au-
diat. Ibidem, ἔχ' ὑπῆρχαν οἱ ταῦτα ἐρῶν-
τες ἔτοι; N'estoit-ce pas eux, qui tenoient
ces discours? Sic ἔστι apud Demosthenem
sæpius, cum præsertim insectandi causâ
adhibetur, ut ὁ μισθωτὴς καὶ πρεσβυτὴς ἔτοςί,
id est, mercenarius iste, ac proditor.

II.

μοί, &
σοί, abun-
dant.

Dativus μοί, & σοί, quemadmodum apud
Hebræos, Latinos, & Gallos, sæpe παρέλκε-
σιν,

σν, ut *σφοδρῶς ἀπὲς μοι τῷ πρὸς σμαίος*, *veni mihi alacriter suscipe*. Sic, *ἰσχυρὸν σοι καὶν δουχερές τε δοκῶν*, *si olivum exiguū apte elāssō* τῷ ἡμερῶν, id est, *opus hoc tibi, difficile licet videatur, paucis ego diebus absolvam*.

III.

Possessivum pronomen *σός*, *σὴ*, *σὸν*, novo *σός* id est *meus*. more significat potius, aliquid alterius erga te, quàm tui erga alterum. Sic Plato in Gorgia, καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς, *enimvero quare* ἐρῶ ἢ σὴ, id est, *at vide ne tu mihi succenses, id enim dicam pro meā erga te benevolentia* : cave enim veritas, pro tuā erga me. sic apud Homerū *Οδυσσ. λ. Anticlea Ulyssi filio,*

Ἀλλὰ με σός τε πόθος, inquit, καὶ μίση, *καίδη* *Οδυσσεύ.*

ubi *σός πόθος* significat *desiderium*, non tuum, sed tui *meum*. Hoc imitatus est Cicero Philipp. 10. *Pro tua*, inquit, *amicitia jure doleo*, id est, *pro ea quæ mihi tecum est amicitia*. Græcè dici posset, *εὐκότως ἐργα δουχεραίνω*, τῷ φιλίας εἶνεκα τῷ σῆς.

IV.

Solet etiam possessivum, maximè Poë- Possessivum cum quàm alteri convenire videtur. Sic Euripides in Phoenissis, τῷ ἐμὸν ὠδίνων πόνον, *nomine*. verbatim, *meum partus dolorem*, id est, *partus mei dolores* : ubi ἐμὸν jungitur cum πόνον, licet melius ἐμῶν in genit. plurali cum ὠδίνων conveniret.

V.

Idem possessivum jungitur cum Genitivo personæ, ad quam ipsum pertinet : ut ὁλος δὴ πάμῃ ἐτοι διασπάσσει, τῷ κακοδαίμονος, *res ergo meas hominis infeliciissimi penitus isti* *Possessivum cum genitivo.*

isti diriscent : ubi τὰ μετὰ cum genitivo κακοδαίμων & jungitur. Hoc sensu frequens est Genitivus pronominis αὐτὸς, ut apud Latinos pronominis ipse.

VI.

αὐτὸς,
de alio,
& de se.

Αὐτὸς spiritu leni, promiscuè significat, vel aliquem alium, vel seipsum : ut cum impetum in se populi animadverteret, ὁρῶν ἢ τὸ δύνειον ὁρμῶν, ἐπ' αὐτὸν φερομένην, pro ἐφ' ἑαυτὸν. Euseb. lib. 6. Præparat. Euang. 19a ἐν οἷς αὐτὸ τὸ μέλλοντος προφητείας ἀποπίπτει, καταφυγὴν αὐτῷ τὴν ἀλογίαν τὴν εἰμαρμαμένην πορίζοιτο .i. ut si res aliter, quam prædictum ab eo foret, eveniret, ad factum continuò perfugium sibi ac receptum, pararet : ubi αὐτῷ, pro αὐτῷ, vel ἑαυτῷ. Vicissim ἔ, οἱ, ἐ & ἑαυτῷ, pro aliis non reciproci passim usurpatur, licet aliquantò cautius : ut apud Latinos, maximeque Tullium, sui, se, & simil. pro illius, illum, & similibus. Hac enim in distinctione, superstitiosus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demosthen. adversus Androtionem, εἴθ' ὥς ὁ τίς ἐξ ὧν ἑαυτῷ ποιεῖν. deinde, quasi liceret ei quidvis agere : ubi ἑαυτῷ manifestè, pro αὐτῷ. Alibi passim.

VII.

ἑαυτῷ de
1.2. & 3.
personâ.

Imò, quod mirabilius videri possit, ἑαυτῷ, & reliqui casus ejusdem pronominis qui propriè seipsum sonant, ad primam quoque secundamque personam referuntur. Xenophon. histor. 2. ἔγωγε παρὰ δέεις τὰς ἑαυτῶν φίλους ; sic amicos tuos instituis ? ubi ἑαυτῶν, pro σοι vel ἑἷ usurpatur. Isocrates in Buliride, μὴ δὲν ὀπίσθην ἢ ἑαυτῷ, nihil ostendens

dens rerum mearum : ubi frustra nonnulli
reponunt ἐμαυτῷ.

VIII.

Pronomen αὐτός, cum nomine ἕκαστος, αὐτός
idem penitus est, quod ἕκαστος per se solū. ἕκαστος.
Demosth. περὶ συμμορ. ὅτι τὸ πρῶτον in-
quit, αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκον ἡγή-
σατο, quæ sibi quisque primum expedire judica-
bat : dicitur etiam unâ voce αὐτοῦ ἕκαστος.

IX.

Αὐτός cum præpositivo articulo præce-
dente in omni casu & genere, significat ^{ὁ αὐτός,}
idem : nec vocem unicam Græci habent, ^{idem.}
quâ Latinam exprimant. Ergo, ὁ αὐτός,
idem, ἡ αὐτή, *eadem*, τὸ αὐτὸ, *idem*. Quæ
sæpe conjunguntur cum dativo, ut τῷ τό-
σοι πάχῳ, *idem* quod tu, πατιορ, *id est*, *eo-*
dem modo affectus sum, quo tu.

X.

Dativus uterque ejusdem pronominis ele-
ganter ponitur subintellectâ præpositione αὐτῷ
σύν, ut μέγα τι τῷ πολεμίων πληθὺς αὐτοῖς αὐτὸς σί-
ῳ πολεμίοις ἔλαβεν, magnam partem hostium cum ^{ne σύν.}
ipsis armis cepit : sic αὐτοῖς ἀνδράσι, cum
ipsis viris : αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατέποντίσθη,
cum ipso equo demersus est.

XI.

Interdum substantivum aliquod intelli- αὐτός,
gitur, quod eidem pronomini respondeat. *substanti-*
Cujusmodi autem illud esse debeat ex ad- ^{vum in-}
iuncto verbo conjiciendum est. Sic apud *volvens.*
Synesium αὐτοῦ αὐτῆς στείλαι, ejusdem
mensæcibus uti : subauditur enim λεγέμενος.

XII.

Idem pronomen in compositione vocem αὐτός,
unicam efficiens, usum elegantem habet, in compo-
sitione.

cujus aliquot hæc exempla sunt : αὐτε-
πάγγελτος , id est , qui sponte , nec vocatus ,
operam commodat suam : qui etiam αὐθαίρε-
τος , & αὐτοκέλευσθαι dicitur , at αὐτοκέ-
λευτος , qui se ipsum in viam dat. Ali-
quando αὐτεπάγγελτος , cum participio
ἐθέλων (volens) conjungitur. Demosth.
pro Coro. ὥς τ' ἤ Ελλήνων ἐλευθερίας αὐ-
τεπαγγέλτως ἐθέλοντας ἀπαχωρήσαι Φι-
λίππῳ : id est , ut Philippo sponte Græcorum
libertatem proderent. Αὐταῖδες , idem
quod αὐτοῖς ἀνδράσι , ut ἡ ναὶς αὐταῖδες
κατεποντίδῃ , navis cum ipsis hominibus sub-
mersa est : quod etiam dicitur αὐτανδρὶ
adverbialiter. Sic αὐτόφορτος , cum ipsis
etiam oneribus , ut ἵππῳ αὐτόφορτος κατε-
κρημνίδῃ , equus cum clivellis & oneribus pra-
ceps actus est. Αὐτεξέσις , qui sui juris est ;
unde τὸ αὐτεξέσιον , liberum est arbitrium ,
quo quis sui dominus est. Αὐτήκοος testis
auritus , αὐτόπῃς , testis oculatus : unde αὐ-
τοψία , & adverbium αὐτοψεί , Αὐτόμολος
transfuga ; vel qui sponte adveniat : αὐτόνό-
μος , αὐτοτελής , & αὐτόδικος dicitur , qui
ne depend ny relève de personne. αὐθόδιος ,
qui omnino recens ab itinere , aliquid agit ut
αὐθόδιος τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλε , statim ab
itinere impetum in hostes fecit. αὐτοκλήτος
proprie de parasito dicitur , qui non vocatus in
alienam se mensam intrudit. Αὐτοδίδακλος ,
qui per se , ac nullius operâ , doctrinam consecutus
est , αὐτόφονος , αὐτοθάνατος , αὐτοκτόνος ,
& αὐτόχειρ , qui seipsum occidit : αὐτόχερ
tamen , & αὐτοθάνατος , qui alium etiam suâ
manu interfecit. αὐτοπρόσωπος , qui per se
& coram aliquid agit , nemine profus interposito.

Adjun-

Adjungenda sunt etiam adverbia tria, αὐτό-
χρημα, id est, reipsā, planē, omniū: αὐτο-
βοί primo impetu, du premier assaut: quasi
clamore ipso, ut αὐτοβοί τ' πάλιν εἶλεν, ur-
bcm primo impetu cepit: αὐτόθεν, id est, per
se, vel è re natā, ut αὐτόθεν αἶσα τὸ πρῶγμα
εἰσέβησαι φωνῇ ἀφ' ἑν, res per sese loquitur.
De quo in Adverbio, pluribus.

XIII.

Creberrimum est, maximè apud De-
mosthenem, ut ὅτι, post τῷτο consequatur, ὅτι post
τῷτο. quæ dictio Latinis barbara videretur, v. c.
nōstis quippe, nōstis, me viuo frustra illum fu-
rere, ἴτε γ' οὐδ' ἴτε, ἴτε ἴτε, ὅτι μάλιν, ἐμὲ
γε ζῶντος, μαίνεται αἰσός, verbatim, nōstis
hoc, quod frustra; quæ locutio à Latinis au-
ribus repudiaretur. Demosthen. Olynth. 1.
ἐκ ἀγνοῶ μὲν, ὅτι ἀνδρες Αθηναῖοι, τῷτο, ὅτι
πολλάκις ὑμεῖς, ἔτ' αἰτίας, ἀλλὰ τῷ
ὑσάτος πῶς τ' ἀεὶ μάλιν ἐπὶ πύλιν, ἐν ὀργῇ
ποιεῖτε. Equidem non sum nescius, Athenien-
ses, vos sæpe numero, non malorum auctoribus,
sed iis qui de rebus postremi dixerint, succensere
solitos. Interdum verò, inter τῷτο & ὅτι,
aliquid interponitur. Idem Philipp. 1. ἀλλ'
οἷδε τῷτο καλῶς κείνος, ὅτι ἑαυτὰ μὲν ὅτι
ἀπαντα τὰ χωρία, ἀδλα τῷ πολέμου, κείμε-
να ἐν μέσῳ: At ille nimirum prode nōtat, loca
hac omnia, tanquam belli præmia, in medio po-
sita esse.

XIV.

Insignius etiam est, quod sequitur, τῷτο ἴτε, πα-
elegantèr, aliquando παρέλκειν, id est, abun-
dare; unde obscuritatis aliqua suberiri vi-
deatur. Dem. præ Cor. Καίτοι ἔτ' ἴτε, ὅτι ἀν-
δρες Αθηναῖοι, ἐν τοῖς λοιδορίαν κατηγορίας
ἴτε

τάτω διαφέρειν ἡγῆμαι: Enim verò etiam hoc, Athenienses, equidem convicium hoc ab accusatione differre arbitror. ubi sanè τῶτο solius ornamenti causâ positum est. Nisi dicamus, ἐλλειπτικὸν εἶναι pro eo ac vulgò diceretur, *Illis a encor cecy, que ie crois, &c.* sed prior sensus facilius est.

XV.

*Pronomen
aliquando
loco me-
vetur.*

Aliquando, sed rariùs (quod ideo parcè imitandum:) pronomen, ac præsertim ἔτι loco movetur suo, cum aliquâ orationis obscuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longè ab initio, *Επιχειρητέον ἐμῶν δὲ λέγειν τί μὲν διαβολὴν, ὡς ὑμεῖς ἐν πολλῷ χεῖν ἔχετε ταύτῃ ἐν ἑταῖς ὀλίγων χεῖν: ubi ordo esse debuisset, Εἰπιχειρῶ ἐμ. ἐν ἑταῖς ὀλίγων χεῖν ταύτην δὲ λέγειν τὴν διαβολὴν ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χεῖν ἔχετε: id est, conandum est, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, quæ jamdiu vestris insedit animis. Credo Socrates μάλα ἀφελῶς, χίδλω, καὶ ὥς ἔτυχεν, id est, simpliciter, ac sine curâ ullâ dicere videri cupiebat.*

XVI.

*καὶ ταῦτα
μὲν δὴ
ταῦτα:
ac de his
hactenus.*

Neutrum plurale ταῦτα geminatum, sic tamen ut inter utrumque, μὲν δὴ inseratur, significat idem quod Latini dicunt, *Ac de his hactenus, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα: cum aliqua disputatio, vel pars orationis paulo longior concluditur. Exempla passim apud Demosthen. & alios, ac præsertim Historicos, & Oratores occurrent.*

CAPUT V.
DE VERBO.
SECTIO I.

De Verbo Activo, Passivo, &
Neutro.

REGULA PRIMA.

AL I Q U A N D O vox activa, si ἀλίσκω, gnificationis passivæ est. Quo capior. in genere præcipua sunt. ἀλίσκω, sed ferè tantum in præterito perfecto ἐάλωκα, & Aorist. 2. ἤλων, vel ἐάλων, id est convictus sum, reus sum peractus, unde ἀλῶναι τῶ δημοσίων κλοπῆς, id est, peculatus reum peractum esse.

II.

Ἀνακάμψην pro ἀνακάμψεσθαι, id est, ἀνακάμψεσθαι. Aristot. 1. Metaph. τὰ ἑῖς ἄλλη- πην, re- λα ἀνακάμψει, id est, hæc verò in sese mu- flecti. τὸ reflectuntur ac recidunt : que eode n mo- do usurpantur ἐπανακάμψην, & ὑποκάμ- πην, quod postremum tamen propriè est, per ambages circumagi fallendi causâ, ut cùm lepores crebris in orbem saltibus insequen- tes canes ludificantur.

III.

Ἀναλαμβάνην, pro ἀναλαμβάνεσθαι, præ- ἀναλαμ- fertim cùm significat, recreari ac refici. Εάνην, Theophrast. lib. 5. ὅταν τὰ κακοιορήσαν- recreari. τα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ εὐθενήσῃ, id est, ubi quæ alimenti penuriâ laborant, recreata ac con- firmata.

firmata fuerint : quod longè crebriùs cum accusativo in activâ significatione, dicitur ἀναλαβεῖν, & ἀναρῆσθαι ἑαυτὸν, id est, ῥαῖζειν, convalescere.

IV.

ἀνταπο-
δίδωμι
vicissim
respondeo.
Ἀνταποδίδωμι, pro ἀνταποδιδόμαι, id est, vicissim respondeo, & quasi respondeo in vicem alterius. Plato in Phædone, εἰ μὴ αὖτις ἀνταποδιδόειν τὰ ἑτέρω τοῖς ἑτέροις γιγνώσκειν, id est, nisi per mutuam generationem, sequentia priorum in locum sufficerentur: sic χάρις dici potest ἀνταποδίδναι, pro ἀνταποδιδόναι, id est, rependi beneficium.

V.

ἀπαλλάττειν, pro ἀπαλλάττεσθαι, liberari seu defungi: idque per omnia tempora, tametsi rariùs in Aorist. 2. Aristoteles Problem. Sect. 5. διὰ τί τὰ σῦμμετρα τῶν σωμάτων, καὶ μὴ τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττεται, id est, quare quæ meliùs temperata corpora sunt, & laborant faciliùs, & faciliùs morbis defunguntur? sic ἀπὸ λαχέου τε καθήκοντος. i. officio defungi: ἀπὸ πηλαχέου τῆ ἀρχῆς, magistratu defunctum esse.

VI.

ἴσθμι, ἴσθμι, in Aorist. 2. & præterito activo, in præter. ac præsertim in compositis, ut κατασῆναι & aorist? εἰς ἀρχὴν, apud Isocrat. passim; in magistratu constitui: τὰ καθεστηκότα, vel καθεστῶτα, sæpe, id est, τὰ νενομισμῶτα, status, uel instituta reipub. aut absolutè quæcunque de re quapiam constituta sunt. Ita συσῆναι πόλεμος id est, συρράττειν, à verbo συρράττειν, & συρραστῆναι, constat in esse bellum: & ὑποσῆναι ὁ κόσμος, id est, mundus conditus

conditus dicitur. Ita *ῥεῖσιν* adductum esse. Dem. Olyn. 1. εἰς τὸ τοῦ *ῥεῖσιν* τὰ πρῶτα *Φιλίππου*, Philippi res eō redactæ sunt. ubi notetur dativum *Φιλίππου* adhiberi, non autem genitivum *Φιλίππου*.

VII.

Μεταβάλλειν, creberrimum est, pro *μεταβάλλεσθαι* *mutari*. Philo de Leg. ad Ca- *μετα-*
 jum, ἀρχόμενοι *μεταβάλλειν* πρὸς τὸ σύννο- *βάλλειν*
 μον καὶ οἰκοδίατον, cum ad vitæ genis trans- *mutari*.
 ferri inciperent, legum communionē, ac mutuā
 societate conjunctum. At in voce passivā, se-
 rius est, transfugarum more ad hostem ἀ-
 τομολεῖν deficere. Plutar. Alexan. τοῖς
μεταβαλλομένοις πρὸς αὐτὸν, ἄδειαν ἐκάρ-
 ρηεν, id est, iis qui ad se deficerent, impuni-
 tatem præconis voce promittebat, & al. πα-
 σίμ.

VIII.

Παρακινεῖν, non tantum labefactare ac *παρακι-*
 pervertere, sed etiam indecorè moveri, & si- *νεῖν*, in-
 rore præcipitem agi significat. Aristophanes *indecorè*
 in Ranis, ἰδὲ, οὐδ' ὅτι μὲν παρακινήσαντα *μoveri*.
 ἰδὲ pro ἀδελφικῶν, aspicere, num tibi vi-
 deat indecorè moveri. Xenoph. 4. Memorab.
 πολλοὶ δ' ἐπὶ τῶν παρακινηθέντων διαρδείρον-
 ται, pro παρακινηθέντων, multi ab hominibus
 furore percitis occiduntur. Sic παρακινητικῶς
 ἔχειν, Plutarcho in Solon. significat, ἔξε-
 σκέναι τὴν νῦν, mente dejectum esse. Nec alie-
 num verbum *παρεκινεῖν*, id est, insanire, ut
 ebrii solent.

IX.

Στρέφειν, maximè in Aorist. 1. id est, *στρέφειν*
 conversus sum, aut converti: unde ἐπαναστρέ- *convertit*.
 φειν, quod ideam est, ac ἐπανακάμπτειν, de
 E quo Reg. 2.

quo paulò antè: & ὑποσπένειν, redire: quod etiam verbum militare est, significans, repente à fugâ in hostem converteri: quod etiam dicunt, ὅς ὑποστροφῆς μάχεσθαι.

ὑποσπο-
φῶν orato-
ria.

Apud Rhetores autem est, reflecti ad id quod postremò dictum est, oratione per quamdam parenthesis interruptâ: ut cùm Demosthenes pro Coronâ, dixisset, τῷ Φωκικῷ συσταίτω πολέμῳ, id est, conflato Phocensi bello, subiungit, ἔδ' ἐμὲ, ἔγωγε ἐπολιτεύομαι πῶποτε: non mea profectò culpâ, qui ad Rempub. nondum accesseram: hæc verba καθ' ὑποστροφήν inserta esse, & oratorem ὑποσπένειν, id est, in ea quæ de conflato bello dixerat, se reflexisse, docet Hermogenes. quam etiam ὑποστροφήν, ἐπεμβολήν, idem appellat, quasi intercalationem quandam.

X.

σείχειν,
ordinari.

Στείχειν, pro σείχεσθαι militare vocabulum est, & significat, κατὰ σοίχοις τάττειν, id est, aciem in varios ordines, & quasi versus distribui; unde συστοιχεῖν, ejusdem ordinis esse, ἀντιστοιχεῖν, adversis opponi ordinibus.

XI.

συνάπλω,
haerco.

Συνάπλω, id est, firmiter adhæresco, & quasi colligatus sum: ut cùm Theophrastus ait, τὰ τ' φυτῶν ἐν λίμναις, ἔσυνάπλωται τῇ γῇ, id est, plantæ quæ in paludibus seruntur, terræ non admodum firmiter adhærescunt.

συνάπλυν,
confligere.

Significat etiam confligere, seu committi, ut in prælio fieri solet; idque cum dandi casu, ut τοῖς πολεμίοις, συνάπλυν, vel cum accusandi casu, & præpositione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto personam significante dativo, ut apud Polyb. συνάπλυν εἰς τὰς χεῖ-

εας, Galli, venir aux mains. Eodem ferè modò usurpatur verbum *προσμίξαι*, id est, proprius admoveri hostibus, muris, urbi: quæ *προσμίξις*, Gallicè non minus propriè, la meslée.

XII.

Τελεῖν, inter alia significata, sumitur pro *τελεῖν* *τελεῖσθαι*, id est, *τάπησθαι*, *ἐγκρίνεσθαι*, censeri, vel numerari. Pausanias *ἡλιακῶν* 1. αἱ ἐς τὸ *Ἀχαικὸν τελεῖσθαι πέλεις*, id est, τῇ *Ἀχαΐᾳ* *προσνεμόμεναι*, urbes *Ἀχαΐæ* contributa. Sic *τελεῖν* eis *ἀνδρας*, viris accenseri; quod Romani dicebant, virilem togam sumere. Sic *πέλεις* eis ὃ *Ρώμῳ συντελεῖσαι*, Romanorum municipia dici potuerunt.

XIII.

Aorista, maxime prima, verborum in *ομαι*, quæ vocem activam non habent, activè ut plurimum significant, atque interdum etiam passivè, ut à verbo *διαλέρομαι*, *διελέχην*, id est, *disserui*; ab *ἰδομαι* *ἰαθεῖς*, .i. *curans*, vel *curatus*; à *παρδέχομαι*, *παρδέχθεῖς* qui *excepit*, vel *excepit* est, à *θεδομαι*, *ἐθεάθην*, *contemplatus sum*, vel *lustratus* ab alio.

Aorista
in 2°
*acti-
vè.*
signific.

Quæ observatio, Præteritis etiam perfectis eorundem verborum accommodari potest. Dicunt enim *διδέσμαι*, pro *disputavi*: imò quibusdam præterea, quorum in usu activum est, ut *ἐνδέδξμαι*, pro *ἐνδέδξα*, id est, *ostendi* à *δείκνυμαι* apud Demosthen. pro *Coronâ*, & alibi passim: *πεποίημαι*, pro *πεποίηκα*, sæpissime: *ἠντέπημαι*, pro *ἠντέπηκα*, *instruxi*, ab *ἐντεπίζομαι*.

Præter.
pass. act.
signific.

XIV.

Verbum activum, maximeque sensum,

aut affectum significans, cum suo casu jungitur, licet casum alium more Latino postularret: ut *θαυμάζω σε*, ὅτι, vel εἰ ὁ αὐτῶν πάντων αἰεὶ διατελείς, pro *θαυμάζω ὅτι σὺ* id est, *miror te tui semper similis esse*. Sic apud Xenoph. 4. Memorabilem, γῆν, ὅπου σὺ ὄσιν, εἰδέναι, verbatim, *terram, quanta est, nōsse*: Latine verò melius, *nōsse quanta terra sit*. Ἄδεις σε, ὅτι μὴποτε ἡσυχάζεις, verbatim, *novi te, quod nunquam quiesces*, id est, *novi te nunquam quieturum*. Ita, μέμνημαί σε, ὅπως ἀπεχόινς, verbatim, *memini tui, quomodo responderes*.

XV.

Verba interrogandi & respon.

Verba interrogationibus & responsionibus servientia, tum etiam cum illa à tertio quodam referuntur, eodem planè modo cum sequentibus ordinantur, quasi interrogatio & responsio fieret, potius quàm narraretur. Flutarch. in Alexandro, ἐπερωτῶντ' αὐτὸν Φιλίππου, πῶς ἔχουσιν ὁμονοίας πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληες; pro πῶς αὖν ἔχοιεν; verbatim, *querente Philippo, quàm bene Græcis inter se convenit?* id est, *conveniret*.

Sic dum narrant quid nuncius dixerit, eodem modo loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipsi mandaverat: ut in Evangelio, cum se illi à Phariseis, ad Joannem missos esse dicerent, ut ex eo quærerent, *Tu quis es?* Græcè, σὺ τίς εἶ, id est, ὅστις αὐτὸς εἶναι, *quinam ille tandem esset?*

In responsionibus similiter, ut de eodem B. Joanne dicitur, respondit, *quia non sum ego Christus*, ὅτι ἐκ εἰμι ἐγὼ Χριστός, pro ὅτι ἐκ ἦν Χριστός. id est, *se non esse Christum*.

Quo loco verba sonare videntur, responsum à Joanne

à Joanne fuisse, Nuncium ipsum; aut Evangelistam non esse Christum: proinde-
que hæc loquendi ratio, ad tollendam sen-
sus ambiguitatem diligenter observanda
erit.

XVI.

Dignæ hæc in genere sunt, quæ observen-
tur ex Demosthen. exempla duo, orat. pro
Coro. Καὶ νῦν εἰπέτε λέγων, ὅτι Ἀλεξάν-
δρου ξενίαν ὀνείδιστον ἐμοί. verbat. Et nunc
dicebat, qui Alexandri hospitium exprobrabat
mihi, id est, Et verò jam jam dicebat, sibi abs
me Alexandri hospitium crimini dari. Nam ὅ-
τι, &c. ipsissima verba sunt, quibus Æ-
schines adversus Demosth. usus erat. Ibid.
Philippi literas explicans, Ἀκούετε, ὡς σα-
φῶς δηλαῖ, καὶ διορίζεται, ὅτι ταῦτα ἐγὼ
πεποίηκα ἀκόντων Ἀθηναίων. verbat. Au-
ditis, ut aperte declarat, ac profitetur, quòd hæc
ego feci, invitis Atheniensibus, id est, hæc abs
se facta esse: alioqui sensus esset, rerum il-
larum Demosthenem ipsum auctorem fuis-
se. Quo in exemplo, aliisque similibus, ne-
ta etiam, conjunctionem ὅτι, omninò πα-
ρέλκεν, hæc est abundare.

ὅτι in his
exempl.
παρέλ-
κεν.

XVII.

Singularis numerus à Poëtis, nonnun-
quam pro plurali usurpatur; quod tamen
non nisi sobriè admodum imitandum. Pir-
darus, μελιγάρυες ὕμνοι ἱερέων ἀρχαὶ λό-
γων τέλλεται, pro τέλλονται, id est, melliti
hymni posteriorum carminum principia sunt.
Quod interdum etiam à solutæ orationis
auctoribus usurpatur, Aristot. ἐκ ἐνέξεφύ-
ετο τοῖς μὲν αἰτίαις, τοῖς δὲ τὰ πρὸς, pro
ἐνέξεφύοντο: non innascebantur aliis filiis, aliis
pennæ.

Singula-
ris pro
plurali.

SECTIO II.

De idiotismis Indicativi, Imperativi, Optativi, & Subjunctivi propriis.

REGULA I.

*Indic.
præs. pro
subj. vel
optat.*

INDICATIVUS sæpe pro subjunctivo & optativo usurpatur, idque per omnia ferè tempora, ubi *ἂν* *δυνήτικὴ* particula commodè adhibita fuisset. Ac primùm quidem in præsentii. Xenophon. Histor. 6. *παρ' ἐμοῦ ἔδεις μισθοῦτος, ὅστις μὴ ἱκανὸς ἔστιν ἵνα ποιεῖν ἐμοί*, id est, mercenarius apud me nemo est, qui non idoneus est, pro, qui non idoneus sit, eadem facere quæ abs me fiunt. Quo loco verbum, *ἔστι* pro *ἂν* *ἦ*, vel *ἂν* *εἴη*, positum est. Philo de Legat. ad Cajum, *διασφαλείσας ὅτι, ὅτι νοσῶν, φήμεις*: verbatim, nuntiata igitur, quod ægrotat, famâ, id est, vulgatâ de ipsius morbo famâ: ubi, *ὅτι νοσῶν*, pro *ὅτι*, vel *ὥς ἂν νοσῶν*, positum est.

II.

Item imperfect.

IN IMPERFECTO: Idem Xenophon 7. ejusdem operis, *ἔδεν ἔτω βραχὺ ὄπλον ἐκαστέγεσι εἶχον, ὃ ἐκ' ἑξικῶντο ἀλλήλων*, id est, nullum utrisque tam breve telum erat, quo non se mutuo attingebant, id est, attingerent: ubi *ἑξικῶντο*, pro *ἂν* *ἑξικῶντο* sumitur.

III.

Item præteritum.

IN PRÆTERITO PERFECTO Demosth. Olynth. 2. *ἔδεις ἔστιν, ὄντινα ἔπεφάκειν*, nemo est quem non decepit, pro deceperit, ubi *πεφάκειν*, pro *ἂν* *πεφάκειν*, usurpavit.

IV.

Item Aoristum.

IN AORIST. Xenoph. *ὑπομνημ.* 2. *ἔδεν πᾶσι ποτι*

ποτε αὐτὴν ἔτε εἶπα, ἔτε ἐποίησα, ἐφ' ᾧ ἢ
 γινώσκει, hoc est, nihil unquam ei, vel dictum
 abs me, vel factum est, quo erubuit, pro erubu-
 erit. ubi ἡσυχύνει posuit, pro ἂν αἰσχυρ-
 θείη.

V.

In Futuro sapissimé, Aristoteles 8. Hi-
 stor. Animal. ἡ κάμηλος, inquit, ἀπὸ τῶν
 πεταμῶν ἐπὶ πίνεσθαι πρότερον, ἢ συνταράξει,
 id est, Camelus è fluviis non bibit, antequàm
 eos conturbabit; pro ἂν συνταράξει, vel
 συνταράξη, conturbárit.

Item fu-
 turum.

Id quod apud Atticos frequentissimum
 est, etiam præcedente ei, significante, si qui-
 dem, si modo, si tamen. Quæ loquendi ratio
 etiam Ciceroni mirum in modum placuit.
 Demosthen. Olynth. 1. εἰπὲς τις ὑμῖν παρ-
 ἔχει τὸ νοῦν, si quis vobis mentem adhibebit:
 quæ locutio satis obscura, clarior erit, si re-
 solvatur hoc modo, εἰ μέλλει τις ὑμῖν παρ-
 ἔχειν τὸ νοῦν, id est, si quis de vobis cogitatu-
 rus est: quod idem est, ac si diceretur, εἰ πο-
 τὲν εὐέλπιδες τοὺς ἄλλους ὑμῖν παρῆσθαι τὸ
 νοῦν, id est, si alios vobis studere volueritis.

V 1.

Imperativus apud Græcos nudè usurpa-
 tur, ubi Latini præmittunt verbum, noli. Impera-
 tur. ubi Latini præmittunt verbum, noli. tiv. per
 Demosthen. passim, μὴ γὰρ οἶεσθε, nec enim se possit.
 putatore, id est, nolite enim existimare: ubi
 Græcè barbarus esset, qui diceret, μὴ γὰρ οἶ-
 εσθε βέλεσθε.

VII.

Imperativo Poëtæ nonnunquam utuntur, Imper.
 maximéque in Aoristo, pro persona secunda pro 2.
 futuri indicativi. Euripides, οἷδ' ἐν ᾧ δρά-
 σον, pro δράσεις, id est, sis ergo quid fac, pro futuri in-
 quid facturus sis.

Imò & pro infinitivo Oratores. Demost. Philipp. 1. δειδεῖς ὑμῶν τσοῦτον, ἐπειδὴν ἅπαντα ἀκούσῃτε, κρίνατε, μὴ πρότερον παραλαμβάνετε, id est, id à vobis unum precatus, ut auditis solum omnibus, iudicium feratis, nullumque præiudicium afferatis. ubi κρίνατε, pro κρίνειν, & παραλαμβάνετε, id est, παραλαμβάνειν.

VIII.

Optat.
pro Indi-
cativo.

Optativus Atticè vicissim pro Indicativo passim usurpatur, quod præcipuè Xenophonti placuit: ut 2. histor. Græc. Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρατήσας, ὃς καὶ Ἀνδρείας καὶ Κορινθίους κατακρημνίσαι, τί ἐμ' ἀξίον παθεῖν, &c. id est, Lysander cum ex Philocle, qui Andrios & Corinthios præiudices egerat, quasisset, quā pænā dignus esset &c. ubi κατακρημνίσαι, pro indicativi plusquam perfecto κατακρημνίσαι, posuit.

Sic Plato, in Protagorâ, ἔλεγες ὅτι Ζεὺς τὸ δικαιοσύνην πέμψαι τοῖς ἀνθρώποις, ubi πέμψαι, pro ἐπέμψαι id est, à Jove dicebas immissam hominibus justitiam fuisse: Atque hic usus crebrior est, præcedente una ex sequentibus particulis ὃς, ὃς περ, ὃςτις, ὅσοι, ὅτε, ὅτι, & ὥς. Exempla passim obvia.

IX.

Subjunct.
ὅςτις.
sine ἂν.

De Subjunctivo pauca hæc notanda. Primum est, ἂν in subjunctivo sæpius, quàm in optat. prætermitti, ut ἐκ οἴδης, ὃ, πτωχὸν λόγῳ χεῖσθαι, καὶ πῶς τρέφωμαι. nescio quid dicturus sim, aut quam in pariem me conversurus. Sic ὅσα βέλῃ, pro ἂν βέλῃς, quaecumque volueris. Prætermittitur tamen etiam cum optativo, ut reg. super.

τί εἰν ἄξιον παθεῖν, pro τί αὖ εἰν.

X.

Secundò ὅπως, vel ἵνα, vel ὥς non raro, subauditur in subjunct. Chrysest. 2. de Facto, ἐπεὶ ὥς λυμάνηται, πείθειν ἐπιχειρεῖν, pro ὅπως αὖ λυμάνηται, id est, aggressus ei suadere, ut alia quadam ratione noveret.

Subjun.
sine ὅ-
πως, ἵνα,
ὥς.

XI.

Tertiò, per sese aliquando sumitur pro futuro indicativi. ut τί λέξω; pro λέξω, quid dicam? & ἔσται εἴπω; vis dicam?

SECTIO. III.

De idiotisimis Infinitivi, & tempo-
rum quorundam propriis.

REGULA PRIMA.

DE Infinitivo placula sunt observatione digna. Primò, interdum à Genitivo ad accusativum eo in modo transiit fit. Iso- crates cum dixisset, δεύουσαι ὁμῶν μετ' ἐνορίας ἀκροάσασθαι, addit ἐνδυμαθέντας, pro ἐνδυμαθέντων, vos obsecramus, ut cum benevolentia audiat, cogitantes, &c. V. cap. 3. de Nomide, Sect. 1. Reg. 1.

Cum ad-
cusat. pro
al. casu.

II.

Secundò, nominativum in eodem modo, pro accusativo ab Atticis usurpari, e- cum no-
tiam cum ὥς, & ὥς Xenophi. de Socrate, ὥς πάνυ μικρὰ κεκτημένῳ, πάνυ ῥαδίως accusat.
ἔχειν ἀρκούντα, ubi κεκτημένῳ, pro κεκτη-
μνον, id est, cum valde pauca possideret, fa-
cile tamen iis contentus esset. Demosthen.
cum artic. neutro, nominativum etiam con-
jungit.

Infinit.
cum no-
min.
&
accusat.

E 5

jungit.

jungit : ut pro Coro. *σεμνένομαι*, ἔτ' ὦ
γλαφίς ἀποφυγῆν, *glorior*, non quòd ab ac-
cusatione absolutus fuerim.

Rariùs etiam quod ibid. sequitur, cum
 eod. artic. τὸ μὲν μυριάκις μυρίες κεκρή-
χθαι, παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς
ἐσθ' ἀνῶσαι πρότερον, id est, *mitto infinitos*
centies proclamatos esse : ac me ipsiū antea
sapientius coronatum : ubi licet accusativus μι-
ρίας præcesserit, sequitur tamen τὸ αὐτὸς
ἐσθ' ἀνῶσαι, pro τὸ ἐμαυτόν. Contrà et-
 iam accusativus pro nominativo eleganter
 ponitur, cum aliquem citamus, ac ferè cum
 particulâ δὲ, vel γάρ, ut φάναι δὲ, vel γάρ
Πλάτωνα, id est, *phasi γοῦν ὁ Πλάτων*, ut
quidem ait Plato.

III.

Tertiò, usurpatur hic modus, ubi La-
 tini supino activo utuntur ; ut ἤκουσαν αἱ
συνάξεις, *veniunt salutatum* : Qui Gallo-
 rum etiam idiotismus est, *ils viennent sal-*
uer.

IV.

Quartò, etiam pro supino passivo po-
 nitur infinitivus activus, καλὸς ἰδεῖν, *pul-*
cher videre. id est *visu* ; quod & Galli di-
 cunt, *beau à voir* : & *beau voir*. Lucianus
 ait paludem, *καθεῖαν τοῖς ποσὶ διαβαίνεν*,
verbatim, profundum superare pedibus, id est,
profundiorcm, quàm ut commodè à pedite tra-
jici posset.

V.

Quintò, cum gignendi casu articuli poni-
 tur, præcedentibus, ἐν καλῷ, καλλίστῳ, δικαίῳ
δύοντι, προσήκοντι, & similibus : ut ἔστιν ἐν
καλῷ τῷ ποιεῖν *verbatim, est in bono faciendi*,
 id est,

id est, commodum fuerit hoc facere. Sic, optimum factu id fuerit, ἐν χαλίσῳ τὸ ποιεῖν, τὰ τοῖ γένετ' αὖν.

VI.

Sexto, pro participiis impersonalibus, vel indicativo, cum ὥς aut simili: ut ἐμοὶ, vel ἐμοίγε δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκεῖν, vel ὥς ἐμοίγε δοκεῖ, ut mihi quidem videtur.

VII.

Septimo, usurpatur etiam pro gerundiis in dum, ut δίδωμί σοι χεῖρα δαῖτὸ βιβλίον, librum tibi commodo, verbatim, do tibi uti librum, quod & Latini Poëtæ imitati sunt, ut Virgilius, cum ait, magnam dat ferre talentum.

VIII.

Octavo, cum particula ὥς sumitur pro indicativo, tam præsentis, quam præterito: ut ὥς ἰδεῖν ἢ ἐχθρὸν, verbatim, ut vidisse inimicum, id est, ὥς εἶδεν, ut vidit.

Nono, interdum subauditur, ex solâ dictionis consequentiâ intelligendus. Demosthen. Olynth. 3. ὅτε Φίλιππος ἐδάριε τὰς, ἔδ' ἐπὶ Φίλιππον, id est, neque Philippus eos audebat, neque illi Philippum; supp. lacerare.

IX.

Decimo, cum mandata dantur, vel leges feruntur, aut à legibus præscripta denuntiantur; infinitivus ferè usurpatur pro sub-iunctivo, vel optativo cum ὅπως, vel ὥς, aut simili partic. Exemplapassim. Demost. pro Coro. τὸ ψήφισμα τὸ το χεῖρα πλεῖν ἐπὶ καὶ τόπους, ἐν οἷς αὖν ἦ Φίλιππος, id est, hoc decretum edo, navigare ad ea loca, (id est, ut navigaretur) in quibus Philippus esset.

X.

Jam ut de temporum aliquot Idiōtismis dicamus: Primum quidem, Imperfectum, præter illud quod in conjunctione *ἀν*, infra monebimus, sæpe pro aoristo sumitur, & cum eo simul conjungitur. Demosthen. passim, ut *ἐχθρῶ τε προσέφερετο πικρῶς, καὶ πολλὰ κακὰ αὐτὸν ἐποίησεν*: ubi *προσέφερετο*, cum *ἐποίησεν* conjungitur id est, acerbè inimico usus est, ac multis cum affectu calamitatibus.

XI.

*Aorist.
pro præ-
senti.*

Aoristum utrumque, aut præsentis sæpe significationem habet, aut per verbum *ῥέω* reddi debet, tam apud Oratores, quàm apud Poëtas. Demosthen. Olynth. 2. *μικρὸν πᾶσιμα ἀνεχάπτε, καὶ διέλυσεν πάντα*, id est, exigua belli offensio cuncta sæpe *ῥέω* flectere solet, atque dissolvere. Sic, *ὡς τὸ πλεῖστον, τὸ παρὰ βέλτε ἐσίνου ἐκράτησεν*, ut plurimum cogitabundus præcipitem superavit, id est, superat, aut superare solet. Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametsi rariorem.

XII.

*Aorist.
infin.
ᾧ imp.
pro præ-
senti.*

Eadem Aorista, vel activa, vel media, in imperativo & infinitivo sæpissimè pro præsentis usurpantur: ut *ποίησον*, pro *ποίη*, *ποίησαι*, pro *ποιεῖν*, Quod rariùs in passivis locum habet, præterquàm in verbis activâ voce carentibus, in quibus hic etiam usus est creberrimus: ut *πρὸς τὸ διαλέχθηναι*, ad differendum, quia *διαλέγω* in usu non est.

XIII.

*Aorist. 2.
in div.*

Aorista secunda verborum quartæ conjugationis,

jugationis, in *δεν*, & derivata inde temporis, vix in usu reperiuntur, ut *ἐνόμισεν*, à νομίζω, puto: uti præteritum etiam activum eorundem verborum in *κα*, apud elegantiores authores. Quorum temporum in locum succedit sæpius Aoristum primum longè usitatissimum.

Plusquam perfectum, pro perfecto quibusdam in verbis usurpatur, maxime apud Poetas, ut *εἰσέκηεν*, pro *ἔσκηκα*, *ἦεν*, pro *ἦκα*, ab, *εἶμι*, cō.

XIV.

Parcius quidem, aliquando tamen, Aorista etiam, & Præterita passiva, pro activis aut mediis sumuntur: ut *δαπανοίς*, pro *δαπανήσας*, qui consumpsit: *διαλεχθῆναι*, pro *διαλέξασθαι*, disputasse: *εὐλαβήθη*, melius quàm *εὐλαβηπαίμην*, consideratè, aut reverentè me gessi: *ίαοίς*, pro *ίαπαύειν*, qui sanavit: *παρδεχθείς*, pro *παρδεξάμεν*, qui excepit: *ἐργαοίς*, pro *ἐργασάμεν*, qui fecit: *διανοοίς*, vel *διανοηπαύειν*, qui excogitavit: *δυνήσθαι*, pro *δυνασθαι*.

Quorum verborum pars maxima voce activâ caret; quædam Præteritum passivum eadem significatione habent; ut *διείλεγμαί*, *παρδέδεσμαι*, *ἐργασμαι*, imò & *πεποίημαι*, pro *πεποίηκα*, *διανένημαι*, & cætera, quæ docebit usus. Monuisse sat est.

XV.

Futura verborum in *εω*, quando gemina sunt, sæpius & elegantius in *έσω* delinunt, *ήσω* & *έσω*, quàm in *ήσω*, cum temporibus inde derivatis, quæ ferè vocalem *ε*, retinent. *έπαινέω*, *έπαινέσω*, *νέκα*, *νέδω*. *δρίπω* autem licet ab *δρέω*, *δρήσω* habeat, & *δρηκα*, & *δρημαί*,

μαι Aoristum tamen passivum ἀρέδω habet per ε: indēque ἀρεθήσομαι: & verbum ἐρέω, licet habet ἐρήσω. & εἰρηκα, habet tamen ἐρέδω in Aoristo passivo.

XVI.

Futura λέξων, φερόσων, ἀζηγησόμενθ, & similia, cum verbo ἔρχομαι, ab Ionibus maximè conjunguntur. Herodot. scxpl. 2. μακρὸς ἔτω δὴ τι καὶ σενδς, ὥς ἔρχομαι φερόσων, id est, ita longus est angustius, ut jam jam dicturus sum. Gallicè, comme ie m'en vay dire. Ibid. τ' ὅ (supp. κόλπον) Ἀργέλιον, τ' (pro ἐν) ἔρχομαι λέξων, i. alterum autem, (sinum) Arabicum, quo de jam jam dicturus sum. Ita Pausanias. ἔρχομαι ἀζηγησόμενθ, jam jam narraturus sum.

XVII.

Verba passiva utrumque Aoristum habentia, sæpiùs utuntur secundo, ut πλήττομαι ἐπ' ἀγλῶ, sæpiùs quàm ἐπλήχθω. Sic ἐρράγλῶ, fractus sum, ἠρπάγλῶ, raptus sum, ἐτραπλῶ, conversus sum, vel insagatus sum: à verbis ῥήγνυμαι, ἀρπάζομαι, τραπέομαι.

XVIII.

*Aorista
media.*

Aoristum primum medium, utrâque significatione creberrimum est: ac secundum longè sæpius activè significat, quàm passivè, ut εἰλόμην, accepi, vel delegi: rarò captus, vel delectus sum, ab αἰρέομαι.

SECTIO IV.

De verbis ἀγαπᾶν, εἰργασθῆναι, ἀποχεῖν,
ἀγῆν καὶ φέρειν, ἀπο-
λαύειν.

REGULA I.

VERBUM ἀγαπᾶν duos præcipuè usus habet, observandos. Primum enim idem est sæpissimè, quod αἰρεῖσθαι, id est, eligere; adeoque cum præpositione πρὸς, vel ἀντὶ, & gignendi casu, significat, alicui antepone-
re. Demosthen. pro Corona, ἀγαπᾶν τὰ δῶρα ἀντὶ τῆ κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμμε-
ρόντων, id est, munera communi Græcorum omnium utilitati anteferre. Plutarch in Camillo, ἀγαπήσας τὴν ἡπείαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, id est, victoriam iacturam libertate potior-
em ducere. Ita, quod Demosthenes habet initio primæ Olynth. ἀντὶ πολλῶν αὐτῷ χρη-
μάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω, dicere potuisset, ἀγαπήσας, pro ἐλέσθαι, id est, multis vos pe-
cuniis antiquius habituros existimo.

II.

Deinde sumitur pro contentum esse, æquū Contenti bonique consulere. Quæ in significatione pri-
mum per se solum ponitur sine ullâ præpo-
sitione; at ferè sequente particulâ εἰ Xenoph.
3. hist. εἰς τὸ πεδῖον ἔκατέβαινον, ἡγάπα δὲ
εἰ δύνατο ταύτην τὴν χώραν ἀδύνατον δια-
φυλάττειν, id est, in campum non descendebat,
sed contentus erat, si modò regionem illam à di-
reptione immunem servare posset.

Secundò

Cum ac-
cusat.

Secundò, cum accusandi casu jungitur, ut ἀγαπᾶν τὰ πόλιν νενομισμένα, antiquis institutis contentum esse.

Cum da-
tivo.

Tertiò, cum dandi casu, Lyfias, ὃ τῇ Ἀσίᾳ βασιλεὺς ἐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγοῖς, id est, Asia Rex, qui bonis presentibus contentus non esset.

Quartò cum præpositione ἐπὶ, & eodem dandi casu, ut ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεσώσιν ἀγαπᾶν, contentum esse, vel acquiescere in iis, quæ constituta in republicâ fuerint.

III.

ἐργάζην,
&c.

Eâdem in significatione, propè synonyma illa sunt ἐργάζην, ἀτρεμεῖν, ἡσυχάζην, ἐνασμενίζην. Ac ἐργάζην quidem omnibus modis constituitur, quibus ἀγαπᾶν : ἀτρεμεῖν verò, & ἡσυχάζην, ferè tantum cum ἐπὶ & dativo casu : ἐνασμενίζην denique cum solo dativo casu.

ἀποχεῖν.

Ἀποχεῖν etiam, cum dativo personæ, absolute ac per sese, idem propè significat. Demosthen. Philpp. 1. εἰ γὰρ ἔχων ἀπερείδω, ἡσυχίαν ἔχον ἔδειξεν, ἀποχεῖν ἐνίοις ὑμῶν ἂν μοι δοκεῖ, si enim iis quæ jam cepit, contentus, quiescere deinceps vellet, nonnullos vestrum æquo animo justius futuros existimo.

IV.

ἀγων,
cum διὰ,
& genit.

Ἄγων, tres præcipuas acceptiones habet. Prima est cum gignendi casu, & præpositione διὰ, cujus significatio petenda est ex genitivo adjuncto, ut ἀγων τινὰ διὰ τιμῆς, aliquem honorare: ἀγων διὰ φροντίδος, curare: ἀγων διὰ μνήμης, mentionem facere: ἀγων δὲ εὐχῆς, in votis habere: ἀγων δὲ αἰδέος, venerari.

V.

Secunda est, cum dandi casu, & præpositione ἐν in quâ ferè significat ducere, id est, ^{ἀγειν} habere, censere, numerare, ut τὰς φίλους ἐν ἀ- ^{cum ἐν} δελφοῖς ἀγειν, id est, ^{dat.} amicos fratrum loco ducere: vel cum præpositione παρὰ, & accusandi casu, nam παρ' ἐδὲν ἀγειν τινὰ, idem est quod παρ' ἐδὲν τίθεσθαι, nullo loco aliquem ducere: ἀγειν παρὰ πολὺ, plurimi facere: ἀγειν ὧσα πλείον, pluris facere.

VI.

Tertia est, pro existimare, idque ferè tantum cum accusandi casu. Xenophon de Agesilaο, τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἀμαρτίας πρῶτος ^{ἀγιν ex-} ἱστῆρε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε, id est, ^{istimare.} privatorum hominum peccata leviter ferebat, Principum verò magna ducebat.

VII.

Quarta est, cum verbo, φέρειν, pro diripere, populari, vastare; idque tam de personis dicitur, quàm de rebus aut locis. Isocratus, in Archid. ἀγειν καὶ φέρειν τὰς πολέμους, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν, hostes terræ ^{ἀγιν καὶ} marisque vexare, agitare. Demosthenes, Philipp. 3. ἡ φύσις τῆς ἐκείνης χώρας, ἧς ἀγιν, καὶ ^{φέρειν.} φέρειν ὅτι πολλὴν, καὶ κακῶς ποιεῖν. Ejusmodi est regionis illius natura, ut magnam ejus partem diripere ac vastare liceat. ubi ἡ φύσις, pro τοιαύτῃ φύσις ὅτι, & πολλὴν, pro πολλὴν μερίδα ponitur. Ita Livius non semel loquutus est, & Virgil. ipse Æneid. 2.

Alii rapiunt incensa feruntque Pergamæ.

VIII.

Ἀπολαύω, fruor, particeps sum, fructum ^{ἀπο-} aut detrimentum capio, in bonam & in malam ^{λαύω,} partem variis modis usurpatur. Primò, ^{genit. rei.} cum

cum solo genitivo, rei τ διαλλαγῶν ἀπολαύειν, *indivisiarum opportunitate frui*: τ κακῶν ἀπολαύειν κακῶν, id est, μετέχειν, *communionem malorum participem esse*.

Cum genit. personæ.

Secundò, cum solo genitivo personæ, ἀνδρὸς ἐνὸς ὃ φερνῶντ^ς ἀπαντες ἀπολαύουσιν, pro ἀνδρὸς ἐνὸς φερνήσεως, *unius hominis ex prudentia fructum universi percipiunt*. Sic ἐνὸς μοχλοῦς ἢ πᾶσα ἢ πέλις ἀπολαύει, *unius ex improbitate civitas omnis detrimentum capit*. Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Irâque nostrâ fruitur*, id est, *fructum capit ex irâ*; & ille apud Juvenalem Marius, *fruitur Divi irâis*.

IX.

Tertiò, cum utroque genitivo simul. Plutarch in Antonio: ἀπέλαυσαν τ φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμοι. i. *ex illius ambitione commodum ipsi quoque hostes perciperunt*.

Cum accusat. rei.

Quartò, cum solo accusativo rei, non personæ. Isocrat. de pace. δέδοικα, μὴ πικρῶμεθ^ς ὑμᾶς ἐνεργᾶν, αὐτὲς ἀπολαύωτε φλαδρον, *verecor ne dum vobis prodesse studeo, damni aliquid capiam*. Sic ἐλπίζω ἀγαθόν τι ἀπολαύσειν, *spero me aliquid boni consecuturum*; Ille autem accusativus, boni aut mali aliquid per se significare debet: malè enim diceretur, ἀπολαύειν τ συνουσίαν, *pro fructum aut damnum ex consuetudine percipere*.

X.

Cum accusat. & gen.

Quintò cum accusativo rei, & genitivo personæ, vel rei; vel rei simul & personæ: ut φιλομαθὲς ἐνὸς μειοχίης μέγα τι πάντες οἱ συμμαθητεύοντες ἀπολαύουσιν, *adulescentis unius ex studio, condiscipuli omnes fructum maximum*.

maximum capiunt. Lucianus in Timone, ubi de improbis, fulmen Jovis iridentibus, *μόνον ὃ τέτο ὀϊεῖται ἀπολαύειν τὰ τραύματος, ὅτι ἂν ἀπληθύνονται τ' ἀσβόλου*, id est, sed hoc unum se putent, ex eo vulnere incommodi percipere, quod fuligine impleantur.

XI.

Sextò, in qualibet ex his constructionibus additur nonnunquam *πρὸς*, & accusativus rei, ad quam fructus damnūmve pertineat: ut, *τὸ φιλοπόνων πρὸς τὸ μίμνησιν ἀπολαύσαι*, diligentium exemplis ad eorum imitationem juvari. Plutarc. Alcib. Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν ἐννόιας, καὶ φιλίας ἐμικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν: Ex Socratis erga se benevolentiam, & amicitiam, haud parvam existimationis & gloria consequutus est.

XII.

Septimò, cum genitivo prætereà vel personæ, vel rei solo, est *oblectationem capere ex aliquo*, prendre son plaisir de quelqu'un. Plutarch. Pomp. πολλὸν ὃ χρένον ἔγω κατεργωνευσάμενος, καὶ ἀπολαύσαντες τὰ αὖθις τοῦ, cum per diu hominem ludificati essent, eoque sese oblectassent.

SECTIO V.

De Verbis γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διώκειν, φεύγειν, ἐπεξίέναι,

REGULA PRIMA.

Latissimus est verbi γίνεσθαι usus, quique certis finibus haud satis includi potest: ubicunque enim præsentia quædam significatur,

significatur, τῷ γίνεσθαι locus esse potest. Præcipue tamen notanda sunt quæ sequuntur, præter ea quæ in participio γινόμενος dicturi sumus, & creberrimam acceptiōnem, quā pro εἰμὶ sumitur; ut cū dicunt, ὅτι τὸ γινόμενος γίνεσθαι, in ea opinione versari, γίνεσθαι ὅτι τὸ ἐλπίδι & spem concipere.

II.

Cum
διὰ, &
genit.

Prinò, cum præpositione διὰ, & gignendi casu eleganter jungitur, ac per verbum illud redditur, cujus nomen significationem habet: ut γινέσθαι διὰ φόβου id est, timere: γινέσθαι πρὶ δὲ ὀργῆς, irasci alicui: γινέσθαι δι' ἐχθρῆς, inimicum esse.

III.

Cum
ἐπὶ, &
dativo.

Τίνομαι, cum præpositione ἐπὶ, & dandi casu, est πεποιθέναι, inniti, vel considerare: ut γινόμενος ἐπ' ἀνδρεστέρεσι, τὸ ἀντιστάντων κατεγύλα fortiorum præsidio confusus, adversarios irridebat.

IV.

Cum
πρὸς, &
genit.

Πρὸς ἀγαθοῦ, πρὸς κακοῦ, γίνεσθαι, dicitur; id est, benè aut malè aliquid cedere: ut πρὸς κακοῦ τὸ πρᾶγμα μοι ἐγένετο, res mihi malè cessit.

V.

Cum
πρὸς,
ἐν, ἐπὶ,
& dat.

Usitatissima est acceptio pro versari, cum præpositionibus πρὸς, ἐν, ἐπὶ, & dandi casu; vel περὶ, & accusativo casu: ut σφόδρα γινέσθαι πρὸς τῷ πράγματι, vehementer in negotium incumbere.

Quamquam aliquando significat potius, res pro imperio administrare. Plutarch. in Theseo, ἐν ᾧ τοῖς πράγμασι τὸ Ἀειδέμενος γινόμενος, id est, cum rerum administrationem Ariadne suscepisset.

VI.

VI.

Cum adverbiiis καλῶς & κακῶς, significat bene vel male se habere: & quidam vel impersonaliter, cum dandi casu personæ; ut γίνεταί μοι καλῶς, bene mecum agitur. Personaliter autem, cum nominandi casu; ut Plutarchus de Platonis convivio, cum ait, οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ τῇ ὑπερείᾳ καλῶς γίγνονται, qui apud Platonem cœnaverunt, etiam pistrini bene habent.

Cum ad-
ver. κα-
λῶς κα-
κῶς.

VII.

Γενέσθαι ὑπό τινος πράγματι, id est, Cum rem aliquam paulò antè perfecisse, & quasi ὑπό, & recentem esse ab aliquo negotio, Plutarch. genit. Alexan. ἀπὸ τῆς ἰσθμῶν θυομένων τῶν βασιλέων προσελθόντες, sacrificio jam jam peracto regem adstantes, vel regem à peracto sacrificio recentem adstantes. Ibid. ὃς ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πυρᾶς θυόμενος, καὶ συναγαγὼν πολλοὺς τῶν φίλων, id est, Alexander autem à busto illo rediens, convocatis amicorum quàm plurimis. Idem Themistoc. θυόμενος ὃς ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων simul atque rebus illis perfunctus esset.

VIII.

Ἐκποδὼν γίνεσθαι pro, ἐκ, vel ὑπό ποδῶν, vel ἀπὸ τῶν ποδῶν, est ejici, quasi longè à pedibus removeri. Philo. Jud. de Legatione ad Caium, εἰ βραχὺν ἐπέλειω χρόνον τίθει, ὃ μὲν ἀν' ἐκποδῶν ἐγγύητο Καίῳ & si modico adhuc tempore Tiberius si-
perstes fuisset, summotus quidem esset de pedibus
que Caius, &c. V. infra, Sect. 10. Reg 12.

Cum
ἐκποδῶν
& sine.

IX.

Γενέσθαι ἐαυτῷ vel ἐν ἐαυτῷ, apud se esse, Cum vel ἐαυτῷ.

vel ad se redire, vel sui juris esse, vel suis viribus confidere. Demosthen. Philipp. 1. ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐπείσητε γινέσθαι, id est si modò apud vos ipsos esse volueritis. Contra γινέσθαι τινός, in alterius esse potestate; ut servi in dominorum potestate versantur, οἱ δούλοι γίνονται τῷ δεσποτῇ.

X.

Διαχω-
ρεῖν.

Διαχωρεῖν, de nummis, id est, auoir cours. Lucianus dialogo de luctu, ubi eos ridet, qui mortuis obolum in os injicerent, & πρότερον ἔξεδόσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τῆς κατὰ, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐμείνοις, id est Qui non prius expenderint, cujusmodi nummus hoc in genere legitimus habeatur: (hoc enim est νομίζεται) neque utrum apud inferos admitatur, ac valeat: ubi Erasmus, nimis leviter, ambulētque apud inferos.

XI.

Διώκω.

Verbum Διώκω, interdum non tam persequendi, quam festinandi, ac properandi significationem habet, idque ferè cum participio futuri temporis. Plutarch. in Pomp. πρὸς τὰς πρώτας ἀγγελίας, ἐδίωκε Βονθήσων, ad primum ejus rei nuntium, opem ferre continuo festinavit. Dicere potuisset, ἠλάυνε Βονθήσων.

XII.

Idem verbum in re forensi, accusare significat: & accusator, ὁ διώκων, quasi persequens dicitur: quod etiam Gallicè dicimus, poursuivre sa partie en jugement. Ergo, διώκειν τινὰ φόνο, id est, φόνο δίκῃ ἐπάγειν τινί, aliquem cadis reum agere. Vicissim φεύγειν, fugere, id est, reum esse, causam dicere: &

& ὁ φεύγων, reus, propriè dicebatur: unde ἐπιξέναι, & ἐπιξέρχασθαι τῷ φεύγοντι, est reum peragere, id est, cum non antè dimittere, quàm damnatus fuerit. Αποφύγειν autem, est ἀπολύεσθαι, absolvi.

SECTIO VI.

De Verbo εἰμί.

REGULA PRIMA.

GRæci dicunt, ἔστιν οἱ πνές, vel εἰσὶν οἱ πνές, pro πνές simpliciter: ut ἐκ ἔστιν οἱ πνές ἂν τὰ τοῦ ἐπιχειρήσωσι τὰ παράσκευα, id est, nulli hoc negotium aggredi ac suscipere potuerunt. Sic ἔστιν ὅς, aliquis, ἔστιν οἱ, aliqui, ἔστιν οἷς, quibusdam, per omnes casus, numeros, & genera.

II.

Ἔστιν ὅτε, quod verbatim significat, est quando, sumitur absolutè pro ποτὲ, vel ἐν ὅτε interdum, tam initio periodi, quàm in medio: ut ἀδυμοῦσιν, ἔστιν ὅτε, οἱ σφοδρότατος αὐτὰς τοῦ αὐτοῦ ἀποδείξαντες: id est, interdum animo concidunt, etiam qui se longè vehementissimos sub initium ostendunt: tuncque ἔστι penultimam acuit. Sic ἔστιν ὥς, cum accentu acuto in ὥς, id est, quodammodo, & ἔστιν ὃν τρόπον. Sic ἔστιν ὅπως, fieri potest: ut ἐκ ἔστιν ὅπως τὰ τοῦ αὐτοῦ ποιεῖς, hoc facere non poteris. Sic ἔστιν ὅπου, alicubi, vel aliquando. Imò etiam interrogando, ubi, vel, quando tandem? Demost. pro Cor. ἔστιν ὅπου οὐ παρὼν ἡ γυνάκτης; ubi, alicubi, vel, quando tandem id te molestè ferre ostendit? III. do.

III.

ἔστιν,
omittitur.

Tertia singular. ἔστιν, aliquando Atticè, brevitatis causâ omittitur, cum quibusdam præcipuè nominibus, ut ἀνδραγαθή, ἐλπίς, δῖος, λόγος, εἰκὼς, τῆτο, vel τετίγῃ, οἶον, & aliis quibusdam lectione observandis. v. c. δεινὸν γὰρ τετίγῃ. Supp. ὅστιν, vel ἀνείη, id est, grave enim hoc est, vel fuerit: vel δεινὸν solum Demosth. pro Coronâ; καὶ τὸ μὴ εἶναι φανερόντι συναντιωρίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν μὲν ὡς γὰρ καὶ Θεοί. Enimvero, palam Philippo studere, in lignum, ὁ terra, & Superi, facinus. καὶ δὲν οἶον τῆτο ποιεῖν; sup. ὅστιν verbatim, nihil quale hoc facere, id est, nihil verat hoc facere. Vide sup. cap. de Nomine. cap. 3. Sect. 6. Reg. 8.

IV.

Sic ἐλπίς ἄρα μέγιστη, αὐτὸν τὰ πρόσημα διαπρόξεδου, id est, maxima spes est, futurum ut negotia conficiat; ὡς λόγος; ut fama est: hoc autem in alias personas convenire non potest, nisi fortè in tertiam pluralem εἰσὶ, at longè rariùs.

V.

ἔστι δὲ.
Ita se res
habet.

Est ὃ initio periodi, apud Oratores, sine alio adjuncto, absolutè ponitur, pro Ἐξ ὃ ἔτῳς, Atqui res ita se habet. Demosthen. de Chersoneso, adversus eos, qui dicerent Oratorem, absolutè aut belli, aut pacis auctorem esse debere: Ἐστὶ δὲ εἰ μὲν ἡσυχίαν Φίλιππος ἀγῇ, &c. ἐδὲν δὲ λέγειν, ἀλλ' ἀπὸς εἰρῆς ἀκτέον. Atqui ita se res habet: si Philippus quiescit, nihil verbis opus est, pax simpliciter incunada. Sequitur, Est ὃ, sin autem.

VI.

VI.

Ἔσι, vel ὦ, cum pronomine εἶτο, & substantivo aliquo, novum habet significandi modum. Demosthen. Olynth. 1. *ἔσι δέος, metuedum est.*
 ὡς ἔσι μάλιστα τῆτο δέτο, μὴ πανέργος ὦν καὶ δεινὸς ἀνδρῶπιτο προσήμασι χεῖναι, &c. verbatim, *nam est maximus hic metus*, id est, *valdè enim hoc metuendum est, ne vaser, & in rebus tractandis acer.* Eodem modo dici posset, ἔσιν μάλιστα εἶτο ὁ φόβτο, ὁ κίνδυντο, αὐτη ἢ ἐλπίς, & similia.

VII.

Imperfectum ὦ, aliquando pro ὄζιν, ut ἦν, pro ἔχῃν, & χρῇν pro χεῖν, ἔδξ, pro δέξ, ὀρο- ὄζι.
 tet: προσήκεν, pro προσήκη, convenit. Sic apud Poetas ἔπλεο, & ἔπλετο, sæpissimè, pro ὑπάρχεις, & ὑπάρχξ, es, & est. Exempli passim obvia.

VIII.

Εἰν tertiâ optativi, maximèque initio periodi, videtur interdum reddi debere per *ut*-
nam, vel *optandum fuerit*, sequente infinitivo. Plutarch. in Theseo: Εἰν μὲν, ἐν ἐκκαθαρ-
 εῦνιον λόγῳ τὸ μυθώδες, ὑπακῆσαι, καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὅψιν. *Atque utinam quicquid fabulosum inest, oratione purgatum, votis nostris obsequatur, & aliquam historie speciem induat.*

IX.

Εἴεν, tertia pluralis ejusdem optativi, per se sola, servit transitioni, quâ pars aliqua concluditur, & sequens inchoatur, ut, *Esto*, apud Latinos: vel, *Ac de his hætenus.* Demosthen. sæpe, ut Philipp. 1. ubi absolvens partem aliquam belli apparatus; εἴεν, inquit, τί πρὸς τοῖς εἶσι; *Esto: quid praeterca?*

tercia? Plato l. 8. de Rep. sic orditur; Εἴεν
πάντα μὲν δὴ ὁμολόγηται. Hoc igitur man-
at: Si quidem inter nos jam convenit, &c.

X.

Infinitivus εἶναι apud Atticos, præsertim
cum voce ἐκόν, id est, *libens, libenter*, inter-
dum abundat, ut: ἐκόν ἂν εἶναι τὸ τοιοῦ-
σαιμι, id est, *libenter hoc fecerim*: quod
etiam in plurali locum habet, ut ἐκόντες ἂν
εἶναι ὅλον τὸ κίνδυνον ὑπομένοιεν, *libenter to-
tium periculum subirent*.

XI.

Aliquando jungitur cum τὸ & præposi-
tione ἐπὶ. Thucyd. lib. 8. καὶ τὸ μὲν ἐπὶ
ἐκείνοις εἶναι καὶ ἀκριτοὶ ἂν, καὶ βιαστέον
δοθῆναι, id est, *et quidem sub illorum im-
perio, vel quantum ad illos attinet, (ὁλιγαρχί-
κως intelligit,) se cum indictâ causâ, tum in
etiam crudelius scripturos esse: ἀκριτοὶ enim
pro accusativo ἀκρίτες, Atticæ cum infiniti-
vo conjunxit*.

XII.

Significat aliquando *filium esse*, idque vel
cum genitivo πατρὸς, vel sine illo. Cum
illo quidem, ut apud Isæum, οἱ συνδικῆντες
αὐτῷ, Σμικρὲ πατρὸς εἶναι φασὶ τὸ Νικόστρα-
τον, id est, *qui eum defendunt, Smicri paren-
tis filium esse dicunt Nicostratum*. Sine illo
autem: Ibidem, φασὶ μὲν ἐν εἶναι Θερασ-
μάχου Νικόστρατον, αἰνῶντες quidem Nicostre-
tum Thrasymachi filium esse. idque in parti-
cipium etiam redundat; Pausanias in Ae-
licis: Ἀγαθοκλεῖ Λύσανδρον γυναῖκα ἔδω-
κε, Πτολεμαῖος καὶ Εὐρυδίκης ἔσαν, id est,
*Agathocli Lysandram uxorem dedit, Ptolemæi
et Eurydices existentem, id est, filiam*

XIII.

XIII.

Per se quoque εἶναι, significat, *servum* εἶναι, esse: ut τῇ ἡμῶς καλὸν τι πεποιηκότων, ὁμο- *servum* λογισμὸν εἶναι, id est, eorum à quibus aliquid *esse*. beneficii accepimus, servos nos esse profiteamur. Contrà verò εἶναι ἑαυτῶ, idem est quod αὐ- τεξέστον εἶναι, id est, sui juris ac potestatis esse.

XIV.

Præterea εἶναι, tametsi rariùs quàm ὄζει, εἶναι, prolicere, aliquando sumitur. Demosthen. *licere*. in Timocratem, εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλω ἄλλῳ ἐκείνῳ ἐγγυηταὶ κατασῆται τῷ ὀφελήματι, id est, *licere ipsi*, aut alteri ejus nomine, debiti *spoufcores dare*.

XV.

Per se, aliquando idem est quod *salvum* εἶναι, esse. Demosthen. oratione de pace, loco *salvum* admodum notando, ubi de naturâ socio- *esse*. rum in bello; ἐκ ἀρχῆς τῶ ἴσους ἕκαστός ἐστιν εὖνους, ἔθ' ἡμῖν, ὅτε Θεβαίοις, ὥστε εἶναι, καὶ κρατεῖν τῶ ἄλλων, id est, nemo, vel nostri, vel Thebanorum usque adeò studiosus est, ut eodem pariter & salvos esse, & alios superare velit. ubi εἶναι, idem est quod σώς εἶναι, & ἀρχῆς τῶ ἴσους, usque adeò, vel ex æquo. Id quod etiam Tullius offic. i. expressit, dum ait, Sic cum Celtiberiis, cum Cimbris bellum, ut cum inimicis gerebatur; uter esset, non uter imperaret. Atque id eo loco significare τὸ εἶναι, constat ex sequentibus. Addit enim Demosthen. Ἀλλὰ σώς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν βέλονται, ἕνεκα ἑαυτῶν κρατήσαντας ἢ τὰς ἐτέροις δεσπότας ὑπάρχον αὐτῶν, ἔδὲ εἶς, id est, At suâ quidem causâ, incolumes esse facile omnes patiuntur, aliis verò superatis, vel alterutros autem superiores factos, sibi domina-

ri, ne unus quidem, ubi quod antè dixerat εἶναι, explicat per σῶς εἶναι, id est, salvos esse.

XVI.

εἶναι εἰς ἀρετήν. Εἶναι εἰς ἀρετὴν, id est, ἐπιδύναμι, seu προχωρεῖν, in virtute proficere: quæ loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere potest: ut εἶναι εἰς παιδείαν, aut πολυμαδίαν, in cruditione proficere. Ita Gregor. Nazianzenus oratione 26. ὥστε εἰ καὶ μὴ αὐτοὶ τοσούτον ἦσαν εἰς ἀρετὴν, πάντας ὑπερβαίοντες τῇ εὐτυχίᾳ, id est, ut quidem ipsi, non tantum in virtute profecissent; omnes tamen liberorum felicitate superarent.

XVII.

εἰμὶ, cum singulari præsentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantum indicativi modi, sed etiam optativi, & subiectivi, cum dativis participiorum quorundam, affectum animi significantium, pro verbis ipsis usurpari solet. Participia illa tria præcipue sunt, βελομένης, ἡδόμενος, ἀχόμενος, quibus nomen ἀσμενος, adjungitur.

Xenophon. 4. Ἑλληνικ. Τί ἔν ἐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βελομένῳ ταῦτά ἐστι; Quin tu ergo sciscitaris, num hæc illi etiam placeant? Plato in Phædone, ὅθεν ὃ ἀπελίπομαι, ἐπὶ πάντων, εἰ σοι ἡδόμενος ὄξι. Jam cò redeamus, ubi sermonem abruptimus, si quidem id probas.

Xenoph. 4. παιδ'. ὅτε ὑμῶν μὴ ἀχόμενος εἴην, cui vestrum id molestum non erit.

Homer, Iliad. ξ. ἐμοὶ δὲ κεν ἀσπιδίῳ εἴην: Mihi quidem gratum fuerit. Ita Tacitus in vitâ Agricolæ. Quibus bellum volentibus erat. De infinitivo ratiore sunt exempla.

SECTIO VII.

De Verbis εἰπεῖν, ἐξέρχεσθαι, ἐξίέναι,
εἶναι, ἔχειν.

REGULA I.

INfinitivus εἰπεῖν, sæpissimè apud Atticos, παρέλκει, id est, ornatus solum causâ εἰπεῖν, abundat. adhibetur. Ita Xenophon. παιδείας. ἰ. καὶ ἂν ἢ Ἀσπάρχῳ σκώψαντα εἰπεῖν ἔχ' ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ; Non vides, inquit Astyages, hominem irridens, quàm bellè quàmque eleganter vinum fundat? ubi necessario, vel εἰπεῖν, vel φάναι abundat. Imò, quod etiam admirabilius est, hic infinitivus cum aoristo ejusdem verbi φημί conjungitur, maximè apud Dialogorum Scriptores. Ita Plato sæpe, καὶ ὅς ἔφη, εἰπεῖν, μὴ δ' αὖτως id est, ille autem, nequaquam, inquit, ubi sine dubio, ἔφη, satis fuisset.

II.

Sæpe hoc verbum significat, sententiam dicere, vel statuere. Passim apud Demosth. εἶπεν, id est, hanc sententiam dixit: quod etiam γνώμῳ λέγειν, & ἀποφαίνεσθαι dicebatur. εἰπεῖν, sententiam dicere.

At γνώμῳ εἰπεῖν, sæpiùs est auctorem esse alicujus sententiæ. Plutarch. Pomp. ἔως γνώμῳ ἔδωκαν αὐτῷ ἢ ἀρχῇ, Ἀδελφε Φιλίππῳ εἰπεῖν, γνώμῳ εἰπὺντο, id est, donec imperium ipsi auctorem, decernerent, auctore L. Philippo. ubi malè Inesse. terpres, Philippo referente. Nam v. c. quod Latini dicunt, Senatusconsultum in Ciceronis sententiam factum est, Græcis diceretur, δόγμα ἢ βελῆς ἐγίνετο, Κικέρωνος γνώμῳ εἰπόντος. At referre, seu rogare: Græci, γνώ-

μας περιτιθέναι, ἀναδιδόναι, ἐπιμαρτυρεῖν, ἐπιμαρτυρεῖν. Quod aliàs, etiam dicitur, περιτιθέναι, vel περιμαρτυρεῖν τῇ βουλῇ, vel χρηματίζεσθαι ἐν τῇ βουλῇ, vel τὴν βουλὴν περιμαρτυρεῖν. Et Latinae dictioni propius, ἀναφέρειν πρὸς τὸ σύγκλητον, nec malè εἰσηγεῖσθαι, maximè ad populum. Dicunt præterea, ἐπιμαρτυρεῖν εἰς τὴν βουλὴν, ac ferè cum infinitivo, ut ἐπιμαρτυρεῖν εἰς τὴν βουλὴν, τὸν πολέμον ἀνελεῖν, id est, de suscipiendo bello ad Senatum referre.

III.

Ἐξέρχεσθαι, & ἔξιέναι, absolute posita, sunt verba militaria, quæ significant ad bellum proficisci: vulgò, sortir en campagne. Demosthen. Olynth. 2. Ἐξέλκυσθόντων ὑμῶν ἀξίως τὴν πόλιν, vobis ad bellum pro hujus urbis dignitate profectis, id est, eo modo, eoque apparatu, quem urbis dignitas postulet. Paulò post, εἰσφερόντας, ἐξιόντας, ἀπὸ πάλαι ποιεῖντας ἐτοίμως, id est, contribuendo, ad bellum excundo, omnia promptè faciendo.

IV.

Ἐοικα, præter vulgares acceptiones quibus significat similis sum, videor, & similia: conjunctum cum infinitivo, maximèque futuri temporis, deliberatam aliquid jam jam faciendi voluntatem ostendit. Lucianus in Charonte: Ἐοικα ὅτι κὺνδον ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μάλλον βλέποισμι, καὶ ἀκούσαιμι, id est, ie pense que ie m'en vay descendre tout bellement, afin de mieux voir & entendre: Loquitur Charon, qui è summo monte, quæ intra vel fiebant, vel dicebantur, minus commodè videre, vel audire posset.

V.

Ἐοικε, cum dandi casu, sæpe vertendum videtur,

videtur, convenit, consentaneum est: atque adeò, tribuendum est: quod postremum & rarius est, & præcipuè obseivandum. Demosthen. Olynth. 2. δαιμονία πρὶ καὶ θεῖα παντάπασιν ἔοικεν ἐπερρασία, fortunato cuiusdam, planèque divino beneficio tribuendum fuerit.

VI.

Ὡς ἔοικε, non tantum significat, ut videtur, ut par est, & similia: verum etiam sumitur interdum, pro utique, planè, & similibus adverbiiis. Plutarch. in Theseo, ὁ γὰρ δὴ χρεὶν ἐκείνῳ ὡς ἔσκεν ἀνδράπευε, χερῶν μὲν ἔργοις, καὶ ποδῶν τάχιστα, καὶ σωματικῶν ῥώμασι, ὡς ἔοικεν, ὑπερφυεῖς καὶ ἀκαμάτους, id est, tempus enim illud homines ferebat manuum operibus, celeritate pedum, & corporum viribus eximios planè atque invictos. Amiotus vertit, grandement.

VII.

Aliquando commodè reddi possit, videlicet, nimirum, quippe. Idem Plutarch. ibid. Παλὼν γὰρ, ὡς ἔοικε, κεφαλῇ τῷ ἐντυσχάνοντι οὗ Τέρμερος ἀπώλλυεν: Videlicet, aut quippe, Termerus enim ille incusso capite occurrentes perimebat. Quas ibi voces addidit Plutarch. ut ostenderet, quàm justè à Theseo simili mortis genere occisus interierit. Demosthen. pro Coronâ, ἀλλ' ἐκ βού ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθιναίοις πάτρια, ἐδ' ἀνεκτὰ, ἐδ' ἐμφοῦτα. At hæc, nimirum, Athenienses à majoribus non didicerant, nec omniuo, vel ferenda, vel moribus suis consentanea existimabant.

VIII.

Aliàs vertere malle, ut perhibent, ut ut aiunt.

fama est, ut aiunt, aut simil. Plutarch. Ibid. λέγεται ὅτι καὶ περὶ Χαίρωνος ἐτέρας (Αμαζόνες) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι περὶ τὸ φρυγιάσιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδον, Λίμαν ὃ νῦν καλεῖται id est, ferunt circa Cheroneam alias etiam interiisse, ac secundum eum rivulum sepultas esse, qui olim, ut perhibent, Thermodon, nunc verò Hæmon vocatur. Interdum, ut credo, ut mihi persuadeo. Demosthen. pro Coro μέλλων ὅτι ἰδίῃ βίου πάντος, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τῆμερον, cum autem privata totius vitæ reddenda, ut credo, mihi hodiè ratio sit. Interdum significat, ut video: Plautus, ut hoc natum intelligo. Platonis in convivio, cum unus diceret aliquid se puero factum esse, Infert alter, πάντῃ ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικεν: Pervetustum id quidem, ut video: quo modo etiam superius illud Demosthenis reddi posset. Idem Demosthen. ibid. Καὶ, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγὼ, τὸ μὲν ἐκ λόγου, καὶ τὸ βουλευέσθαι, παρὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἐνός αὐτὸ συναίψαι εἶναι δοκῶ. Atque, ut video consiliarius ego cum sim ὁ ὁρατορ, nihil ipsi tamen ad ea, quæ vel oratione, vel consilio meo perfecta sunt, contulisse videtur.

I X.

ἔχω cum Verbum ἔχω, norandos habet usus, qui adverb. & sequuntur. Primò cum his præsertim adverbis, πῶς, ὅπως ὡς ἕτως, εὖ, καλῶς, κακῶς, & genitivo casu, eleganter Atticèque conjungitur: ut ἔπῳς ἔχω τὴ γνώμην, ejus sententia sum. Plutarch. Camillo, ὡς ἐκαστος ἐτοιμότητι, ἢ βουλῆσει ἔχε, ut quisque paratus, aut animatus fuerit, verbatim, ut quisque promptitudinis, aut voluntatis habuerit.

rit. Sic εἶναι ἔχειν τὸ βῶμους aut τὸ συνέστωρ, robore aut prudentia valere. Sic ὡς εἶχε τὰ ζῶντας ἑκάστος, ut habebat quisque celeritatis, id est, pro sua quisque celeritate; licet cum εἶναι, καλῶς & κακῶς sæpe accusativum adsciscat.

X.

Secundò, cum præpositionibus ἀμφὶ & ἐξω, cum περί, postulat accusativum, & significat, διατρέφω, versor, occipor: ut, ἀμφὶ τοῦ νῦν ἐξω, nunc quidem in eo sum, aut versor.

Tertiò, cum participiis quibusdam, maximeque aoristi temporis, explicatur per aoristum Indicativi, & verbi, cuius participium adjunctum habet: ut μαθὼν ἐξω, id est, ἑμαθόν, didici: συλλαβὼν ἐξω, id est, συνέλαβον, comprehendi: ποιήσας ἐξω, id est, ἐποίησα, ut Gallicè dicimus, I' ay appris, i' ay fait. Demosthen. in Leptin. τὰς μὲν καθ' ἑκάστων ἐάσω, μίαν δ', ἢ συλλαβῶσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίνμι: id est, singulas omitam recensere, unam illam, quæ cæteras omnes comprehendit, exponam. Rariùs cum participio presentis temporis. Ælianus lib 4. Ἰκανὸν εἶναι τίθεμαι, ἐν τοιαύτῃ παρρησίᾳ, τὸ καθ' αὐτὸν σιγῶντα ἔχειν, satis meo iudicio tum fuisset, in tantâ ejus temulentia, quietum se ac silentio tenere: se tenir coy.

XI.

Quartò, ἔχειν πρὸς, vel ἐς id est, respicere, spectare, pertinere ad; ut ὅδε ὁ λόγος ἔχει πρὸς σε, id est, hac ad respicit oratio. Sic ἴσον ἔχει πρὸς ἐμὲ, τὸτο δὴ ποίησον, id est, ἐμὲ γὰρ ἐνεκα, meâ quidem causâ, hoc facito; id est, per me licet hoc facias. Quo sensu eleganter de oraculorum explicatione

usurpari solet. Pausanias Heliacōn. 1. Κρησφόντης ὃ συμφρονήσαντος, ὡς ἐς τὸτον ἢ ἀνδρα ἔχει τὸ μάρτευμα, id est, cumque Cresphontes, re secum expensā, coniecisset, ad istum hominem oraculum pertinere, id est, de illo intelligendum esse: ubi obiter notandus usus verbi συμφρονεῖν, pro diligenter secum expendere, vel conijcere de sensu oraculi, de quo infra, Sect. 11. Reg. 3.

XII.

ἔχειν. i.
περὶ
ἔχειν.

Quintò, ἔχειν est παρέχειν, cum dandi casu, personæ, & accusativo rei, ut πάλιν κίνδυνον ἔχει τὸτο τῇ πόλει, verbatim, multum hoc periculum habet civitati, id est civitatem in magnum discrimen adducit: πολλά πράγματα ἔχειν τινὶ, vel παρέχειν, aut παρέχεσθαι, plurimum negotij alicui facessere: εὐνοίαν ἔχειν τινὶ, aliquem benevolentia prosequi: συγγνώμην ἔχειν τινὶ, id est, alicui veniam dare.

XIII.

ἔχω. cum
particip.
tempus
signific.

Sextò, cum accusativo temporis coniungitur, sequente participio presentis vel aoristi, ad significandum intervallum temporis, ex quo res aliqua facta sit, vel infecta; ut πολὺν ἥδη ἢ χεῖρον ἔχω, μὴ πρὸς αὐτὸν ἐπισείλας, à longo jam tempore ad eum non scripsi. Ita Chrysost. loquitur in Epistol.

XIV.

ἐκ ἔχω
nescio.

Septimò, ἐκ ἔχω, non tantum significat, non possum, ut ἔχω, sæpe loco ὅς possim usurpatur: sed etiam nescio; idque cum ὅπ, vel ὅπως, interdum solo, interdum unā cum verbo χεῖν, sequente infinitivo: ut ἐκ ἔχω ὁ πλέων ἐν ταῖς παρόντι, in presen-
ti

tiā quid dicam, nescio. Plato de Rep. 2. οὐτε γὰρ ὅπως βονθήσω ἔχω, οὐτ' αὖ ὅπως μὴ βονθήσω ἔχω, nec vi. lco quemadmodum opem feram, nec rursus quemadmodum non feram, intelligo. Sic ἔκ' ἔχω ὁ, πρὸς ποιεῖν. Quid agendum sit, nescio.

XV.

Cum multis accusativis jungi solet. Rationior illa est cum accusativo εὔπιν, conjunctio, quam habet Demosthenes, Olynth. 2. ἀλλ' οὐτ' εὐλογοῦν, οὐτ' ἔχον ὅτι εἰσιν τῷ τό γα. At hoc quidem neque rationi consentaneum est, nec habens naturam, id est, neque cum naturā congruit: præter naturam est Herod. lib. 2. ἐνα ὄντι, κῶς (pro πᾶς) εὔσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῖσαι, Quomodo verisimile sit, cum, unus cum esset, multa millia interfecisse?

SECTIO VIII.

De Verbis ἤκω, λαμβάνω, μέλλω,
νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, εἶμαι.

REGULA I.

PRÆTER ea quæ attigimus cap. 3. de Nomine, Sect. 7. Reg. 5. & Sect. 9.6. Primū, ἤκω Atticè quemadmodum ἔχω, jungitur etiam cum participio præsentis, præteriti & futuri temporis. Præsentis, ἤκω φέρων, venio afferens, id est, affero. Isæus, τῷ & παραχθέντων γραμμάτων ἤκει φέρων, scripserunt nunquam gestarum schedulam afferri. Præteriti, Demosthen. ἤκειν ἀναστρέψας, id est, ἀνέστρεψε, rediit. Idem Olynth. initio,

ἦκειν,
οὐκ

Initio, εἰ π χήσιμον ἐσκεμμένον ἦκει τις.
Si quis huc veniat, utile quid meditatus. Fu-
turi, Demosthen. ἴαπε, ἦκω συμβουλευ-
σων, huc, consilij dandi causâ venio.

I I.

Secundò, cum πόρρω, εὖ, ἐπὶ & πολὺ,
πόρρω, gaudet genitivo, ut πόρρω τῇ ἡλικίᾳ ἦκων,
& simil. admodum ætate provectus; πόρρω, vel εὖ
ἦκειν vel ἐπὶ πολὺ τῆς παιδείας, verbatim,
longè, benè, ad multum venire doctrinæ:
id est, multum in doctrinâ profecisse: estre
bien, ou be aucoup avancé. Sic εὖ ἦ-
κειν τῇ χρημάτων, apud Herodotum, pe-
cuniis abundare.

I I I.

λανθάνω]
cum par-
ticip.

Λανθάνω, cum participio jungi solet,
tuncque Latine per adverbium *clam* expli-
catur, ut ἔλαθεν ὑπεκφυγὼν, *clam* aufugit.
Aliquando per nomen *imprudens*, ut ἔ-
λαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοῦ πολεμίου,
id est, *imprudens* medios in hostes incidit.
Imò, per partic. καὶ cum alio verbo con-
junctam, redditur etiam *clam*: ut ἔλαδον
καὶ ἀπέκτεναν, *clam* interfecerunt, verb.
latuerunt, & interfecerunt.

Aliquando λανθάνειν ἑαυτὸν, absolutè,
est sui, numerisq; sui, vel orationis, & cæ-
terorum id genus, *oblivisci*. Eusebii Præ-
parat. 3. de Porphyrio loquens, ὃ ὅ τὰς
Αἰγυπτιακὰς μυθολογίας ἐπὶ ἀσωμάτους
μεταφέρει δυνάμεις, λαθὼν ὁ σοφώτατος
αὐτὸς ἑαυτὸν, id est, Ille autem *Agyptiacas*
fabulas ad naturas corpore vacuas transfert;
in quo suimet ipsius homo consultiſſimus obli-
viscitur.

IV.

I V.

Μέλλω, in vulgatâ significatione, nunquam nisi cum infinitivo jungitur, licet reddatur per futurum participij Latini: ut μέλλω ποιεῖν, non ποιεῶν, *facturus sum*: quod moneo, quia tirones plerique omnes cum participio conjungunt, quod Græcos φιλομετόχους esse audierint. Infinitivus autem, aut præsentis, aut futuri, aut Aoristi esse potest.

V.

Secundò, idem infinitivus aliquando reticetur, ut apud Josephum, 2. in Appionem, τί γὰρ ἐκ ἔμελλον, ὅτε τε μηδ' ὁ πρεσβύτατος ἐδυνήθη ἐπισχεῖν τῷ δερμῶ; id est, Nam, quid facturi non erant, cum omnium patri maximus impetum cohibere non potuerit? ubi post ἔμελλον, vel παύειν, vel ποιεῖν intellige. Demosthenes in Leptinem, φημὶ τοίνυν ἐγώ (καὶ πρὸς Δίδος, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ) ἀλλ' ἀν' ἀληθείας ἢ σκοπεῖται: ubi τὸ μέλλον significat, τὸ μέλλον λεχθήσεσθαι, id est, Dico igitur: (ac nemo per Jovem, Athenienses, cum invidia quod abs me dicitur, audiat:) sed utrum illud verum sit, attendat. Idem pro Coronâ, Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἔμελλον, ὡς ἐδόκει, τὰ δὲ δεινῶν, τὰ δ' ἡδὴ παρῆν, id est, Atqui tunc ex calamitatibus, uti videbatur: imminebant alia, alia jam præsentibus erant. Post ἔμελλον, supp. γινήσεσθαι, συμβήσεσθαι, aut al. sim. id est, eventura erant.

V I.

Tertiò, idem infinitivus ex alio verbo præcedente subaudiri debet. Isocrates in Helenæ Laud. τὰς μὲν ἐπὶ τῶν θού, τὰς δ' ἔμελλον, ^{αὐτῶν}

ἢ ἡ πείλουν ἢ πέλεων, *urbes alias vastabant, alias vastaturi erant, aliis denique minabantur;* ubi post ἔμελλον, subaudi προδήσειν, ex prae-decente verbo ἐπέρθουν.

VII.

μέλλας.
debeo.

Quartò, reddi Gallico idiomate potest, *ie dois*: quod etiam Latinis inusitatum non est Hom. Iliad. ξ.

Τὰ ἢ μέλλει' εἰκένειν, ὡς ἐτέον περ, vulgò, *vous devez desirer avoir entre du cela*: Latini dicerent, *hac vos jam audisse mihi persuadco, aut verisimile est.* Ita etiam Lucian. usurpat. Sic, ἔμελλον ἄρα ἔμετις ἰως σε: τί μείζω σπεύδασέσθαι, ὅς σε καὶ τὰ μικρὰ ἐκ ἀντιμάνδανην. Verisimile admodum est, cum maioribus non mediocrem operam daturum fuisse, qui non dubitavit in longè minoribus studium collocare. Hoc ipsum Tullius imitari voluit, epistolâ quadam ad Lentulum: dum ait, *ceterum hominum, quos jam debes sufficari, sermones referebantur ad me*: ἢ δὲ γὰρ ἀνθρώπων, ἔς γε σὺ δὲ ὑπονοίας ἔχον ἰδὴ μέλλας: Eodem pertinet illud Demosth. pro Coronâ cum futuro conjunctum, τί μελλον κελύσειν; ἢ τί συμβελεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; quid me jubere oportuit, quid me eadem consilii dare?

VIII.

οἱ μέλ-
λοντες.

Quintò, apud Aristotelem potissimum, οἱ μέλλοντες, opponuntur τοῖς ἔξελικνόμεσι: quemadmodum apud Romanos designati magistratus opponuntur magistratu jam perfunctis. Dici ergo potest, οἱ τε τὰ ἀρχην ἔξελικνόμενοι, καὶ οἱ μέλλοντες, τῶν qui magistratu abierunt, quàm qui magistratus designati sunt.

I X.

Sextò, passim apud Demosthen. & alios μέλλω, Atticos, pro βέλεσθαι velle, aut ἐμπορεύειν, cupio.

cupere : ut χρη φιλομαθεῖς εἶναι τὰς πολυμαθεῖς ἔσεσθαι μέλλοντας, studiosos oportet esse, qui docti esse velint, aut quos doctos esse velis. Sic εἰ τῆτονι τὸ κίνδυνον, ἀπώσασθαι μέλλετε, si de amolendo hoc periculo cogitatis. Tale illud Solonis ad Periandrum, apud Laërtium, εἰ μέλλης ἐμποδῶν τὰντας ποιήσεσθαι, ἢ αὐτὸν φθάνοις, si omnes expellere statuis, nunquam voti compos eris.

X.

Hoc sensu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur : ut εἰ μέλλῃ ὀρθῶς διοικεῖσθαι ἡ πόλις, verbatim, si rectè administranda est respublica, id est, ut rectè administretur. Quamquam sæpe tum adhibetur dat. personæ, ut εἰ μέλλῃ καλῶς ἡμῖν φέρεσθαι τὰ πρῶτα, si res feliciter nobis cedere cupiamus.

Contra ἐδέλφην, velle, interdum pro μέλλην, usurpatur, ac rebus etiam inanimis tribuitur. Herodot. sæpe : ut lib. 2. Εἰ δὲν δὴ ἐδέλῃσιν ἐκτρέψαι τὸ πρῶτον ὁ Νεῖλος, Quòd si aliquando Nilus cursum aliò velit avertere, id est, si avertere contingeret : vel, si quando avertet. Idem ibid. εἰ σφιν ἐδέλῃσιν ἡχώσῃ, ἢ ἔνερθε Μέμφιδι, εἰς ἕψος ἀνέξασθαι : verbatim, si eis voluerit regio infra Memphim, in altum attolli, id est, si quando regio illa in altum attolletur, εἰ μέλλῃ ἀφείξῃ.

XI.

Postremò, μέλλην significat existimare, μέλλην, vel ita se gerere, ut meruò existimari possit. existimari. Hom. Odyss. σ.

Καὶ

Καὶ γὰρ ἐγὼ πολ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλ-
 ειθ εἶναι: *Ejusmodi eram, qui jure beatus*
esse viderer posse.

XII.

νικᾶν
 γνώμην.

Νικᾶν, quod uniuersè vincere est, ac pro-
 priè, in iudicio causam vincere: quatuor præ-
 tererea usus habet observandos. Primus est,
 ut cum accusandi casu, sententiam aut de-
 cretum significante jungatur: hoc modo,
 νικᾶν τὴν γνώμην, vel τὰς γνώμας περὶ τι-
 νος, verbatim, vincere sententiam, vel
 sententias de re aliquâ, id est, sententiâ
 vincere, aut superiorem evadere. Sic ἡγήσιμα
 νικᾶν, decretum vincere is dicitur, cuius
 sententiam populi voluntas & decretum conse-
 quatur. Plato in Gorgiâ, θεῶς ὥς οἱ ῥήτορες
 εἰσὶν οἱ συμβαλδύοντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς
 γνώμας περὶ τῶν; vides, ut Oratores ii
 sunt, qui his in rebus, & consilium dant, &
 sententiâ superiores evadunt?

XIII.

γνώμην
 νικᾶν.

Secundus usus est, ut eadem in significa-
 tione, dicatur sententia ipsa νικᾶν Thucyd.
 lib. 2. ὡς γὰρ Περικλῆς γνώμην περὶ τῶν νε-
 νικηκῆα: Prius enim Periclis sententia vice-
 rat.

νικᾶν,
 cum infin.

Tertius, eâdem item significatione, est, ut
 absolutè cum infinitivo jungatur, qui
 loco τὴν γνώμην, & cuiuscunque nominis
 usurpatur: ut, ἐνίκησε τὸν Πομπήιον θαλά-
 σσης κείνου ἀναγορεύεσθαι, id est, vicit ea sen-
 tentia, quæ Pompeio maritimum imperium de-
 ferri iubebat. Plutarch. Pomp. p. 660. ὥς δ'
 ἐν ἐνίκῃ φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον: Cum ergo sen-
 tentia illa vicisset, quæ fugam in Ægyptum
 suadebat.

XIV.

XIV.

Quartus usus est, ut simplex νικᾶν & com- νικᾶν,
posit. ἀννικᾶν, sumatur pro invalescere, vel invalesce-
re. re.
obtinere: idque duobus modis.

Primò, casu præcedente, nominis ejus, quod invaluisse, vel obtinuisse dicitur; ut τὸδε τὸ ἔδος ἐνίκησε, vel ἐξενίκησε, hic mos obtinuit: ἢ φήμιν, ἢ δοῖα ἐνίκησε; fama, opinio invaluit. Quo iensu jungitur etiam cum Infinitivo: Aristid. Panathen. De Atticâ regione, ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐμπυλοῖς δοῖν ἢ πᾶσι γῆν, τὸτο ἦδεν ἐνίκηκεν εἶναι τὸ ἄνδράπων ἡμεῖς μήτηρ καὶ τροφὸς κοινὴ: id est. Quod terrenis omnibus, terra est universa, id ipsum ut hominum generi terra hæc esset, mater, communisque nutrix, obtinuit.

Secundò absolutè, ac verborum imperfonalium more. Pausan. Messenic. καὶ δὲ δὴ καὶ τὸ ἐπὶ Ἰλίου, (sup. πύλεων) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ ἐχ. Ἑλλωϊκὸν, ἐξενίκησε. Quemadmodum invaluit, ut bellum, quod apud Ilium gestum est, Trojanum diceretur, non Gracum. Sic, ἐνίκησε καὶ ἔτθ ἡμέρα ῥητῇ ἡμέτραι καὶ πανήγυριν. Invaluit, uti quotannis certo die, solennis ac publica celebritas fieret. Quod hac reg. de verbo νικᾶν dictum est, id de verbo κρατεῖν, dictum putetur.

XV.

Verbum, νομίζω præter vulgarem acce- νομίζω.
ptionem, Primò, sumitur pro νόμος δύνει κατασῆσαι, aut φυλάξαι: Legis instar constituere, vel, observare; unde τὰ ἐν πύλῃ νομιζόμενα, id est, τὰ νόμιμα, instituta Reipubl. vel mores acriter in eâ observari soliti. Thucyd. lib. 2. ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ' Ἀθλωαίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν, id est, quemadmodum

dum ipsi quoque Jenes ab Atheniensibus oriundi, hodièque celebrare solent; prisca scilicet Bacchanalia.

Rarius quod sequitur, ac parcius imitandum, cum solo dandi casu, ibid. ὁρῶσι καὶ συστάς διατρίβειν νομίζοντες, ἰδίας κατασκευαῖς ὑπρέπειν id est, patrio more nos exerceant cum ludis & sacrificiis annuis, tum etiam privato, sed honesto apparatu.

Rarum etiam illud Herodoti lib. 2. Ἀμμωνιοὶ, ἔδοντες Αἰγυπτίων τε, καὶ Αἰθιοπῶν ἄποικοι, καὶ φωνῶν μεταξύ ἀμφοτέρων νομίζοντες, id est, Ammonii, quippe qui Aegyptiorum atque Aethiopum coloni sunt, ac linguam utroque cum populo commune aliquid habentem instituerint.

νομισ-
σμένα.
de justis
funer.
νομίζε-
σαι, illu-
stri opi-
nione esse.

Secundò propriè, de justis exequiarum dicitur: ut vocantur à Tullio: hæc enim absolute vocantur, τὰ νομισμῶν, hoc est, τὰ ἐναρίσματα.

Tertio, νομίζεσαι, est illustri existimatione praditum esse. Plato in Gorgia, Ἀρ' ἔν δὲ καὶ σὶ σι, ὡς κόλακες ἐν ταῖς πύλαις φαῦλαι, νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες; (ita enim distinguendum est, alioqui pravus omnino sensus existeret.) id est, Num ergo tibi videntur, ut solent nequam assentatores in civitatibus, ita boni Rhetores, clari & illustres haberi?

XVI.

De verbo οἶδα, duo præcipuè notanda οἶδα, pro sunt. Alterum est, illud magis in usu esse, quàm præsens εἶδω, ut novi, apud Latinos, quàm nosco: unde illud tam frequens οἶδα γὰρ οἶδα παρῶς, vōsti enim, nōsti planè: & compositum σένοισδα, pro σενεἶδω, vel σενεἶδουμαι,

μεῖδ' οὐκ αἶ, quæ vix unquam usurpatur.

Alterum est, idem præteritum sequente ὅτι, & præcedente εἶ, parenthesi sæpe includi, ac tum, aut vacare omnino, aut verti posse, *sat scio*. Demosthen. περὶ τῆς παλαι-
πρὸς Βούλομαι, inquit, περὶ πάντων ἂν
μέλλω λέγειν μνημονεύοντας, (εἶ οἱδ' ὅτι)
τὸς πολλὰς ὑπομνήσαι, id est, antequam ea,
quæ ad rem meam pertinent, dicere aggredior,
eorum vos admonitos esse volo, quorum tamen
optimè, *sat scio*, meministis.

Rarius est exemplum quod sequitur, ex
eodem petitum, ὡς ἅπαντες, εἶ οἱδ' ὅτι,
τῶτον τὸ λόγον ἀκηκόατε, nam vos omnes, *sat*
scio, aliquid hæc de re jam audiistis, quæ phra-
sis ita ordinanda esset, εἶ οἱδ' ὅτι ἅπαντες,
&c.

XVII.

Eodem ferè modo usurpatur, εἶ ἰδί, ver-
batim, *benè scito*; ut apud Lucianum, αἰ-
μιhi cre-
αυτοῖς μὲν αὖ, εἶ ἰδί, ἐπ' αὐτῷ, id est, hu-
de.
jus causâ erubescerem utique: nam εἶ ἰδί,
verti debet, *profectò*, utique, enimvero, *mihi*
crede, ut apud Tullium in Verr. *fuit tant,*
mihi crede: Græcè, τὸς ἑτον, εἶ ἰδί διενή-
νοχε, aut particulæ istæ omnino vacant.

XVIII.

Οἶμαι, inclusum parenthesi, non minùs οἶμαι,
ironicè, quàm seriò usurpari solet: ut *credo*, utique.
& *opinor*, Latinè. Cujus exempla obvia.

Secundò, verti potius debet, utique, *nimi-*
rum, plane, *profectò*. Demosthenes de Cher-
son. εἰτ', οἶμαι, συνβαινέ, τῷ μὲ, ἐπ' αὖ αὖ
ἔλθῃ, ταῦτα ἔχειν. Ita fit planè, ut ille qui-
dem, quacumque in loca veniat, eadem occu-
pet.

Sic

Sic Olynth. 2. ὥσπερ γὰρ οἰκίας, ὧμαι, καὶ πλείν, τὰ κάτωθεν, ἰχυρότατα εἶναι δεῖ, id est, prorsus enim, quemadmodum & domus & navisii fundamentum firmissimum esse debet. Ibid. ὅτι τις αὖ, οἶμαι, παρὰ τὴν καὶ μικρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ, videlicet, cuiusunque parti vel exiguas vires addideris, eam summopere iuveris: id enim est, πάντ' ὠφελεῖ, Gallicè, vous l'avancez de tout. Ibid. ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισχοτεῖ τέτοις τὸ κατὰ τοῦθ' ἔν, sed, nimirum, hæc omnia nunc quidem felix rerum successus regit.

XIX.

οἶε, obsecro.

Secunda persona verbi ejusdem, οἶε, cum aliis modis, quàm infinitivo, maximèque cum indicativo futuri temporis, aut abundat, aut verti potest, obsecro, tandem. Plato 6. de Repub. ἀρόντα ἢ ποῶν, ἐκ οἷς, ἀνασκαδῆσται τελευτῶν αὐτὸν μισθῶν, καὶ τοιαύτων παρῆξιν; Qui autem rebus inutilibus vacat, an nonis, obsecro, tandem aliquando & se, & ejusmodi occupationem odisse cogetur? Communiter diceretur ποῶντα ἐκ οἷς ἀνασκαδῆσθαι; non coactum iri arbitraris? Gallicè, ne pensez-vous pas qu'il soit un jour contraint? Idem lib. 7. ἐκ ἀτοπον, οἶε, ἢ γίνεσται ἢ νομίζοντα γινέσθαι τε ταῦτα οἶε ὡσαύτως καὶ ἐδάμῃ ἐδὲν ὡδ' ἀλλὰ ττ'; Nome absurdum, obsecro, cum arbitrabitur, qui hæc eodem semper modo fieri existimet, nec levissimam inclinationem subire?

SECTIO IX.

De Verbis καταγιγνώσκειν, ὀφλισκάνειν, παριστάναι, πύσχειν, ἀπειθεῖν, ἀπειορᾶν.

REGULA I.

Verba, καταγιγνώσκειν, & ὀφλισκάνειν καταγιγνώσκειν, in propria significatione ἀντίστροφά ὀφλισκάνειν, sunt. Nam illud cum genitivo personæ, & accusativo rei, est dignum aliquem statuere eā, vel opinionem, vel re, vel pœnā, quæ accusativo exprimitur: ut καταγιγνώσκειν σε πολλῶν ὀμμάτων, dignum te judico, qui admodum improbitus habere: ὀφλισκάνειν autem significat cum accusandi casu, eā ipsā re pœnāve dignum esse, vel damnatum. Ita Chrysostom. πρεσβῶ πλείω ἢ γέλωτα ὀφλισκάνεσι παρ' ἡμῶν, verbatim, tanto majorem risum à nobis debent, id est, tanto digniores sunt, qui à nobis rideantur. Sic πολλὴν ἀνομίαν ὀφλισκάνεις, verbatim, in tantam stultitiam debes: dignus es qui stultissimus habere.

II.

Absolutè ὀφλισκάνειν, vel ὠφληκέναι δίκην, ὀφλισκάνειν δίκην, id est, damnatum esse judicio: ut ὀφλισκάνειν δίκην, ab arbitris damnatum esse. δίκην.

III.

Notandum est Athenis dictos esse, ὀφλισκάνοντας τῷ δημοσίῳ, verbatim, de-βικὸν publico, qui à Romanis postea ὀφλισκάνοντες sunt appellati: & προσήμῳ τῷ δημοσίῳ, dicebatur Judex, qui damnatum reum

reum multam arario publico solvere jubebat.

IV.

ὄφελον,

Aorist. 2.
utinam.

Aorist. secund. verbi ὄφείλω, usurpatur optando, vel solum, vel cum particulis εἰ, εἰδε, αἶτε, & ὥς : & solum quidem, Plutarchus in Bruto, ὄφελε, ζῆν Βρῦτος, debuit vivere Brutus, id est, utinam Brutus viveret Demosthen. pro Coro. ὦ γὰρ ἐκείνου σωθῆναι μάλιστα διέφερον, ἔτ' καὶ παθόντων, ἂ μὴ ποτ' ὄφελον, ἢ ὑπερ πάντων λήπης πλείστον μετέιχε, id est, cuius enim maximè intererat, saluos illos esse, is, passus cum essent quæ nunquam debuerunt, id est, quæ utinam passus nunquam essent, omnium maximè eorum vicem doluit.

V.

εἰ ὄφε-
λον.

Cum particulâ εἰ, Plato 4. de Republ. εἰ γὰρ, ὄφελον ἔρη, verbatim, si enim debui, inquit, id est, utinam verò, inquit.

Cum particulâ αἶτε, Iliad. 10.

Αἰθ' ὄφελος πύργ' ἡνυσὶν ἀδάκρυτ' καὶ ἀπῆμων.

Ἡδ' αὖ, utinam in navi sine lachrymis, ac sine incommode scssitares.

ὥς ὄφε-
λον.

Cum Particulâ ὥς, Iliad. γ.

Ὡς, ὄφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι, utinam ibi periisset. Synesius Epist. ad Joannem, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα ἀλλ' ἐκ ἀδικείας, ὥς ὄφελος μὴδ' ἀτυχεῖν. Id fortunæ quidem potius, quàm tuâ culpâ contigit : utinam tamen ne fortunâ quidem ipsâ tam malâ uterere.

VI.

In exemplis allatis valde notandum est, auctori simul ac personæ rationem haberi : male

malè enim diceretur, ὡς ὄφελος μὴδ' ἀτυ-
χεῖν, pro utinam, ne malâ quidem fortunâ
perceret: licet apud Latinos, utinam omni per-
sonæ numeroque conveniat.

At verò ὄρελον per o, omnibus promiscuè
numeris personisque servit. Greg. in Juli-
anum, ἦεν μὲν εἰς πῦρ ἀδύτων, ὡς ὄρελον γε,
καὶ τ' εἰς ὅ, δὲ φέρονται, id est, in obscurum
aliquid adytum penetravit, qui utinam inferos
quoque subiisset.

Idem ubi loquitur de apum mellificio,
ἢ ὃ μέλι τ' ἀποθήκῃς ἀναποτίθεται, ὡς ὄρε-
λον γε καὶ ἡμεῖς τοιῦτο λαβόντες σοφίας
ὑπὸ δασύμα, id est, Atis mel suum recondit in
cellulis: Atque utinam nos ipsi, qui ejusmodi
sapientiæ exemplum accipimus. Denique Sui-
das existimat, ὄρελος eandem significatione
usurpari, quod tamen superioribus longè
rarius est.

VII.

In verbis παρίσταναι & παρίστασαι, pauca
hæc observa. Primum est, παρίσταναι, in
voce activâ, ferè sumi pro sistere: ut τοῖς
δικασταῖς τ' φεύγοντα παρῆσται judicibus
teum sistere τῷ ἀναβάτῃ τ' ἵππον παρῆ-
σται, fessori equum admoveere.

Secundum est, pro asserere, præbere, mo-
vere: ut λόγον παρῆσται, sermonem, vel,
loquendi occasionem præbere: ὀργὴν παρῆσ-
σαι, iram movere: ὑποψίαν παρῆσται sus-
picionem præbere: ἐυκαιρίαν ὤρεσται, op-
portunitatem præbere.

Tertium est, pro mentem iniicere, aut παρ-
tersuadere: idque vel absolute, ut παρ-
είπον, μοι τῆτο πείν, hoc ut agam mihi per mentem
suasit: vel, cum accusat. δόξαν, γνώμην, injicere.
&

& simil. χρησιμωτάτῳ αὐτῷ παρέστη
 ἢ γνώμῳ, id est, ἐνέβαλεν, ἐνεποίησα, u-
 tilissimam ei mentem injeci. Demosthen. pro
 Coro. initio, ὅπερ ἔστι μάλιστα ὑπὲρ ὑμῶν,
 ἥτο παρῆσθαι, τὸ Θεοὺς ὑμῖν id est,
 quod vobis, rā maxime interest, hanc ut Di
 vobis mentem injiciant.

VIII.

παρί-
 σταται.

Quartum est, παρίσταται in voce me-
 diā, sumi ut plurimum, pro in medium
 producere, tam in judicio, quā extra ju-
 dicio: ut, παρῆσθαι τὸν μάρτυρα,
 idem quod πρὸβάλλειν, testes producere.

produ-
 cere.

Aliquando, pro adesse, presto esse, favere,
 patrocinari. Sic Apparitores dicuntur, τοῖς
 δικάζουσιν παρίσταται, presto esse Judicibus:
 & οἱ συνδικαυόντες τοῖς φεύγουσι παρῆ-
 σταται, patroni reis adesse, opitulari.

παρίστα-
 ται, in
 mentem
 venire.

Aliquando, pro ἐπερχέσθαι, ἐπιέραι,
 παρατυχεῖν, id est, in mentem subire, aut
 venire. Dicunt enim, παρίσταται μοι τὸ
 ποιεῖν, venit in mentem hoc agere. unde ἐν
 τῇ παριστάμενῳ λέγειν idem est, quod ἐν
 τῇ παραχῆμῳ, ἐν τῇ παρατυχίῳ, ἐν τῇ
 παρατυχόντῳ, αὐτόθεν, ἐκ χειρὸς id est, ex
 tempore dicere: vel τὸ ἐπερχόμενον, τὸ πα-
 ρατίσχεον, τὸ εἰσὶν εἰπεῖν.

IX.

παρίστα-
 ται, pra-
 senti ani-
 mo esse.

Aliquando, pro fidenti ac praesenti animo
 esse, ac ferè cum dativo ψυχῇ, θυμῷ, aut
 al. sim. ut ἔγω παρῆσθαι τῷ θυμῷ, ὡς καὶ
 αὐταψεί ἢ πολέμιον ἐφοβεῖν: tam fiden-
 ti animo confitit, ut hostem aspectu ipso ter-
 reret. Hinc τὸ παρῆσθαι id est, τὸ φει-
 νημα, vel τὸ λῆμα, animi fiducia, atque pra-
 sentia: & παρασταπικρὸς ἀνὴρ, id est ὁ φει-
 νηματίας,

νηματίας, & ὁ πρὸς τὰ παροφειχόμενα
πρόθυμος, ἔτοιμος, πρακτικός, ἐνεργητι-
κός, βουλευτικός, id est, in omni casu acer, vi-
vidus, ac solers.

Aliquando, in ditionem redigere, deditio-
ne capere, hoc est, χειρώσασθαι, ὑποχέειον
ποιῆσαι, ὑπὸ χεῖρας ποιεῖσθαι, ὑφ' ἑαυτὸν
ποιεῖσθαι: ut οἱ παλαιὸι αὐτοκράτορες ἔργον
ἐποιῶντο, ἢ εἰκαμέν' ἑω ᾤχεσθαι. Pri-
sci Imperatores id agebant, ut orbem terra-
rum in ditionem suam redigerent.

X.

De verbo πάχειν notentur sequentia. πάχειν
εἶ, &c.
Primò, cum adverbio εἶ, aut neutro ἀγαθόν,
significat beneficium, aut emolumentum acci-
pere, opponiturque, τὰ εἶ ποιεῖν. Ariste-
teles in Ethic. ἐλάττω, inquit, ὁ παθὼν εἶ,
τὸ πτωχεύειν, id est, inferior est qui bene-
ficiū accipit, eo qui fecit. Lyllas, τίς ἐλπίς
ὑπὸ τέττε ἀγαθὸν πέσεισθαι; quæ spes ullius
emolumenti, ex eo capiendi? Sic ἀντὶ παθεῖν,
vicissim beneficio affici, opponitur, τὰ ἀντ-
ὶ πείνται, vicissim beneficium facere.

XI.

Secundò, affici animo & voluntate, vel πάχειν
affici ani-
mo.
aliquo sensu: idque cum adverbio, aut neu-
tro, ac ferè præpositione πρὸς. Plato in
Gorgia, ὁμοιότατον, inquit, πάχω πρὸς
τὰς φιλοσοφῶντας, ὥσπερ πρὸς τὰς ψευδο-
μάντις, καὶ πλάτωνα, eundem adversus Philo-
sophos animum & serfsum experior, quem adver-
sus balbutientes, & puerorum more lufitantes.
ubi obiter notanda etiam est conjunctio
neutrius, ὁμοιότατον, cum ὥσπερ: quod
etiam dicunt, ὁμοίως, ὥσπερ: Latini, perim-
de ac, velut, quasi.

XII.

πάχω,
facio.

Tertiò, eâdem propè verborum constructione manente, significat potiùs *facio*, quàm *patior*: quemadmodum apud Latinos, contrà, *facere* interdum *pati* significat, ut *jaclatam facere*; Sic ὁμοίον τι πάχει, id est, *perinde facit*, verbatim, *simile quid patitur*.

Hinc Attica illa & elegans locutio, ἀλλὰ τί ἂν πείθωμι; vel τί ἂν καὶ πείθωμι; id est, *quid enim agerem?* quod Galli dicerent, *qu'y ferois je?* Galenus 10. θεωρητικ. τί ἂν τις πείθωι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργω, μήτε λόγῳ πειθῆναι δυναμένους, id est, *Quid feceris huic hominum generi, cui nec re ipsâ, nec oratione persuaderi possit?* Sic ἀτοπώτατόν τι ἔπαθεν *absurdisimum quid passus est*, id est, *ineptissime fecit*.

XIII.

παθεῖν
τι, aliquid
humani-
tus acci-
dere.

Quartò, *παθεῖν τι*, aliquando significat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitus accidere*, vel *aliquo quid fieri*; hoc est *mori*. Tull. in Philipp. ut si quid mihi humanitus accidisset, hanc vocem testem relinquerem egregia voluntatis, ἵνα ἂν τι πείθωμι, τὴν δὲ τὴν φωνὴν καταλίπομι ἂν, τὴν ἀξίαν πάινος ἀνθρώπου μόρτυρα θύοντομένην. Ita pro lege Maniliâ, si quid eo factum esset, in quo spem effectus habituri: Græcè, εἰ ἂν τι πείθωι, ἐπὶ τίνα δὴ τὰς ἐλπίδας μελαγχρόνεις. Dicunt etiam εἰ παθεῖν τί μοι συμβαίη, vel εἰ τι πείθωμι ἀνέκετον, si quid patiar infamabile. Quod etiam in rebus inanimatis usurpatur, ut εἰ τι πείθωι ναῦς ἀνέκετον, id est, si navis naufragium fecerit. Quæ phrasæ ἐπιπορευτικαὶ sunt.

XIV.

Quintò, Attica loquendi formula, & fœ-
rensis est; ὅ, τι χὴν παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι,
verbatim, quòd oporteat pati, aut solvere; id
est, quid aut pœnæ, aut mulctæ subeundum sit.
Nam κρίνεσθαι ὅ, τι χὴν παθεῖν, ἢ ἀποτί-
σαι, est iudicium subire hâc formulâ, quid aut
pœnæ lucendum sit, aut pecuniaria mulctæ sub-
eundum. Sic ἐπὶ γὰρ τίμημα, ὅ, τι χὴν πα-
θεῖν, ἢ ἀποτίσαι, est mulctam pro ratione
criminis irrogare, seu pœna lucenda sit, seu pe-
cunia tantum persolvenda.

XV.

Πειθεῖν, & πειροῦν, verbatim, circum-
spicere, vulgò & eleganter sumuntur, pro
negligere, habere sùsque deque, aut sincere ali-
quid impunè fieri, ac ferè cum accusativo par-
ticipiū. Cujus idiotismi exemplis nihil fre-
quentius. Isocrat. Panegy. τοσάυτως ἢ συμ-
μάχων πειροῦν αὐτοῖς δολιχόντας, id est,
tot socios permittere, illorum servitute oppres-
sos tenere. Herodian. lib. 2. ἢ ἢ Ρωμαίων
ἀρχὴν μὴ πειθεῖν ἐρριμμένῳ: non per-
mittere, ut Romanum imperium prostratum
jaceret.

Rarius, aliquando tamen, cum infinitivo,
loco participiū conjungitur. Thucy-
did. lib. 1. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν υἱετέρων ἀρχῆς
δύναμιν προσλαβεῖν πεισφειδε: Sed etiam
ex vestra dirione vires sibi comparare patiemini.

SECTIO. X.

De Verbis ποιεῖν, ποιῆσαι, ποιήσας,
 ποιῆσθαι.

REGULA PRIMA.

Πrimò, ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, significant
 benefìcio, aut damno afficere, tuncque vel
 cum adverbio & accusativo personæ; vel sine
 adverbio, cum duobus accusativis, altero
 rei, altero personæ, conjunguntur: ut κα-
 κῶς, vel πολλὰ κακὰ, vel καλὰ τ' ἐχθρὸν ποι-
 εῖν, vel ἐργάζεσθαι, id est, multis vel damnis,
 vel bonis inimicum afficere.

II.

Ποιῶ cum
 adverb. Ποιῶ, cum adverbis καλῶς, δικαίως, εὐ-
 κότως, δέοντως, & si quæ sint ejusdem si-
 gnificationis; sequente participio, verti de-
 bet, jure, merito: participium autem sequens,
 per verbum ejusdem participii reddendum
 est; ut, καλῶς ἀεὶ ποιεῖς, τ' ἀδικησάντων
 ποιεῖσάων: id est, jure omnino eos qui in-
 juriā patiuntur defendis.

Quod autem rarius est, interdum neu-
 trum, τὸ καλόν, aut aliud simile, adverbii
 loco ponitur, sequente τὸ cum infinitivo.
 Demosthen. pro Coronâ, καὶ τοι καλὸν μὲν
 ἐποίησατε, καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, πολλὰ δ'
 ἔτι τὸ καλλίον, τὸ, &c. Et quidem, cum
 insulam illam jure defendistis; vel cum defen-
 dendam insulam jure, præclareque fecistis, tum
 hoc etiam multo præclarius, quod, &c. Vi-
 de. cap. de Particip. Sect. 4. Reg. 4.

III.

Αρόντων ποιῆσαι, cum gignendi casu, est spoliare fructu ejus rei, quæ per genitricem significatur: verbatim, utilitate carentem facere. Demosthen. pro Cororâ, εἰ δ' αἰτίαν ἐπέγω τέτω ψευδῆ, πάντων τ' ἀγαθῶν ἀρόντων με ποιῆσαι: id est, Sin autem crimen ei falsum impingo, tum verò uti me bonorum omnium fructu spoliare velint. Est enim ὄρασαι, cum gignendi casu, fructum ex aliquâ re capere: ut, ὄρατο σύ γε τῆς δεῦρ' εὐφροσύνης id est, maculæ profanis hujus indolis.

Αρόντων
ποιῆσαι.

ὄρασθαι.

IV.

Secundò, διαδικασίαν ποιεῖν, est iudicium constituere, aut rem in disceptationem & iudicium vocare. Demosthen. adversus Timocratem, εἰ δ' ἀμφοισιν τῇδε τι, ποιεῖν διαδικασίαν: id est, Sin autem controversa erit aliqua, iudicium ut de eâ constituitur: quod simplicius dicitur, κρίσιν: ἐπιπνι ποιῆσαι.

ποιεῖν
διαδικασίαν.

V.

Tertiò, ποιεῖσαι, significat adoptare; idem enim est παῖσαι, vel ὑδὸν ποιεῖσαι. adoptare. quod παῖσαι δέσαι, id est, filium adoptare. Quod etiam de patre ac matre dici potest, qui nonnunquam à viris principibus adoptantur. Plutarch. in Alexand. loquens de Leda, ἣν ἐποίησατο, inquit, μητέρα, καὶ Καρίας βασιλισσῶν ἀπέδειξε, id est, quam in matrem adoptavit, & Carie reginam creavit. Dicunt etiam εἰσποιεῖν eodem sensu. At ἐκποιεῖν, est in adoptionem dare. Sic enim Isæus Rhetor, καὶ ἐν τῷ πατρὶ ὡς μέντοι οἴκῳ, καὶ ἐκποιεῖν, id est, seu pa-

ternis in ædibus maneat, seu adoptandus alteri
detur: hinc ποιητὴς, & ἐκποιητὴς υἱός, fi-
lius à nobis adoptatus: ἐκποιητὴς verò,
quem adoptandum tradimus: hinc etiam ἐκ-
ποίησις, idem quod υἱοθεσία, adoptio activa;
ἐκποίησις verò passiva.

VI.

Ποιῖσαι. Quartò, ποιῖσαι ἐν ὀργῇ πᾶσι, verba-
tim, aliquem in irâ facere, id est, alicui
succensere, & irasci. Demosthen. Olynth. i.
τὸ ὑστάτος περὶ τῶν παρὰ τῶν ἐπὶ τῶν
ὀργῇ ποιῖσαι, id est, iis qui de negotiis po-
stremi dixerint, succensetis.

VII.

Πίσεις. Quintò, πίσεις ποιήσαντες, idem quod
ποιῖσαι, vel πᾶσι δίδόναι, vel τίθιδαι, id est,
fidem suam alteri alterum obligare: quo
sensu jungitur potissimum cum præposi-
tione πρὸς, & accusat. casu. Athenæus
lib. 8. de Iphiclo quodam, qui nuncium
promissis ad munus explendum adducere
conabatur. πίσεις, inquit, πρὸς αὐτὸν
ποιήσαντες, πέμψαι, id est eum ablegat,
posteaquàm suam ei fidem certâ mercedis præ-
missione obligasset. Ita Polybius lib. 5. de
Leontio verbum τίθιδαι usurpavit, ἔ-
πεμψεν, inquit, τὰς ἐπιστολὰς τὰς πί-
σεις πρὸς τὸν Αντίοχον, id est, nuntios sum-
misit, qui certis conditionibus cum Antiocho
rege pacifcerentur, ejusque fidem obliga-
rent.

VIII.

Ποιῖσαι. Sextò, ποιῖσαι κέρδι, quod Latini
κέρδι. quæstum facere, Galli, faire son profit. Ple-
tarch. in Cicerone, ὃν ἐδὲν ἐποιήσαν
κέρδι, id est, quorum nihil omnino prius erat

in militarem convertit: ubi notandum est, id etiam quod compendij fiat, in accusandi casu, quemadmodum et ipsum κέσδος, à Græcis collocari.

I X.

Septimò, γνώμην ποιῆσαι, idem est γνώμην ποιεῖν, statuerē, ac ferè cum infinitivo jungitur: ut apud Thucyd. γνώμην δασι-
ἐποιῶντο κηρύττειν χεῖσταδαι ἐπιτηδεύοις,
id est, opportunis praconiis uti statuebant.

X.

Octavò, χάριν ποιῆσαι, id est, μετ' χάριν ἀγαθίας ἀποδέχεσθαι idem propè, quod χάριν εἶδαι. Cui opponitur ὀργὴν ποιῆσαι, id est, δι' ὀργῆς ἄγειν, vel ἔχειν. Demosthen. Oratione, περὶ τῆς παρὰ πρεσβείας, utrumque conjungit; Καὶ χάριν, inquit ille, ἂν ταύτης ἀξίῃ ἢ, καὶ τέναντίον ὀργὴν, ἂν τοιαῦτα φαίνεται πεπονηκώς, πεπονηδός: id est, ei que gratiam habere, si eā dignus erit; contrà verò succensere, si quid ejusmodi perpetrarit, supp. cui debeat iracundia.

XI.

Nonò, ποιῆσαι ὑφ' ἑαυτὸν, vel ἐφ' ἑαυτῷ id est, in potestatem redigere. v.c. τὸ πᾶν, τὸ χάριν, τὸ ἀνδρα. At ποιῆσαι εἰς ἑαυτὸν, idem est quod ἀναδέχεσθαι, in sese recipere. Demosthen. πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποικύειν τὰ τέτοιον ἀμαρτήματα cuncta illorum peccata in sese recipiens.

XII.

Decimò, ἐκποδὸν, vel ἀπὸ τῆς ὁψέως ἐκποδὸν ποιῆσαι τινα, id est, aliquem nostro conspectu ποιεῖν, summovere, expellere, χάριν ποιῆσαι τὸ κινδύνον, periculo liberare. ἀρχὴν ἐπὶ τινι

ποιεῖσθαι imperium in aliquem transferre. Plutarchus in Theseo. ἀλλ' ἐπὶ νόθῳ καὶ ξένῳ πατρὶ τὴν ἀρχὴν πεποιμένῳ, qui in spurium quendam, alienumque filium imperium transtulisset.

XIII.

ἔργον
ποιεῖσθαι.

Undecimò, ἔργον ποιεῖσθαι verbatim opus facere, id est aliquid studiosè conari, se mettre en grand devoir. Plutar. in Theseo. τότε πρῶτον (supp. λέγουσι ὅτι Θυσία) ὁφείτω γινώσκειν ὅτι Ἡρακλέα, πομπάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῷ περὶ Τραχίνας. Tum primum aiunt Theseum de cultu Herculem novisse, cum jam cum circa Trachinem convenire studiosè conatus esset. Plato in Tim. Τίμαιον περὶ φύσεως τῶ παντὸς εἰδέναι, μάλιν' ἔργον τεποιήμενον, id est, Timæum, qui proprio ac singulari studio universi naturam nôsse conatus erat Gall. qui avo it pris à tasche.

XIV.

ποιεῖ-
σθαι, in-
pretari.

Duodecimò, ποιεῖσθαι idem est, quod Latine, interpretari, id est, existimare dicitur; quo sensu cum duobus accusat. ferè conjungitur. Gregorius Nazianzen. de invictissimo quodam Martyre, πομπὴν, inquit, ἀλλ' ἔσμεν συμφορὰν τὸ πρῶτον ποιέμενος, id est, rem eam non calamitatem, sed honorificam pompam interpretatus. Plutar. Pomp. ὥστε καὶ Πομπηίου ἐντύχημα ποιεῖσθαι μέγα, ὅτι τὸ πολιτεύματ' ὁ καμὲν, id est, Ita ut Pompeius etiam rei gerendæ occasionem summæ felicitatis loco duceret. Sic, ὅτι τὸ πολέμιον ἀκαρίαν ἐνκαρίαν ποιεῖσθαι τὴν ἡμετέραν id est, Tempus hostibus importuni, opportunitatem nostram interpretari.

XV.

ἔργον,
ὅτι καὶ
ἄλλῃ ποι-
εῖν.

Decimò tertio, ἔργον καὶ πρῶτον ποιεῖν, funditus

funditus aliquem perdere. Demosthen. pro Coro. Extrem. versib. τέτρες ἑξάλεις καὶ περὶ αἰῶνος ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε εὐς funditus terra marique profligatis. ἑξάλεις ab ἑξόλλυμι, ut περὶ αἰῶνος ἀπερὶ αἰῶνος : dicunt etiam ἑξάλεις ἀπολόμην, funditus inteream.

XVI.

Decimò quartò, ποιῆσαι τινὶ τὸ λόγον, id est, alicui orationis argumentum dare, vel aliquem ad dicendum excitare. Aristid. Panathen. εἰ μὴν ἀλλ' αὐτὸ τε τέτο ἔστι, καὶ τὸ μόνον πεποιηκὸς μοι τὸ λόγον, enimvero illud ipsi est, adeoque solum, quod me ad hoc orationis genus excitavit.

XVII.

Πρόπειν, primò verti potest, dare operam, satagere, diligenter exquirere. Thucyd. lib. 4. ἐπεραιοῦν ὁ πρὸς τὸ πρῶτον τάχιστα πῶς αὐτῷ συμβήσεται, ἢ ὅτι ἀπαλλάξῃ, id est, diligenter ac studiosè videbat, quâ ratione cum aliis celerimè conveniret, ab aliis dissideret. hic enim futurum indicat. pro optat. vel subjunct. συμβήσεται, pro συμβήσῃ, ἢ ἀπαλλάξῃ, pro ἀπαλλάξῃ, ἢ ἀν' ἀπαλλάξῃ, vel ἀν' ἀπαλλάξῃ, usurpavit. De quo jam sup. Sect. 2. Reg. 5. pag. 95.

XVIII.

Secundò, occultè moliri, praestituer : cum accusativo. Demosth. Philipp. 1. καὶ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πρόπειν τὴν τὴν Θεβαίων κατὰ λυσιν. Philippium aiunt, unâ cum Lacedaemoniis Thebanorum eversorem moliri. Affine illud Plutarchi in Cicerone, sed in bonam partem, πρόπειν κατὰ δὸν τοῦ Κικέρωνι. Ciceroni reditum moliri, id est, id agere, ut redirect.

XIX.

πρόσῃεν,
impetra-
re.

Tertiò, πρόσῃεν τι παρότινθ, est ali-
quid ab aliquo impetrare, vel conari impetrare.
Isocr. ad Nicoclem. πρόσῃεν παρὰ τῶ Θεῶν
ἀγαθόν, boni aliquid à Diis impetrare.

πρόσῃεν,
Conve-
nire.

Quartò, πρόσῃεν τι πρὸς τινα, est ali-
quem certâ de re convenire, vel agere cum illo
de talire, vel transigere. Thucydid. πρόσῃαν-
τες πρὸς αὐτὴν τὴν λῆψιν τῆ πόλεως, qui cum
illo de capiendâ urbe egissent, vel transigissent.
Quod etiam rariùs licet, dicitur, πρόσῃεν
ἔς τινα. Sæpe autem, πρόσῃεν πρὸς τινα
παρὰ τινθ, ut πολέμῳ, εἰρήνῃς, & simili-
bus.

XX.

πρόσῃε-
ν, exigere.

Quintò, πρόσῃεσθ, & εἰς πρόσῃεσθ, cum
duobus accusativis, uno rei, altero personæ,
id est, exigere aliquid ab aliquo, Demosthen.
in Leptin. πρόσῃεται τὰς παρ' αὐτῶ ἐπὶ τῶν
ἐξάγοντας, τριακοσίων, id est, ab iis qui suis
ex provinciis frumentum exportent, trigessimam
exigit, supple partem.

XXI.

διαπέ-
ραται
actum est.

Sextò, διαπέραται, absolutè pro actum
est; præcedente nominativo casu. Plutarch.
in Fabio, διαπονδεῖς (Annibal) ὡς πάσαν
τέχνην καὶ εἰς ἀκινετήθ ὅτιν εἰς μάχῃς ὁ
ἀνὴρ, ἢ διαπέραται τὰ Καρχηδονίων.
Stans omni arte ac vi pertrahendum in certamen
Fabium, aut de rebus Carthageniensium
actum esse: Gallicè, ou autrement, que
les affaires des Carthaginois estoient faictes:
vel, que c'estoit fais des affaires des Cartha-
ginois.

XXII.

Verbum παροίεσθ, id est, simulare
ἐμῇ.

ἐλλειπτικῶς, nonnunquam usurpatur; ita ut quod subauditur, ex antecedentibus intelligi debeat: Demosthen. pro Coronâ. ὅρα, μὴ τέτων μὲν ἐχθροὺς ἡς, ἐμοὶ δὲ περὶ (ποίη.) (supple, ἐχθροὺς εἶναι) id est, vide tu, ne horum verè sis inimicus, dummihi te inimicum esse fingis.

Idem ibidem adversus Æschinem, qui à liberalibus doctrinis imparatus cùm esset, eruditi nomen & famam ambiebat: τοῖς δ' ἀπολειψθεῖσι μὲν, ὡς ἄρ' σοι, περὶ ποιημένοις δὲ ἴσθ' ἀναιδηνσίαις, τὸ τὴν ἀκρότητα ἀλγύνειν ποιεῖν ὅταν λέγων, & τὸ δοκεῖν τοῖς τοῖς εἶναι περίεστιν id est, derelictis autem, (id est, ab omni doctrinâ imparatis,) cujusmodi es, qui tamen eâ instructi præstatores videri volunt unum hoc superest, ut auditoribus suis, dum ita loquuntur, molesti sint, non tales esse videantur.

SECTIO XI.

De Verbis συσχετεῖν, συρρηγνύναι, συμπερνεῖν, τιθέναι, τιθεῖσθαι, τυσχεῖν.

REGULA I.

Συσχετεῖν, quod propriè est complodo, συσχετούς aliquot notandos habet. Primò, τεῖν, &c. quæcumque in unum coeunt, ac veluti compinguntur, atque constantur, συσχετεῖσθαι dici possunt. Ita literæ plures syllabam in unam coeuntes, συσχετεῖσθαι. Ita consensus, quæpi

Tullius.

Tullius vocat *conspirantem* atque *conflatum*, συμπνέουσα, καὶ συσχεκροτημένην ὁμόνοια dici possit. Ita δύναμιν, aut στρατείαν συσχεκροτεῖν, *exercitum conflare*. Ita συνωμοσίαν συσχεκροτεῖν, *conspirationem conflare*.

II.

συσχε-
κροτεῖν, ex-
ercere.

Secundo, qui comparantur, instruuntur, & in aliquo diligenter exercentur, συσχεκροτεῖσθαι quoque dicuntur: Ita συσχεκροτεῖν τὸ πτόλεμον, *bellum instruere*, aut *conflare*; συρρηγνύναι verò *committere* est. Hoc sensu dictum est à Demosthen. 2. Olynth. ὁρῶντες ἔχουσιν, ὥς εἰσι θαυμαστοί, καὶ συσχεκροτημένοι τὰ τῷ πολέμῳ, vulgo habentur egregii quidam milites, atque in re bellicâ plurimum exercitati.

Sic τὸ πτόλεμον συσχεκροτεῖν, egregiè convivium instruere, simulque ad hilariter bibendum invitare: quod postremum sæpius dicitur, πτόλεμον συρρηγνύναι.

Huc pertinet illud Philonis, de vitâ Moïsis, συνεκρότεον ἄλλοι ἄλλοι, μὴ ἀποκάμνεν, id est, sece mutuo, ne deficerent, conjunctis coeibus excitabant.

III.

συμπε-
ρενέειν, de
sensu ora-
culi conjicere.

P. 42. 3.

Συμπερενέειν, ut obiter suprâ monui, cum universè significet, aliquid secum animo reputare, aut etiam, ratiocinando percipere: tum verò peculiariter est, ex certo rerum ac περισώσεων concursu, de verâ oraculi sententiâ probabilem ducere conjecturam, cum autè incertus omnino dubiûsque penderes. Vide sup. Sect. 7. Reg. 11. p. 122.

Plutarch. in Themistoc. ὡς καλεῖσθαι (Dodono quodam oraculo) πρὸς τὸ ὁμολογεῖν τὸ Θεὸν βαδίζειν, συμπερηγήσειε πρὸς ἐκείνον

ἐκείνον ἀναπέμπεται, id est, quomodo, jussus cum esset, ad aliquem Deo cognominem proficisci, re tandem expensâ intellexerit, se ad illum mitti.

Dicebant etiam συμβαλεῖν, & συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον vel, τὸ μαντεύματα, oraculi mentem conjicere, vel percipere. Pausanias in Messenic. οἱ μάντιες ἀπείρατος εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημνόν. Vates oraculi mentem affequi non poterant. Vide Reg. 15.

I V.

De verbis τιθέναι, & τίθεσθαι, notanda sequentia. Primò, τίθεσθαι, cum dativo, casu idem est, quod προστίθεσθαι, vel κατατίθεσθαι, vel συγκατατίθεσθαι, id est, assentiri. Chrysostom. 2. ad Thessalonic. 2. οἱ μὲν τὸ πνεῦμα καὶ τὸ χάριτος εἶναι οἱ δὲ τὸν Ρωμαϊκὸν ἀρχὴν, οἷς ἐρωγὰ μάλιστα τίθεσθαι, id est, alii Spiritus gratiam esse volunt, alii Romanum imperium, quibus ego maximè assentior.

Eodem sensu accipi videtur, τὸ κατακοσμεῖσθαι, cum præpositione, quod propriè componi ornarique significat. Plutarch. in Fabio, p. 191. οἱ δ' ἄλλοι προσετίθεντο, καὶ κατακοσμεῖντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ὑπὸ μεγάλῃ αὐτῆς δυνάμει, id est, ceteri verò, summâ ejus auctoritate, potentiâque compulsi, ad ejus sese voluntatem adjungebant.

V.

Secundò, τίθεσθαι cum accusativo, est τιθεσθαι moderari ac regere, μεταχειρίζεσθαι, vel διατιθεσθαι, Xenophon. Memorab. 1. οἷεσθαι sativomοχὴν τὴν φρόνησιν, τὰ πάντα, ὅπως αὖ αὐτῇ ἡδὺ ἦ, ἔγωγε τίθεσθαι, id est, existimandum est prudentiam, universa, prout ipsi libuerit, moderari. Hinc αὐτεξούτως, vel αὐτοκρατορικῶς

κῶς ἢ πέλεμον τίθεσθαι, id est, *summā cum potestate bellum administrare.*

VI.

Τιθέναι. Tertiò, *τιθέναι*, vel *τίθεσθαι*, apud Dialecticos, idem ferè est, quod *λαμβάνειν*, *sumere*, vel *ὑποτίθεσθαι*, quod barbari *supponere* dicunt, Tullius verò *ponere*, id est, quasi *pro confesso sumere*, sed *τιθέναι*, ferè adjunctum habet *εἶναι*, quod *τίθεσθαι* respuit: ut οἱ τὸ κενὸν εἶναι τιθέντες, vel αὖ τὸ κενὸν τιθέμενοι, qui vacuum esse volunt.

τίθεσθαι. Quartò, *τίθεσθαι* ἢ ἀγωνεῖν, certamen *τὸν ἀγῶνα* instituere, vel edere. Gregorius de Martyre, *va, certa- & περὶ τῶν χρημάτων, ἀλλὰ τὸ εὐσεβὲς τίθεσθαι* *τὸν ἀγῶνα* τιθέμενος, non pro pecuniā, sed pro pietate hoc certamen edens, aut committens.

VII.

τίθεσθαι, ducere. Quintò, *τίθεσθαι*, est *existimare ac ducere*: quā in significatione aliquando jungitur cum *παρὰ* & *ἐξ*, vel *πολύ*, nam *παρὰ ἐξ* *τίθεσθαι* τινα, est aliquem nihili facere: *παρὰ* *πολύ* verò, id est, plurimū. Aliquando cum solo accusativo: ut *δίδωμι σε τίθεμαι* ἢ φίλων, id est, secundum tibi locum inter amicos tribuo. Quo modo sæpe *δίδωμι* sequitur genitivus, tuncque *δίδωμι* *τίθεσθαι*, est posthabere: ut *δίδωμι* *τὴν ὑγίαν*, id est, posthabenda est prudentiæ corporis valetudo. Sic *ἀγαθόν*, vel *σικερόν* *τίθεμαι*, vel *τίθεμαι* τὸδε τὸ κέρδιον, magnum vel exiguum hoc lucrum duco. Frequentissimè cum præpositione *ἐν*, & dandi casu: ut *ἐν ἐξέρχεται μέγας*, vel *ἐν ἐξέρχεται λόγος*, vel *ὑπολόγως* *τίθεσθαι*, nullo in numero vel loco habere. *ἐν καλῷ*, vel *αἰσχρῷ* *τίθεσθαι*, honestum vel turpe ducere. *ἐν σπουδῇ* *τίθεσθαι*, studio dignum ducere.

VIII.

VIII.

Sextò, *τιθέναι*, vel *τίθεσθαι*, est tribuere, assignare: quâ in acceptione duobus ferè modis usurpatur. Primò cum accusativo rei, quam tribuit, & genitivo rei vel personæ, cui tribuit. Demosthenes Olynth. i. τὸ πολλὰ ἀπολαλέκεναι καὶ τὴν πόλεμον, ἢ ἡμετέρας ἀμελείας ἀν τις θεῖν δικαίως, id est, quod multa hoc bello amiserimus, id inertia nostra jure ac meritò tribuatur.

Secundò, cum duobus accusativi. Demosthen. ibid. consequenter; τὸ ὃ μήτε πάλαι τὸτο πικρὸν δέναι, πικρὸν δέναι τέ τινα ἡμῶν συμμαχίαν τῶν ἀντιρρόπων, ἢ παρ' ἐκείνων ἐνοίας εὐεργέτην ἀν' ἐξωγὰ θεῖω: id est, quod autem nec idem ante nobis evenerit, & quædam belli societas his calamitatibus æqualis subitò extiterit; id verò ipsorum erga nos amoris beneficio tribuendum censeo.

IX.

Octavò, *τιθέναι*, cum præpositione εἰς, & accusativo casu, redditur per verbum affine huic accusativo. Nam *τιθέναι εἰς ὀργὴν*, id est, ὀργίζεσθαι, irasci: *τιθέναι εἰς μνήμην*, id est, μεμνηῆσθαι, meminisse: *τιθέναι εἰς ἄνοιαν*, id est, ἄνυν ὑπάρχην, benevelle. Demosthen. pro Coron. ἀλλ' ἔτι τίθεται πᾶντα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκείνῳ μνήμην, ὅδ' ἦν προσήκειν ὀργήν, id est, verum ista vos diligenti recordatione, quæque par esset iracundiâ, non prosequimini.

X.

Τίθεσθαι vel *τίθεσθαι* τὰ ὅπλα, verbatim, *τίθεσθαι* ponere arma: (quâ de phrasi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli sumi posse putant, pro ὅπλα κατατίθεσθαι, vel ἀπο-

ἀποτίθεσθαι, Gallicè, *mettrebas les armes*. Quam acceptionem ipse quoque Thucydidis Scholiastes. probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita propriè sumi credam, nisi qui armati consistunt, nec tamen re ipsà pugnant, ii propriè arma dicantur abjicere. Quatuor præcipuè modis usurpari reperio, quorum tres postremi, communi quodam ex fonte manant.

XI.

Primus est, pro τὰς, vel τὰς, id est, *Acie* est, *aciem instruere*, vel *instrui*, Gallicè, *mettre les gens en ordonnance*, ou *se mettre en ordonnance*: non tam ad certamen ineundum, (quod potiùs ἀφ' ἀτάκτου, vel ἀνταρξιατὰς, vel παράταξιν εὐστρεπείας, diceretur:) quàm vel πρὸς ἐπίδειξιν, pour faire monstre (Plutarch. in Pomp. Σομφίζειν, καὶ διακοσμεῖν τὸ δύνανται,) vel ad securitatem, dum verbi causà bellicum habetur concilium, aut urgente hoste milites Imperator alloquitur. Xenoph. expedit. lib. 7. pag. 395. Εἰ δὲ τέτων ἐπιθυμεῖτε, θέατε τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα: Hac si expetitis, jam jam armati ordine consistite: ubi Xenophon Imperator vagos & inordinatos milites alloquitur. Et paulò post, τὰς ἄλλας ἐκέλευσε ταῦτα παρεγγυάν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα. Alios (Duces) jubebat eadem ad suos cohortatione uti, ac milites ordinare. Qui sensus ex sequentibus elicitur; subjungit enim de militib. οἱ δὲ αὐτοὶ ὅφ' ἑαυτῶν ταπῆμενοι, &c. Illi autem sese ultro ac sponte ordinantes. Tum infert ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, verbatim, postquam arma jacuerunt: id est, postquam ordinata acies, & quiescit constitit. Thucyd.

Thucyd. lib. 2. καὶ ἀνείπεν ὁ κήρυξ, εἴ τις ἐθέ-
 λεται καὶ τὰ πατρια ἢ πάντων βοιωτῶν,
 ξυμμαχεῖν, τίθεται παρ' αὐτὲς τὰ ὅπλα.
 Edixitque Prætor, qui ex Patriis Bæutorum
 omnium institutis, in belli societatem venire
 vellent, ii ut secum in armis consisterent, qui alii
 se rengeassent avec eux en armes: non ut In-
 terpres, apud ipsos arma poneret. Melius
 Scholiast. σὺν αὐτοῖς ὀπλίζεσθαι. Idem
 lib. 8. καὶ θέτοισι τὰ ὅπλα, ἰσχυροποιήσαντες,
 id est, armis instructi, & ordine collocati,
 coniunctionem habuerunt. Imminebat enim ho-
 stis.

Affini admodum sensu dicitur καθέζεσθαι,
 sedere, id est, interquiescere, subsistere, faire
 altc. Thucyd. lib. 2. καὶ καθέζοντο, ἔ-
 τευγον, παρ' ὅν μ' Ἐλευσίνα: id est, ibi-
 que subsistentes, vel castris positos, mox populari
 caeperunt, primū Elcusiū: τέμνεν, enim,
 vastare est, populari, diripere, idem quod δη-
 ἴσαι, κακῶσαι, ἄγαν καὶ φέρν.

Idem ibid. paulo post, καθέζοντο ἐς
 αὐτὸ (id est, παρ' αὐτὸ, sub. χωρίον) στρα-
 τήπεδον ἐποίησαντε ad illud (supp. oppidum)
 subsistentes, castrametati sunt: unde καθέ-
 δσα, obsidio, le siege, vel mora quæ in obsidio-
 ne trahitur. Ibid. ἐν ὁρῇ ὁ στρατὸς ἢ Ἀρχί-
 δαμον ἐν τῇ καθέδσῃ, (id est, διὰ τὴν καθέ-
 δσαν) εἶχεν. Archilamo iratus erat exerci-
 tus, ob longiorem obsidionis moram.

XII.

Secundus usus est, pro στρατοπεδῶναι: Castra-
 vel καταστρατοπεδῶναι, castra metari: metari.
 (quod etiam στρατοπεδῆσαν ποιεῖσθαι, χάρα-
 κα βάλλειν, aut καταβάλλειν, aut τίθε-
 σθαι: παρεμβάλλειν, aut παρεμβολῶν ποιεῖ-
 σθαι:

δου : Qui usus, inter ceteros Dionysio Halicarnass. per familiaris est. Lib. 5. p. 311. *δέμωροι* ὅ (Sabini) πλησίον αὐτῶν τὰ ὅπλα, id est, juxta eos castrametati, Thucyd. lib. 2. de Thebanis, qui Plataeam invaserant, θέμενοι ὅ εἰς τὸ εἰσρεῖν τὰ ὅπλα : id est, cum in foro armati constitissent, castra posuissent. Quis ibi vertat, arma ponere, cum hostilem urbem invaderem? Scholiastes reddit, *πέτεσθαι* id est, arma inducere : sed his jam induti erant.

*Castra
munire.*

Tertius, præcedenti affinis ac geminus, pro castra munire potius quam metari : Gallicè, *se fortifier*. Idem Dionys. lib. 8. pag. 549. ὁλίγον σῖτον, εἰς ὅρας κορυφῇ τινα ἀναδραμὼν, καὶ θέμενον ἐνταῦθα τὰ ὅπλα, τὸ ἐπιῆσαν νύκτα δέμενε. Exigua manus, consenso mentis jugo, & castris eo in loco munitis, sequentem ibi noctem exegit. Et alib. Thucyd. lib. 4. pag. 282. ὑπερχάρισαν πρὸς τὸν λόγον, καὶ ἔδεντο τὰ ὅπλα, in collem se receperunt, ibique castra munierunt. Ubi Scholiastes perperam explicare videtur, ἀπέδεντο. Idem lib. 8. pag. 620. ἐνδὲς ἐχάρην εἰς τὸ ἄστυ, καὶ ἔδεντο αὐτὸ τὰ ὅπλα, id est, urbem continuò petiere, ibique castra munire, ubi Scholiastes adhuc, ἀπέδεντο.

XIII.

Obsidere.

Quartus usus est, cum secundo tertioque conjunctior, ἀντὶ τῆς πολιορκεῖν, obsidere : Gall. *planter son camp. devant place*. Quo sensu Thucydides lib. 8. pag. 573. præpositionem cum accusativo adhibuit, πρὸς αὐτίκῃ τὸ πάλιν τῇ Μιλησίῳ, κρατύντες ἡδὴ, τὰ ὅπλα τίθεν. i. προσημνύουσι τῇ πόλει. Ad ipsam Milesiorum urbem, jam

victores

victores castra ponunt. Herodotus lib. 1. ubi de Pisistrato ab exilio redeunte, atque Athenas invadente, οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ἀπογόνται ἐπὶ Παλλήνιδος Ἐλευσίνος ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. Pisistrati exercitus, ad Pallenidis Minerva templum pervenit, illudque castris positus obsidere cepit. ubi minus rectè Interpr. altrinsecus arma posuerunt.

Eodem modo explicari possit, quod Dionysius Halicarnass, ait, πλησίον τῶν πολεμίων ὅπλα τίθεσθαι.

XIV.

κατατίθεσθαι κλέθ, δόξαν, εὐδοξίαν, & simil. gloriam sibi comparare. κατατίθεσθαι πμὴν, aut ζημίαν multam persolvere; κατατίθεσθαι χάειν, vel χάειν πνί, est, δόξας ἐπιφέρειν, vel ἡγ. φέρειν, de quibus suprâ. p. 56. .i. se ad alienius voluntatem accommodare, vel ab aliquo gratiam inire. At cum præposit. & accusat. κατατίθεσθαι εἰς, vel πρὸς πνα ἢ χάειν, aut ἢ εὐργασίαν, beneficium in aliquem conferre. Sic κατατίθεσθαι ὀργὴν ἔς πνα, Xenophonti, est iram in aliquem effundere. At σπουδὴν πρὸς πνα κατατίθεσθαι, studium in aliquem conferre.

XV.

Τυψχάειν, inter alias, quandam fortuiti significationem involvit, in quâ primò, cum participio conjungitur. Herodot. lib. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἀμα Δημαρχίῳ: id est, dixit se tum fortè cum Demarcho fuisse.

Secundò, cum variis particulis: v.c. cum εἰ ἔπως in Aoristo 2. indicativi, Aristoteles Ethic.

Ethic. 3. 8. καὶ εἰ ὅπως ἔτυχεν, ἐκὰν νοσῇ, id est, quod si aliquando contingat, tunc vero sponte morbo laborabit.

Tertiò, cum εἰ solo, in Aorist. 2. operativi : nam εἰ τύχοι, est, si ita ceciderit, aut cecidisset, contingeret.

Quartò, cum ἂν, & Aorist. 2. operati vel subjuncti. Demosthen. Olynth. 2. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν ἀπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γὰρ ὠδυνάσκει τὸν ἑλπίσιν, ἂν τύχοι. At quæ hujusmodi sunt, semel, (pour une fois) ac brevi tempore consistunt, & verò magnam foras de se spem concitant.

Quintò, cum ἡνίκα, & ἂν, in eod. Aorist. 2. Demosthen. Olynth. 1. Τὰ ἃ εἰκὼν, ὡς ἂν τύχη, τὰ δ' ἀπειλῶν, id est, nunc quidem cedens, si res ita tulerit, nunc verò minitans.

XVI.

Sextò, cum, ὅ, π, & ἂν, in eod. Aorist. 2. nam ὅ, π ἂν τύχη, est quicquid fortè contigerit, vel pro ut se aliquid fortè obtulerit, vel quicquid in manus, aut in mentem venerit.

Septimò, cum οὔ, ὅπου, ὅπῃ, & ἂν, in eod. Aorist. 2. utriusque numeri, id est, ubilibet, quocunque in loco, ac sine ullo delectu, ut ἔχ' ὅπου ἂν τύχοι, ῥαδίως διέτελλεν, non facile quovis in loco promiscuè morabatur. Dicitur etiam ὅπου, & ὅπῃ καὶ τύχη, vacante particulâ καί.

Octavò, cum ὅπῃθεν, id est, undelibet, ut τὸν συμμάχους ὅπῃθεν ἂν τύχη συνεκτάτηεν socios undelibet, undecunque potuit, collegit

Nonò,

Nonò, cum partic. ὅπως, in Aorist. 2. indicativi, id est, fortuitò, ac temerè, ὅπως ἔτυχεν.

Decimò, cum ὁπότερον, vel ὁπότερον, in Aorist. 2. indicativi, significat, id quod æquè potest esse, ac non esse; aut vice versâ, maximeque apud Philosophos.

XVII.

Aliquando, *trivium aliquid, commune, ob-
vium, ac vile*, significat: tuncque sæpissi-
mè participium usurpatur, vel simplex vel
compositum ex præpositione ἐπι, v. c. ἐκ
ἐστὶν εἰς τὴν τοῦ χόροντων vel ἐπι τοῦ χόροντων, hoc
est, τὴν εὐτελῶν, καὶ ἀπερρεμμένων: non est
unus è populo, non vilis & contemptus ali-
quis. Rarius dicitur eodem sensu, ὧν ἔτυ-
χεν Demosth. pro Coronâ; ἐστὶν ὧν ἔτυχεν,
nec enim erat unus è vulgo.

XVIII.

Τυχάνειν, cum genitivo, est *sortiri*, tam
in bonam, quàm in malam partem. In
bonam, ut τυχεάνειν τὴν δικαίαν, jus suum
obtinere. Quod etiam dicunt, ἐλλοπικῶς,
sine genitivo expresso. Dionysius Halicar-
nass. lib. 3. ἵνα μὴδετέρον πόλεμος ἀρχῇ,
(Albanorum & Romanorum urbes intelligit,) καὶ
ἐξ ἑκατέρου οὗ, καὶ δὴ ποτε ἀδικήματα, δικαί-
αντα παρὰ τοῖς ἀδικήσιν· εἰ δὲ μὴ τυ-
χάνειν, τότε τὸ εἰς ἀνέχωντος ἐπιφέρει πό-
λεμον. ut neutra bellum incipiat, sed utraque
acceptâ qualibet injuriâ quereretur, ea judicio
quod injuriæ authores exteriatur: quæ si jus
suum non obtineat, tum necessarium denique
bellum inferat. In malam verò partem: di-
cunt enim τυχεάνειν τὸν ὀργῆν, iram subire
alterius: τυχεάνειν ὀδόν, in invidiam adduci:
τυχεάνειν

τυχεῖν ζημίας, multam subire : τυχεῖν πτωρίας, paenā mulctari : Plato in Gorgia, ἀδικοῦντες μὲν, εἰ μὴ διδῶσι δίκην, μηδὲ τυγχάνει πτωρίας ὁ ἀδικῶν. miserior quidam fuerit author injuria, si paenas non dederit, utque omne supplicium effugerit. τυγχάνειν μέμψεως, & κατηγορίας, reprehendi, & accusari. Vide quæ supra diximus in Σπολαύω. Sect. 4.7.

XIX.

Ἐπιτυχάνειν, absolutè sumitur, pro εὐτυχεῖν, id est, conjecturâ assequi, rem contingere, vulgò, rencontrer. Plut. in Pericle, 155. a. ubi loquitur de ostento quodam explicando : ἐκώλυε δ' ἑδέν, καὶ τὸ φυσικὸν ἐπιτυχάνειν, καὶ τὴν μάντιν τὴν αἰτίαν, τὸ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντες. Fieri autem poterat, uti & Physicus, & Vates rem attingerent : (Gall. rencontrassent bien) altero rei causam, altero finem assignante. Enim hinc ἐκλαμβάνειν, accipere, id est, interpretari, assignare. Quod modo, etiam λέγεσθαι & ἐκδέχεσθαι, aliquando sumuntur. Ex quo illud Polybij citatum à Suida, ἀπὸ ὁρθῶς τοῦ ἡμετέροισι ἐκδέχῃ λόγοις, id est, rectè, ἀπὸ λαμβάνεσθαι, uno verbo, παρακρίσει. Galli ad verbum eleganter, vous ne prenez pas bien nos paroles.

SECTIO XII.

De veris ὑπάρχω, & ὑποτέλλομαι.

REGULA I.

ΥΠάρχω, præter vulgatam acceptiōnem, nonnullas habet observatione dignas.

gnas. Primum enim sumitur absolute, pro authorem esse, incipere, initium dare, tam in bonam, quam in malam partem. Quo in sensu, quinque ferè modis usurpatur.

Primò, per se solum, ac sine ullo casu. Demosthen. contra Nexram, ἔχ' ὑπάρχων, ἀλλὰ πτωρῶμεν & ἀγωνίζομαι τὸν ἀγῶνα τετονί: Ego non author, sed ultor injuriæ, hac in causâ & actione versabor. Itaque τὸ ὑπάρχειν, in mala n partem opponuntur, τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ πτωρεῖσθαι: in bonam verò, τὸ ἀντε��ποποιεῖν, ἀντευργατεῖν, id est, beneficium respondere: in utramque, τὸ ἀμείβεσθαι, τὸ ἀνταμείβεσθαι. Thucydid. lib. 2. in malam partem, διχμαῖντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, οἷς ὡς καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὑπῆρξαν, id est, æquum statuentes injuriam eodem modo respondere, quo Lacedæmonii priores fecerant.

II.

Secundò, jungitur cum genitivo, beneficium aut injuriam significante, & præpositione πρὸς, vel εἰς, cum accusativo personæ. Plutarch. Pomp. πάλαι δεόμενος χρείας πρὸς ὑπάρχειν, καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὴν, id est, cum pridem optaret, eum sibi priore quadam operâ beneficii quæ demereri.

Tertiò, cum genitivo rei, & dativo personæ: ut ὑπάρχειν πρὸς τὴν εὐεργασίαν, aut χάριτος ὕβρεως: aliquem vel beneficio, vel injuriâ provocare.

Quartò, cum duplici accusativo; uno rei, altero personæ, cum præpositione πρὸς, vel εἰς. Demosthen. de Falsa Legat. οὗς διὰ τὰς εὐεργασίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς, ἀπονδῶν καὶ κερσθήρων κοιναγούς πεποίηδε,

ποίνου, id est, quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum & poculorum participes esse voluistis.

III.

ὑπάρχειν
ἐνεργείαν.

Quintò, cum accusativo rei, & dativo personæ: Æschin. de Falsa Leg. ταῖς ἐνεργείαις, αἷς ὑμεῖς ὑπέρξατε Ἀμύντα τὸν Φιλίππου πατρί, id est, beneficia quæ priores in Amyntam Philippi patrem contuli. is.

Sextò, cum participio, beneficium aut injuriam significante. Xenoph. lib. 5. de Cyri expedit. ὅδε γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς ἐξὲν πόποι τοις ὑπέρξαι κακῶς ποιοῦντες: nec enim ullâ vos unquam injuriâ priores affecimus. Sic ὑπέρξα καλῶς, vel εὖ ποιοῦν, beneficium prius affeci. Porro, quicquid hîc de ὑπάρχει dictum est, de composito ἐνεργείᾳ dictum puta.

IV.

ὑπάρχειν, favore.

Secunda acceptio, τὸ ὑπάρχειν, est favore, adesse, stare à partibus alicuius, cum dativo casu. Demosthen. de Falsâ Legat. δῆλός ἐστιν, ἐάν ποτε ἐκείνη νῦν, καὶ ὑμῶν ὑπέρξων ἐκείνων, id est, liquet eum, si hoc iudicium effugerit, contra vos illi adfuturum esse. Xenoph. lib. 5. de expeditione Cyri: ubi Tigrasio milites alloquens & protectionem illis suadens: καὶ ὑπέρξῃ ὑμῶν (inquit) ἢ ἐμὴ πόλις, ἐκόντες γὰρ με δεῖξον τι: vobis etiam præo erit civitas mea; si quidem me libenter excipient. Gallicus idiotismus non abludivit, id suis à vobis.

Tertia acceptio, ἀντὶ τοῦ εἶναι, quæ cum vulgaris est, tum præcipuè notanda cum gignendi casu. Xenoph. lib. 5. Memorabilem, sub finem, ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτῆς δεῖν

δεῖν οὐ μὴ τὰ πάντα μέλλοντι διυλῆσθαι, καὶ οὐσέως ἀγαθῆς ὑπάρχει, id est, sed etiam ei, qui ea posse voluerit, cum disciplinā opus esse, tūm bonā indole præditum illum esse oportere.

V.

Quarta acceptio hujus verbi, est, ἔξεσι, ὑπαρχί, licet; συμβαίνει, contingit, ἀνάγκη, necesse est, in quā, nonnunquam absolutè ponitur sine ullo casu. Plutarch. τίτε ὃ ἀναλαβεῖν τὸ στρατὸν καὶ διαναπαύσαι ἔχῃ ὑπῆρξε, tūm exercitum recreare, & quiete reficere non licuit. Thucydid. καὶ οἱ μὲν τὰς νεκρὰς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ἅσπερ ὑπῆρχε: mortuos ex tulerunt, ac subito sepeliebant, prout licuit. Sæpius cum dativo jungitur. Plato in Sympol. ὡς ὑπαρχόν μοι χαριταύων Σωκράτη πάντ' ἀκούει ὅσα περ ἔτῃ ἡδῆ, tanquā liceret mihi, ubi hoc Socrati dedissem; quæcunque novit, audire. Æschin. ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ τεθνάναι, id est, ipsi necesse erat, aut fugere, aut mori. De participio hujus verbi, vide cap. de Participio. Sect. 4. reg. 9.

VI.

Verbum ὑποσέλλομαι, tribus præcipuè modis usurpatur: Primò, ἀντὶ τῆ φοβήδου, timere, cum solo accusandi casu: Dinarch. τὸ ἔξ Αἰεῖς Πάγος βελῆς, ὅτε τὸ Δημοθέες, ὅτε τὸ Δημόδω δύνανται ὑποσέλλομαι: Arcopagitico Senatu, neque Demosthenis, neque Demade potentiam formidante.

Secundò, pro submittere se, aut subsidere, absque ullo casu. Philo de Moie, ἀμα τὸ ψυχλῷ ἐυλαβῆς ὧν ὑποεῖλετο, cum animo modestus esset, ultro se submittebat.

H

VII.

ὑποσέλλομαι
submittere se.

VII.

ὑποσέλλ-
εσθαι,
remittere.

Tertiò, ἀντὶ τῆς ὑφ' ἑαυτοῦ, vel καθ' ἑαυτοῦ, id est, remittere aliquid de contentione, levius aliquid facere, & quasi se ad vincendum facilem præbere. Quo sensu aliquando jungitur cum accusativo, idque duobus præcipuè modis.

Primò, ita ut solus sit accusativus, ut Iſocrat. de Pace, ἔδεν ὑποσειλάμενος, μέλλω ποιῆσθαι τὰς λόγους, Ita dicam, ut nihil omninò remittam, aut dissimulem.

Secundò, ita ut sequatur πρὸς, quæ modò significet contra, vel cum, modò κατὰ, vel ἐν, contra; ut Demosthen. de Falsâ Legat. ὡς πρὸς πεπραχότας ἑαυτὺς, καὶ ἀνοσιωτήτας ἀνθρώπους, μηδὲν ὑποσειλαμένους, utroque adversus homines, qui seipsos vendidissent, adeoque sceleratissimos, nihil omninò remittente. Κατὰ, verò Idem adversus Midiam, ἐκ ἑστὸς δίχου, ἢ τῆς παθόντος ἐυλάβειαν, τὴν μὴ δὲν ὑποσειλαμένον πρὸς ὕβριν, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν: Æquum non est, ut ejus qui injuriam passus est modestia, ei qui nihil in eadem inferendâ remiserit, aliquid ad salutem conferat. Hoc inodo Patronus in causâ prævaricans, atque ἐδολοκακῶν, ὑποσέλλεσθαι dicitur.

VIII.

Cum ge-
nitivo.

Aliquando, cum solo genitivo, ut ὑποσέλλεσθαι τῇ παρρησίᾳ, aliquid de fiducia remittere: ὑποσέλλεσθαι τῆς ὕβρεως, minime atrocem in injuriâ faciendâ se præbere. Aristot. in Problem. διὰ τί ὕμεινδον, τὸ τῆς τροφῆς ὑποσέλλεσθαι; quare ad sanitatem conducit, cibi parciozem esse? Sic Grægor. Nazian. dicebat, apud Hæreticos, ἢ τὸν ὑποσέλλεσθαι

λεσθαι τὸ Πατρὸς, *Filium Patre inferiorem* esse: Itémque, τὸ Πνεῦμα τὸ Τριῶν, *Spiritum sanctum Filio*.

Aliquando denique, cum præpositione πρὶν, & genitivo casu: Demosth. Olynth. 1. ἢ μὴ οἶμαι γὰρ δεῖν, ἢ ἰδίαν ἀσφάλειαν σκοπεῖν, ὑποσέλλασθαι πρὶν ὧν ὑμῖν συμφέρειν ἡγέσμαι, *sed minimè decere arbitror, propriæ salutis causâ, quicquam in iis, quæ vestrâ interesse putem, prævaricari*.

Tertio, quemadmodum ὑποσέλλειν, ali- *subducere*, quando est *subducere*, aut *detrabere*: ita ὑποσέλλεσθαι, *subdnci*, aut *detrabi*: tuncque conjungitur etiam cum gignendi casu. Sic apud Aristotel. ὑποσέλλεσθαι τὴν ἀγαθάν, aliquis dicitur, cui bonorum aliquid subtrahitur. Sic ὑποσέλλομαι τὴν ἀξίαν, aliquid mihi de meâ dignitate detrabitur: quanquam ita quoque reddi potest, remitto aliquid de meâ dignitate: ὑποσέλλομαι τῆς δυνάμεως, potentia mea remittitur, vel remitto aliquid de potestate.

SECTIO XIII.

De Verbis φαίνομαι, φέρω.

REGULA I.

DE Verbo φαίνομαι, duo solùm tirones φαίνομαι moneo. Alterum est, non minùs σα- *constat*.
pe verbo illo significari, *lique*re, *constare*, manifestè *comperiri*, ac *teneri*, quàm *apparere*, aut *videri*. Apud Demosth. passim, ut Olynth. 2. τὸ τὴν ἐκείνον, ὅπως καὶ ἄλλοις ὑπάσχει, φαῦλον φαίνεσθαι, .i. tum ut illum

nequam esse, quod utique verum est, omnes perspicuè videant. Item pro Coronâ, εἰ ὃ ἐστὶ τῶν τινὰ καλῶν φανῶναι: Sin aliquem existere, qui hac impediret, oportebat. Idem ibid. ἐκ ἀπιστῶν ὑμῖν, ὥς γέ μοι φαίνεται, id est, non quod fidem vestram suspectam haberet, ut mihi omnino constar.

Affinis est significatio τῶ ἑταίρειον, id est, certis argumentis deprehendi, tam in bonam, quam in malam partem. In bonam, Demosthenes pro Coronâ, καὶ λέγων, καὶ χάριον ἑταίρειον τὰ δέοντα ὑμῶν, ἐν αὐτοῖς τοῖς περὶ τοῖς: videbant me omnes, in mediis etiam periculis, quæ essent è republ. dicere tunc, atque decernere. In malam verò, Idem ibid. ὅτι ἂν φανότατος ποιήσῃς, τὸ τοῦ πεπονηκὸς ἐπὶ τοῖς συμβῶν ἑτάειον quod pessimus quisque faceret, id te manifesto rerum exitu fecisse constat: id est, ἑταίρειον.

II.

φαίνεται
τὰ ἑταίρειον
litare.

Alterum est, peculiari quadam ratione apud Plutarch. in Aristide dici, φαίνεται τὰ ἑταίρειον pro καλλιερῆν, id est, litare. Locus est pag. 329. c. ταῦτα τῶ Πausanias θεοκλυτῶν δ', αἶμα δ' εὐχαῖς ἐφάρη τὰ ἑταίρειον, καὶ νίκην οἱ μάντις ἐμήνουν. Cum ita Numen Pausanias obsecraret, leta cum precibus cetera simul apparuerant, et victoriam aruspices prædixerant, qui videlicet pluribus antè sacrificiis litare non potuerant. Cetera dabunt Lexica.

III.

φέρειν,
pertinere.

De verbo φέρειν, observa quæ sequuntur. Primò, usurpatur interdum pro pertinere, aut interesse: ut apud Platonem: πάντα

τα

τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quacunque ad beatitudinem pertinent, aut etiam, ducunt: Nam Tullius quidem ita vertit, omnia quæ ab beatè vivendum ferunt. Sic apud eundem Platon. §. de Republ. μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν: id est, πάντι καὶ πάντως τὴν πολιτείας διαφέρειν, plurimum, aut omnino, rei publicæ interesse: Μέγα γὰρ τοι φέρειν, inquit, εἰόμεθα, καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὁρῶς, ἢ μὴ ὁρῶς γιγνώσκον, id est, id enim, seu bonè, seu malè fiet, permagni arbitramur, imò penitus interesse rei publicæ: Gallicè, qu'il importe de beaucoup, voire du tout.

IV.

Secundò, ut Latini dicunt, molestè ferre, Molestè & simil. sic Græci, χαλεπῶς φέρει: hoc discrimine, quòd tunc φέρει, non tantùm jungatur cum accusativo, ut Latinè, sed etiam cum dativo & præpositione ἐπὶ. Plutarch. Pomp. ἐπὶ τέτοις εἰσπνεχθεῖσιν εἰς τὸς πολλὰς, χαλεπῶς ἔφερον οἱ πρῶτοι, id est, hæc in vulgus emanasse viri principes molestè ferebant. Imò, quòd rarius videtur, cum solo dativo. Xenophon. lib. 1. de expedit. Cyri. ἄνδρες στρατιῶν, μὴ δαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παρ' ὅσι πρὸς ἡμᾶς. Nolite mirari, me præsentem rerum statum molestè ferre. Idem histor. Græc. §. πρὸς ἡμᾶς τα δ' ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ, id est, cum vicissim vexarentur ab aliis, & alios vexarent, bellum illud molestè ferebant.

V.

Tertiò, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, noctem φέρειν diem ve ferre, .i. traducere: διανυκτερεύειν, νύκτα δμυερύειν. Plutar. in Alex. post Cliti cæ-

dem, ἐπεὶ ὃ ἴω τε νόμιμα κακῶς κλάϊων διήνευγε, καὶ πῶς ἐπίσταται ἡμέραν ubi autem et noctem illam, et diem consequentem facdo ejulatu traduxisset. De participio φέρων, vide cap. de Participio. Sect. 2. Reg. 5.

VI.

φέρε, age. Quartò, imperativus φέρε, adhortantis est, ut age apud Latinos, idque vel solum, vel cum ἄγε, vel cum aliquâ ex sequentibus particulis, pro sensus diversitate usurpandis, δὴ, ἔν, τοίνυν, igitur; ὃ, verò, γὰρ, enim, νῦν, nunc, & similibus, ut φέρε ὃ ἐπαπερχόμεθα ποτε, ὁδὲν ἔξέβηνωμεν, Age verò, tandem eò redcamus, unde digressi sumus.

VII.

φέρε εἰ-
πεῖν,
verbi
causâ.

Quintò, idem imperativus cum infinitivo εἰπεῖν, redditur, verbi causâ exempli causâ, ut ita dicam, quod aliàs uno verbo dicitur οἶον: tuncque si sequitur nomen aliquod, in eodem casu poni debet quo præcedens, si ad illud utrumque referatur: ut ἦδε ἡ γνώμη πάντων ἀρετῆς τῶν φιλοσόφων οἶον, φέρε εἰπεῖν, τῶν Πλάτωνος ἐν Κρατύλῳ. hæc sententia Philosophorum planè omnium est, verbi gratiâ, Platonis in Dialogo, qui Cratylus inscribitur. Aliàs φέρε εἰπεῖν, absolute periodum inchoare posset, ut apud Latinos, exempli gratiâ, vel enim verò: ut φέρε εἰπεῖν, σχεδὲν ὅσοι φιλομαθεῖς, ἔτοι καὶ πολυμαθεῖς: id est, exempli gratiâ, studiosi propè omnes docti evadunt. Atque ita φέρε εἰπεῖν, per modum adverbii usurpatur: nec ulla ratio accusativi casus habetur, qui verbo activo aliqui deberetur.

VIII.

φέρε εἰ-
πεῖν, ini-
tio periodi.

Sextò, eadem voces, φέρε εἰπεῖν, initio periodi,

periodi, rariùs quidem, aliquando tamen transitionibus serviunt, reddique possunt, *at enim, at fortè, sin verò & simil.* ac ferè cum ἀλλά. Dionysius Halicarnast. lib. 4. ubi Servius Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ sibi à Tarquinio objici potuissent, ita pergit, *φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι, καὶ διὰ θαρυγῆτα ἐπαχθής, &c.* At fortassis arrogans sum, & propter morum acerbitalium gravis ac molestus: vel an verò? an fortè?

I X.

Septimò, quod non minùs rarum est, φέρε solum accipi nonnunquam videtur, pro φέρε, *sine φέρε εἰπεῖν*, id est, *verbi gratiâ*. Sic omninò εἰπεῖν. sumitur apud Euseb. Præpar. 3. p. 120. novæ editionis, tit. 8. εὐλόγως τῆς ἀναγκυρίας ἐπιμεμφάμεντο τοῖς, φέρε, ἢ ἥλιον αὐτὸν εἶναι ἢ Ἀπόλλω, καὶ πάλιν ἢ Ἥρα, καὶ αὖτις ἢ Διόνυσον, καὶ τὸν Ἀσκληπιδὸν οἰκείως ἀποφωαμένοις, id est, *jure homines istos impudentia arguens, qui unum eundemque Solem, verbi causâ (vel ut hoc præcipuè feligam) non Apollinem modò, sed etiam Herculem, & Bacchum, & Æsculapium esse statuerunt.* Rursus lib. 6. p. 247. b. καὶ νῆς, ὁ φερήσεως οἰκείῃ, ἀφ' ὧν πολλάκις καὶ αὐτὴ συμβεβηκός, παρ' ἧς αὖτις ἐν ὑπεραλλήτοις, φέρε, σώματι ἀρρώστιας, id est, *& mens illa, cujus propria prudentia est, aliquo persæpe casu delirat, dum eam, exempli causâ, graviores corporis morbi sua de se de movent.*

X.

Passivum φέρομαι, cum adverbiiis καλῶς, φέρεσθαι κακῶς, & similibus, id est, *bene, aut malè* καλῶς. *mecum agitur, ut Gallicè dicitur, ie me porte bien, ie me porte mal.* Plut. Alcibiad. Εὐ ὅτε

κακῶς φερομένῳ τῷ Νικίᾳ, παρῆσαν πρέσ-
βεις ἀπὸ τῆς Λακεδαιμονίας. Exinde Nicia
adversâ utenti fortunâ, sistunt se legati ex La-
cedæmone. Thucydidi, εὖ φερόμενός ἐν στα-
τηρίᾳς dicitur, cui minus imperatorium be-
nè cedit.

SECTIO XIV.

De Verbis φθάνειν, χωρεῖν, &
ἐγχωρεῖν.

REGULA I.

φθάνω.

Verbum φθάνω, ferè cum participio jun-
gitur, quod infinitivi loco est: Ac pri-
mò idem significat, quod significaret ver-
bum illud solum, cujus participium an-
nexum habet: ut ἔφθλω κάλλιστον τὸ δρό-
μον δρεδραμῶν, id est, διδρεδραμον, prae-
stium cursum absolvi.

II.

Secundò, significationem suam retinet
occupandi & advertendi, sic ut reddi possit
per adverbium prius, vel nomen prior: ut ἀξίε-
παινος, ὅστις ἂν φθάνῃ τὸν φίλων εὐεργατῶν. i.
laude dignus est, qui amicum beneficio prior as-
ficit. Quo sensu interdum, at rarò cum
infinitivo jungitur. Sic Livius lib. 1. Fi-
denates occupant bellum facere, φθάνουσι πο-
λεμῶντες, vel πολεμεῖν.

III.

Tertiò, cum infinitivo, significat ut plu-
rimùm, idem quod ἔχω, id est, δύναμαι
possum. Philo ad Legat. de Caium, εἰ γὰρ
φθάνει προσηλασθῆναι ὁ λόγος πρὸς τὸ ἀ-
δύνατον.

φάσκειν, καὶ ἀναφῇ παντί Θεόν: id est, nec enim potest ratio (vel oratio) ad Deum, qui nulla ratione tangi queat, aspirare.

I V.

Quartò, præcedente negatione οὐκ, & sequente καί, in alio membro, significat idem quod ἀλλὰ καί, in diversis membris, (de quibus postea dicemus in adverbio) id est, ut primum, continuo: ut οὐκ ἔφθην ἐλθόν, καί τ' ἐλεοτιμίαν ἐπεδείξατο, id est, ut primum venit, continuo honoris cupiditatem, quâ flagrabat, ostendit: Quo item sensu, rariùs licet, aliquandò tamen cum infinitivo coniungitur.

V.

Quintò, in optativo præcedente eadem negatione, cum particula ἂν, significat aliquandò, planè id futurum, quod participiò significatur; idque affirmando, licet constructio sit negativa: ut οὐκ ἂν φθάνοι τ' κακῆρας τίσιν ὀποτίων, id est, nunquam effugiet pœnam sceleri suo debitam. Sic οὐκ ἂν φθάνοι ἀπυθνήσκων, id est, mortem nunquam effugiet. Dio Chrysostom. orat. 12. εἰ δ' ὤμῳ ὑπαιτίος εἰμι τῆ χήμαλ' οὐκ ἂν φθάνοις Ὀμήρω πρότερον χαλεπὸς ἔχοντες. Quòd si ejus formæ causa, (sup. quâ Jovem expressi, Phidias enim loquitur:) reus apud vos fuero, priùs omninò vos Homero infensor esse oportebat. Quâ constructione reddi aliquandò potest, jam jam, illicò: ut οὐκ ἂν φθάνοις ἀκέων, id est, jam jam audies.

VI.

Sextò, eadem significatione, quâ res omninò futura significatur, interdum subintelligitur participium ex priori membro re-

petendum : ut obsecranti alterum , ὥς τὰ-
 ληδὲς εἰπεῖν ἂν ἐύλοιτο, id est , verum ut di-
 cere velit : Respondere alter possit , ἔκ ἂν
 φθάνοιμι , id est , ego verò id omninò faciam :
 ubi subintelligendum est, τὰληδὲς εἰπὼν.

VII.

Aliquando , ἔκ ἂν φθάνοιμι , contrarià
 significatione est , nunquam voti compos esse
 potero : ut ἔκ ἂν ἕτωσι φθάνοις ἢ Ἐλλάδα
 μεμαθήκώς, id est , nunquam hoc modo linguam
 Græcam perdiscere poteris : ubi aliquando
 etiam subintelligendum est superius aliquod
 participium : ut εἰ μέλλεις ἀπασιν ἀρέσκειν,
 ἔκ ἂν φθάνοις, supple ἀρέσκων : id est , si omni-
 bus placere coneris , nunquam voti compos eris.

VIII.

Verbi χωρεῖν, & compositi ἐςχωρεῖν, hi
 potissimùm usus observandi sunt.

χωρεῖν, κῆ.
 ἐςχωρεῖν.

Primus est, simplicis χωρεῖν, cum præpo-
 sit. διὰ & gignendi casu : idque vel propriè,
 ut διὰ ξίφοις κῆ φόνος χωρεῖν, per ferrum ac
 cades viam moliri, erumpere : vel metaphori-
 cè, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, ὁ
 μὲν ἂν ἐκποδῶν ἐγχεύητο Γαίῳ, δὲ ὑπο-
 ψιῶν κεχωρηκὼς ἀννηκέσων, summotus ac de-
 pulsus Caius fuisset, qui gravissimas insuspicio-
 nes venerat.

Secundus cum præposit. ἐπὶ & accusandi
 casu, id est, procedere, succedere : ut ἐπὶ τὸ
 ἐέλτιον χωρεῖ τὰ πρᾶγματα, res latiore cur-
 su feruntur. Quo sensu crebrò jungitur cum
 πολὺ, πλείον, πλείστον, ac ferè genitivo se-
 quente : ut ἐπὶ πλείστον τῆς παιδείας χωρεῖν,
 plurimum in eruditione proficere : χωρεῖν ἐπὶ
 πλείστον δυνάμεως, ad maximam potentiam
 pervenire.

IX.

I X.

Tertius est, *militaris ac bellicus pro in hostem ferri*, vel cum præposit. ἐπὶ, aut περὶ, & accusandi casu: vel cum adverbio ὁμότε, & dandi casu, ut ὁμότε χωρεῖν τῷ πολέμῳ. Plutarchus in Romulo, jungit cum ἐναντίως & εἰς ὅπλα, ubi de Romulo, ἐβέλετο μὲ εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν, τοῖς φεύγουσιν ἐναντίως, id est, cupiebat fugientibus ex adverso armatus occurrere. Quod etiam metaphoricè dicitur, ὁμότε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, obijcere se periculo: ὁμότε χωρεῖν τῷ ἐναντία φεγγέτι, cum eo qui contrariæ opinionis est, collato pede contendere: vel ὁμότε ἵεναι, φέρεσθαι, γίνεσθαι, ὠθεῖσθαι.

X.

Quartus usus est pro *capacem esse*: idque vel cum accusandi casu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, μὴδὲ τῆς ἡλικίας χωρὶς ἐξελθῆναι τοῦτο, id est, cum ne ipsa quidem ætas ejusmodi crimen caperet: vel (quod rarius est) cum infinitivo; tuncque χφρῶς est *possum*; ut ἐχ. ἱκανῶς τὰ θεῖα νοῦμαι χωρεῖν, .i. divina satis intelligere non possumus.

Quintus est, cum impersonaliter sumitur, ut ἐ χωρεῖ ἡμέται τότο, id est, ἐκ ἐνδέχεται ἐκ ἐχ. φύσιν id est, non potest, aut non solet hoc fieri. Quo sensu ferè cum dandi casu jungitur, significatque *locum*, aut *facultatem* non esse, ut ἐ χωρεῖ μοι παρπατῆντι mibi satis ad ambulandum loci non est.

X I.

At ἐ χωρεῖν, longè sæpiùs impersonaliter sumitur: idque, vel absolute: ut καθόσον αὐ ἐ χωρεῖ ἐγ χωρῇ, quatenus licuerit: aut cum infinitivo, præcedente accusativo, vel dativo, vel *impersonale*.

utroque simul. Plato 3. de Republ. ἔγδ, οἰ-
μαι, σώματι σῶμα θεογ. τῶσπ. ἔ γάρ αὖ
αὐτὰ (Medicorum corpora) ἐνεχῶρεϊ κα-
κὰ εἶναι ποτε, καὶ θνῆσθαι ἀλλὰ ψυχῇ
σῶμα· ἢ ἐκ ἐσχῶρεϊ κακῶ θνῆσκόντων τε,
καὶ ἔσαν, εὖ τι θεοπαίδων. Δικαστὴς δὲ γὰρ
ψυχῇ ψυχῆς ἀρχεῖ, ἢ ἐκ ἐσχῶρεϊ ἐκ νέας ἐν
πονηταῖς ψυχαῖς τεθράσθαι. &c. i. nec enim
(Medici) opinor, corpore corporis curant, (alio-
qui mala, hoc est morbis obnoxia corpora, nec
habere, nec habuisse deberent :) sed animo cor-
pus : qui si malus fuerit, & est ; (malum au-
tem intelligit, vel improbitatis, vel igno-
rantiae,) rectè aliquid curare non poterit. At
Judex, animo imperat animo, quem proinde non
oportet à juventute, cum improbis animis edu-
catum esse. Quem locum, meo iudicio, In-
terpretes malè habuerunt.

CAPUT VI. DE PARTICIPIO. SECTIO I.

De Participio in universum.

REGULA I.

Partici-
pium pro
opt. aut
subjunct.

PLURIMOS eosque perelegan-
tes, participium usus habet, apud
Græcos.
Primò, si cum particulâ ὡς
conjungatur, vicem optativi gerit, aut sub-
junctivi : ut ὡς ἂν ἀνδρα γούρῳ ὑπεκ-
φυγῇ μηχανώμενον, quasi homo sese clàm
subducere molietur, aut moliretur, pro ὡς ἂν
ἀνὴρ μηχανήσασθαι.

I I.

Secundò, sine particulâ ὥς, accusativus Participij in neutro participij verbi impersonalis u- *imperso-*
surpari solet, ἐλλειπτικῶς, deficiente χτ' : *uallia.*
ut τὸ γὰρ δοκᾷ ἐμοὶ, ut *mibi quidem vide-*
tur : δόξαν ἐμοὶ ἐς χορίον ἀσφαλές εἶναι
μεταβλῆναι, cūm *secutiorcm in locum me re-*
cipere statuissem. ubi tamen δόξαν, pro ge-
nitivo absoluto ponitur.

Idem est usus trium istorum, ἔξδν, ἐνδν,
παρδν, cūm liceat, vel liceret : ut ἔξδν αὐτῷ
περὶ τῆ νίκης ἀπὸ τῶν ἀνταμιλλᾶσαι,
cūm ei liceat, vel liceret aequis viribus de victoriā
contendere. Aristid. initio Panathen. subob-
scure, ἥς πνας ἀν τεσφείας προτέ-εις ἑμῶν
ἀγρι πς, (δοκᾷ γὰρ δὴ πῶς εἰς Ἑλλῶας
τελεῖν) ἔ ράδιον εὐρεῖν, quos vobis priores
nutritios habeat, (qui qui sem Græcos inter
censeri possint) non facile quisquam inveniat.

I I I.

Eodem modo usurpatur διαφύρον, cūm διαφύρον,
intersit, vel interesset : ut πολὺ γὰρ διαφύρον τῷ cūm ἱπ-
ερατεύματι, τῷ στρατηγῶν τῷ εἰαυτῷ σωτηρίας τερσίτ.
ἵππῳ τῶν κοινῶν φείδεσθαι : Cūm exercitus
plurimum intersit, vel interesset, Imperatorem
saluti suæ reipub. causā parcere. Eodem quo-
que modo ἐνδεχόμενον accipitur, ut ἐνδε- ἐνδεχό-
χόμενον, τὸν γὰρ μὴ ῥάθυμῶντα, τῷ πολυμα-
θίας ῥάδιως εὖ ἦκειν : Cūm fieri soleat, vel pos-
sit, ut qui minimè piger & ignavus fuerit, is fa-
cile ad magnæ eruditionis laudem perveniat.

I V.

Similis est usus participior. ἐγχαρῆν, ἐς χαρῆν,
ὠδασχόν, & παρπαυχόν, quæ pro eodem
ferè sumuntur : id est, ubi liceat, cūm lice-
ret, si quando res tulerit, & simil. ut ἐγχα-
ρῆν

ἐγερῶν.

ᾧρα-
χόν.

ρῶν δὲ ὀλίγων ἀφικέσθαι τῇ ἡμερῶν, cum li-
ceat, vel liceret, paucis diebus pervenire. Sic
παρσχόν ἀπλλαχέναι τὸ κινδύν, si vel
licuerit hoc librari periculo. Thucyd. lib. 1.
pag. 77. jungit εὖ παρσχόν, id est, si res
faustè successerit: ἀνδρῶν γὰρ σωφρένων μὲν
ἔστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἢ σωφρένων ὃ,
ἀδικουμένοις, ἐν μὲν εἰρήνης πολεμεῖν εὖ ὃ
παρσχόν, ἐν πολέμῳ πάλιν ξυμβλῦναι, id
est: Hominum quippe moderatorum est, ubi
ladantur nihil, quiescere: fortium verò, si in-
juriam patiantur, ex pace ad bellum se conver-
tere: tum, ubi res successerit, iterum ex bello
in gratiam redire.

V.

παρτυ-
χόν.

Sic παρτυχόν ἀκοντὶ ἄρσασθαι τῇ νίκῃ,
id est, cum liceat victoriam sine pulvere conse-
qui. Idem Thucyd. lib. 1. p. 51. τῷ δι-
κῶ λόγῳ νῦν χεῖρε, ὃν ἑδείς πω (πα-
ρτυχόν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι) περδεῖς, τὸ
μὴ πλεόν ἔχειν ἀπετρέπετο. Nunc aequi bo-
ni rationem objicitis: quam quidem nemo ad-
huc (cui modi liceret, ut aliquid obtinere) ita
potiorem duxit, ut propter eam ab augendis pos-
sessionibus abstinerit.

VI.

Usurpatur etiam participium pro gerun-
diis in do, vel pro auferendi casu, præfer-
tim participij vocis passivæ: ut apud Xeno-
phontem de Agesilao, αἰρεῖσθαι ἐπιόντα
μᾶλλον, ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, id
est, malle cum eo dimicare, expeditionem ad-
versus illum suscipiendo, quàm illius sustinendo.
Sic θεωραρετέον αὖ ἐῖν ὀλίγους τιναὶς φιλο-
ποιῶντα τοῦ ἐνιαυτοῦ, τῇ εὐρημίας, ἢ καὶ
πλείους ῥαθυμῶντα, δυσρημίας ἀπαλαίειν
id

id est, præstabilius omnino fuerit, paucis annis laborando; vel paucorum annorum labore, gloriam, quam multis otiose traductis, ignominiam reportare.

VII.

Participium aliquando jungitur cum nomine τίς, interrogante in omni genere, numero & casu, more Latinis parum utato: v. g. τίς ὢν, καὶ πόθεν ἐμῆρεῖς ταῦτα; quis existens, id est, qui homo, & unde, hoc aggredieris? Sic, τί βελόβησθ' αὐτὴν λοιδορεῖς; quid volens ipsi conviciaris? quid sequeris eo conviciis afficiendo? Sic, τί ποιήσας κατεργάσθ' ὄνατον; quodnam ob facinus morte damnatus est? Sic, τί παθὼν, εἰς τὸτο τ' ἀναιδείας ἦλθεν quid passus, id est, quo animo, quo sensu, veli quo affectus incommodo, cō devenit impudentia? Demosthenes cum illo τί, genitivum absolutum participij conjungit; Olynth. 2. τί ποίοντων ὑμῶν ἅπας ὁ χρόνος διελήλυθεν ἔτ' ; Quid facientibus vobis hoc tempus omne consumptum est? id est, quid egistis toto hoc tempore? aut quā in occupatione vestrā, &c.

VIII.

Sic apud Atticos maximè, subjunctivus articulus, aut vox ei significatione respondens, ut εἴθ', ὅποῖθ', ὅστ', præmittitur participio, in eo casu, quem participium exigit, præcedente ut plurimum aliquā præpositione: ita ut vix Latinè phrasis reddi possit. Demosthenes pro Coronā εἰδ' ὥς οἷα πεποιηκότων ἀνδράπων κινδυνεύσετε, διαλογισαυχοί nec reputantes ipsi vobiscum quidnam egissent illi, quorum causā periculum, adiretis. Ita enim hæc

hæc locutio resolvi debet, οἷα πεποιήκοιεν ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὑπὸ ὧν κινδυνεύετε. Sic, λόγον ἑαυτῶ διδούς, πρὸς ὅσα, vel οἷα κατωρθώκοιεν στρατηγὸν ὁ πόλεμος ἔειπεν, secum diligenter animans, quàm multa feliciter peregisset Imperator, quo cum id bellum gerendum esset.

I X.

Participium, in oratoriis præsertim interrogacionibus, respondens præcedenti nomini, vel pronomini eodem in casu; resolvi debet per verbum, cujus participium est. Demosthenes sæpius, ut orat. pro Coro. Εγὼ σοι ξείνῃ Αλεξάνδρῃ; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιοθέντι; Ego ut tibi hospitalem cum Alexandro necessitudinem obijciam? (subauditur enim ὀνειδίζω,) unde tu tandem eam tibi parare, vel eâ dignus esse potuisses? ubi πόθεν λαβόντι; pro πόθεν ἂν αὐτῷ σύ γὰρ λάβοις; Gall. Et où l'aurois-tu prise? Sic, πῶς ἀξιοθέντι; pro πῶς ἂν αὐτῆς πρὶ ἀξιοθείης.

Idem ibid. σοὶ ᾧ τῇ ἀρετῆς, ᾧ χάριμα, ἢ τοῖς σοῖς, τίς μετεσία; ἢ μὴ τοιῶτων, τίς διάγνωσις; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιοθέντι; Tibi autem, ὁ labes, vel etiam tuus, quodnam esse possit cum virtute commercium? aut quæ tandem eos, qui tales non sint, designare posses? &c. Ubi hoc etiam notandum, πόθεν λαβόντι; & πῶς ἀξιοθέντι ad pronomem σοὶ tantum referri, licet, interjectum sit; ἢ τοῖς σοῖς.

X.

Participium cum verbo λαμβάνω conjunctum, per verbum explicari debet; verbum verò λαμβάνω, per adverbium ὁρῶν, &c.

& occultè, ut ἔλαθε τ' ἐκκλησίας ὑπεκρυεῖς
seſe clàm è concione ſubduxit. Sic ἐλάνθανεν
ὑποδύμενός τ' ἐν τῷ τέλει, clàm ſe ac
furtim in magiſtratum benevolentiam inſinua-
bat.

XI.

Participium maſculinum, multitudinis
numeri, cum nomine ſingulari & fœmi-
nino, ſed multitudinem ſignificante, jungi
potèſt: ut apud Lucian. ἡ πέλις ἀπασι
κεχηνότες ἀκροῖσι, pro κεχηνῶα ἀκροῖσι, urbs
univerſa hiantibus audit auribus.

XII.

Aliquandò, ſed rariùs, participij caſus
in accuſativum mutatur, licèt præcedat no-
men, aut pronomen, aut aliud participium
in diverſo caſu: idque vel cum particulâ
ὡς, vel ſine illâ. Cum illâ quidem: Aristo-
tel. ἐδὲ τοῖς Συνδιαμένεσιν ἐν τ' ἀπυχίαις,
ἀξιοῖσι περὲν, ὡς Ἐξαπατῶντας, pro
Ἐξαπατῶσι: nec iis, qui ſimul in calamitate
verſantur, fidem habendam putant, quaſi ſal-
lentibus. At ſine illâ, Demoſthen. Olynth.
quad. ἐπ' ἀποσπικτέον ὑμῖν πῖς τέτων λόγους,
εἰδότες. &c. pro εἰδότες, nam præceſſit ὑμῖν,
id eſt, negligenda vobis illorum oratio eſt, cūm
ſciatis.

XIII.

Participium aliquando pro infinitivo u-
ſurpatur, ut apud Iſocrat. περὶ τ' ἀντιδός.
Σκεπόμενός, inquit, εὖεισκον ἐδαμῶς ἀν-
ἀλλως τὸ τοιοῦτον διαπραξάμενός: id eſt, Dili-
genti maturòque iudicio, reperi, me non aliter
rem illam eſſe conſecturum: ubi διαπραξά-
μενός, pro διαπραξάσθαι, & aoriftum cum
particulâ ἀν, pro futuro ſumitur V. cap. 8.
ſect.

sect. 2. Sic Demosthen. de Falsâ Legat. ἵνα, inquit, ὅσα ὑπεσχόμεν, ἀρχόμεθα τὰ λόγῳ, δείξω πεποιηκώς, pro πεποιηκέναι: id est, ut quæcunque vobis sub initium orationis promisi, eam me perfecisse demonstrẽm. Sic, cum audissem, nullo alio modo cum in gratiam cum hoste reditum esse: καταμαδὼν ὕδαμῶς αὐτὸν ἀν' ἄλλως, τὰς πρὸς τ' ἐχθρὸν διαλλαγὰς ποιησάμενον, pro ποιήσας αὐν, vel ποιήσεσθαι, sine particula αὐν. Sed firmanda usu hæc regula, ne Tirones dicant, ut solent, βέλομαι ποιῶν, pro ποιῇν, & simil. quæ mera solœca sunt.

XIV.

Sæpe participium, ac præsertim in Aoristo, Latine per verbum elegantius redditur, additâ conjunctione, &, ac simili verbo sequente. Demosthen. pro Coro. ἀλλ' ἀναστάντες καταψήψασθε ἡδὴ, sed consurgentes, condemnate jam: Elegantius, sed consurgatis, ac me jam damnetis licet.

XV.

Idem Aorist. actiu. participij, curatio casu, elegantius verti Latine solet, per ablativum absolutum participij passivæ vocis. Demosthenes pro Coro. πᾶσι τοῖς ὕπερ χεῖροις, αἰτίας καὶ σκάνματα, καὶ λοιδορίας συμφορήσας, ὑποκρίνεσθαι, id est, tanto post, criminibus, dictis, contumeliisque congestis, histrionem agit. Græcè, vix diceretur, σκωμμάτων συμφορηθέντων.

XVI.

Participium, cum verbis aliquem animi sensum significantibus, usurpari potest, in nominativo casu: ut μέμνημαι ποιήσας, meminini me facere: αἰδάνομαι διαμαρτῶν, sentio

sentio me aberrasse. Si tamen alius casus præcessisset, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum significantem conjunctum, in eodem, quo præcedens casu ponetur. Demosthen. pro Coro. Συμβέβηκε τοῖς περσευκόσι, πρῶτες ἐαυτῶν πεπερακόσιν ἡδῆσθαι. Iis qui præerant contigit, ut sese omnium primos vendidisse sentirent.

At cum preterito medio σύνοιδα, poni solet participium, vel in nominativo, vel in accusativo: imò etiam in dativo, si nomen aut pronomen in eo casu fuerit. e. g. σύνοιδά μοι δὲ ὅλα τὰ ἔτι τοῖς διωκεῖν πρῶτον, vel πρῶτον, vel πρῶτον, vel πρῶτον, vel πρῶτον. Conscius mihi sum, quàm toto anno libris affixus fuerim.

XVII

Participium aliquando, pro optandi vel subjungendi modo, cum particulâ εἰ, usurpatur: ut τὰ περὶ τοῦ λόγου, τοῖς ἐρρῶ-μένως προσέχειν βυλομένοις, εὐπύριστα φάνοιτ' ἂν id est, *literarum cognitio, si qui modò constanter in eas incumbere voluerint, sitis ad parandum facilis videatur.* ubi τοῖς βυλομένοις, pro εἰ τις βύλοιτο. Exempla passim apud authores omnes, ac præsertim Atticos.

XVIII.

Interdum apud Atticos maximè participium neutrum accusat. casus, ita pro verbo ipso usurpatur, ut omninò sensus pendere videatur. Thucyd. lib. 1. pag. 27. τρία μὲν οὗτα λόγῳ ἀξία τοῖς Ἑλλησι ναυπηγῶν, τὸ παρ' ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτερον, καὶ τὸ Κορινθίων· τέτων δ' εἰ πλείονα ταῦτα δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν, &c. id est, *cum tria sint apud Græcos digna memoratu navalia, vestrum, nostrum.*

nostrum, & Corinthiorum, ex iis si duo in u-
num coire patiemini. Hic, τρία μὲν ὄντα, pro
τρία μὲν ἔστι· quod etiam dici posset, τεσσάρων
μὲν ὄντων. alioqui, ὃ sequens post τέτων,
aut omnino vacat, aut sumitur, pro δὲ, ut
infra observabimus. Hæc, & similia, in-
telligenda potius, quam temerè imitanda.

SECTIO II.

*De Participiis quibusdam in ora-
tione abundantibus.*

REGULA I.

Participia quædam eleganter in oratione
παρέλκεσθαι, atque uni decoro serviunt.
Ejusmodi sunt ἀνύσας, ἀπών, ἔχων, λα-
βών, φέρων. Hinc illud frequentissimum,
ὦ χετο ἀπών, abiit discedens, id est, disces-
sit; satis enim esset ὦ χετο, sine partici-
pio.

II.

ἀνύσας,
cum im-
perat.

Ἀνύσας, Aorist. 1. particip. verbi ἀνύω,
perficio, cum imperativo tantum, sic abun-
dat, ut tamen aliquam ei promptitudinem
addere videatur; tuncque vel adjunctum
habet π, vel eodem caret, Aristophanes
 sæpe. In pace, ἐκὼν δὴτ' ἐκ Λακεδαιμόνους
μέτρε ἀνύσας π: id est, ergo age, & alie-
rum quantocytus affer, vel adduc Lacedæmo-
na. Nec enim video, quemadmodum eo
loco π interroget, & ἀνύσας, pro ἡνύσας,
positum sit, ut innuit Scholiastes.

Idem in Ranis, sine π, usurpavit: Ἰδοὺ,
πύργου σὺ, Αἰχλὺ ἀνύσας, id est, Age
ἄε (schylc,

Æschyle, ad alterum transi quantocyus.

Lucianus in Piscatore, sive, Reviviscen-
tibus, ἔκων ἃ ἱέρεια, καὶ ἰχθύδας μοί πνας
δὸς, ἀνύστα, καὶ ὀλίγον τῆ χευσίς. Ergo,
Sacerdos, ceddō aliquot mihi caricas, & faux-
illum auri: sed propra.

III.

Participium ἔχων, sæpissimè jungitur ἔχων,
cum verbis παίζειν, id est, *jocari*, πλוצεῖν, *abun-*
id est, *nugari*, ληρεῖν, id est, *delirare*, aut *dans.*
somniare. Exemp. causa, παίζεις ἔχων ἔφη,
ait Lucianus, *Jocaris*, inquit, *enimvero*.
Sic apud Platonem in Gorgia, πῶτα ὑπο-
δῆματα πλוצεῖς ἔχων; quos tu mihi cal-
ceos blateras? Demosthe. orat. contra Le-
ptinem, cum alio verbo participium hoc
conjunxit, nimirum πρὸς τὰ πρὸς, in acie
opponere, dum ait. ὃν μὲν τὸ πρὸς ὑμῶς ἔχων,
πρὸς πάντας Πελοποννησίους παρέταξατο.
quo modo vos cum universis Peloponnesibus
commiserat; nisi malumus, ἔχων co loco,
idem esse, quod vulgò dicimus, vous ayant ex-
si conduite.

IV.

Λαβὼν, apud Demosthenem maximè, λαβὼν
non semel abundat, aut vertendum est, *abundat.*
cape si, φρεναζ μοι, & ante imperativum
præcedens explicandum. Pro Cero. καὶ
μοι λέγε τὸ φρενῶν λαβὼν, pro καὶ μοι λά-
βε τὸ φρενῶν, καὶ λέγε, φρεναζ-μοι ceste ac-
cusation, & la lisez. Similia passim exem-
pla.

V.

Φέρον, eodem quocque modo usurpatur, Φέρον
ut apud Æschinam contra Ctesiphontem, abundat.
εἰς τὸ το φέρον περιέστη τὰ πρὸς ἅμα, ed
res

res adduxit nostras : tolle, φέρων, idem sensus integer remanebit. Ubi tamen notandum est, Participium illud, nescio quam verbo significationem addere, aliquando voluntarii, aliquando præcipitis, aliquando fatalis impetus : ut apud Plutarchum in Themistocle, ubi de eodem loquens, μάλλον, inquit, φοβηθεὶς συστῆναι, καὶ πρόσθεν τὸν φόβον, ὀργῆς παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταύτην φέρων ὑπέδρακεν ἑαυτόν : Cum vehementius civilem ac recentem invidiam metueret, quam antiquam & regiam iram, huic sese prudens volensque submitit.

SECTIO III.

De Participis γιγνώμεν & ἐνδεχόμεν &.

REGULA I.

Participium γιγνώμεν &, variis & elegantibus modis reddi potest.

γιγνώμεν &, legitimus. Primò enim significat *justum*, aut *legibus quasi constitutum* : ut γιγνομένην πρῆν, justum pretium ; & γιγνώμενον τίμημα, multa legibus constituta, vel justa legis æstimatio. Sic γιγνομένην χάρις, justa & quasi debita gratia. Demosthen. pro Coro. Εἰ καὶ τὸ ἐμὲ νόμου, τὸ γινώμενον, καὶ τὴν ἐσῆαν ἔχαστον τιθέναι, id est, legis autem meæ vi, vel ex præscripto legis meæ, quod æquum & justum est singulos pro facultatibus suis pendere, vel contribuere. Sic ἀγῶνες γιγνώμενοι, ludi solennes & certo quodam sollemnique tempore recurrentes.

II.

Secundò, naturalem, aut proprium; quo γιγνώμε-
 pacto Atheniensium civitas ab Aristide, in vos, pro-
 Panathenaico dicitur, τὴν γιγνομένην τάξιν prius.
 ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, prima
 Græcarum urbium, naturali quodam & proprio
 situ, ad solem orientem conversa.

III.

Tertiò verum germanumque, non fictiti- γιγνώμε-
 um, & adulterinum. ut ibidem, διὸ καὶ ἀνδρας, vos verus.
 inquit, κρατίστους, καὶ τὴν γιγνομένην ἀρετὴν
 ἐπὶ πλείστον ἥκοντας ἠνεγκεν. id est, quare
 viros etiam ferre vulgò solet, cum robustissi-
 mos, tum ejusmodi, qui maximos in vera ger-
 manæque virtute profectus faciant.

IV.

Quartò, γιγνώμενον ἀργύριον, pecunia non γιγνώμε-
 modò proba, sed etiam integræ summæ, & nullâ von ἀργύ-
 ex parte decurtata: nam τὸ γιγνώμενον ἀρ- ειον.
 γύριον ἀποτίειν, est integram justamque pe-
 cuniæ summam persolvere. Quod Tullius
 dicit, rectè dare: Titus Livius, rectè resti-
 tuere: Ulpianus, rectè præstare.

V.

Quintò, τὸ γιγνώμενον, absolutè, id est, γιγνώμε-
 τὸ ἐκ τῆς ἀργυρίᾳ κέρδι &c, usura creditæ pe- von, u-
 cuniæ legitima: qui etiam τόκοι γιγνώμενοι sura.
 dicebantur. Quamquam etiam pro justâ
 mercede sumitur: ut τὸ γιγνώμενον φέρεσθαι,
 justam auferre mercedem.

VI.

Sextò, τὸ γιγνώμενον in universum, est γιγνώμε-
 id omne, cui nihil omnino ad perfectionem & von, abso-
 integritatem desit. Sic Aristides loco cita- lutum.
 to ait, τὸ δὲ δρομέας τὸ γιγνώμενον πεπλη-
 ροῦναι, cursores justum & integrum curricu-
 lum

lum absoluisse. Quo sensu eleganter sumitur, ἀντὶ τοῦ καὶ δύνανται, pro officio omni ex parte cumulado: ut μηδὲν ἐαυτοῦ συνοίσει, τὸ πρὸς σε γινώμενε μὴ δαμῶς ἐλλείπειν. Conscius mihi sum, nihil a me penitus officij erga te mei prætermisissum fuisse.

VII.

γινώμε-
νον, fa-
cultas.

Septimò, idem est, quod τὸ μέγας τὸ ἐπιβάλλον, de quo in capite de Nomine supra diximus: non tantum rata portio, sed etiam virilis pars & facultas: ut πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γινώμενον ἐνομήσαντο, id est, suam quamque partem heredes omnes abstulerunt. Sic τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ γινώμενον, διαπερῆξαι πρὸς τοὺς, id est, quantum in me erit, rem perficere conabor.

VIII.

γινώμε-
νον, co-
hærens.

Octavò γινώμενον, est cohærens & consentaneus, vel etiam cum decoro & dignitate conjunctus, unde oppositum, ἢ γινώμενον, significat absurdum, commentitium, inane, & indignum. v. g. ἔμπλεως φαίνεθαι γινώμενον ἐλπίδων, spes inanes absurdasque foret, quæ etiam ἐλπίδες μὴ εἶναι spes nullæ dici possunt.

Hinc fit, ut τὰ γινώμενα in neutro, dicantur, ea quæ decent, atque debentur: ut apud Aristidem loco citato, τιμὰν τοῖς γινώμενοις ἢ πόλιν, dignos civitati honores persolvere: nisi malis significare proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad singularem istius civitatis rem conditionemque pertineant.

IX.

γινώμε-
να, com-
modita-
tes.

Nonò, τὰ γινώμενα proprias commo-
tates significant. quarum amore ac studio quis-
que

que ducatur : ut apud Demosthen. Philipp. 2. ubi de Philippo Rege loquitur ; τὸς Θηβάνους ἠγάτο, inquit, ἀντὶ τῷ αὐτοῖς γινόμενων, τὰ λοιπὰ ἐάτην ὅπως βύλεται πρὸς τὴν αὐτὴν, id est, Thebanos existimabat propriis commodis conciliatos & alleetos, integram sibi liberamque reliquorum omnium potestatem esse permitturos.

X.

Participium ἐνδεχόμενῳ, primò idem ἐνδεχόμενῳ,
promptus. ferè est, quod πρὸς χειρὸς, promptus, ad manum, cujus copia nobis est. Hinc apud Antiphontem, ταῖς ἐνδεχομέναις ἐκόλασαν τιμωρίας, quibus licuit, afficere suppliciis. Ita contrario sensu, τιμὰς ἀπένειμαν ταῖς ἐνδεχομέναις, τοῖς αὐτῶν κατωρθωμένοις, id est, quibus potuerunt honoribus res ab eo praeclare gestas prosequuti sunt.

XI.

Secundò, aliquam facilitatis ac probabilitatis significationem habet : ut ἐνδεχομένη πίσις, fides quæ satis facilè ac probabiliter adhibeatur, apud Herodianum lib. 2. initio. Sic ἐνδεχομένην πρὸς φασίς, color, & prætextus vero similis : ἐνδεχόμενον ἔσκλημα, crimen probabile : ἐνδεχομένην ἀπολογία, defensio bonæ fidei, vel digna quæ utcumque probetur.

XII.

Tertiò, jungitur etiam eleganter cum ἐνδεχόμενῳ,
perlat. superlativo, idemque tum ferè est, quod ὥς, cum sit vel ὅτι, quàm apud Latinos. Aristoteles 7. Politicorum, ἡ πόλις κοινωνία τίς ἐστι τῶν ὁμοίων, ἐνεκεν τῷ ζῶντι τῷ ἐνδεχομένῳ ἀρίστῳ : Civitas quædam similium communitas est, ad vitam quàm optimè fieri potest instituendam comparata. Sic πλὴν πρὸς θυμὸν ἐπιδείξασθαι

ἐνδεχομένῳ τασιμωτάτῳ, constantissimam
alacritatem ostendere.

XIII.

ἐνδεχόμενον,
facultas.

Quartò, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam superius aliquid attigi, est perficiendæ rei facultas qualiscunque, ut καὶ τὸ ἐνδεχόμενον, pro virili parte; quod etiam effertur solet per adverbium ἐνδεχομένως, ut apud Polyb. lib. 5. ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ παρεὶν ἐνδεχομένως ἐβουλόσατο. Rex opportunum pro tempore consilium cepit, vel per genitivum pluralis numeri, sed neutrius generis, cum præpositione ἐν: ut ἐν τῷ ἐνδεχομένῳ τοῦ πολέμου ἡμύνατο, quâ potuit ratione hostes propulsa-
vit. Thucyd. ferè dicit: ὡς ἐν τῷ ἐνδε-
χομ.

XIV.

ἐνδεχόμενον,
contingens.

Quintò, apud Philosophos illud est, quod contingens dici solet; quod nimirum tam fieri, quàm non fieri ex sese potest: ut in bello vincere, aut non vincere, ἐν τῷ τῷ ἐνδεχο-
μένων vocatur: quo sensu opponitur, τὸ τὸ ἀναγκαίον, id est, tam rei necessaria; καὶ τὸ ἐφ' ἡμῖν, quàm ei, quæ in nostrâ potestate sita est; καὶ τὸ καὶ ἀναγκαίον, id est, & ei, quæ sponte ac deliberatè suscipimus.

SECTIO IV.

De Participiis Verborum ὀνομάζω, παρέ-
χω, πείσχω, ποίω, τυγχάνω,
ὑπάρχω, εἰμί.

REGULA I.

NOtandus usus participii ὀνομαζών, prae-
cedente adverbio. Demosth. pro Cor.
de Aeschine, qui dixerat δικαιοσύνης, neces-
situdines, non tam verbis, quam communi
utilitate βεβαιῆσαι, firmari: addit, μάλα
συνῶς ὀνομαζών, admodum graviter nomi-
nans, id est, specioso admodum nomine, vel etiam
oratione usus.

II.

Ο παροχών, & τὸ παρεχόν, rarius qui-
dem, aliquando tamen, idem videtur esse, ὁ παρο-
χών, τὸ
παροχόν
quod παρὰν καὶ εὐχέρως, praescus occasio: sic enim
intelligo illud Aristidis in Panathenaica:
ἐναργῆ, inquit ille, καὶ θαυμαστὰ τὰ αὐτῶν
ἐπιεικείας σημεία ἐβλέπευκα, ἐν παντὶ τῷ
παροχόντι, illustria prorsus, atque egregia
equitatis suae documenta dederunt, quoribus se
dedit occasio. Vide Sect. I. Reg. 4.

III.

Participium πείσχω, id est, continens, ὁ πείσ-
χω, aër.
cum articulo junctum, saepe pro aëre sumit-
tur, quod is inferiora omnia complectatur.
Plutarchus in Alexandro, λέγεται, inquit,
παρὰ δειπνον, ἔσθ' ὡρῶν καὶ κράσεως τοῦ πείσ-
χου, λόγων ὄντων: ferunt, cum aliquando
super cenâ, de tempestatum varietate, deque aë-
ris temperatione sermo incidisset. Ibid. πείσχω

φθορὰν ἀπορία καὶ ἀναγκαίαν, καὶ δυσχε-
σία τὴν ἀειέχοντα ἀπυρξάσαντο τὴν στρα-
τίας, id est, stragem exercitus maximam, cū
rerum necessarium penuria, tūm cæli gravior
temperies ediderunt.

I V.

καλῶς
ποιῶν
jure.

Participium activum verbi ποιῶ cuius-
cumque temporis fuerit, junctum cum ad-
verbio καλῶς, significat jure ac meritò, idque
vel continuatâ oratione, vel nonnihilo etiam
disjunctâ. Et continuatâ quidem, ut κα-
λῶς δὴ ποιῶν αὐτῷ συγγνώμην ἀνέχοις, τὴν
παρὰ γνώμην ἡμαρτημένον, meritò sanè, pec-
cati præter voluntatem admissi veniam ei dede-
ris : quod vulgò satis feliciter dicimus,
vous ferez ben de luy pardonner. Sic apud De-
mosthen. oratione. I. ἵνα ὑμεῖς πολλῶν, ὧν,
καλῶς ποιῶντες, ἔχετε, μικρὰ ἀναλίσκον-
τες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς, id est, ut
eorum, quæ jure obtineant, plurimorum loco,
paucis quibusdam impensis, reliquorum fructu
securè potiuntur.

Distinctâ verò, ut τῶνδρος φιλίαν ἀντὶ
πάντων ἔλλοντο τὴν χεῖματων, καὶ μάλα κα-
λῶς ποιήσαντες, id est, hominis amicitiam di-
vitiis omnibus potiorē habuerunt, ὅτι meritò
quidem : quod sæpiùs dicunt, καὶ μάλα
γε εὐκότως : Vide cap. 5. de Verb. Sectione
10. Regulâ. 2.

V.

Secundò, hujus idiotismi usus est, ad-
juncto etiam, illustrioris significationis gra-
tiâ, καὶ τὰ δίκαια, vel τὸ δίκαιον, vel τὰ κα-
θήκοντα, vel τὸ καθήκον : quæ voces jus of-
ficiūque significant : dicunt enim καλῶς
γε, καὶ τὰ δίκαια ποιῶν, eodem planè sensu.

VI.

VI.

Tertiò, negationem aliquam præmittunt, vel continuatâ, vel disjunctâ similiter oratione: ut τὸ αὐτοκράτορα, τὸ μέγιστος ὅσις αἵτιον, τὸ εὐτυχίας ἡνόμενον, τὸ πατρίδ' ὅ, ἔκκαλως ποιῶντες, ἔξωρίσαντο: Imperatorem, cujus virtute parva Reipublicæ felicitas magna fuerat, è patriâ per summam injuriam expulerunt. Vchementior autem oratio distincta esset, hoc modo, τὸ πατρίδ' ὅ ἔξωρίσαντο, ἔκκαλως ἄρα ποιήσαντες, ἔματλὼ τὸ πέλαος σωτηρίαν, id est, ejecerunt, & injuriâ certè quidem, per ipsam Reipublicæ salutem.

VII.

Aorist. 2. participii verbi τυγχάνω, ferè significat obvium ac tritum aliquid, aut absolute, τυχὼν, fortuitum quidlibet. Sic τυχόντες ἄνθρωποι, homines ex trivio: ἢ τυχεῖσα ζημία, pecunia qualibet, aut vulgaris: τὸ τυχὼν πᾶσιμα, qualibet offensio. Demosthenes epist. ad Philipp. μικρὰ πρὸς φασίς, καὶ τὸ τυχὼν πᾶσιμα, ἅπαντα διέσειτε, καὶ διέλυσεν, levis pretextus, & qualibet offensio cuncta succutere ac dissipare solet: quod ipsum dixerat, Olynth. 2. ἢ πρῶτη πρὸς φασίς ἅπαντα ἀνεχαίτισεν, καὶ διέλυσεν: Est enim ἀναχαίτισεν arceptio quasi capillo retrahere.

VIII.

Aliquando τὸ τυχὼν, in neutro, significat τὸ τυχεῖν, casu, fortè, fortunâ; cui opponitur, τὸ ἐκ προνοίας, quod certo consilio, & providentiâ fit.

Aliquando, idem est quod ἴσως, fortè. τυχὼν, Synes. Epist. ad fratrem: τυχεῖν δ' ἂν καὶ τὸ fortè. πρῶτιστα συγχωρηθεῖν ἡμῶν, id est, quin & primâ quoque partes nobis fortè concederentur.

Quo sensu, apud Atticos dicitur conjunctum, *τυχὲν ἴσως*.

I X.

*ἰπαρ-
χοντα,
subsidia.*

De participio verbi *ὑπαρχω*, pauca hæc notanda. Primò, præter vulgarem acceptionem, quâ τὰ *ὑπαρχοντα*, ponuntur ἀντὶ τῶν ὄντων, vel τῆς ἰσίας, id est, pro bonis & facultatibus: Idem neutrum plurale, sumitur loco τῶν δυνατῶν, καὶ ἀφορμῶν, vel ἐνδεχομένων, id est, subsidiis. & opibus. Thucyd. lib. 6. ὁρᾷτε ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ὅτι πρὸς ὅτι καὶ ἄλλιστα ἐμυνεῖσθε αὐτούς. videte, quâ ratione pro viribus, opibusque vestris, eos quàm optimè propulsare possitis. Cui loco inest etiam significatio præsentis rerum status. Sed clariùs lib. 7. præmissis ὥς, & ἐκ, pro ἀπὸ. ὁρῶν ὃ ὁ Νικίας τὸ σπᾶρδμα ἀδύμην, ὥς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐδάσυνέ τε, καὶ παρεμυθεῖτο. Nicias exercitum videns animis consternatum, cum tamen, prout ferebat præsens rerum status, confirmabat, atque solabatur. Et lib. 8. sub initium, ὁμῶς ὃ, ὥς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδέκετο χεῖραι μὴ ἐνδεῖσθαι. Sed tamen, ut in præsentis rerum statu, vel prout præsens rerum status pateretur, cedendum ac remittendum nihil visum est.

X.

Secundò, idem neutrum plurale, non ab simili sensu, sed constructione dissimillimâ, pro Deo ipso, vel fortunâ, vel alio quocvis ponitur, quo auctore, talis, aut talis sit rerum nostrarum status. Demosthen. Olynth. 2. cùm dixisset Dees, & fortunam populo Atheniensi favere, cum ne sibi desit cohortatur, μὴ χεῖρας εἶναι δεξιῶν ἀπὸ ἡμᾶς αὐτῶν τῶν ὑπαρχόντων, ne deterius nobis, quàm

quàm Dii ipsi, à quibus ea habemus praesidia, consulere videamur, aut simplicius, deterius quàm praesens rerum atus exigat.

XI.

Tertiò, ὑποδέχεται τιμὴν, eadem significatione dicebatur, quàm τιμωμένην τιμὴν, id est, justa rei aestimatio: ut ἀποδίδου τι τὸ ὑπαρχέσσης τιμῆς, vendere aliquid justo pretio.

Quartò, ὑπάρχων κτερεὶς non tantum pro praesenti statu, vel tempore, sed etiam pro illo, quod tum praesens erat, cum aliquid fiebat. Dem. pro Cor. eleganter, ἀναγκάσιον ὡς κατ' ἐκείνους τὸς χρόνους εἶχε τὰ πρῶτα, ἀναμνησθαι ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸ ὑπάρχοντα κτερεὶν ἕκαστα θεωρῆτε: necesse est, quomodo tunc sese res haberent, vobis in memoriam revocare, ut suo quaeque tempore spectare possitis, id est, de singulis pro suo cujuscunque tempore judicare; hoc est, habità ratione temporis, quo fiebant.

XII.

ὦν, participium verbi εἶμι (quo de superius aliquid obiter aspersimus) primò significat ζῶντα, viventem, ὁ μὴ-ὦν, idem est gnif. ζῶν- quod θανὼν mortuus. Thucydides lib. 2. τα- τὸ δ' ἐκ-ὄντα ἅπας εἰωθεν ἐπαινεῖν, mortuum enim laudare omnes solent. Et τῶν ἐκ-όντων λήθην οἱ ἐπιμνησθέντες τισιν ἔσονται, mortuorum oblivio, qui postea nascuntur; quibusdam erunt, id est, futura soboles extinctorum liberorum oblivionem afferet.

XIII.

Idem participium significat aliquid ἀκμάζον ἔτι καὶ κρατῆν, florens adhuc ac vicens. Sic dicitur, ἀρχὴ ἔσται, magistratus, aut principatus

patius existens, id est, florentis adhuc vigoris ac roboris. Sic ἔσα δίκην, causa vel lis, quā de te ipsā disceptatur, vel nondum iudicata, vel composita. Sic ὄντες νόμοι, hoc est, κύριοι, ut antē diximus, cap. 3. Sect. 5. Reg. 15. leges, quarum integra vis est.

XIV.

Contrā, negatione præmissā, extinctum aliquid, vel ἀπεργν, & abrogatum significat. Nam ἀρχὴ ἐκ-ἔσα, sublatus, extinctusque magistratus, aut falsus: ἐκ ὄντες νόμοι, antiquata leges: μὴ-ἔσα δίκην transacta controversia, vel iudicium nullum, id est, nullius auctoritatis ac momenti: quod etiam ἢ μὴ-ἔσα, tantum dicebatur, sine nomine δίκην. Hinc τὴν μὴ-ἔσαν ἀντιλασχάνειν Ἰνί, apud Athenienses ille dicebatur, qui priore iudicio, vel arbitrio damnatus, quod se tempori non stitisset, intra duos menses, actorem in ius vocabat, & priorem sententiam nullam esse debere contendebat.

XV.

Eodem pertinet, quæ dicitur, ἐκ-ἔσα ὑπόδεσις, verbatim, non existens argumentum, vel materia, id est, alienum, minimèque ad rem pertinens argumentum. Demosthen. initio Olynth. 3. εἰδὲν ἄλλοι μοι δεκῆσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ τὴν ὑπόδεσιν, ὅτι ἡς βελλόμεδε, ἐχὶ τ' ἔσαν παρειαίτες ὑμῶν ἀμαρτάνειν. Quæ oratio nonnihil Attico more trajecta, sic ordinanda est, ἢ παρειαίτες ὑμῶν τὴν ὑπόδεσιν, ἐχ-ἔσαν τ' ὅτι ἡς βελλόμεδε, id est, Qui hac utuntur oratione, aliud mihi agere nihil videntur, quàm alienum à vestra deliberatione argumentum vobis obtrudendo aberrare. Quo sensu dici potest, ἐκ-ἔσαν
σαν

σιν ὑπὸδεσιν ὑπὸτίθεσθαι, μεταχειρίζε-
σθαι, alicum, aut commentitium tractare ar-
gumentum.

XVI.

Eodem ex fonte oritur, ut τὸ ὄν, & τὰ ὄντα
verum significant: ut ἀμύχανον ἀρετῆς τὸ ὄν-
τ' ἔξαρσις, id est, facultatem omnem su-
perat veri investigatio. Sic εἶγε τὸ ὄν, vel τὰ
ὄντα λέγουσιν οἱ ταύτην φιλοσοφῶντες, id
est, si tamen verum dicunt, qui hoc modo philo-
sophantur, Aliàs τὰ ὄντα, id est, ἡ εὐσία, vel
τὰ ὑπάρχοντα, id est, res familiaris. Hinc
& dativus singularis τῷ ὄντι, idem est, quod
ὄντως, ἀτεχνῶς veré.

CAPUT VII.

DE ADVERBIO.

SECTIO I.

De certis aliquot adverbiorum
terminationibus.

REGULA I.

 DVERBIORUM quidem,
cū inter sese, tum verò cum aliis
orationis partibus implicata sæpè
ratio est. Quæ tamen eorum pro-
pria magis, ac singularia videbuntur, sepe-
nere conabor: ubi verò plurium concursus
erit, tum illud seligam, cujus præcipua vis in
quolibet idiorum genere fuerit.

Ac primum quidem, Adverbia quæ proprium gentis idioma significant, in *σι*, in acutum ferè desinunt, ut *ἑβραϊσὶ* Hebraicè, *ἑλληνιστὶ*, Græcè, *Ῥωμαῖσι*, Romanè, *Κητισὶ*, Gallicè: meliùs quàm *Ἑβραϊκῶς*, &c.

II.

Secundò, præcipuè venustatis & elegantix sunt, quæ in *δὲν*, acutâ ultimâ terminantur: ut *ἀγελῶδὲν*, gregatim, *ἀναβᾶδὲν*, scansim, *βοτρῦδὲν*, racematim, & in una motem, *ἐπαναβῆλῶδὲν*, obvolutim: ut *ἐπαναβῆλῶδὲν* ἢ *ἐδῆντα φορεῖν*, veste obvolutionem esse, *ὁμοθυμαδὲν*, uno consensu, *σειρῶδὲν*, ordine in versus quasi distributo: ut *δένδρα στιχῶδὲν περὶτᾶμένα*, arbores in versus digesta: *συσαδὲν*, cominus, (de quo in capite de Nominibus diximus, ubi de *νέμῳ χειρῶν*,) *σπρηδὲν*, cumulatim, *νεφελῶδὲν*, nubium instar.

III.

Tertiò, nec minoris elegantix sunt in *τι*, vel in *ει* desinentia. Prioris generis exempla sunt, *ἀκονιτι*, sine pulvere: *ἀνιδρωτι*, sine sudore: *ἀπονντι*, sine labore: *ἀμετασπρεπι*, nusquam respectando, sans tourner la teste: *ἀφορητι*, sine ullo, vel tenuissimo strepitu: *ἀσκαρδαμυκτι*, vel *ἀσκαρδαμυκτει*, vulgò, sans filler: *ἀκηρυκτει*, sine præconis voce: *πανσρατι*, & *πανσρατιᾷ*, cum toto exercitu.

IV.

Posterioris, quæ sequuntur: *ἀκλαυσι*, vel *ἀκλαυσὶ*, sine fletu: *αὐτοβοει*, id est primo clamore, vel primo impetu: ut *αὐτοβοει* ἢ *πυλιν ἐλεῖν*, primo impetu urbem capere: *αὐτοψει*, primo, vel proprio intuitu: *πανσυδει*, vel *πανσυδει*, apud Thucydidem maxime, idem, quod apud Poëtas, *πανσύν* viribus
ἀντιβῶν

omnibus omnique impetu : πανδημει, publicè.

V.

Quartò, notanda præterea sunt; quæ in δῶ, acutâ penultimâ terminantur : quorum ego, saltem præcipuorum, brevem, nec inutilem seriem hîc attexo. Primum est ἀρδῶ, quod aliquando significat μετεώρως, sublimè, ut ἀρδῶ φέρεσαι, sublimè ferri : Aliquando funditus, malam in partem, id est, ut Græci loquuntur, ἀναρετικῶς, vel ἀφανιστικῶς, ut πάλιν ἀρδῶ ὁ ἑσολοφρεῖσαι, urbem funditus evertere.

VI.

Secundum, ἀριστῶ, quod nullâ voce Latinâ reddi potest : significat enim optimos quosque deligendo : virum è viro lectum, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, senes Lacedæmonie ἀριστῶ αἰρεθῶν dicuntur, ita deligi, ut non nisi optimi quique capiantur.

VII.

Tertium, βάδῶ, quod propriè sensim ac pedetentim, reddi potest; idem fermè quod ἡσέμα, hoc est, tranquillè ac placidè. Inde compositum ἀναβάδῶ, (quod tamen paulò ποικτικώτερον videtur,) Aristophani tritum, in Comædiis, ac potissimum in Acarnensibus; est pedibus sursum versus extentis, pendente ac sustinè capite. Vnde etiam negligenter & persuasoriè significat, non autem (ut nonnulli perperam) studiosè & quasi totum aliquâ in re occupari. Euripides certè quidem ab Aristophane carpi videtur, quòδ ἀναβάδῶ ἐποίει, hoc est, carmina sua pedibus sursum porrectis, otiosè, negligentèrque scriberet; e.que καταβάδῶ opponitur,

id est, corpore honestius composito, quodque liberaliorem animi contentionem ostendat. tamen per ἀναβάδω, locum superiorem; per καταβάδω, locum inferiorem intelligere possumus.

VIII.

Quartum, ἐπιγράδω, quod idem est, ac λίσσω, ἐπιλίγδω, ἐπιψάδω, & ἀκροδίω, strictim, obiter, & quasi ἀφροσύνης, id est, perfunctorie: ut ἐπιλίγδω ἀπιδαι τὴν Ἑλλάδα, strictim linguam Græcam attingere.

IX.

Quintò, ἐπιτροχάδω, hoc est, cursim, vel expeditè: quo Poëtæ quidem sæpius, aliquando tamen Oratores utuntur.

X.

Sextò, κρύβδω, idem est, quod κρύφα, & λαπτανόντως, clam & occultè: junctumque cum verbo substantivo, adjectivè sumitur: ut apud Demosth. εἰ γὰρ εἰ κρύβδω ὅτι ἡ ψῆφος, λήσει τὸν Θεὸς, suffragium, cisi obscurum est, Deos tamen latere non potest. Quod etiam Latini dicerent, clam esse, ut κρύβδω τι κακὴ γήσαδαι, clam scelus aliquod moliri.

XI.

Septimò, ἀετροπάδω, magis Poëticum, & ab Homero sæpius usurpatur: ut ἀετροπάδω φεβέσθαι, fuir à vau de route.

XII.

Octavò, ἀπορέδω, sparsim, huc illuc, passim, ac temerè: σπορέδω ἔκειντο ἀνὰ τὸ πεδῖον οἱ στρατιῶται, sparsim fusi per campum milites jacebant.

XIII.

XIII.

Nonò, φορῶδῶς de eo dicitur, qui aut lecticâ, aut alienis manibus. efferatur : ac ferè cum verbo κομίζεσθαι, jungitur : ut ἡ μάχης τραυματίαν φορῶδῶς ἐκκομίζεσθαι ē pugna manibus alienis vulneratum anferri.

XIV.

Decimò, φύδῶς, id est, mixtim, seu promiscuè : quod etiam πεφυρμένως, à verbo φύρω dicitur : de iis propriè, quæ simul subiguntur, & quasi macerantur : tum metaphorice de iis, quæ distingui cum deberent, perturbantur & confunduntur. Cui non abfimile χύδῶς, & κεχυμένως, hoc est, temerè, ac sine delectu, ὥς ἐπύχεν : ut χύδῶς λέγειν, & χεῖρειν, id est, temerè dicere ac scribere.

Jam proprios Adverbiorum quorundam, tum singulorum, tum etiam cum aliis conjunctorum idiotismos, alphabeticò, quantum fieri poterit, ordine prosequamur.

SECTIO II.

De Adverbiiis ἀκριβῶς, & ἄμα.

REGULA I.

Aκριβῶς præter notam significationem, ἀκριβῶς pro exquisitè, & accurate ; significat etiam Primò, ἀνενδότως, id est, severè omnino, ac veluti summo jure ; idémque, quod Tullius ait, ad vivum resccare : ut λίαν ἀκριβῶς ἔχασα τῶν ἡμαρτημένων ὁξετάζειν, id est, quosvis errores nimis ad vivum resccare.

II.

ἀκριβῶς
juste-
ment.

Secundò, quod vulgò dicimus, *justement*, autant qu'il faut & non plus, cujus significationis insigne est exemplum illud Plutarchi, in Alexandro: ubi de Alexandri galcâ loquitur, τὸ δὲ κρᾶνθ, inquit, πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς, καὶ μόλις ἀντέχων, ὥστε τὴν πρώτων λαῦσαι τευχῶν τὴν πύξυρα τὴν κοπίδθ. id est, Galca vix quantum opus erat, ictui resistit, ut summos ei capillos securis ala strinxerit. ubi Interpres ἀκριβῶς, ceriò reddit, minùs aptè, meo iudicio, πύξυρα verò, *mucronem* vertit, cùm sit *ala*, id est, pars latior ejus instrumenti ad secandum apia, & in alæ morem expansa.

III.

ἀκριβῶς
parcè.

Tertiò, *parcè*: quæ significatio superiori affinis est: *parcè* enim est vix tantum, quantum necesse sit: ut ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸ βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, *parcè* res ad victum necessarias suppeditare. quo sensu ἀκριβῶς quoque Plutarcho dicitur in Pericle, ubi Xantippus adolescens profusus, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τῷ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίχρα καὶ καὶ μικρὸν αὐτῷ χορηγεῖνθ nimiam patris, sordidè ac minutatim pecuniam suppeditans, *parcimoniam* agrè ferebat.

IV.

ἅμα, cū
dativo.

Ἄμα, cum dandi casu, tempus significante, eleganter conjungitur: ut ἅμα τῷ καιρῷ, id est, commodè, vel, ut primum se dedit occasio: ἅμα τῷ πρῶτῳ, id est, summo diluculo: ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, sub primam vespèram: ἅμα τῷ ἔαρι, ἔρῳ, χειμῶνι, primo vere, primâ æstate, primâ hyeme.

V.

Non absimili modo, cum infinitivo, nominis instar jungitur: ut ἅμα πρὸ συ-
καροτηθῆαι, vel συρράχῃναι & ἀζῶτα, ut ^{ἅμα, cum}
primum certamen commissum est: ἅμα τῷ ^{infini-}
αἰδέσθαι τὸ σκευωρήματι, ut primum ^{τινι.}
fraudem sensit. Quo sensu, jungi etiam
solet cum Indicativo, sequente particulā
καί, & verbo rem factam significante: ut
ἅμα ἐνέτυχεν αὐτῷ, καὶ μικροτέρῳ τι προ-
σερέπετο, ut primum in eum incidit, continuo
gravius ipsum appellavit. Tum verò parti-
cula, τε, sæpè huic adverbio post ponitur:
ut ἅμα τὸ τε ῥυόμηνον ἀκήκοα, καὶ βονδύ-
σων ἐδιδόξα, simul atque rem audiui, statim
ad opem ferendam equum admisi.

VI.

Potest & cum duplici participio jungi,
sequente καί, ut ἅμα τε γράφων, καὶ λέγοντος ^{ἅμα, cum}
ἀκούων, simul & scribens, & dicentem audi- ^{participia.}
ens: vel cum uno tantum participio, se-
quente verbo, sine καί: ut ἅμα γὰρ
τοιαῦτα ἀπειλῶν, πανηγυρῶ ἐντείνετο πι-
κρὰν, id est, hæc enim interminando, grave
simul inflixit vulnus.

VII.

Ἄμα ἔπθ, ἅμα ἔργον, verbatim, simul
dictum, simul opus; quod Latini brevius
adhuc, nec minùs eleganter, dictum, factum;
Galli, aussi tost fait, que dit.

SECTIO III.

De Adverbiis ἀμέλει, ἀντικρὺ,
καὶ ἀντικρὺς.

REGULA I.

ἀμέλει,
utique.

AΜέλει, factum ex imperativo verbi ἀμελέω, quasi dicatur, securus esto : Primò, eleganter ponitur confirmandæ & illustrandæ rei gratiâ : quo modo Latini, certè, profectò, utiquè, planè, omninò, usurpare solent : ut τὸ το γδ, ἀμέλει, πρὸς γὰρ τῷ ἡλικίαν προβεβηκότι ἀπρεπέστατον φαίνεται ἂν, id enim profectò homine jam ætate maturo indignissimum habeatur.

II.

ἀμέλει
ironicè.

Secundò, εἰρωνικῶς ponitur, ut nimirum, scilicet, videlicet, apud Latinos : e. g. ἔγω γδ ἀμέλει, ῥεμβεύων αἰεὶ, καὶ ἀναβαλλόμενος ἐς τὸ πόνον, συμπαρᾶνεις καὶ γνῶμιον τὸ πρᾶγμα, ita enim, videlicet, dum fluctuas continuò, dumque procrastinas, rem ex animo conficies.

III.

ἀμέλει,
quippe.

Tertiò, etiam initio membri aut periodi, est enim verò, καὶ quidem, quippe, enim ut ἀμέλει, τίς γδ ἀνειμένως τοιαῦτά τινα πείσοι ἂν; enim verò, quis enim hæc negligenter, ac dissolutè ferat?

IV.

ἀμέλει,
fiducie
index.

Quartò, non absimili modo usurpari potest, cum nostrâ ipsi fiduciâ dubitationem alteri omnem eximimus, ut τί ὁρῶ δέ τις τὸ γυνεῖ; τί δ' ἀποκνεῖς; ἀμέλει, οἷος

γε καὶ πρότερον, συμπεσεῖν ἐχθροῖς μέλλομεν. Quid metuis nunc? quid hasitas? nempe cum iisdem nobis, quibuscum antè, hostibus futura res est.

Tale videtur illud Aristophanis in Nub. actu primo: ubi cum ex Strepsiade quodam, ridiculo ac joculari homine quæreretur, quomodo tandem aliquid discere posset? respondet ille fidenter, ἀμέλει καλῶς: Ego verò præclarè scilicet: tametsi Scholiastes velit ἀμέλει παρέλκειν, vel ἀπικῶς esse, μὴ ἀθίμει, ne labores, soluto es animo, ne vous en mettez pas en peine, laissez moy faire.: quo modo Imperativi significationem retinebit.

V.

Quintò, ac postremò, cum exemplo ἀμέλει, rem illustramus, idem ferè est, quod οἶον: ^{verbi} quasi dicas, ^{causâ.} exempli causâ: ut si quis dixisset naturam, ἀμύχανόν τι χεῖμα φαίνεται, si fieri non posse; dicti firmandi causâ subjungeret, ἀμέλει, τὰ δὲ ἀπαλῶν διεσπασμένα τῷ δένδρον, ἑδεμία μηχανὴ ὁρᾷ τὰ λοιπὰν ἀποφαίνον id est, exempli gratia, pravas ab tenuioribus usque radicibus arbores, nullâ deinde vi erigere possis.

VI.

De Adverbiis ἀντικρὺ, acutâ ultima, & ἀντικρυς, acutâ antepenultimâ, Notandum primò, tametsi ἀντικρὺ sæpius è regione, vis à vis, significet; ἀντικρυς verò, palam, & ἀπερτέ: tamen alterum pro altero usurpari apud Oratores simul & Poëtas.

VII.

Secundò, utrumque apud Homerum, sæpe

ἀντικρυς
de part en
part.

sæpe idem esse, quod vulgò dicimus, de part en part : tametsi ἀντικρυς, potius, quàm ἀντικρὺ, hoc modo usurpet : unde creberrimum illud, ἀντικρυς δὲ αὐχένῳ ἤλαθεν ἀκωκὴ, id est, διαμπερὲς, & διὰ πρὸ : cùm significat teli cuspidem alicujus cervices omnino penetrasse.

Ita videtur accipiendum illud Thucydid. lib. 2. ubi de Thebanis, qui Platæensium in urbe malè habitis, in muri arcem subierant ; cujus portas, extra murum, exitum aperire putarent : οἰόμενοι πύλας (τῷ τεύχεος, vel τῷ πόλεως) τὰς θύρας τῆ οἰκίματος εἶναι, καὶ ἀντικρυς διόδον ἐς τὸ ἐξω, id est, rati fores hujus ædificij, (muri aut urbis) portas esse, atque ulteriorem & apertum extra urbem exitum dare : Scholiast. etiam annotat, hîc τὸ ἀντικρυς, esse ὁξεναντίας, non alio sensu.

VIII.

Tertiò, ἀντικρυς, in acie potissimùm & certamine est, κατὰ πρόσωπον, à fronte, opponiturque κατὰ ὀπίσθιν, à tergo. Dionys. Halicarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἀντικρυς ὀπιόντες, οἱ δὲ κατὰ ὀπίσθιν, ἵτε σὺν πολλῇ κατὰ φρονήσει ἐπ' αὐτοὺς. id est, alij à fronte, alij à tergo invadentes, ite porrò, atque illos omnino contemnite.

IX.

ἀντικρυς
palam.

Quartò, ἀντικρυς, apertè eleganter aliquando reddi potest, per id quod purum putamque, vulgò dicimus : ut ἀντικρυς διαβολὴ πᾶντα supple βεῖν, hæc verò pura pura calumnia est ; Gallicè, c'est une pure calomnie que cela : hoc est aperta, & perspicua. Sæpius palam, & γομνῇ κεφαλῇ. Dionys. Hali-

Halicarnass. lib. 7. de Coriolano, ἐκρύφα, καὶ δι' εὐλαβείας τὸ ἐκυτὲ γνώμῳ ἀποφαίνοντο, ἀλλ' ἀντικρυς καὶ θρασέως non clam ac verecundè sententiam dicens, sed palam ac fidenter.

X.

Quintò, ἀντικρυς apud recentiores, (vix enim antiquiores sic usurparunt) aliquam habet *comparationis*, & *proportionis* significationem. Cujus hæc duo præcipua exempla sunt: Alterum apud Aristidem in Exordio Panathenæici, τὰς μὲν ἄλλας χάριτας, inquit ille, ἐτὶ παρρησιαίων ἀντικρυς εἶναι συμβέβηκεν, id est, alia gratiarum genera, vix rebus paria, vel coherencia, vel congruentia fuerint: loquitur autem de Athenis, quas oratione potissimum, tanquam orationis parentes, celebrandas esse putat.

Alterum apud Themistium, Oratione 9. ἀλλὰ, inquit, τὰ νῦν γε, ἀντικρυς τὸ Σωκράτης μερολοψυχίας, ἐχ' ἥρπατε τὸ κερδὲν βελιμιῶν: quem locum eleganter, ut omnia, Interpretes ita reddunt; sed ut in præsentia sese gerit, planè Socraticam illam constantiam, atque animi robur expressit: non enim occasionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret. Brevius tamen Tyronum causā, ita verti possit; At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem amulatus, urgente licet gravi fame, non statim occasionem arripuit: ubi τὸ ἀντικρυς, instar significat.

XI.

Sextò, sumitur etiam ἀντικρυς, pro τῷ ὄντι, ἀντικρυς vel ἀτεχνῶς id est, vere, propriè, planè. pro verè.

Eusebius

Eusebius Præparat. II. περιεμμένε ὃ ὃ
Θεὸν μόνον ἀντικρις ὄντα. cūmq̃ue Deum u-
num ex omnibus verè ac propriè esse declarā-
set. Idem Demonstrationis lib. I. τοῦτο
ὃ καὶ ἔτ' ἔχονός, (de Enocho loquitur)
ἀντικρις Χριστιανικῶς, ἀλλ' ἐχὲ Ιουδαϊκῶς
ζῶν ἀναπέφηνεν, non Judaïco, sed planè Chri-
stiano more vixit.

XII.

Septimò, reddi potiùs debet, disertè, vel
conceptis verbis. Demosthen. de Falsâ Legar.
ῥά-λας ὡπερ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν ἔτι
ἀντικρις: quod ego decretum, totidem planè,
quibus nunc dico verbis, conceptum edidi.
Dionys. Halicarnass. lib. 5. Ρότολοι ὃ
Λατίνοις ἐπικερίαν πέμπειν ἀντικρις ἔ-
πέμψοντο. Rutuli autem, se auxilia Latinis
missuros disertè promiserunt. Idem lib. 4.
ὁρίσας ἀντικρις τὴν αἰτίαν τῆς δίκης, ὅτι
δῆμον ἀδικῶσιν, id est, Hanc disertè accusa-
tionis causam proferens, quod populum viola-
rent.

SECTIO IV.

De Adverbiis ἀπαρέτως, ἀτρέμα, ἀ-
τρέμας, ἀντίμα.

REGULA I.

ἀπαρέ-
τως, fir-
miter.

Aπαρέτως (quod Adverbium à vulga-
tis Lexicis, atque omnium amplissimo
Stephani thesauro abesse miror) à præte-
rito med. ἀπαρῶς, id est, *firmus*, atque *con-*
factus, *firmitatis* etiam, atque *constantie*
significationem habet, maximèque mili-
taris.

caris. Dicunt enim Græci, μένιν, ἐσηκέναι, εἶναι ἀρετῆς, gradum figere, & quasi ἐν προβολῇ, iu prociectu stare. Plutarchus utrumque jungit in Pompeio : παρέγγελμα, inquit, τοῖς προτεταγμένοις ἔδωκεν, ἑστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀρετῆς, δέχεσθαι τὰς πολεμίας, in mandatis Pompeius dederat Antesignanis, ut in prociectu stantes, pressoque vestigio, hostem exciperent. Eadem repetit in Cæsare. Ita Diodor. Siculus lib. 3. de quodam ferocissimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures movet, καὶ τὰς μάχας, inquit, ἴσῃσιν ἀρετῆς ; at ubi pugnandum, fixa cornua immotaque tener.

II.

Ἀτρίμας, & ἀτρίμα, idem ferè sunt ; ἀτρίμα nec enim tantum significant absque motu, accurate, aut scusim & placide, sed etiam παντάπασιν ἀρμοζέντως, καὶ ἀκριβῶς, convenienter omnino & accurate, nihil ut non suo loco & ordine positum sit. Plutarch. in Themistocle, τοῖς χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον Θεκυδίδης συμφέρεται, καί τῳ ἐδὲ αὐτοῖς ἀτρίμα συνταγομένους : id est, magis Thucydidi cum annalibus convenire videtur, tametsi ne secum ipsi quidem in omnibus omnino consentiant : vel, tametsi non satis exquisitè ac diligenter confecti sint. Ubi meo iudicio Stephanus malè vertit, scusim & placide : nisi (quod tamen ipse reprehendit) placide factum id dicatur, quod non tumultuariè, sed otiosè diligentèrque factum sit. Melius Amiotus, encor qu'elles mesmes ne soient gueres bien faites.

III.

ἔχει ἀ-
πρέμας.
quiesce.

Dicitur etiam ἔχει ἀπρέμας, Homero & Aristophani: vulgò, ne vous bougez, ne vous mettez point en peine. Quomodo usurpavit etiam Lucianus iu Charonte, cui descendere cupienti, quòd eminus non videret, Mercurius, ἔχει ἀπρέμας, inquit, καὶ τὸτο γὰρ ἰάσομαι σοι, id est, mane modò, nam huic etiam incommodo probè medebor. Dixit eodem sensu Xenophon. Instit. 9. ἀπρεμίαν ἔχειν, ubi equites aliquot jubet sub aliquàm speculam provectos, ἀ-
δύλας τοῖς παλεμίοις ἀπρεμίαν ἔχειν, effice-
re ne ab hoste conspicerentur, ac tantisper im-
motos ibi consistere.

IV.

Αὐτίκα, præter communem acceptio-
nem, quàm mox, vel statim significat; in quàm,
vis majoris gratiæ, nonnunquam adjunctas
etiam habet particulas, δὴ μάλα, vel γὰ
μάλα.

ὁ αὐτί-
κα, præ-
sens.

Primò, interdum cum articulo præ-
positivo, & nomine, significat præsens: ut
ὁ αὐτίκα φόβος, præsens meus; τὸ αὐ-
τίκα δεινόν, præsens calamitas; αἱ αὐτίκα
ἡδοναὶ, præsentēs voluptates: quo etiam mo-
do compositum παρ᾽ αὐτίκα usurpatur: Imò
ἐν τῷ παρ᾽ αὐτίκα, significat etiam in præ-
sentiarum.

V.

αὐτίκα
τε, καί.

Secundò, cum particulis τε, & καί, su-
mitur eodem sensu, quo abverbium αἶμα:
ut αὐτίκα τε ἔχθρὸν ἐώρακε, καὶ πρὸς
τὰς διαλλαγὰς ὤρμησεν, id est, simul atque
inimicium vidit, cum eo in gratiam redire vo-
luit.

VI.

VI.

Tertiò, apud Thucydidem sæpe opponuntur, τὸ μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον: ut τὸ μὲν αὐτίκα, δύσμαχον τὸ δὲ μέλλον, εὐμαχώνισον ἀνθρώποις, in præsentia quidem, ægrè suscrari queat: in posterum tamen, facilius expugnabitur.

VII.

Quartò, αὐτίκα, & αὐτίκα γέ τοι, & αὐτίκα δὴ πού, initio fermè periodi, significant, *Ac primum quidem, vel Atque ut inde initio ordiar*: præsertim, ubi res exemplo confirmanda est. Sic apud Lucianum, αὐτίκα γέ οἱ ἦλθε ἑτοπὶ, ὅσον κηρύσσει τὸ ἥλιον, (φασί) χαλῶ ἄγων: *Ac primum quidem, ut inde ordiar, sol, qui ne tantillum quidem vacat, ut aurem scalpat.* Ita sæpe, αὐτίκα γάρ, *Principio enim, cum primam confirmationis nostræ rationem allaturi sumus.*

SECTIO V.

De Adverbiis αὐτόθεν, εἴτα, & ἔπειτα.

REGULA I.

Αὐτόθεν, præter vulgarem significationem, pro, ex eodem loco, aut tempore. αὐτόθεν, Primò, sæpe idem est, quod ἐκ τῆ παρῆς, ex tempore. ἡμῶν, in promptu, ex tempore, Hermogenes, ἐν δικαστικῇ ἰδέᾳ λόγου, καὶ ἐσκευασμένῳ ἡκῆς, προσποιεῖ αὐτόθεν λέγειν, id est, in forensibus causis, ut maxime paratus venias, finge tamen ex tempore te dicere. Sic αὐτό-

αὐτοχρηδίζόμενα omnia, quæ tumultuaria
opera sunt, αὐτόθεν fieri dici possent.

II.

αὐτόθεν,
è re natâ.

Secundò non prorsus absimili significa-
tione reddi potest è re natâ, vel per se, vel
ex iis quæ sunt ad manum, quæ oculis tenen-
tur ac manibus: quomodo Tullius, rem
ipsam per sese loqui dicit. Ita Chrysostomus
tom. 5. ubi de sancti Babilæ miraculo,
τότε ὃ αὐτόθεν, inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι δαι-
μόνων ὡς ἔργα, τὰ τελέμενα, τῇ τε ἄλλῃ
ἀπάτῃ, καὶ τῇ θυσίαις αὐταῖς, ubi vocem
hanc Interpres omisit. Sensus autem est,
Tum verò dæmonum opera esse, quæ fiebant,
res satis ipsa, cùm aliis fraudibus, tum sacri-
ficiorum genere loquebatur, id est, ἀνθρώ-
πο-θυσίαις.

Ita sæpe Eusebius: ut primo Præpara-
tionis, αὐτόθεν δὴ ἔν τῷτο, καὶ ἐκ ἐκ μακρῶς
διελέξομεν: Atque hoc commentum promptis
et obviis, non longius arcessitis rationibus re-
fellemus. Ibidem: καὶ τὸ αὐτόθεν ὃ πρὸς
ἐχθρὰν πᾶσιν ἀνθρώποις προβεβλημένον:
id est, jam verò illud ipsum, quod omnibus per
se hominibus ad bene beatèque vivendum pro-
positum est.

III.

αὐτόθεν
fulam.

Tertiò, interdum idem est quod mani-
festè, sine larvâ, ultro, ac de industriâ. Ita
sumere videtur Plutarch. in comparatione
Solonis & Publicolæ: cùm enim dixisset
Solonem παιδιᾶς τινὶ τρέπω, καὶ πρὸς πό-
νημα μανίας ἀναλαβόντα, joco, et quadam
furoris simulatione, ad rempub. accessisse;
de Publicolâ subjungit, ὃ ὃ αὐτόθεν ἀν ἀρ-
ρήτας τ' ἐπὶ μεγίστων κίνδυνον, ἐπαύετο Ταρ-
κύντι,

κυνῶ, Ipse autem ultro, sine larvâ, ac simulatione, jactâ de maximis rebus alêâ, in Tarquinium consurrexit. Tametsi Latinus & Gallicus Interpres, illico, vel ipso statim initio, reddere maluerint: sed meo judicio, non ita hoc sensu Publicola Soloni opponeretur.

IV.

Εἶτα, quod propriè deinde significat, Primò, ab Atticis oratoribus, initio periodi ἐνθυμηματικῶς, id est, argumentis premendo, usurpatur; ac ferè ὀργητικῶς, iracundè; præsertim, ut rei alicujus indignitatem exaggerent: tuncque reddi potest, quid ergo? εἶτα, ergone? itane verò? & tu? nunc demum? an quid verò? Exempla passim apud Demosthen. ergo? obvia: ut pro Coronâ, in Æschinem, ea sibi tum obijcientem, quæ cum fierent, ipse tacebat; εἶτα, inquit, ὥ τί ἂν εἰπὼν σέ τις ὀρθῶς προσείποι; ἔστιν ὅπερ σὺ παρὼν, τηλικαύτως προέξιν ὁρῶν ἀφαιρέσασθαι μετ' πολλὰς, ἡγανάκτησας; Quid ergo, vel, an verò tunc, (ὁ quo te nomine appellem?) tu ne, inquam, præsens cum esses, cum abs me tantâ commoditate rempublicam spoliari videres, significationem indignationis ullam dedisti?

Ibidem, cum ex eo quaesisset, sibi ne, an urbi hostis esset, ac sibi potiùs esse responderet; subdit, εἶτα, ἧ μὲν γὰρ πρὸ ἐμῆ δίκην ὑπὲρ τέτων λαβεῖν, ἔξελιπες· ἧ δ' ἐγὼ ἀδωὸς παντάπασιν, ἐνταῦθα ἀπλώτηκας; Quid ergo, vel, Itane verò? ubi pœnas horum abs me criminum repetere potuisses, dissimulasti: ubi nullus in me culpa locus esse potest, tuum me demum aggredieris? Quo loco Gallus ita verteret, Et cependant.

V.

Secundò, eodem ferè sensu in medio membro usurpàri potest. Demosthen. ibid. *ἐμβρόντητε, εἴτα νὺν λέγεις; homo stupidissime, nunc demum hoc dicis?*

Tertiò, sine interrogatione, initio periodi, reddi potius debet, *Et tamen.* Gall. *Et ceperant.* Demosthen. ibid. *Εἴτα τὸτο μὲν ἐγὼ λέγει τὸ ψήφισμα· εἰ δ', &c.* *Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quòd autem, &c.*

VI.

Quartò, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulò interdum mitius est, vertique potest, *Age ergo:* Gall. *Et bien.* Demosthenes ibidem cum ostendisset, Athenienses omnia semper pro salute Græcorum, & egisse libenter, & fortiter sustinuisse, concludit. *Εἴτα, ἐγὼ τε θεωρηκὼς, ἐν τοσούτοις καὶ τοιούτοις ἢ πάλιν, ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερέτων ἐδέλκταν ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ αὐτῆς τρέπον τινὰ τῆς συμβουλῆς αὐτῆς, τί ἐμελλον κελύσσειν; &c.* *Age ergò, cum viderem hanc urbem, tot atque huiusmodi occasionibus, aliorum causâ dimicationem adire voluisse: cum ejus ipsius gratiâ suscepta esset deliberatio, quid me jubere oportuit?*

Ibidem, cum *διὰ τί*, commodius redderetur, *cur ergo?* *Εἴτα παρὰν, ὅτε καὶ εἰσὶν οἱ λογισαὶ, διὰ τί ἢ κατηγόρει;* *Quidni ergò, præsens cum esses, quo tempore meditationibus exigendis præsenti, ad eas reddendas sisterent, me accusabas?*

VII.

Ἐπειτα compositum, eundem etiam usum habet, tametsi rariorem. Demosthen. ibid.

ibid. ἔπειτα, ὃ κατέρχεται σὺ τὸ τῆς παρὰ
 τῶν τιμῆς ἐμὲ ἀποσερῆσαι βελόμην,
 τροπαια, καὶ μάχας, καὶ παλαιὰ ἔργα ἔλεγχος:
 Et tu, homo execrande, quod me civium honore
 spoliare, trophæa, pugnas, antiqua facinora
 prædicabas!

SECTIO VI.

De Adverbiis ἐπεὶ, & ἐπεικῶς.

REGULA I.

ΕΠΕὶ quod propriè, vel postquam vel quan-
 do quidem significat: sæpe tamen signi-
 ficantiùs redditur, nam: idque vel per se
 solum, quod usitatissimum est, vel cum par-
 ticulari τοι γε. Demosthen. Philipp. i. ἐ-
 πείτοιγε, (unicâ voce) εἰ πάντα αὐτὸν πορῶ-
 κες, περιττόντων, ἔτιωχες, nam si, cum ea
 res quæ oporteret, omnia præstareis, res tamen
 ita, e haberent.

II.

Idem adverbium très alios potissimum ἐπεὶ τὰ-
 υς habet observatione dignos. Primus est, χίσα, ut
primùm.
 ut cum adverbiiς εὐθέως, τάχις, & aliis
 similibus, reddatur Latine, cum primùm,
 vel, simul atque: tametsi ἐπειδὴ, pro ἐπεὶ,
 hoc sensu non rarò usurpetur. Exempla apud
 Xenophontem præcipuè obvia. ut ἐπεὶ τὰ-
 χίσα ὑπέλαβον, id est, cum primùm suspica-
 ri cœperunt: ἐπειδὴ εὐθέως ἤθοντο, simul-
 atque senserunt, vel subodorati sunt. Quo
 etiam modo, sæpe adverbium utrumque
 cum infinitivo modo conjungitur, ut ἐπεὶ,
 vel ἐπειδὴ εὐθέως αἰδέσθαι.

III.

ἐπεὶ ὅ
veruntamen.

Secundus est, Plutarchi ferè proprius, ut sequente particulâ ὅ, significet *ἀλλὰ*, id est, *veruntamen*: alioqui sensus hæreret in ple-
risque. Sic accipe locum illum in Theſeo, p. 1. ubi cùm dixisset tempora supra Lycur-
gum & Numam fabulosa esse; subdit, ἐπεὶ ὅ τ' αὖτε Λυκὺργος, καὶ Νεμῶ λόγον ἐκδόν-
τες, ἐδοκίμασεν ἐκ αὐτῶν ἀλόγως τὸ Ρομύλου
περὶ σπαραξίαν, id est, *veruntamen*, vulgata
jam à nobis Lycurgi Numæque historiam, visi no-
bis sumus, non abs re ad ipsum usque Romulum
aspirare posse. Quo loco si veritas ἐπεὶ, post-
quam, pendebit omnino sententia. Obiter
quoque hinc nota, Latinum Interpretem ma-
lè reddidisse, αὐτὸν περὶ σπαραξίαν evaluisse; cùm
significet *evadere*, seu *pervenire posse*, ob par-
ticulam αὐτῶν.

IV.

Tertius eidem Plutarcho familiaris, &
in Stephani notis observatus, est, ut initio
periodi, pro ἐπειτα, id est, *deinde*, absolutè
sumatur. Sic in Publicolâ, ἐπεὶ ὅ Ταρκύνιον,
inquit, μισθὸν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως
ἔλαβε τὸ Λυκρετίας πᾶθος, id est, *deinde*
verò, vel *deinceps*, perosus Tarquiniam populus,
defectionis ansam ex Lucretiæ casu arripuit.
Quo loco Interpres Latin. quod ἐπεὶ ver-
tisset *postquam*, ne hiaret sententia, particu-
lam consequentem unam alter, alter alte-
ram omisit. Amiotus longè consultior, dum
vertit: *Si advint que Tarquinius fut si hay &
mal voulu du peuple.*

Quòd si ἐπεὶ significaret *postquam*, mal-
lem ego primum καὶ consequens, vertere
ἐπειτα: qui usus est hujus particulæ non in-
solens.

solens. Item in Pompeio, ἐπὶ ᾧ πρὸς Κίνων πορδαιεὶς, ἡ αἰτίας τινὸς ἔδειξεν, καὶ ταχὺ λαδῶν ἐκποδῶν ἐποίησεν αὐτὸν, id est, Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod in se conjectum, metuere cepit, ideoque sese ex ejus oculis furtim subduxit: ubi si veritas postquam, particula καὶ initio consequentis periodi expungenda erit: nisi, ut antè jam monui, reddere malis ἐπὶ postquam, & καὶ tum.

Eodem modo sumi videtur apud Herodot. ut cum ait lib. 2. p. 114. Ἐπὶ ὧν τὴς νεανίας ἀποπειπομένους ἵεναι τὰ πρῶτα καὶ διὰ τὸ οἰκευμένης. &c. i. Inde, vel, tum igitur dimissos adolescentes primum quidem cultam regionem peragrassè: ubi oratio, nisi ἐπὶ, eo modo sumeretur, esset prorsus ἀναπρόδοτος.

V

Ἐπεικῶς, præter vulgaratam æqui bonique, atque admodum moderati significationem, Primo, sumitur interdum, quo modo probè, apud Latinos, ut probè intellexi, ἐπεικῶς ἔμαθον: probè mihi conscius sim, id est, ἐπεικῶς ἐμοὶ γινώσκω.

Ἐπεικῶς
probè.

VI.

Secundò, reddi potest, admodum, ut apud Xenophontem Ἑλληνικῶν 5. ubi de Thebanis adversus Lacedæmonios castramentantibus, καὶ γὰρ ὡς στενὸν ἐπεικῶς ταύτῃ, καὶ δύσβατον χωρίον, id est, angustius enim admodum locus is erat, accessusque difficilis.

Ἐπεικῶς
admodum

VII.

Tertiò, significat commodè, omnino, seu ἐπιεικῶς, bellè. Demosth. Olynth. 1. ἐμὲν ἀλλ' ἐπει- commodè. κῶς, τὸ δ' ὅτι δύσμαχότατόν ἐστι τὸ Φι-

III.

ἐπεὶ ὃ
veruntamen.

Secundus est, Plutarchi ferè proprius, ut sequente particulâ ὃ, significet ἀλλὰ, id est, *veruntamen*: alioqui sensus hæreret in ple-
risque. Sic accipe locum illum in Theſeo, p. 1. ubi cùm dixisset tempora supra Lycur-
gum & Numam fabulosa esse; subdit, ἐπεὶ
ὃ ἢ περὶ Λυκέρῃ, καὶ Νεμῶ λόγον ἐκδόν-
τες, ἐδοκῆμεν ἐκ αὐτῶν ἀλόγως τὰς Ρωμαίων
προσπαθεῖν, id est, *veruntamen*, vulgatâ
jam à nobis Lycurgi Numæque historiam, visi no-
bis sumus, non abs re ad ipsum usque Romulum
aspirare posse. Quo loco si veritas ἐπεὶ, post-
quam, pendebit omnino sententia. Obiter
quoque hîc nota, Latinum Interpretem ma-
le reddidisse, αὐτῶν προσπαθεῖν evaluisse, cùm
significet *evadere*, seu *pervenire posse*, ob par-
ticulam αὐτῶν.

IV.

Tertius eidem Plutarcho familiaris, &
in Stephani notis observatus, est, ut initio
periodi, pro ἐπειτα, id est, *deinde*, absolutè
sumatur. Sic in Publicolâ, ἐπεὶ ὃ Ταρκύνιον,
inquit, μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως
ἔλαβε τὸ Λυκρετίας πάθος, id est, *deinde*
verò, vel *deinceps*, perosus Tarquinium populus,
defectionis ansam ex Lucretiæ casu arripuit.
Quo loco Interpretes Latin. quod ἐπεὶ ver-
tisset *postquam*, ne hiaret sententia, particu-
lam consequentem unam alter, alter alte-
ram omisit. Amiotus longè consultier, dum
vertit: *Si advint que Tarquinii fut si hay &*
mal voulu du peuple.

Quod si ἐπεὶ significaret *postquam*, mal-
lem ego primùm καὶ consequens, *vertere*
tem: qui usus est hujus particulæ non in-
solens.

solens. Item in Pompeio, ἐπεὶ ὃ πρὸς Κίν-
ναν πορεύεις, ἡ αἰτία τινὸς ἔδειξεν, καὶ
ταχὺ λαθῶν ἐμποδὼν ἐποίησεν αὐτὴν, id est,
Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod
in se conjectum, metuerе cœpit, idcircoque sese ex
ejus oculis furtim subduxit: ubi si veritas post-
quam, particula καὶ initio consequentis perio-
di expungenda erit: nisi, ut antè jam
monui, reddere malis ἐπεὶ postquam, & καὶ
sum.

Eodem modo sumi videtur apud Hero-
dot. ut cùm ait lib. 2. p. 114. Επεὶ ὦν τὰς
νεανίας ἀποπεμπομένους ἵεναι τὰ πρῶτα μὲν
διὰ τὸ οἰκεμένους. &c. .i. Inde, vel, tum igitur
dimissos adolescentes primùm quidem cultam re-
gionem peragrâsse: ubi oratio, nisi ἐπεὶ, eo
modo sumeretur, esset prorsus ἀναπίδο-
τος.

V

Επεικῶς, præter vulgatam æqui bonique, Επεικῶς
atque alicò, moderati significationem, Probè.
Primò, sumitur interdum, quò modo probè,
apud Latinos, ut probè intellexi, ἐπεικῶς
ἔμαθον: probè mihi conscius sum, id est, ἐπει-
κῶς ἐμοὶ συνέσθην.

VI.

Secundò, reddi potest, admodum, ut apud ἐπεικῶς
Xenophontem Ἑλληνικῶν 5. ubi de The- admodum
banis adversus Lacedæmonios castrame-
tantibus, καὶ γὰρ ὡς σενὼν ἐπεικῶς ταύτῃ, καὶ
δυσβατον χωρίον, id est, angustius enim ad-
modum locus is erat, accessûque difficilis.

VII.

Tertiò, significat commodè, omnino, seu ἐπιεκῶς,
bellè. Demosth. Olynth. 1. ἐμὲν ἀλλ' ἐπει- commodè.
κῶς, τὸ δ' ὅτι δυσμαχώτατόν ἐστι τὸ Φι-

λίαντα παρ' αὐμάτων καὶ βέλτιστον ἡμῖν sed commodè omnino accidit, ut quod ex Philippi rebus ad vincendum maximè difficile est, idem quoque nobis sit utilissimum: vulgò diceremus, cela va le mieux du monde.

Aliquando, satis commodè potius, quàm, admodum commodè: Idem ubi de Philippo convalescente, ἐπεὶ ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, inquit, καὶ ἐπιεικῶς ἔχε τὸ σῶμα, id est, ubi se recreare cepit, & corpore esse firmo satis ac valente.

VIII.

ἐπιεικῶς.
satis.

Quartò, reddi potest satis, absolutè. Plato in Phædone, τὸ μὲν σῶμα ἐκ εὐδύς ἐδ' ἐν πένονδει, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχρὸν ἐπιμένει χρόνον, id est, corpus nihil quicquam istorum continuò subire solet: sed potius satis multo tempore incorruptum manet. Quo loco istud ἐπιεικῶς, &c. Gallicè reddi potest, un assez bone space de temps.

IX.

ἐπιεικῶς
circiter.

Quintò, significat etiam circiter, quod tamen Latini per admodum exprimere solent. Polyb. lib. 6. de sociorum equitatu, ejusque distributione loquens, ἐκ τῶν τεσσάρων λαμβάνουσιν, inquit, τὴν μὲν ἰσπέων, εἰς τὰς ἐπιλέκτες, ἐπιεικῶς τὸ τρίτον μέρος: id est, Ex eâ sociorum multitudine, sumunt equitum in extraordinarios partem admodum tertiam. Gallicè, bien la troisieme partie.

Quam eandem sententiam aliter expressit Plutarchus in Lycurgo, particulis usus (πε, & μάλιστα) ἔτεσσι πε μάλιστα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, μετὰ τῷ Λυκίῳ, id est, annis post Lycurgum admodum triginta supra centum.

X.

Sextò, ac postremò, reddi potest, bonâ fide, ex animo, seriò, ac sine fūco; eodem ferè sensu, quo ἐυζωμόως. Plato in Alicibiade 1. ἐκὼν τοσούτον μὲν ἡμῖν ἐς τὸ προσθεν πέποιθεν ὁ γὰρ ἐσόμεν, ἐπεικῶς ὡμολόγη, id est, hæcenus igitur id à nobis effectum est, ut quidnam simus sincerè à nobis ac bonâ fide statueretur. Sic, quod ait Plautus in Captivis; Bonâ fide, tu mihi isthæc verba dixisti? Græcè reddi posset, μὲν σύ γε ἐπεικῶς, vel ἐσπασμένως τὴςδε τὴς λόγους ἔλεγες;

SECTIO VII.

De Adverbiis, ἐπιπροσθεν, ἢ,
ἢ, cum aliis particulis.

REGULA I.

Επιπροσθεν εἶναι, cum dativo, idem est quod verbum ἐπιπροσθεῖν, id est, luminibus officere. Plutarch. in Pericle, εἶκοις πάντῃ χαλεπὸν εἶναι, καὶ δύσδηχτον ἱστορίᾳ τ' ἀληθεῖς, ὅταν οἱ καὶ ὑπερὸν μακρότερος, καὶ χρόνον ἐπιπροσθεν ὄντα τῇ γνώσει τ' ἀρετῆς μαμάτων ἔχουσιν. Quæ postrema verba malè accipit Latinus Interpres, dum reddit, antequam res cognoscant, præveniuntur tempore. Integrum locum sic verte, Aegrè omnino potest historia verum investigare & consequi, quòd posterorum cognitioni, ac veluti lumi-

ἐπιπροσ-
θεν εἶναι,
luminibus
officere.

nibus, quæ minùs res gestas intelligant, elapsum tempus officiat.

II.

ἢ; an.

Particula ἢ, cum accentu acuto, præter vulgaria significata, quàm & vel: Primò sæpe reddi debet, an, cum dubitatione, quando diverſa orationis, & opposita membra proponuntur. Demosth. pro Coronâ, τὴν πόλιν ἐβέλετ' ἂν; πότερον τῆς συναιτίας τῆς συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν; ἢ τῆς πεντακκίης ταῦτα γινώσκειν; utrius partris urbem hanc fuisse vellet, ejusne, quæ conjuncta quedam malorum, quæ Græcis evenerunt, causa esset? an illius, quæ mala ista fieri negligenter permisisset?

III.

ἢ ἂν,
alioqui.

H, cum particula ἂν, significat alioqui. Plato in Phædro, πᾶσι ψυχὴ φύσει θεῶνται τὰ ἄντα, ἢ ἂν ἡλθεν εἰς τὴν ζῶν: id est, omnis animæ res suapte naturâ contemplatur, alioqui nunquam hoc in animantis genus venisset. Quo sensu additur interdum γα, post aliquid aliud interjectum. Demosthen. πρὸς Βοιωτ. ἢ δεινὸν γα ἂν εἴη, alioqui grave sanè id fuerit. Interdum etiam additur γδ non tantum absolute & seriò, sed etiam per ironiam: ut apud Lysiam, πρὸς Σίμωνα ἀπολογία, ubi cum dixisset, exilium indictum esse, non tantum adversus mutua certamina, rationem dicti reddens subjungit, ἢ πολλὰς γὰρ ἐξήλασαν: id est, alioqui multos videlicet exilio damnavissent.

IV.

ἢ ἔ; non-
ne?

H ἔ; tam initio periodi, quàm in medio, significat, nonne? ut apud Plat. ἢ ἔχ' ὁρᾷς,
ὅσον

ὅσον ἔργον ἀρεσάηεις; nonne vides quantum,
& quàm difficilem rem impres?

V.

Item quoque significat ἢ γὰρ cum accen-
tu circumflexo. Plato in Hippia minore,
ἢ γὰρ, ὦ Ἰππία, σὺ πάντα ἦν αἰ ἐλεγες;
nonne, mi Hippia, ejusmodi erant quæ dicebas?
respondet ille, ἔγωγε, id est, planè istuc ipsum
dicebam.

Idem fit præmissâ propositione, cui assen-
sum impetrare volumus: ut ibid. Δεινοί, in-
quit, ὡς ἔοικέν, εἰσι, καὶ τὸν σε λόγον, καὶ πο-
λίποισι, ἢ γὰρ; id est, versuti, ut videtur,
illi sunt, atque, ut ex oratione tuâ colligo, va-
fri & versipelles, nonne?

VI.

Tertiò, ἢ γὰρ αὖν, significant etiam alio-
qui. Chrysostomus 2. de Providentiâ, ταῦ-
τα μὲν & σαφὲς ἀρεσέθηκε τὰ ῥήματα.
ἢ γὰρ αὖν, ἰσοπρόδιαντες αὐτὸν εἶναι ἐχ-
θρὸν, ἔφυγον. His quidem verbis palam & afe-
rè non utebatur; alioqui suspectum cum, tan-
quam inimicum habentes, protinus aufugissent.

VII.

Ἡ δὲ, circumflexâ penultimâ initio pe-
riodi, significat primò, utique, enimvero, ἢ περ, enimvero
hercle, nimiram, idque ferè sequentibus par-
ticulis ὅτι γε, id est, quandoquidem. Plato
in Phædone, ἢ περ χαλεπῶς αὖν τὸς ἄλλους
ἀνθρώπους περὶ σάμμι, ὅτι γε μὴδὲ ὑμᾶς δύ-
ναμαι περὶ δεῖν id est, agrè enimverò, vel uti-
que aliis id persuaderem, quando ne vobis qui-
dem persuadere possim.

VIII.

Secundò, in mediâ periodo, eodem sen-
su accipitur, præcedente εἰ, & sequente γε,

K 5

idque

idque ferè post aliam particulam. Demosth. in Aristocratem εἰ περὶ τῶν ἀνδροφόνων, ἡ δὴ κακῶς χρημένων τοσαύτη σπουδὴ γίνεται, ἥ περ οὐ γὰρ τῶν μήτε ἐαλωκότος, μήτε κατεγνωσμένου, πάνδεινον χράσθαι id est, si de homicidis jam damnatis usque adeò cautum est, profectò longè indignissimum fuerit, hoc de illo sancire qui neque convictus, neque condemnatus fuerit.

IX.

ἡ περ,
multo
magis.

Tertiò, eodem loco reddi potest, multo magis; dum ait, εἰ τῶν ἀφύχων ἐδὲν ἐστὶ ὁσιον εἶναι ἀκριτον. ἡ περ, ἡ ἀνθρωπέν γε ὄντα, ἀνέσιον καὶ δεινόν, ἀνδρὶ λόγος, καὶ φύξος ποιεῖν ἐκδοτον, id est, si nefas est inanimatum quidpiam legitimo iudicio spoliare, multò sanè magis impium ac sceleratum fuerit, hominem indictâ causâ atque indemnatum dedere.

X.

ἡ περ ὅ περ.

Quartò, eodem aliquando sensu, absque particulâ γε, responderet præcedenti ὅ περ, quod, si, vel quandoquidem significat. Isocrates de pace, ὅ περ γὰρ εἰκῆσαι πόλεις οἷόν τε γερόνασθαι, ἡ περ βαλιδέστερες ἡμεῖς πολλὰς ἂν τέπας τοιούτους δύνηται κἀκαλαχεῖν id est, si urbes ædificare potuerunt, multò magis, si modo voluerimus, loca ejusmodi plurima tenere poterimus.

XI.

ἡ περ,
multò
minùs.

Quintò, in mediâ quoque periodo, vel solum, vel additis particulis γε, & καὶ, contrarium significat, id est, multò minùs. vel nedum; χαλκὴ γε. Plutarchus in Politicis præceptis, ἐδὲ τέτον ἐπιμελεῖσθαι, εἰ ὅτι παρέρχονται ἡ περ τῶν περὶ τὸ βίον ἀμελεῖσθαι, id est, ne horum quidem perscrutatoriè suscipienda cura

citra est : multo minùs quæ ad vitam pertinent negligenda. ubi particula ἐδὲ verti debet ne quidem, quemadmodum & alibi sæπεί. Dicere autem poterat, ἢ πὲρ γε καὶ τῶν περὶ τὸ βίον ἀμελητέον.

XII.

Id etiam fit, præcedente ὅπερ. Plutarch. ibid. ὅπερ, inquit, τὸνδρι ἢ ἄλλα θαυμασίῳ, μικρὸν ἔτιω φιλανδράπειμα παρελθὲν, ὑπερψίας ὑπερκεδῶσαν ἢ πικρὰν ἀντιπαραστήσειν, ἀντιπαραστήσειν, ἢ πικρὰν ἀντιπαραστήσειν, id est, si vero alias planè singulari, omissionem tam exiguum humanitatis officium, arrogantiae suspicionem attulit, multo sanè minus, qui collegæ dignitatem infringat, vir bonus ac civilis habeatur : ubi alterutrum ἀντὶ ἀντὶ abundat, de quo infra.

XIII.

Aliquando verò τῷ ἢ πὲρ, additur χαλῇ ἢ πὲρ χαλῇ, tuncque vel χαλῇ abundat, vel ἢ πὲρ ἀλλή γὰρ firmat, significatque profectò. Sic supra dici posset, ἢ πὲρ χαλῇ γὰρ καλῶς.

XIV.

At ἢ πὲρ acutâ penultimâ, significat, ἔτι, id est, sive, quemadmodum ἢτοι, & aliquando tantum ἢ, quàm. Exempla passim obvia.

SECTIO VIII.

De Adverbiis μάλλον, & μάλιστα.

REGULA I.

μάλλον ὅ, vel potius.
Mᾶλλον, ut plurimum adjunctam habet conjunctionem ὅ, nec tamen verti debet, potius verò, sed Latinâ phrasi, seu potius, vel potius: quod nunquam Græcè dicitur, ἢ μάλλον.

II.

μάλλον αἰεί, magis atque magis.
 Idem adverbium junctum cum αἰεί, significat magis atque magis, vulgò, de plus en plus, ut πρὸς χάρει καὶ ἡμέραν αἰεί μάλλον, id est, Indies magis magisque proficiebat. Quo sensu τῷ αἰεί, non rarò additur enclitica τι.

III.

μάλλον, cum comparat.
 Jungitur interdum comparativo, ut apud Isæum, πολὺ μάλλον ἐτοιμώτερον, longè promptius. Apud Isocrat. κρείττον εἶναι τεθάναι μάλλον, id est, præstare mori. Ita Tullius non semel ait, potius malo, cum malo satis esset.

IV.

παντὸς μάλλον.
 Jungitur etiam eleganter cum genitivo παντὸς, ad exprimendum singularem aliquem excessum: vulgò diceremus, plus que tout autre: ut παντὸς μάλλον περὶ τῆτο ἢ νίκῃ μεθ' ἡμῶν ῥύσσιτ' εἶν, id est, hoc modo facilius, quam alio quolibet, victoriam consequi poterimus.

V.

Postremo, sæpe μάλλον subauditur, in verbo βέλομαι, sequente tantum ἢ, id est, ^{μᾶλλον,} ^{subintel-} ^{lectum.} quàm, cum tamen verbum illud cum eâ particulâ verti debeat, malo quàm, ut βέλομαι σὲ ἀπέναι, ἢ παρόντα ῥαθυμείν id est, abire te malo, quàm præsentem otio languescere.

VI.

De adverbio μάλιστα, quatuor notanda τὰ μάλιστα. Primò, sæpe jungitur cum articulo λιστα, neutro plurali τὰ, tùmque significat præsertim, aut maximâ ex parte; ut ὁ σὺλθ' τὰ τὴν μέλισσα διεσθάν, classis maximâ ex parte consumpta est. Sic τὸ ἄλλων μὲν ὅστων, τὰ δὲ μάλιστα, τὸ ῥαθυμίας ἡμῶν ἔρρει τὰ πρόσματα, id est, cum aliis plerisque de causis, non incerti maximè res nostræ pessimè eunt.

VII.

Secundò, idem ferè est, quod ἐπεικῶς, μάλιστα, id est, admodum, vulgò, bien jusques; apud Atticos præsertim, ut apud Thucydidem, δύν. Xenophon. & alios. Sed tunc ferè, cum numeralibus jungitur. Thucydid. 2. ἐν τετρασέκοντα μάλιστα ἡμέρας, diebus admodum, vel omnibus quadraginta. Quo sensu non rarò adjunctas habet particulas πῃ, ποῖ, aut πως, aut πῶς, encliticas.

VIII.

Tertiò, μάλιστα μὲν, sequentibus postea, μάλιστα εἰ δὲ μὴ reddi potest, principio, vel ante omnia. Sic Terentius in Andriâ, Te per amicitiam obsecro, principio ut ne ducas; (uxorem scilicet,) Græcè reddi potest, μάλιστα μὲν εὐγῆμοι: Sequitur, sed si id non potest, Græcè tribus his voculis, εἰ δὲ μὴ, hoc est, finitimus.

minús. Ita ut per *μάλιστα* $\mu\acute{\iota}$ significetur, id quod omnino vellemus fieri, si quo modo fieri posset: tum per *εἰ ὅ μὴ* subjiciamus id, quod saltem ejus vice fieri cupimus: vulgò, *au de faut de l'autre*. Ita planè accipiendus Platonis locus in Menexeno, ubi præclaram illam ad liberos superstites, defuncti parentes exhortationem habent, *πᾶσαν πάντως περὶ θυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως μάλιστα $\mu\acute{\iota}$ ὑπερβαλεῖσθε, εἰ ὅ μὴ, ἵστε ὥς ἡμῖν ἡ νίκη αἰχμίνῳ φέρει* id est, omni studio contendite, principio quidem uti supercritis; si minús, intelligite, hanc nobis victoriam probro futuram.

I X.

*μάλιστα
φάσκω.*

Quartò, *μάλιστα*, cum verbo *φάσκω*, & similibus, videtur significare *παρρησίαν* quandam: ut vulgò dicimus, *haut & clair*. Plutarchus in Alexandro de Clyto indignantem, quòd Macedones in convivio deriderenter, *ἡγανάκτει, μάλιστα φάσκων, & χαλῶς ἐν βαρβάρους ἰβρίζεσθαι Μακεδόνας*, ubi *μάλιστα*, cum sequente *φάσκων*, non cum præcedente *ἡγανάκτει*, jungit. Etiam Amiotus *disant tout haut, que c'estoit une grand hont d'iniurier les Macedoniens, parmy les Barbares*. Ita Lucianus in Charonte, *ἐπὶ δ'εἰπνον, ὅ μοι, κληθεῖς, ἐς τὸ ὑπερβάν, μάλιστα, ἦξω*, ἔφη ad cænā, opinor, invitatus, magnā voce, cras inquit, veniam: nisi quis, *μάλιστα*, jungat cum *ἦξω*, tunc autem significabit, *omnino, libentissimè*; vulgò, *sans faute*.

X.

Quintò, præcedente, vel sequente, *ὁμοίως*, cum dandi casu, reddi potest, *quātm*, vel, *quis*.

qui maximé. Demosth. de reditu suo, Εὖναι
 ἐμὲ εὐρήσετε τῷ πλήθει, τοῖς μάλαδ' ὁ-
 μοίως id est, me tam populi studio sum reperie-
 tis, quàm qui maximé. Contra dici posset,
 ἥκιστα ὁμοίως, vel ὁμοίως τοῖς ἥκιστα, quam
 minimé. quod sup. cap. de Nomine, diceba-
 tur, ὥς ὁδὲν χεῖμα.

SECTIO IX.

De Adverbiis μεταξὺ, μέχρι,
 ὅτε, ὅμως.

REGULA I.

Μεταξὺ cum participio eleganter con-
 jungitur, eo in casu quem sententia
 postulat; ut inter, apud Latinos, cum ge-
 rundiis in dum; ut μεταξὺ περπατῶν, μεταξὺ,
cum par-
ticip.
 τὸ ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, inter ambulandum in
 hostem incidit. quod dici posset, μεταξὺ περ-
 πατῶντι ἀπλώτησεν ὁ ἐχθρὸς, inter ambu-
 landum ipsi hostis occurrat.

II.

Aliquando, sed rariùs sumi videtur pro
 cum, ut apud Plutarch. in Theseo, καὶ μεταξὺ,
cum.
 μεταξὺ τῆς δυνατῆς σύνεσιν ἔχοντες pruden-
 tiam cum potestate conjunctam habentes.

III.

De adverbio μέχρι, adverte sequentia. μέχρι
 Primò, μέχρι, vel ἄχρι ante consonantem, τίνθ,
 ut μέχρις, vel ἄχρῃς ante vocalem; cum quousque.
 interrogativo τίνθ; vel πῶς, significat quousque;
 ut μέχρι πῶς, vel τίνθ, τοῖς πράξ-
 ματιν ἀνεμμένως χρησόμεθα; quousque tan-
 dem res negligenter curabimus?

IV.

IV.

μέχρι
πρ.

Secundò, μέχρι πρ, & ἄχρι πρ, sine interrogatione, cum infinitivo jungitur, significatque, ut etiam; ut μέχρι πρ καὶ ἐπιδακρύσαι, τὰνδρὶ προσέπαθεν, tanta eum cepit hominis commiseratio, ut ejus quoque malis illachrymaretur; vulgò, jusques aux pleurs, jusques à en plurer.

V.

μέχρι
πρὸς,
ἄσπ.

Tertiò, additur etiam πρὸς, quemadmodum Latini dicunt, usque ad; μέχρι πρὸς τὰς οἰκουμενῆς ἑξαπλῆς διεροίτησιν ἢ φήμιν, ad ultimos usque orbis fines ea fama pervenit.

VI.

μέχρι
τῷδε,
hactenus.

Quartò, cum aliis adverbiiis & particulis jungitur, ut μέχρις ἐνταῦθα, hactenus, vel huc usque, μέχρι τῷδε, vel μέχρι δεῦρο, huc usque, hactenus, cætenus; cum de oratione vel disputatione aliquatenus progressâ loquimur. μέχρι πῶρῳ, longè, vel diu: μέχρι τῷ νῦν, id est, μέχρι τῷ παρόντι, in præsens usque tempus: μέχρι σήμερον, jusques à aujour d'huy: μέχρις ἐχθές, jusques à hier: μέχρι πρῶτω, quod Latine vix exprimi potest, jusques à avant hier. Synes. ἀπὸ νῦν μέχρι πρῶτω διαβουλεύσθω verbatim, cum usque ad nudius tertius luctu caruisset.

VII.

μέχρι
λόγου
bis tenus.

Quintò, cum genitivis quibusdam, ut μέχρι τῷ λόγῳ, vel τῷ λέγειν, verbis tenus: μέχρις ἡμῶν, ad nos usque id est, ad nostram usque ætatem: μέχρις ἡ, donec, vel quo ad; μέχρι τῇ ζωῆς, id est, διὰ βίης, per totam vitam: ut μέχρι ζωῆς ἀρχῶν διετέλεσεν, tot à

v. 12

vitā in magistratu fuit ; μέχρ' ἑικοσι ἐτῶν
id est , ab anno 20. & infra. Demosthen.
Olynth. 3. Εἰς ἡμετέρας, πρὸς μέχρ' ἑνὸς καὶ
τετρακόντα ἐτῶν, αὐτὸς ἐμβαινόν. De-
ceveritis ut qui essent intra quintum & quadra-
gesimum annum, in naves conscenderent. quo
numero comprehendebantur, qui annum
illum 45. attigerant, quique infra illum
erant, modò ætate militari essent.

VIII.

Sextò, apud Herodotum maximè, & μέχρ' ὅ
alios Jonicos, μέχρ' ὅ, simul jungitur ὅ.
cum alio gignendi casu ; particulā ὅ, pror-
sus abundante ; ut μέχρ' ὅ ἢ διαλλα-
γῶν, id est, usque ad gratiæ reconciliatio-
nem.

IX.

Οἷον, interdum cum verbo βλέπω, aut
alio simili, verbatim est, quo quidem respi-
cio, vel specto : Sicque apud Atticos, impe-
ditam efficit orationem, & significationem
habet ab sequenti aliquā voce pendentem.
Aristides in Panathenæico, ὃ μὲν ἀλλ' οἷον
βλέπων, τὸ δ' ἵκνον ἐποιέμην, καὶ περὶ ἧς
εἶχον ἐν τῷ τελεφῶν εἰπεῖν. Quo loco Inter-
pres, Jam, inquit, ejus alimenti, de quo, cum
ed tenderem, & in animo habebam dicere,
Quis hoc intelligit, cum ed tenderem ? De-
inde τὸ δ' ἵκνον ἐποιέμην omitt. Fortè ita
reddi possit : Jam verò illius alimenti, quo,
dum in illud intuerer, hujus orationis æquitatem
maximè niti arbitrabar ; de quo etiam mihi
propterea dicendum esse statuebam. Quā in
oratione οἷον, pendentem significationem
habet ex sequenti voce, τελεφῶν.

X.

ὁμοῦ *cir-*
citer.

Ομοῦ, propriè *simul* : aliquando tamen, *circiter*, aut *ferè*, significat : ut apud Dionys. Halicarnass. ὁμοῦ πεντακόσια ἔτη, anni *circiter quingenti*. Quo sensu dicitur, etiam ὁμοῦ π. Apud eundem ἐτῶν ὁμοῦ π πεντακοσίων : quod Thucydides, aliique Ἀῤῥί, per adverbium ἐγγύς, efferre solent.

SECTIO X.

De Adverbiis, ὅπῃ, ὅπως, ὅπως,
ἔτι, ῥαδίως.

REGULA I.

ὅπῃ ἂν
παρεί-
κοι.

Ὅπῃ, cum verbo παρείκοι, in tertiâ personâ optativi, vel etiam subjunctivi, & particulâ ἂν, significat propriè, *quocumque*, vel *loca*, vel *tempore*, vel *modo* liceat. ut ὅπῃ ἂν παρείκοι, ἀφομα τῶ πρᾶγματι, ut primum licebit, vel quomodocumque licebit, rem aggrediar. ubi παρείκοι est impersonale, quemadmodum per sese est etiam apud Atticos ; sine particulâ ὅπῃ, tuncque significat *promptum*, *facile*, *integrum* est. Plato Legum 5. Βαλόμενον ἡδέως ζῶν, ἐκέπῃ παρείκοι ἐκόντα γὰ ἀκολάτως ζῶν, id est, qui sua viter & jucundè vivere volet, ei non tam facile, aut integrum erit, sua sponte intemperanter vivere. Eodem modo usurpatur ἐγχερεῖν, de quo cap. 5 Sect. 14. Reg. 11.

II.

ὅπῃ δὲ
κοῖ.

Eodem ferè sensu, ὅπῃ δεκοῖ, à Thucydide, & aliis Atticis usurpatur, id est, *ubi commodum visum est* : ut ὅπῃ δεκοῖ, ὁλίγοι πρὸς

πρὸς πολλὰς, εἰσέβαλον εἰς τὸ σπάτευμα τῷ
Θρακῶν id est, ubi commodum visum est,
vel quâ parte commodum visum est, pauci licet
adversus multos, in Thraciam aciem impetum
fecerunt.

III.

Ὅπῃ ἔν, vel ὅπῃ αὖν, duabus vocibus, vel ὅπῃ ἔν
ὅπῃ δὲ ἔν, ὅπῃ δὲ ἵποτε, & ὅπῃ δὲ ἵποτῆν, unico quoque
verbo, id est, quoquo modo, vel quomodo cui- modo.
que; ut πειρᾶσθαι ὅπῃ ἔν τὸ ἀχθος ἀπο-
σείταται, conabor id eneri quoquo pacto excu-
tere.

IV.

Ὅπου, præter significationem ubi, & eam ὅπως, quâ
quæ paulò antè in ἥπως, allata, est aliquando usque.
reddi debet, quo usque, sine interrogatione,
vel eo usque dum. Plutarchus in Publicolâ,
ubi loquitur de arboribus, & aliis quæ ex
agro Tarquinio in Tyberim projecta fue-
rant: ὑπήγαγον ὁ ἔξ, ἢ πολὺν τόπον, ἀλλ'
ὅπως τὰ πρῶτα συνενεχθέντα, καὶ περιπεσόν-
τα τοῖς στερεοῖς ὑπέστη, id est, fluxus annis
haud procul detulit; sed eo tantùm usque, dum
primi manipuli vadis illisi, & incurrentes
subsisterent. Hic enim ὑπάγειν, est secundo
anne deferre: συμπερεσθαι verò, & περιπε-
σεῖν, incurfare, rencontrer; τὰ στερεὰ denique,
quod vulgò dicimus, terre ferme.

V.

Ὅπως, Primò, interdum, licet rariùs, ὅπως,
pro πῶς interrogante sumitur, ac ferè re- πῶς.
spondendo ei, qui per illud πῶς interro-
gaverat: ut si quærenti, πῶς αὖν αὐτὸν
περιτίποιμι, quomodo eum appellem? respon-
deas, ὅπως, vel ὅπως αὖν; quomodo? quali
dicas, quærisne quomodo?

Secundò,

οὐχ ὅ-
πως.

Secundò, præcedente ἔχ, licet aliquando nativam significationem retineat: sæpius tamen significat, *non solum*, vel *non solum non*, vel *ne dum*. Non solum, ut οὐχ ὅπως τὸν πολεμίους ἐτρέψατο, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτῶν ἐκράωσεν: non tantum hostes fugavit, sed etiam eorum regionem vastavit. Demosthenes in Midiam, ἔχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαι πνέταις ταύταις ἡμέραις ὥστε χρῆναι, id est, non modò cujusquam per eos dies corpus non violandum esse putavistis.

Non solum non. Demosthen. pro Coro. οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισῶντας σεαυτὸν καὶ τῶν πολιτῶν, non modò nullam ijs gratiam habes, sed etiam mercede corruptus, tempubl. horum in perniciem geris.

Ne dum, Lucianus Prometh. οὐδὲ μνημονεύειν ἐπὶ ὧμῳ τῇ Δία οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀθανακτήσειν. id est, eorum ne recordaturum quidem amplius Jovem putabam, ne dum adeò graviter indignaturum.

VI.

ὅπως,
defecti-
vum.

Tertiò, ὅπως, seu præcipiendo, seu vetando, sæpe usurpatur ἁλλοτρίως, idque ut plurimum præcedente ἀλλὰ, vel καὶ, vel sequente γὰρ, δὴ, ὅ, ἀλλοι, τοίνυν, εἰ, & similibus: tunc autem construitur vel cum futuro indicativi, vel cum subjunctivo, vel cum optativo, Plato 1. de Republ. καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, ac vide ne mihi dixeris. Demosthenes de Falsâ Legat. καὶ ὅπως γὰρ, εἰ πῶς τῶν γίγνεται, τέτρε ἐπαινέσειτε καὶ μέντοι, καὶ πῶς ἐν αὐτίκῃ ὅπως τέτοις ὀργεῖσθε, at videte, ut si quid istorum fiat, hos laudetis;

laudatis ; *sin contrarium quid, ut iis irascamini.* Ἀτὰρ eodem modo usurpatur. Ita Gallicè, *qu'on ne face pas cela : ἀλλ' ὅπως αὐτὰρ.*
 μὴ τὸτο διαπράττοι' ἀν.

VII.

Ὡς, vel ὥτως, etiam ante consonan- ὥτως, ita
 tem, Atticè idem ferè est, quod apud Lati- demum.
 nos, *ita demum, vel tum demum* : ut apud
 Xenophon. *πυδείας 2. προσευξάμενοι*
θεοῖς, ἰλαῶς καὶ εὐμενέως πέμπειν σφᾶς, ὥτω
δύβαινον δαίαι id est, cum vota Diis nuncupā-
 sent, uti ab iis volentibus ac propitiis mitte-
 rentur, *ita demum fines transierunt.* Apud De-
 most. passim obviam.

VIII.

Secundò, cum eo adverbio particula ὥτω πως
 πως, vel πῶς, sæpe ornatus causā tantum
 conjuncta, παρέλκει : ut ὥτω πως ἔλαθεν
 ὑποδουλίμῳ καὶ αὐτοκράτορα, *Ita clam*
omnibus sese in Imperatoris gratiam insinua-
vit.

IX.

Tertiò, significat temere. Demosthenes ὥτω,
 1. Philipp. ὅμεῖς ὃ ὥτω πως ἀνευ προσμα- icmeré.
 των λαμβάνετε εἰς τὰς ἐορτάς. *Vos autem*
pecunias temerè, nec rebus exigentibus, in
sesto impenditis.

X.

Quartò, eleganter Attici præsertim, cum ὥτως
 eo adverbio jungunt ὄναο σύγα, & alias ὄναο
 similes pro diversitate personarum loquen- σύγα.
 di formulas : Eodem sensu quod Latini di-
 cunt, *maeste animo*, idque ferè cum gignendi
 casu : ut ὥτως ὄναο σύγα τῆς δε καὶ φιλοπονίας,
 id est, *maeste animo, & hanc diligentiam novis*
semper incrementis auge.

XI.

XI.

ὅπως,
ἔπως.

Interdum præcedente ὅπως, vel ὡς, respondet, verboso quodam orationis tractu. Demosthenes Olynth. 2. ἐν μὲν δὲ ἵνα ὑμᾶς τοῖς Οlynthίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις λέγει ἡλπίσαι καὶ τάχιστα, ὅπως ἀρέσκει μοι: dico oportere Olynthiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratissimè, ac diligentissimè faciendum esse dixerit, ita mihi placuerit maxime.

XII.

ἔτω ῥα.
ῥίως.

Quintò etiam ῥαδίως cum ἔτω jungitur, significatque temerè. Plato 2. de Republ. ἀρ' ἔν ῥαδίως ἔτω παρήσομεν, τοὺς ἐπιτυχόντας μύθους ἀκούειν τοὺς παίδας; id est, an igitur passim ac temerè adeò, quasvis fabulas à pueris audiri permittitur?

XIII.

ῥαδίως
temerè.

Hoc ipsum etiam ῥαδίως, per sese aliquando significat. Demosthenes Philipp. 1. sub finem, ὅταν γὰρ ὑμεῖς, ἔξ ὧν ἂν ἀκούετε, ὅ, π ἂν τύχη ῥαδίως ψηφίζετε, τί καὶ χρὴ προσδοκᾶν; id est, Cum vos ex iis modò, quæ audi ritis, quicquid in mentem venerit temerè statuaris, quid tandem expectandum vobis est?

XIV.

ῥαδίως,
admodum.

Præterea ῥαδίως, interdum est facile, admodum, interdum verò admodum solum: ut apud Lysiam, ἀξέδον ταλάντες ῥαδίως ἀξίον, id est, agrum talento facile, vel admodum aestimandum.

XVI.

ῥαδίως
ἔχειν.

ῥαδίως ἔχω, idem quod meliusculè, vel satis commodè habeo: ῥαῖον ἔχειν, commodè habere.

XVII.

XVII.

Notandum postremò etiam ῥάδιον, se-
quente ἢ, quàm, usurpari pro ῥάον, ut apud
Plutarch. in Pompeio, ὃ δὲ ῥάδιον οἰόμενος, ῥάδιον ἢ,
pro ῥάον.
αὐτὸς καταλύσειν ἢ δύναμιν πολεμῶντος,
ἢ τὸ σῶμα λήψεται φεύγοντος : ille autem
ratus, sese facilius, ejus bellum gerentis co-
riis profligare posse, quàm fugientem compre-
hendere.

SECTIO. XI.

De Adverbis πῶς, ὥς, ὅς iis quibus
approbamus aliquid, aut
improbamus.

REGULA I.

Πῶς γάρ; & πῶς γὰρ ἂν; usurpantur
ἐλλειπτικῶς, ubi aliquid antè negavi- πῶς γάρ.
mus: ut ἢ ἀριστεύοντων ἔκ ἂν σύ ποτε γέ-
νοιο. πῶς γάρ; vel πῶς γὰρ ἂν ὃ γὰρ πρὸς
ὄντινα ἔν καταπληχῶς κινδύνον; nunquam
ex strenuissimis futurus est: quomodo enim?
(sup. id fieri possit) qui ad quodvis periculum
animo concidat?

II.

Secundò, πῶς οὐ; in consequentià di- πῶς οὐ.
stinctionis verti potest, nonne? aut quis neget? nonne?
ut πῶς οὐκ ἀδικεῖς, τὸ τοιοῦτον; verbatim,
quomodo non injuriosus es, hoc faciens? id est,
nonne injustus es, dum hoc agis?

At in periodi vel membri clausulâ, reddi
potius debet, quidni enim? vel quis enim hoc
neget? ut ἐπεὶ μὲν ἀξία χάριτος καὶ ἐπαινε-
κρίνω, πῶς γὰρ ἔ; illa quidem gratiarum actione,
ἔ

Et laude digna esse judico: quidni enim, vel quis enim hoc neget? tuncque, & acuitur.

III.

πῶς, certo modo.

Tertiò, licet non interroget, accentum tamen retinet, cum significat certo quodam & peculiari modo; nam cum ἀδιαφόρως ponitur, pro aliquo modo, (tunc encliticum est.) Aristoteles ita sæpe usurpat, ut Ethic. 2. & λέγεται ὁ ἀπὸ πῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς: id est, Non reprehenditur, qui absolute irascitur, sed qui certo quodam modo.

Quo sensu, πῶς μὲν, & πῶς ἤ, sæpe opponuntur. Themistius de illis, qui Aristotelem putabant duplicem intellectum statuere, illorum ex opinione ait, πῶς μὲν δύο φύσεις τέτρες εἶναι τοὺ νοῦς, πῶς ἤ μίαν, id est, certo quodam modo duos illos intellectus, duas esse naturas, alio verò, tantum unum; licet eadem particulæ reddi quoque possint, partim, vel interdum, ut πῇ μὲν, πῇ ἤ. ὅτε μὲν, ὅτε δὲ ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ.

Aliquando certus ille modus, ἐμφρασην addit. Sic ille apud Aristophan. in Pluto, cum dixisset, μετρίως γὰρ ἀνδρὲς ἐκ ἐπέτυχες πῶποτε, quippe nunquam modestum in hominem incidisti, subjungit de seipso, ἐγὼ δὲ τέτρε τῶ τετάρτῃ πῶς εἰμ' αἰεί at ego, singulari quodam modo, iis semper moribus fui.

IV.

πῶ; ubi?

Πῶ; interrogativum, propriè quidem est, ubi? Aliquando tamen sumitur, ἀντιτῶς, πῶς; Ita Demosthen. pro Coro. Πῶ δὲ παιδείας τοι θέμις μνησθῆναι, quomodo autem cruditiois tibi meminisse fas sit?

At πῶ encliticum, est particula πῶ-
πῶ-

πληρωματικῇ, id est, ornatu causa tantum adhibita; eodem ferè sensu, quo γε, δὲ, πῶς. Plena exemplis omnia.

V.

Adverbium vocandi ὧς jungitur interdum cum pronomine ἔτῳ, eodem sensu, quo apud Latinos, *heus tu*, & apud Gallos, *un tel*: etiamsi verbatim sonent ista duo, ὧς hic. Imò quod magis mirum est, illud ἔτῳ sine adverbio vocandi ὧς, cum nominativo ejus, qui vocatur, eodem sensu conjungi solet. Plato initio convivii, ὁπότεν κατιδών με, πόρρωθεν ἐκάλει· ὁ Φαλκρεὺς, ἔφη, ἔτῳ Ἀπολλόδωρος, ἔπειθεῖς; id est, me à tergo conspicatus, vocavit à longè: *heus tu*, inquit, *Phalcræ Apollodore*, non expectabis? Arnobius amat hunc idiotismum, ut lib. 2. Et tamen ὧς isti, qui pollutas res nostras vitiorum criminamini sceditate, jungitur etiam ὧς cum voce ἐτάν: sed per aphæresim ὧτάν, vel ὧτάν, vel ὧτάν, ὧτάν, ut significetur, *amice bone vir*. & alia id genus.

VI.

Observanda quoque adverbia sunt, quibus ferè in dialogis, ad probandum quod ab alio dicitur, vel ad improbandum uti solent. Prioris generis sunt, Πῶς γὰρ ἐχί; Quidni enim? Quod tamen Plutarchus in Pompeio, ironice usurpavit, πῶς γὰρ ἐχί; *ῥοναία ἐνταῦθα* (fortè legendum ταῦτα) *ἐγκαλά;* quis enim egregria hæc & præclara esse neget? Θαυμάσιος: mirum quàm id verum sit. Ναὶ etiam, ita. Ὁρῶς, præclarè. Ὅτως, ita est ut dicis. Πάντως δὲπε, utique, vel omnino sanè. Πάνυ γε, vel πάνυ μὲν.

L

Eodem

Eodem sensu, πῶς δ' ἔ; vel πῶς γδ' ἔ; quidni enim? vel, qui enim aliter fieri posset? Quomodo, aliis etiam adjunctis usurpatur: Demosthen. pro Coronā. σωμαζωνίῳ ἔδρα Φιλίππῳ, δεινὸν, ὃ γῆ καὶ θεοί! πῶς γδ' ἔ; καὶ τὸ παρ' ἰδ' ἔ. id est, Philippo studere, indignum, o terra, vósque o Superi, facinus: cui enim aliud videri possit, cum adversus patriam id fieret? Σφόδρα γε equidem perlibenter, vel, & quidem admodum, Τί μάλ' ; quidni enim? vel, ut Plautus, quippeni. καὶ σφόδρα δὴ, maiorem in modum probo; vel etiam, atque etiam probo.

His adduntur aliæ voces; quæ adverbia non sunt: ἀνάγκη, prorsus necesse est: ἔγωγε, equidem ita sentio: εἰκός γε, vel εἰκός τοι, quidem ita videtur: εἰκός γε, vel εἰκός τοι, vel εἰκόμην, vel καὶ δυνάμει, vel φαίνεται: quæ omnia reddi possunt, simile vero ē: vulgò, ily a bien del apparence: πάντα πασι μὲν ἔν, idem quod πάντο μὲν ἔν.

VII.

Alterius generis pauciora sunt, ac ferè quæ sequuntur, καὶ πῶς; quomodo enim id esse posset? & γδ' & γδ' ἔν, nequaquam hercle: ἔδρα μὲν, nullo planè modo: ἔ δ' ἦτα, ἔ μὲν δ' ἦ: neutiquam scire: ἔκην ἔγωγε, ego verò, nequaquam. Absolutè autem ἔκην est, non igitur: at ἔκην, igitur, afirmando. Οὐκ εἰκόμην, vel ἔ φαίνεται, il n'y a pas d'apparence: πῶς γὰρ; quorsum enim? vel, qui enim id esse, vel fieri posset?

SECTIO XII.

De Adverbis, quæ præcipuam in negando vim ac suavitatem habent; ac nominatim de iis, in quibus $\mu\eta$ præcedit.

REGULA I.

ADverbium negativum aliquando verbo $\epsilon\kappa$, postpositum, licet constructio & Latinitas, ut præponatur, exigat. Plato de Republica 3. $\delta\epsilon\iota\delta\epsilon\gamma\epsilon\epsilon\chi$, $\omega\varsigma\alpha\rho\tau\iota\eta\mu\acute{\iota}\nu\delta\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$, $\epsilon\sigma\eta\mu\alpha\iota\upsilon\epsilon\nu$, pro $\epsilon\delta\epsilon\iota\delta\epsilon$ id est, non oportet autem, uti paulò antè à nobis dicebatur. Demosthen. in Midianâ, $\epsilon\chi\delta\epsilon\epsilon\chi\epsilon\tau\omega\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$, $\epsilon\delta\epsilon\epsilon\sigma\omega\varsigma$, pro $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$, $\delta\epsilon\epsilon\chi\epsilon\tau\omega\varsigma\epsilon\chi\delta$: id est, hæc autem non eo se modo habent; ac ne ad eum quidem propius accedunt: De illo $\epsilon\delta\epsilon\epsilon\sigma\omega\varsigma$, & simil. paulò post. Sect. 13. reg. 18.

II.

Secundò, notandum est, plures negationes interdum vehementius negare: ut $\epsilon\delta\epsilon$ nes plures. $\mu\eta\omega\epsilon\gamma\omega\gamma\epsilon$, $\mu\eta\epsilon\chi\epsilon\tau\epsilon\tau\omicron\pi\omicron\iota\eta\tau\alpha\iota\mu\iota$, neque ego id unquam fecerim: quod Tullius ipse cum alibi, tum etiam de Finibus 3. imitatus est, dum ait, Quamquam negent, nec virtutes, nec vitia crescere: quod Græcè reddi possit, $\kappa\alpha\iota\tau\omicron\iota\epsilon\phi\alpha\sigma\iota\mu\eta\delta\epsilon\tau\alpha\varsigma\alpha\rho\epsilon\alpha\varsigma$, $\mu\eta\delta\epsilon\tau\alpha\varsigma\kappa\alpha\kappa\iota\alpha\varsigma\alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\nu\epsilon\delta\eta\iota$.

Aliquando tamen, licet rariùs, more Latino affirmant. Demosth. $\mu\eta\epsilon\nu\delta\iota\alpha\tau\alpha\upsilon\theta$, $\omega\upsilon\eta\mu\alpha\varsigma\epsilon\tau\omega\varsigma\epsilon\gamma\eta\pi\acute{\alpha}\tau\eta\tau\epsilon$, $\mu\eta\delta\omicron\tau\omega\delta\iota\kappa\lambda\omega$: id est, ne verò propereâ, nullis eorum quibus nos

deceperit, pœnas persolvat: id est, aliquis persolvere debet.

III.

Negatio
cum in-
terroga-
tione af-
firmat.

Tertiò, negationem, etiam cum interro-
gatione, ut plurimum affirmare. Xeno-
phon in Agefilao, τὸ δὲ γὰρ μὴν πῶς εἰ
περὶς περὶς τὸ θυνάων ἐγὼ; id est, quis per-
rò non videat, hoc cum generosâ prorsus ani-
mi inductione sensisse? verbatim, hoc autem
quomodo non apertè secundum fortitudinem
sensit?

IV.

μὴ εἰ,
quin nisi.

Μὴ εἰ, μὴ εἰκ, & μὴ εἰχ, sequente partici-
pio, redduntur, quin, vel nisi: ut εἰκ ἀν' ἀξιο-
πρεπείῃ, τὸ το λέγων, μὴ εἰχ περὶ τεσσ
ἀλνθευτάδε: id est, dignus non esset,
cui hac in re fides haberetur, nisi jam antè vera
dixisset.

V.

μὴ εἰχ καὶ
quin.

Additur etiam καὶ, post εἰ, vel εἰχ: ut εἰ
καὶ ἀν' Εκτορι ἀν' ἡρέδη, μὴ εἰχ καὶ Τροίας
αὐτῷ συμπεσέσθης: nec enim Hector interfici
poterat, quin Troja simul cum eo rueret. Tul-
lius sæpe dicit, ut non, pro quin.

VI.

μὴ εἰ cum
infinitivo.

Interdum infinitivo jungitur: ut εἰ δαμῶς
ἐν δέχεται ἢ δὴλυκῶς φιλοπονῶντα, μὴ εἰ
καὶ παιδείας ἐμπυχεῖν, fieri nullo modo potest,
quin eruditionis compos fiat, qui assidue in la-
bore versatur. Atque hæc constructio sæpe
obscuritatem affert, quæ tamen tollitur, si
præmittamus particulis negantibus, εἰθ' ὅ-
τω, vel si phrasim resolvamus per ὡς μὴ,
id est, nisi, & subjunctivum aut optativum:
vel denique mutemus infinitivum in parti-
cipium. Synesius ad Euoptium, νόμος δὲ
δεγν

δρασίᾳς αὐδύσεται, μὴ ἔχῃ μῆρόν τι μέρεος
ἀποδείκναι τῷ χαλεπαιμένῳ τὸ πλλοπλά-
σιον· id est, divina justitia leges, veretur,
nisi partem quaestus aliquam in eum derivarit,
à quo tanto plura perciperit. Locus erit cla-
rior, si legas, ἐφ' ὅτῳ μὴ ἔχῃ ἀποδείκναιτο,
vel μὴ ἔχῃ ἀποδασόμενθ.

VII.

Μὴ & ἔκ, ante verba quædam, ita con-
strui debent, quasi sequerentur. Verba
illa ferè sunt, λέγω, φημί, φάσκω, προσποι-
έμαι, ἀξιῶ, δικάω: ut ἔ φημί σε τῆσδε τῆ
ὁδῆ ἐχόμενον ἐντυπορεῖν: pro φημί ἔ: id
est, nego te hac viâ posse rectâ progredi.

μὴ & ἔκ
verbis
quibus.

Sic in προσποιέμαι apud Æschinem in
Ctesiphontem ἐὰν δὲ μὴ προσποιῇται ἑμῆς
ἀκούειν, pro ἐὰν προσποιῇται μὴ, id est, si
autem vos audire se dissimulabit. Gallicè
commodè ques' il ne fait pas semblant de vous
entendre. Interdum verò, μὴ προσποιεῖσθαι,
absolutè ac per se solum, pro dissimulare;
Gallicè, n'en faire aucune semblant. Ita Thu-
cydides, δέῃ ᾗ εἰ ἡδίκησαν μὴ προσποιεῖσθαι,
id est, ut illi vos injuriis affecerint, dissimulan-
dum tamen est.

VIII.

ἔκ ἀξιῶ.

Sic verbum ἀξιῶ usurpatur: nam ἔκ ἀ-
ξιῶ μὴ, cupio, volo, æquum censco, ne, vel, in-
dignum censco ut. Demosthen. ἑμῆς ᾧ σπα-
τιῶται συνεκάλεπα, ἔκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ
ἐν ὁρῶσθαι ἔχειν, id est, vos ego milites con-
venire jussi, quod indignum censcrem, vos ubi
nihil gravius subesset, timere. Hic ἔκ ἀξιῶν,
pro ἀξιῶν ἔκ. Sic apud Poëtas, ἀνώγω, ju-
beo, passim construitur. Iliad. ρ.

Οὐτέτιν' ὁξοπίσω νεκρὸν χάξεσθαι ἀνώ-

γει, pro ἀνώγει ὃ ἔτινα, id est, jubebat, ne quis à cadavere recederet.

I X.

μὴ γάρ
γε, μὴ
γάρ δὴ.

Μὴ γάρ γε, & μὴ γὰρ δὴ, id est, absit enim, ut τὸς ἐνταῦθ' εἰς περιαιρεῖται τὰ βέλτερά οὐ Δαίμων ἐκ αἰσθησέται : μὴ γὰρ δὴ καὶ τὸ γνῶμης ἡμῶν κατιχύσειεν : fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam optionem eripiet : absit enim ut nostrā sit voluntas potentior. Ita Demosthen. pro Coro. τίς ἐχὶ κατέπυσεν αὐτὸς ; μὴ γὰρ τὸ πέλεός γε μὴδ' ἐμῶς, id est, quis te non execratus esset ? absit enim, ut id, vel in re publ. vel in me ominari velim : cui orationi deest, καταπύσαι αὐτὸν φήταμι.

X.

μὴ δῆτα.

Eodem ferè sensu, μὴ δῆτα. Synesius, μὴ δῆτα, ὃ πάντων ἐμοὶ περιφιλέςατε : absit verò, ὃ mihi mortalium omnium suavissime. Quod etiam in fine periodi absolutè ponitur : ut, ἐκ αὐτοῦ ποτε παρ' ἐδοδεῖσαν καταχύναιμι τὴν δόξαν, μὴ δῆτα : Nunquam fama à majoribus accepta per me obsolescet ; absit enim : vel, Superi meliora.

XI.

μήτι,
μήτιγε,
&c.

Μήτι, μήτιγε, μήτι δὴ, μήτιγε δὴ, ἔτοιγε, ἔτοιγε δὴ, μή ὅτι, μή ὅτι γε, μή ὅτι δὴ, μήτοιγε, vel μήτοιγε δὴ, significant ne dum, vel non solum non : Plato in Epistolā ad Dionysium, ἐγὼ δ' ἐὰν ἄνθρωπον, μή ὅτι δὴ Θεῷ, παρακελεύσας αὐτὸν εἶναι τῆτο, id est, ego ne hominem quidem id facere juberem, nedum ut Deum aliquem. Cicero, quo minus, ait lib. de Fato.

SECTIO XIII.

De Adverbio ε, vel εκ, & particulis
cum eo conjunctis.

REGULA I.

ΟΤκ, aliquando in fine periodi, aut vehementioris negationis, aut ornatus *εκ in fine periodi.* causâ ponitur.

Primò, cum accentu, absolute atque indefinitè: ut εκ αν ποτε τετο ποιηταιμι, εκ ετω μαινομαι, εκ: Nunquam id faciam, nec enim tantum insanio: qui Idiotissimus Gallorum maxime proprius est; dicunt enim, ie no suis pas si fol, non.

II.

Secundò, ε γαρ, sæpissimè interrogat, ε γαρ, significatque, nonne? Plato 6. de Republ. ε γαρ ταυτα μεγα εστιν; αλλ' ετι τι *nonne?* μιν; id est, nonne has maxima vere sunt? an aliquid aliud majus esse potest? Quo modo sæpe indignationi servit. Lucianus ε γαρ εχον γροντα ανδρα απλθειν τε βίη, παρ εχρησαντα τοις νεοις; id est, Quid? malum nonne oportebat hominem senio confectum ex vita discedere, locoque junioribus cedere?

III.

Aliàs ε γαρ, sine interrogatione, initio periodi, sequentibus, η & ο, in diversis membris, orationem efficit, Latinis auribus parum usitatam, quæque satis explicari non possit, nisi posterius membrum ante prius exponatur, idque additis aliquot vocibus.

bus. Demosth. pro Coronâ insigne exemplum suppeditat, ἔ γάρ δὴ πρὸς Κτησιφῶντα μὴ δυνάσασθαι δικάζειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ εἴπερ ἐξελέσκειν ἐνόμιζεν αὐτὸς, ἢ καὶ αὐτὸς ἐγχεύεσθαι. Ad verb. Non enim videlicet, Ctesiphontem quidem propter me accusare potest: me autem, si quidem convincere se posse putavisset, non accusasset. Quæ oratio sic ordinari supplerique potest, Nec enim profectò credibile est, ab eo me ipsum accusatum non iri, si convincere posse credidisset, qui nunc odio mei, Ctesiphontem accuset.

I V.

ἔ γάρ
ἀλλὰ.

Tertiò, ἔ γάρ ἀλλὰ, apud Atticos, affirmat, idemque est, quod καὶ γάρ, etenim. Aristophanes in Ranis, μὴ σκώπῃς με, ἔ γάρ ἀλλ' ἔχω κακῶς: ne me irrideas, malè si quidem habeo.

V.

ἔ γάρ τοι
ἀλλὰ.

Quartò, ἔ γάρ τοι ἀλλὰ, eodem ferè sensu dicitur, addito etiam, γέ, post aliam vocem. Plato in Euthydemo, ἔ γάρ τοι ἀλλὰ, πᾶν γέ τ' ὁ λόγος, πολλῶν δὴ καὶ πολλὰς ἀκηκῶς, αἰεὶ θαυμάζω: id est, quispe, hoc enim dictum, ut sæpe jam ἔξ ἀ multis audierim, mihi tamen semper mirum videtur. Reddi etiam aliquando potest enimverò.

V I.

ἔ γάρ αὐτῷ.

Quintò, ἔ γάρ αὐτῷ, id est, alioqui non: ut τ' γάρ αὐτῷ βοηθείας ἔτυχες, ἔ γάρ αὐτῷ τοσούτον πρὸς χάριν εἶπες, id est, ejus auxilio usus es; alioqui tamen persicere non potuisses. Lucianus in Timone, ἦ πᾶς φιλόσοφος ὄστιν, ἔ γάρ αὐτῷ ἔτως ἀσεβείας τοσούτοις λόγοις διεξήκει καθ' ἡμῶν: id est, utique Philosophus est, alioqui nunquam tam impiis adversum nos verbis uteretur. Demosthe-

mosthenes eodem modo usurpat, εδεν γαρ αν, pro Coro. εδεν γαρ ην αν ευδαιμονεσεν εν πρεσβυτε, alioqui nihil proditoris felicius.

VII.

Additur interdum ποτε, Plato Reipubl. 5. ε γαρ αν ποτε ετολμων τ προσον τε κ μητερα κειραν: nunquam enim alioqui nutricem matremque tondere, id est, diripere ausi essent.

VIII.

Ου γδ αν πε significant absit enim. Plato in Symposio, οπως αν φαίνονται καλλιστος τοις μη γνωσκεισιν ε γδ αν πε τοις γε ειδοσιν: ut videlicet iis, qui minus hominem norunt, optimus appareat: absit enim, ut iis qui norunt: supple, talis videatur.

IX.

Ουμενως, unicâ voce, accentu in antepetult. tribus præcipue modis usurpatur. Primo, pro, Atqui non. Demosth. pro Coron. εμενεν ην ειπειν ετέρω atqui alii tum nemini vacuus erat ad dicendum locus. verti etiam posset, & tamen non.

Secundo, pro non utique, non sane: ut εχ εταίρος ετός εστιν ο ημετερος; εμενεν αλλο. numquid socius iste noster est? profecto, non alius. Quo modo eleganter includitur parenthesi. S. Gregor. Nazian. de S. Basilio? Πάντα γδ τς ανδρες θαυμάζων (εμενεν οπίσον ειπειν δυνατόν.) Nam cum in omnibus virum hunc admiro, (quantum profecto dici non possit.)

X.

Tertio, sumitur, pro ε μέντοιγε, vel ε μάλω: id est, veruntamen non, neque tamen. Ita Pausanias de incendio, quod in Praxi-

te is officinam incubuerat ; Tūm enim servus casum hunc nuncians, addebat, ἔμειον πάντα γὰρ ἀφανισθῆναι, id est, neque tamen consumpta esse omnia.

X I.

Οὐ μὲν, neque verò, neque tamen. ἔ μὲν, ἔ δ' ἐ, vel μὲν ἀλλ' ἔ δ' ἐ, verum enimvero non, aut ne. at ἔ μὲν ἀλλὰ, vel ἔ μὲν ἀλλὰ καὶ, verum enimvero, affirmando ; in periodorum initiis. Exempla passim.

X I I.

Οὐχ ἥκιστα, non minimè, sæpe apud Atticos sumitur, ὑποκοριστικῶς, pro μάλιστα, maximè : quemadmodum, ἔχ ἥπρον, non minus, pro λίαν ἄγαν, id est, valdè.

X I I I.

Οὐχ ὅτι, ἔκ ὅπως, vel μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, μονον, μονον καὶ, sæpe significant non solum, vel non solum non : utrum verò, tali vel tali loco, ex antecedentibus & consequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, non modo, utrumque significat.

X I V.

Οὐχ ὁρᾷς ; verbatim, non vides ? ferè apud Oratores parenthesi includitur, & cum interrogatione conjunctum ironice usurpatur, pro οἶμαι, videlicet, nimirum. Demosthen. pro Coronâ, in Æschinem genus suum despicientem, ἀγαθὴ δ' ὅ, inquit, (ἔχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκῶς, ἢ εὐνὴς ὡς εὐαίης κατηγορεῖς : id est, Egregiâ scilicet vitæ fortunâ usus, meam ut humilem obscurâque traducis.

Ibid. Æschini, verbum quod sibi exciderat, irridenti, πάνυ γάρ, inquit, παρὰ τὸ το (ἔχ ὁρᾷς;) γέρονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πρὸς ματα, αἰ

εἰ ἴσῃ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τὸ ἐπὶ διελέχθαι
 ἐγώ. i. In hoc enim, videlicet, posita erant for-
 tiora Gracie, quod hanc, non illam vocem usur-
 parem. Galli hunc idiotismum egregiè re-
 præsentant: ne voyées vous pas? nisi quod
 verba illa parenthesi non includunt, sed ora-
 tionis initio collocant: v. c. ne voyez vous
 pas comme il tremble? de homine admodum
 securo, μάλα γὰρ, (ἐχ' ὄρα;) τὸ ἴδιον κα-
 τέχεται.

XV.

Οὐδὲ, per se solum, reddi sæpe debet, ne
 quidem: barbarus enim esset, qui deceret &
 μέν. Demosthen. pro Coronâ, εἶπαι ὅ, ἐδὲ
 γράψαι ὅ ἐμὲ, ταῦτα ποιεῖν ἠδέλωνται, i.
 ai isti, ne decreto quidem per me edito, hæc fa-
 cere voluerunt. Idem Olynth. i. οἱ μὴ χη-
 σάμενοι τοῖς χαλεκοῖς ὀρθῶς, ἐδ' εἰ σωθήσονται
 παρὰ τῇ Θεῶν χηρῶν, μνημονεύσει, id est,
 qui occasionibus bene usi non sunt: ii, ne si qui-
 dem à Diis bonum aliud acceperint, memine-
 runt.

Dicitur etiam μινδὲ. Demosthenes pro
 Coronâ. εἰ μὲν ἴτε με τοῖς ἑστέον, οἷόν ἐστι
 ἠτιᾶτο, μινδὲ φωνὴν ἀνάγκη, μινδ' εἰ
 πάντα τὰ κοινὰ ὑπὸ δημοκρατίας: ubi
 utrumque μινδὲ, nequidem, reddi debet; sic,
 me si talem esse nōstis, qualem iste criminabatur,
 ne vocem quidem meam audite: ne si qui tem,
 vel (ut etiam) in publicis omnibus negotiis sum-
 mā fuerim cum laude versatus.

XVI.

Μινδὲ, & ἐδὲ, sequentibus αὐτῷ, εἴ τι, vel
 ὅ, τιῶν ἡρώοιοτο, vel ἡρώονται, vel πῶν vel τι-
 mili, nonnihil orationem intricatam effi-
 ciunt; ac ferè construenda sunt, cum verbo
 aut

aut participio, voces illas consequente. Nazianz. 2. in Julian. ὥς ἐδ' αὖ ὁ, τίς αὖ γινώσκων, περὶ τῆς πόλεως ἐκείνης, ὡς ἐδ' αὖ ὁ, τίς αὖ γινώσκων, id est, ut pote qui urbem ab ejus potestate vindicaturus non esset, quicquid demum eveniret. Quæ oratio ita construenda est, ὥς ἐδ' αὖ περὶ τῆς πόλεως, &c. ὁ, τίς αὖ γινώσκων: non autem, quod ista omnia; ἐδ' αὖ ὁ, τίς αὖ γινώσκων, significant quicquid eveniret: alioqui sensus esset planè contrarius, & affirmaret, non negaret.

XVII.

ὡς ἐδ' αὖ. Οὐδὲ εἰς, μηδὲ εἰς, & μήτε εἰς, pro μηδὲ εἰς, & εἰς, sæpe apud Atticos usurpantur, tam in fine, quàm initio periodi: imo etiam inter utramque vocem inseritur aliquando αὖ, quod ad sequens verbum refertur. Demosthen. contra Leptin. ὡς ἐδ' αὖ εἰς ἐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δόσιν, ταῦτα ἀφέλοιτο πάλιν, id est, nemo quidem vestrum quicquam ulli unquam abstulerit, quod ei semel dederit. ubi etiam ταῦτα, videtur abundare.

XVIII.

ὡς ἐδ' αὖ. Οὐδ' ἐγγὺς & μηδ' ἐγγὺς: (quod secundum rarius est,) verbatim, neque propè; Galli feliciter, ny è peu pres, id est, multum abest. Demosthen. sæpissime, ut in Midiana, ἐχθ' ὃ ἐχ' ἔτω ταῦτα, ἐδ' ἐγγὺς: atqui hæc non ita se habent: multum abest.

Quo sensu creberrimum etiam est, πολλὰ γὰρ εἶ, & πολλὰ γὰρ καὶ εἶ: Gallicè, il s'en faut bien. Sed Plato cum interrogatione conjungit, ut legum 7. Βέλτερος ζημίαν τοῖς μὴ παύσας γὰρ ἀδικεῖν, ἢ πολλὰ γὰρ εἶ; Placet ne vobis, ut multatam adversus eos qui hoc

non fecerint discernamus, an longè secus videatur.

XIX.

Eodem significatu dicunt, εδὲ πολλῶν δέϊ: sed (quod à tironibus diligenter observandum) illud εδὲ cum superiore verbo potius construendum est, quàm cum πολλῶν δέϊ. Demosthen. de Falsâ Legat. ε γὰρ ταῦτα αὐτ' ἐκείνων γέρονεν, εδὲ, πολλῶν δέϊ: non enim hæc illorum vice contigerunt, multum abest. Quam orationem sic ordina, ε γὰρ εδὲ ταῦτα αὐτ' ἐκείνων γέρονεν, πολλῶν δέϊ: alioqui si construatur cum, πολλῶν δέϊ, vel εδὲ affirmabit, vel sensus erit planè contrarius. Exemplum illustrius est contra Leptin. φανήσεσθαι γὰρ εδὲ πολλῶν δέϊ, τὴν χρησιμὴν ἀξίον αἰχμῶν, id est, nec enim id cum futurâ ignominia compensari poterit: multum abest: ordo igitur est, εδὲ γὰρ φανήσεται, πολλῶν δέϊ, τὴν χρησιμὴν ἀξίον αἰχμῶν, vel πολλῶν δέϊ in finem rejiciendum est.

XX.

Dicunt præterea, εδὲ ὀλίγῃ δέϊ, sed tunc εδὲ construitur cum ὀλίγῃ δέϊ, non autem cum alio verbo. Demosthen. de Falsâ Legat. εδὲ γε ἴσον ὅτιν ἀδίκημα, εδὲ ὀλίγῃ δέϊ, nec par sanè flagitium id fuerit, neque parum abest, id est, multum abest, vel imò plurimum inter utrumque discriminis est.

CAPUT VIII.

De Conjunctione.

SECTIO I.

De Conjunctione ἀλλά.

REGULA I.

DE hac Conjunctione, ut communia mittam, notanda quæ sequuntur.

ἀλλά,
interro-
gat. &
respons.
serviens.

Primò, sæpius in oratione, Atticâ præsertim, repetitur, & interrogationi simul, ac responsioni servit, Demosthenes pro Coro. Τί γὰρ βελούχοι μετεπέμπεθ' αὐτοὺς; ἐπὶ τῷ εἰρήνῳ; ἀλλ' ὑπὸν ἔχον ἅπαν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ πλέμῳ; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβελύεσθε. Quo tandem consilio eos convocaretis? ad pacem ne? at jam omnes in pace erant, an ad bellum? at de pace deliberatis, ubi ex tribus ἀλλά, primum & ultimum respondent, secundum interrogat. Sic at apud Ciceron. Verrinâ. 3. At mores commodi; quis contumacior? at hac sine cuiuspiam malo: quis acerbior? Græcè, ἀλλά γε τρέπον ἐπεικῆς; ἀλλά τίς ἰχυρογναμονέστερος; ἀλλ' ἐν ἴστοις μηδὲν βλάψας; ἀλλά τίς ἀπνέστερος.

II.

Secundò, in iisdem responsionibus, aliquando significat, *Enimvero*, utique, planè prorsus: estque tunc concedentis potius, aut indulgentis, quàm refellentis. Xenophon. lib.

lib. 7. expedit. iē ipsum inducit, militibus, ut occali nem arripere, urgetibus, ita respondente: Αλλ' εὖτε λέγετε, ὅτι ποιήσω ταῦτα, &c. Eutimorid' recte loquitur, atque hac libenter fecero.

III.

Tertio idem est quod, at certe, vel scitem; quo tamen iensu particulas γὰρ ὅτι, vel ὅτι γὰρ, ἀλλά, vel γούν, sæpius adjunctas habet. Aristoteles, εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἁπλοῦς: id est, si minis hoc universi possint, ac certe per tribus. Galenus ad Glaucon. Εἰ μὴ δίδόντε περὶ ἡμέραν τὴν πρώτην, ἀλλὰ τὴν δευτέραν γὰρ πειρατέον ὁξυρεῖν τὴν ἰδέαν τῆς πυρετοῦ: id est, si minis primo die licebit, at secundo quidem conandum est, ut febris speciem cognoscas: ubi ἀλλά & γὰρ interjectā voce aliquā separantur. Ita quod Tullius pro Cluentio: ait non timuisse, si minis vim deorum, at illam ipsam potestem! Græcè reddi potest, ἐκ ἄρα φοβηθῆναι, εἰ μὴ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν γένετα!

IV.

Quarto, ἀλλά, sequente ἄρα, vel ἢ, vel μὴ, vel ἔκ, ἔχ' interrogat. Plato Legum 10. ἀλλ' ἄρα ποῖ προσφεςεῖς τὴν ἀρχόντων, ἢ πινεῖς τέτοις; utrum tandem similes (Dii) sicut principum quorundam, an potius Deorum, principes aliqui? Idem in Gorgiā, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἵκομεν; an verò (quod aiunt) post festum venimus? Xenophon. 4. Memorabilium, ἀλλὰ μὴ γεωμετρίας ἐπιθυμεῖς γινέσθαι ἀγαθός; an verò cupis bonus esse geometra? Sæpiissime tamen, ἀλλ' ἔχι citra interrogationem, verti debet, non autem. Demosthen. pro Coro.

Coro. εἰ τε τοῖ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδὶ διε-
λέχθω ἐγώ· si hoc verbum, non autem aliud
hoc protulerim. Barbarum enim esset, οὐ
δέ.

Aliquando etiam, ἀλλ' ἢ, Periodorum
initio, citra interrogationem, verti debet,
Enimvero, utique, plane, profecto. Ita Dio
Chrysostom. novo sane more, duodeci-
mam orationem exorsus est. Ἀλλ' ἢ, π
λεγόμενον, ὦ ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ' ὑμῖν, καὶ
παρ' ἑτέροις πλείοσι, πέπονθα τὸ τ' γλαυκός,
ἄτοπον καὶ παρὰ δόξαν πάθ' Θ: id est, Mibi
quidem, Auditores, cum apud vos, tum apud
alios plerisque, id ipsum usu venit, quod nocturna
contigisse scriunt, absurdum utique, ac prae-
ter expectationem

VI.

Ἀλλὰ γὰρ, & ἀλλὰ δὴ, saepe etiam in-
terrogant. Plato 2. de Republ. ἀλλὰ δὴ
Θεοὺς ἔτε λανθάνειν, ἔτε βιάσασθαι δυνά-
τεν; id est, an vero Deos, nec latere, nec cogere
quisquam potest? Saepius tamen non in-
terrogant, & significant at enim. nec aliter
Græcè dici potest, non autem, quàm, ἀλλὰ
μὴ, vel rarius, ἀλλ' ἔ.

VII.

Ἀλλὰ νῆ Δία. vel νῆ Δία ἀλλὰ ironice
pro at enimvero, scilicet, nimirum. Demost.
hen. in Lept. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ἐκείνο ἂν ἴσως
εἴποι πρὸς ταῦτα, at enim vero, id forte no-
bis objiciet.

VIII.

ἀλλὰ δὴ καὶ, imò etiam, vel usque adeò si-
gnificant. Libanius ἔτοι ἀδείαν ἔχον
καὶ, imò. ἀπέναι ὅπου ἀνβούλωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ
πρὸς πολεμίοις id est, liberam, quocumque
vellent

vellent abscondi potestatem habuere, atque adeò ad ipsos hostes.

I X.

Πλὴν ἀλλὰ, ferè significant tamen, veruntamen, ut etiam πλὴν καὶ. Lucian. πλὴν ἀλλὰ, τί ἂν πείθοιμι; veruntamen quid agerem? Quomodo interdum repellentis est, ac refellentis: interdum approbantis, & concedentis.

At verò πλὴν ἀλλ' ἢ, redditur, nisi, ut πλὴν εἰ, & πλὴν ἐάν Aristot. 1. Metaphys. οὐ γὰρ ἀνθρώπου ὑγιαίνει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ καὶ συμβεβηκός. id est, nec enim sanat Medicus, nisi per accidens.

X.

Ἀλλὰ τοι, & ἀλλὰ μὲν atqui, at certè, at verò. Exempla passim obvia: sed ἀλλὰ μὲν, in assumptionibus dialecticis usurpatur, quo modo atqui apud Latinos. unde est hoc Luciani argumentum: εἰ γὰρ εἰσι βωμοί, εἰσι καὶ Θεοί· ἀλλὰ μὲν εἰσι βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ Θεοί. si enim aræ sunt, sunt etiam Dii; atqui aræ sunt; ergò & Dii.

XI.

Ἀλλ' ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλὰ ἢ ὅτι, nisi quòd Synesius. Epist. ὃ ᾧ παρὰ πόδας ἐποιεῖτο κίνδυνον, οὐχ ἔτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἰστοῖς ἢ ναῦς ἐφέρετο, quod præsens periculum intentabat, aliud erat nihil, quam quòd passis velis navis ferebatur.

XII.

Ἀλλὰ, interdum adhortantis est; tuncque ferè coniungitur, cum ἄγε, vel ἄγε δέ. vel imperativo verbi εἶμι eo; nec quicquam per se significat. Dionysius Halicarnass. lib. 3. οἱ μὲν ἀντιπρὸς ἐπιόντες, οἱ δ' ἔτι καὶ

κατόπιν, ἀλλ' ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει
ἐπ' αὐτούς. id est, *Alii à fronte, alii à tergo*
ingruentes, ite porro, atque illos omnino con-
temnite. ubi ἄλλ' ἴτε, pro ἴτε δ'.

Eadem conjunctio, ita nonnunquam post
comparativum adverbium sequitur, ut su-
mi videatur pro ἢ, quàm. Thucyd. sæpe
ut lib. 2. τὸ πάρον ἐπιστημότατον (ἐλάμ-
βανον) ἐκ ἐν ᾧ κείνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν
ᾧ ἢ δόξα αὐτῶν αἰείμνης & καταλείπεται.
id est, *sepulchrum illustrissimum, (supple*
habuerunt) non illud potius, in quo jacent,
quàm in quo perpetua eorum gloria remanet.
Latini tamen potius dicerent, *tān quàm.*

Idem paulò post, & γὰρ οἱ κακοπρα-
γοῦντες δικαιοτέραν ἀφ' ἑδῆεν ἂν τῆς βίου,
ἀλλ' οἷς ἢ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ᾧ ἔπ
κινδυνεύεται. id est, *nec enim, qui duriorē*
fortunā utuntur justius vitam profundant, quàm
qui de adversā quadam mutatione, dum vivunt,
adhuc periclitantur. Felices ac fortunatos
intelligit, qui dum vivunt, in continuo ad-
versæ sortis periculo versantur.

SECTIO II.

*De Conjunctioe αὖ, spectatā in pri-
mo & secundo usu.*

REGULA I.

Conjunctio αὖ, (præter quàm quòd
sæpe sumitur pro *et* : & præter alium
vulgarem usum, quo ferè cum optativo &
subjunctivo coniungitur.) apud Græcos
Oratores maxime, usus habet tam elegantes,
quàm

quàm varios, quod etiam apud Poëtas, καὶ & καὶ, encliticæ repræsentant. Nos facilitatis causâ, illos omnes ad quatuor præcipuos revocamus. Primus est ἀόριστος, id est, indefinitus: secundus δυνάμει, quali potestativus: tertius πλεονάζων, id est, abundans: quartus ἐλλειπτικός, id est, de sciens.

Quatuor
usque con-
junctionis
αὐ.

I I.

Primus igitur indefinitus, omnium facillimus, maximèque contritus est, cum indefinitam loci, temporis, ac cæterorum id genus significationem habet: quomodo fere cum optativo, vel subjunctivo construitur: ut ὅ, τι αὐ λέγοις, πλέον ἢ μὲν αὐ, vel αὐτὸν quicquid dicis, amplius fiet nihil, id est, nihil propterea consequere.

αὐ cum
optat. sub-
junct.

I I I.

Secundus δυνάμει, amplissimè patet; itaque dicitur, quod fere sententia commodè, per verbum δύνασθαι declarari possit; licet etiam per verbum, οφείδων debere, id fieri queat.

I V.

Primum igitur, cum imperfecto indicati-
tivi seu præcedat, seu sequatur, affert signi-
ficationem præsentis, & imperfecti optativi:
ut εἰ ποτὶ ἐμὸν ἀδικούντα, ἢ αὐ τοῖς ἐμὸν,
si viderem injuriis afficientem, non paterer:
pro αὐ ὁρώ, αὐ περιόρω.

αὐ cum
imperf.
indic.

Sæpe etiam pro plusquam perfect, quia imperfectum pro aoristo poni solet. Demosthen. initio Philipp. i. ἢ συχίαν αὐ ἦγον, quievissim, vel quiescerem.

V.

Secundò, cum aoristo utroque indicati-
sumitur

sumitur pro aoristo, vel plusquam perfecto optativi: ut ἐκείνον ἂν ἔξεβαλον εἰ παρρησιόωπατο: ubi ἔξεβαλον, idem, quod ἐκβάλοιμι, id est, illum eiecissim, si clam se ingressisset. Demosthen. Philipp. 1. εἰ δ' ἐν ἂν, ὅν νυνὶ πεποίηκεν, ἔπραξεν, id est, nihil eorum quæ nunc fecit, prastitisset.

VI.

Tertiò, cum plusquam perfecto indicat. pro eod. plusquam perf. optativi. Demosthen. pro Coro. ὥς τ' εἰρήνης ἂν διαμαρτάνει, Ita pacem non obtinisset. Ibidem, ὅπ' ἔ' ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο ἔ' αὐτῶν id est, quia suarum etiam injuriarum, id est, nobis ab eo illatarum meminisset. Ibid. in voce passivâ, ἔξήρπαστο ἂν τοῖς τ' id est, Homo ejusmodi creptus fuisset; nempe, Judicium manibus.

VII.

Quartò, cum præterito, etiam medio; tametli rariùs. Demosthen. ibid. ἐπὶ δὲ ἡμεῖς αὐτοὶ, πάλαι ἂν ἀπολώλατε id est, Alioqui, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periissetis.

VIII.

Quintò, non tantùm cum imperfecto, vel aoristis indicativi, sed etiam cum optativo sæpius, quàm cum subjunctivo: vim habet supprimendi aliquid, sed tamen δυνάμει: ut τὸ τοῦ πρὸς ἀντιδίκω ἐκείνῳ ἂν συγχωρήσω, τὰ δ' ἔτερον, ἐκ αὐτοῦ, supple, συγχωρήσω, id est, hoc quidem adversario libens concesserim, alia verò non item.

IX.

Sextò Latini vim illam δυναμικὴν, ferè per

ἂν cum
futuris.

per
jun
ex
de
rit
ἡδ
ver

qua
obsc
debe
σε
ego

S
part
sens
Ese

henc
ῶ α
πε
vel
tu,
nam

dica
cum
pres
ποι
τύ
pres

O
futu
mod
indic
cum

per futurum optativi, vel per aoristum sub-
junctivi exprimunt : ut patet superiori
exemplo. Tullius pro Caelio, *Jam ista*
deseruerit, jam aetas omnia, jam dies mittig-
arit : ταῦτα μὲν ἂν ἦδη ἀρεῖν, πάντ' ἂν
ἦδη ἡλικία πῦρ καὶ χεῖρ' ἔχοντα καταπερύ-
ρειεν.

Aliquando per imperfectum, aut plus-
quam perfectum optativi : ut *ires tu verò,*
obsecrares, obtestarere, pro ire, obsecrare
deberes aut debuisses. ἀμέλει, σὺ μὲν ἂν περ-
σέχοιό τε, καὶ ἀντιβολοῖς, καὶ καταμαρτύ-
ρῃς.

X.

Septimò, cum interrogatione, ac ferè
particula γὰρ, & optativo, indignationis
sensum aliquem indicat, & contemptus.
Æschines in Ctesiph. σὺ γὰρ ἂν, (Demost-
henem appellat,) κώμῳ ἀποσῆπαις ; σὺ
γὰρ ἂν περὶ ἐλδοῖς, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ
πρὸς οἰκίαν, ὅπου κίνδυνος πάρεστι ; Tu, ut
vel unum virum ad defectionem impelleres ?
tu, ut adires, non dico urbem, sed domum u-
nam, ubi aliquid subesset periculi ? Quasi
dicat, nunquam id faceres. Sic apud Latinos
cum indignatione : tu, ut id feceris ? ut
præsente me verberaris ? σὺ γὰρ ἂν τέτο
ποιήσεις ; σὺ γὰρ ἂν καὶ παρόντων ἐμοῦ
τύψεις ; Gallicè, que tu l'ayes battu en ma
présence ?

XI.

Octavò, vim illam συνηπικὴν, & cum
futuri significatione conjunctam habet, non
modò cum optativo, sed etiam cum futuro
indicativi, & aliorum modorum : itémque
cum præsenti, præterito, & utroque aor-
isto

risto infinitivi, & participiorum.

Ac primò cum futuro indicativi. Isocrat. in Arcopagitico, οὐκ ἔστιν ὅπως, οὐκ ἂν γένοιτο πάντα κακὰ πεισόμεθα: id est, fieri non potest, quin omnia ferè malorum genera patiamur.

XII.

Cum
futuro
infinit.

Cum futuro infinitivi. Idem in Busr. ἐνόμισεν τὸν μὲν τῶν ὀλιγοθεωρίας, τυχόντων καὶ τῶν ἐμὲ ζώντων καταφρονήσιν existimavit, qui hæc nihili facerent, eos majora quoque contempturos.

XIII.

Cum
futuro
particip.

Cum futuro participiorum rariùs, aliquando tamen: ut αὐτῶν δὲ, ἃς μάλιστα φιλοφρονητικῶς ἂν διεξιωσόμην, ἀπήντησεν, obviam ei profectus est, quasi eum peramanter excepturus.

Cum præsentis infinitivi sæpissimè. Xenoph. παιδείας. 1. δοκεῖ μοι ἄθλα περιπατεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν ἐνασκέσθαι ἔχοντα, ὥς ἐπὶ τότε δέοιτο ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι: id est, mihi quidem videtur, si præmia proponet, effecturus maxime, ut in singulis optimè exercitati sint, eosque ubi opus erit, maxime promptos & expeditos habeat. ubi ποιεῖν pro ποιήσιν, & ἔχειν pro ἔξεν. Demosth. initio Philipp. 1. ἡρώμαι καὶ πρώτῳ ἀνασᾶς, εὐκότως ἂν συζητήσωμεν τὸ γράφειν: existimo, ut primus cum ad dicendum surrexerim, me tamen veniam jure consequuturum. ubi ἂν τὸ γράφειν, pro τεύξασθαι.

XV.

Cum Aor.
infinit.

Cum Aoristis infinitivi. Xenoph. Ἑλληνικῶν 6. νομίσας ἔκ ἂν ἔπ' συμμίσγει αὐτῶν.

τοῦ μιαιφόνου, pro συμμίζων ratus merce-
narios sese cum eo deinceps minime coniunctu-
ros. Item Παιδείας 8. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἡδὴ
ἐπιμαί, ὡς μὴδὲν αὖ ἐν κακὸν παθεῖν, pro
πίπτει. Nam in tuto collocatus ero sic ut ma-
li a me pati nihil possim: quo loco maxima
vis δυναμικῇ exprimitur.

XVI.

Cum participio praesentis. Idem Ἑλλωσι- Cuius par-
κῶν 7. ἐπὶ ἔργῳ ἔκ αὖ δύναμις τὸ πόλεως ticip. pra-
καίειν, pro δυνατοῦ καίει, ubi se verbis do- sent.
minum esse non posse cognovit. Demosth. pro
Coro. τῶν τίτε Ἀθηναίων, πολλὰ αὖ ἐχόν-
των μνησικακήσαι καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις
cum Athenienses eo tempore, acceptarium à Co-
rinthiis ac Thebanis injuriam memoriā com-
moueri potuissent.

XVII.

Cum Aorist. 1. participij. Idem Πα- Cum Ao-
δείας 1. ὡς ἐδέναι αὖ λήσαντα τὰ τῆ μερίσσει rist 1.
δις σημαῖα, id est, quasi neminem summi Nu- particip.
minis signa latere possent pro λήσαντα.

XVIII.

Cum 2. Aoristo participiorum. Idem Cum 2.
Ἑλλωσικῶν. 6. ἐλογίζοντο ὃ καὶ τέτο, ὡς καὶ Aorist.
συνελδοῦσαν αὖ ταχέως τὴ Λακεδαιμονίων particip.
δύναμιν: id est, secum etiam ita ratiocina-
bantur, brevi simul coituras Lacemoniorum
vires: ubi συνελδοῦσαν, pro συνελδυσόμε-
νῳ. Demosthen. pro Coro. inter αὖ & par-
ticip. verbum insevit, Θηβαίοις δ' ὁ, πᾶν
ἐνέφραδῆναι παδοῦσιν. Quicquid verò The-
bani paterentur, id iucundum vobis futurum
esset.

SECTIO.

SECTIO III.

De tertio & quarto usu ejusdem
Conjunctionis.

REGULA I.

Tertius usus, qui *παραπληρωματικὸς* dicitur, is est, cum particulâ istâ *παρ-
αν* *ἀβυη-* *ἐλκει*, abundat. Aristoteles *Ethic.* 10. *μέ-*
-δαι. *λιστα* *ἂν* *τὸ* *δύνασθαι* *δόξεν* *ἂν* *ἐν* *τῶν*
εἰρημένων, νομοθετικὸς *γὰρ* *οὖν* *ἔστι* : id est,
ex superioribus, id maxime posse videatur, qui
condendarum legum peritus fuerit. ubi prius
ἂν abundat, nisi dicamus *ἂν* *δύνασθαι*, sumi
pro *δυνήσεσθαι*.

Aristophanes in *Vesp.* *ἐγὼ* *γὰρ*, *οὐδ'* *ἂν*
ἐρνίστων *γάλα*, *ἀντὶ* *τῆ* *βίης* *λάβοιμι* *ἂν*, *ἔ*
μὲν *νοῦ* *ἀποστρεφείς*. id est, ego quippe nec hic qui-
dam acrium huic vitæ prætulerim, quam tu mihi
nunc eripis.

Plato 4. *Legum*, *τοῦτο* *γὰρ* *ἔχουσι*, (*sup-*
ple πόλις) *πολλὴν* *ἑξαγωγὴν* *ἂν* *παρ-*
εχόμεν, *νομίσματα* *ἄργυροῦ* *ἢ* *χρυσοῦ*
πόλιν *ἀντετίμωπλάτο* *ἂν* : id est, hoc enim si
haberet, ut rerum inde multarum exportatio
fieret, ita magnâ vicissim auri argenti que
copiâ repletur. ubi *ἂν*, cum *παρεχόμεν*
iunctum, manifestè redundat, vel significat
παρέχειν *δωρησομέν*.

Demosthen. initio 1. *Philipp.* cum ac-
risto particip. vocem hanc ita conjunxit,
ἐπιχρῶν *ἰῶν*, *ἕως* *οἱ* *πλείστοι* *τῶν* *εἰσδόντων*
γνώμῳ *ἐπετήναντο*. ubi *ἐπιχρῶν* *ἂν*, pro
ἐπιχρῶν tantum : id est, ubi expectāssent,
do 100

donec eorum qui solent, plurimi sententiam dixissent; nisi trajectio sit, pro εὖς αὐ.

II.

Quartus ac postremus usus, ἐλλειπτικός, αὐ deficit. id est, *deficiens*, bifariam dividi potest. Primum enim, conjunctio illa præsens, vim habet subintelligendi aliquid, quod orationi desit, adhibitâ ferè verbi ejus repetitione, in quo vis significationis præcipua est. Synesius ad fratrem, de incerto quodam cædis authore. *Τὸς τίς ἐστίν, ὥς εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ' ἐποίησεν αὐ.* ejusmodi ille est, ut facinus etiamsi non admisit, admitteret tamen potuerit; vel datâ occasione, admissurus etiam fuerit. ubi & verbum *ποιεῖν* repetitur & αὐ, præter vim *δυνητικὴν*, simul aliquid aliud involvit, v. c. *νῦν καὶ αὐ τὸ χη*, si res ita ferret, aut aliud simile.

III.

Ejusdem ἐλλειπτικός, clarius etiam exemplum hoc est, quod apud eundem Synesium ibidem extat, *τοὺς ὅ καὶ μὴ πλάστας*, (delatores intelligit; & supplendum ex præcedentibus, *οἷμαι δεῖν ἀποτροπάζεσθαι*,) ὅτι σπέντασαν αὐ. Hos verò, (supple, delatores execrandos puto) quòd rem, ut minus fortè confinxerint, coningere tamen parati per sese fuerint: nempe, εἰ περ αὐ κτερόν πελάγειον, si qua sese daret occasio.

IV.

Alter modus, quo illa conjunctio ἐλλειπτικός usurpatur, est, cum ipsamet desideratur, ac subintelligitur: tunc eodem modo loca illa explicari debent, per optativum; ac si exp. essa esset illa conjunctio. Ita, cum alicui loco, vel imperfecti, vel aoristi, vel

perfecti significatio minùs conveniet, statim conjiciendum erit, particulam *αὐ* subintelligi: similiterque præsens, vel Aorist. & perfectum, vel infinitivi, vel participiorum, per futurum explicandum esse. Pauca ex Demosthene & Xenophonte subjiciemus exempla.

V.

De Imperfecto, clarum illud est, Olynth.

1. ῥᾶρον, καὶ πολὺ ταπεινότερον ἢ ἐχθόμενα πρὸς φιλίππῳ, id est, faciliore nunc, multoque modestiore Philippo uteremur. pro ἐχθόμενα αὐ.

VI.

Item de infinitivo præsentis temporis. Ibidem, βεβαίαν εἰκὸς ἔχειν αὐτὸς, ὡς ὃν φοβῶνται καὶ πεπνυμένας, ἔχειν, pro κρίσειν, vel ἔχειν αὐ: loquitur enim ibide constantiâ in futurum: id est, constantes ab iis, propter illa quæ metuumt, quæque passi jam sunt, inimicitias gestum iri.

Jam de Aoristo ejusdem infinitivi. Ibid. σκοπεῖτε, εἰς τὸ ποτε ἐλπίς ταῦτα τελεσθῆσαι, pro τελεσθῆσαιν videre, quem ista finem habitura speretis. Idem pro Coronâ. cum Aoristo primo medio, sequente futuro activo: ῥᾶρον ἡλπίζε, τὰ μὲν ὡς ἀγαμέμνων, τὰ δὲ πείσειν id est, sperabat se facilius partem in fraudem inducere, parum etiam persuadere posse.

VII.

αὐ cum
particip.
deficit.

Denique de participio, in quo tamen id rariùs accidit: Xenophon. Παιδείας 6. ἄλλας δὲ μαθόντας, ὡς ἀμεινον μαχημένας ὡς σφῶν, ἢ αὐτοί. id est, alios mercede conducunt, quasi meliùs suâ causâ pugnatūri sint,

A
signi
ferti
quam
tas
tale q
F
signi

sint, quam ipsimet: ubi μαχομένους, pro μαχομένους αἰ, vel μαχεσθόμενους. Et lib. 7. in Aorist. participiorum, ὥς ἔτα μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀντιπαύσει τοὺς ἐναντίους, id est, quasi hoc pacto adversarios magis impetratio res invasurus: ubi ἐπιπεσὼν, pro ἐπιπεσὼν αἰ, vel ἐπιπεσεῖν μέλλων; cum de futura expeditione loquatur.

VIII.

Idem usus ferè perpetuus est, præcedente conjunctione εἰ, cum imperfecto vel aoristo. Tunc enim vix unquam conjunctio αἰ exprimitur; semper tamen, meo quidem judicio, subauditur. Exemplis nihil frequentius. Ego sectione sextâ pauca subiciam, hic tantum monuisse contentus.

SECTIO IV.

De Conjunctionibus αἰ, & γέ.

REGULA I.

A Pa, acutâ penultimâ, (nam αἰ, circumflexum, adverbium est quod, *utrum* significat:) Prius, initio periodi, ac præsertim cum particulâ ἔν, sonat *itaque*, vel *quoniam*. Plato 5. de Republ. ἀρ' ἔν ἐν τῷδε τὸ τοῖνδε γίγνεται: *quoniam ex hoc, tale quid sequitur.*

II.

Frequentissimè voci alteri subjungitur significatque idem quod αἰ, vel ἵσως, id est

ἀρα, for- fortè, vel tamen, vel quodammodo. ut εἰ τις
 τὲ, tamen. ἀρα τὸ βραβεῖον ἀξίον ἐν τοσούτοις ἥνοιτο,
 id est, si quis fortè, vel tamen, in tantâ mul-
 titudine præmio dignus reperitur.

III.

ἀρα, Non minùs saepe significat utique, nimi-
 ritque. rum, videlicet, obsecro, quaeso: adeoque orna-
 tui magis, quam novæ significationi servit.
 Appianus ἡδὲξεν ἀρα, εἰ μὴ τὰ ὁμοία ἡ-
 ναίως ἐνέσκει id est, malè nimirum audisset,
 ni similia constanter pertulisset: hîc enim ἡ-
 δὲξεν posuit pro ἡδὲξεν αὖ. Sic ἐννέ-
 σον ἀρα, cogita obsecro: νῦν ἀρα, προσεχε,
 attende, quaeso.

IV.

ἀρα vi- Quo etiam modo, non rarò sumitur iro-
 delict nicè, ut & γὰρ Δία, & ἔχ' ὁφείας; verbi cau-
 ironicè. sa, ἔχει ἄρ' αὖθροπ' αἰὲ χαμαὶ ῥέπων,
 ἢ πάλιν ἐλεῖν αὐτοβοεῖ: poterit videlicet ho-
 mo semper humi repens, civitatem primo impe-
 tu capere.

V.

ἀρα saltem Particula γὰρ, sola cùm est, fere significat
 saltem, aut eam tacitè significationem invol-
 vit: ut τὸ τέ σοι ἰάσομαι, τὸ μὲν γὰρ μέεσς,
 id est, huic malò medebor tuo, quantum saltem
 contendere poterò. Atque hic usus frequen-
 tissimus est.

VI.

ἔγωγε. Eadem cum pronominiбус, ἐγὼ σὺ, αὐ-
 equidem. τὸς, significat quidem: ut ἐγώ γε, equidem:
 ubi notandum in ἐγώ γε, & ἐμοί γε, accen-
 tum in antepenultimam retrahi, cùm in
 ἐμὺ γε, ἐμέ γε, & aliis casibus id non fiat.

VII.

VII.

Platone potissimum, solius ornatūs causā sapissime usurpatur: ut πάνυ γε, id est, admodum: sic εὖ γε ἢ εὐρυίας, maxīe egregie indolis.

VIII.

Præcedente κί, & interjectā ut plurimum γε imō. aliā quadam vice, significat imō. Plato in Protagorā, εἰς ἐρίων τῶτον, εἰ τὰς ἀνδρείας λέγουσι διαφ' αἰέας. ὅ θ', κί ἴτας γε ἐξη id est, quarebam ex eo, num viros fortes audaces esse diceret: Ille autem, imo temerarios, inquit.

IX.

Τε δὴ, ut plurimum quoque significant γε δὴ, saltem. Demosthenes in Meisiana, μέγιστον saltem: παρέχεν ἐμπόν, ὡν γε δὴ μέγιστον κρείττους ἡρώων, id est, moderatum ac tolerabilem sese præbuisse, saltem toto illo iudicii tempore: hic enim παρέχε, pro παρέχεν αἰ.

X.

Τέτοι, γέταιπα, γέων, & γέων, idem quoque significant; nisi quod saepius reddi possunt, certē quidem, vel quidem certē. Exempla passim obvia.

Nec rarò γε, γε ἔν, & γέων, redduntur, non, vel enim: qua significatione interdum etiam apud Latinos saltem, quidem & certē quidem usurpantur: Et apud Gallos, au moins. Plato in Phæd. ταυτοὶ γούν τ' λόγον διανοίας μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν id est, nam hac quidem in disputatione, mirum quantum præter expectationem meam versatus es. Ubi etiam notandum, illas ὑποκεισινὸς usurpari: nec enim in vehementi asseveratione, αὐτὶ τὲ γὰρ rectē ponentur.

XI.

γέτοι,
γε μὴν.
sanè at-
qui.

Præterea γέτοι, & γε μὴν, aliquando significant enimvero, sanè, atqui. Plato I. c. gum 10. ἐπὶ αὐτοῖς γε μὴν αὐτοῖς, σχεδὺν μετὰ τὸς ἐκείθεν, τίποτε καὶ τοῦ γένους δια- νοήματα. præcesserat autem, εἰκὸς γέτοι πα- σοφὲς ἀνδρες ὁρῶντες λέγειν : quem locum ita Ficinus vertit ; *Certe non absurdum est, viros sapientes probè dixisse : quare sequamur ipsos inquiramusque, qui inquam intellexerint.* Ego sic verterem : *probabile sanè fuerit, cru- ciatos homines rectè loquutos esse : nos autem eorum vestigiis insistentes, quid ii porro senserint, qui eorum ex disciplinâ profecti sunt, vi- deamus.* nam per τὸς ἐκείθεν, illorum aut discipulos, aut sectatores intelligit.

XII.

γε μὴν,
præterea.

Τε μὴν, significat etiam præterea, vel quintiam. Xenophon in Agésilao, ἐλπί- δων γε μὴν πάντας ἐνέπλησε, *quoniam etiam bonâ spe omnes implevit.*

SECTIO V.

De Conjunctione γδ, & δὴ.

REGULA I.

γδ δὴ,
enim.

PRÆTER ea quæ in superioribus aspersi- mus ; quæ sequuntur de particulâ γδ, notanda sunt.

Primò, in significatione vulgari, sæpe adjunctam habet particulam δὴ superfluum. Plato in Apologîâ, ἐγὼ γδ δὴ ἔτε μὲν,

ἔτε σὺν ἑνὶ σὺν ἑαυτοῖς: ego enim mihi nullius planè rei conficius sum.

I I.

Secundò, ironice sumitur: ut σὺ γὰρ ἀπὸ γὰρ τῆς ἰστων ὁρμήσας, ἅπασαν μέλλεις καταλα-
λεῖν τὴν γῆν id est, tu scilicet his viribus & initis, universam occupabis regionem.

I I I.

Tertiò, interrogationi servit, ut apud Latinos particulae nam & enim: ut quisnam hoc fecit? τίς γὰρ αὖ τῆτο ποιήσει; Quo in genere notanda præcipuè est hæc particula, cum indignationem adjunctam habet: Aristophanes in Plut. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τοι μᾶν ὕμῳ, ὥς εἰ πᾶντ' ἐς ἀγαθὸν ἔμιν διδὲ τὴν πῆλιν; id est, Itane verò, audeatis etiam negare bonorum vobis omnium causam esse pauperitatem? Ita sæpe Tullius particulam enim usurpat: ut Philip. 8. semel enim pacem defensi? ἅπαξ γὰρ ὑπὸ τῇ εἰρήνῃς ἔπαυσα ἐγώ;

I V.

Οὐ γὰρ, sæpe vehementer interrogat: ὅ γὰρ, Chrysostom. in cap. 15. Epistolæ 1. ad Corinthios; ὅ γὰρ ἐκκοπῆναι τὴν γλῶτταν ἐκείνου ἔδει; ὅ γὰρ σβεσθῆναι τὴν καρδίαν τῶν τῶν τεκῶσαν; id est quin enim? an non linguam istam excindi oportuit? non cor istud extinguere, quod talia pareret? Contra γὰρ, γὰρ, α- interdum παρῆλκον, responsioni & approbationi servit. Plato sæpe ἔστ' γὰρ ἔτω. Ita est.

V.

Δὲ, in solutâ oratione nunquam præponitur initiis periodorum, aut membrorum: in versu, modò sequitur, modò præmit-

miratur : & tunc utrobique significat *profusus, inique, sanè, enim verò, planè, certè* : Exempla passim apud Homerum.

VI.

καὶ δὴ,
affirmat.

Secundò, (præter communem illam & contritam acceptionem, quâ significat *igitur* ; in quâ dicunt etiam δὴτα, quod tamen sæpius significat *videlicet*.) Eleganter postponitur particulæ καὶ, asseverandi gratiâ : ut καὶ δὴ βαλεῖ μὲν αὖ id est, *equidem omnino vellem*. Quomodo non rarò duplici καὶ includitur : ut καὶ δὴ καὶ ἀνόσιον τέτυγε id est, *& impium sanè id fuerit* : ubi alterum, καὶ παρῆλκεν videtur.

VII.

Interdum aliquid inter καὶ & δὴ, majoris elegantie causâ, inferitur : ut τέτο ἀρετὰν ἐλάττωσεν ὡρέπει, καὶ τῆς δικαίου δὴ id est, *hoc profectò liberalem hominem docet, & verò etiam justum*.

Eodem pertinent ista, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, sine ullo verbo, id est, *quodque maximum est*. Sic καὶ τὸ δὴ μεγάλαισιν, quodque potissimum, vel maximum operæ pretium est ; vel, quodque maximè urget : & similia, in quibus præpositivus τὸ, sumitur pro subjunctivo ὃ.

VIII.

δὴτα,
δὴπεθεν,
nimirum.

Δὴ, præfixum particulæ τα, vel ταθεν, significat *videlicet, nimirum, opinor*, idque tam seriò, quàm jecò. Seriò, ut μέμνηθε γὰρ δὴτα, *meministis enim, opinor*. Iecò autem, σὺ δὴτα τηλίκῃ αὖν, καὶ τῷ ἀνδρειοτάτων αὖν περὶ λόιο id est, *tu videlicet hac atate, fortissimos etiam superare poteris*.

I X.

Interdum vel incitando, vel concedendo, sumitur, pro *sis*, *verò*, *porro*. Incitando quidem: ut *εἰς δὴ*, *ἴθι δὴ* id est, *age sis*, *age verò*. Sic *δὲ οὕτως δὴ* id est, *huc age*. Concedendo autem, ut *εἰεν δὴ πάντα*, *sint ista verò*.

X.

Post adverbium *ἐνταῦθα* videtur commendè reddi, *enimverò*: ut *ἐνταῦθα δὴ ἔτθ' δεινόν τι παθών* id est, *tum*, vel, *hic enimverò graviter commotus*.

X I.

Sæpissime præfigitur particulæ *ποτέ*; *τί δὴ ποτε* tuncque aut *παρέλκει*, aut ejus significatio *τε*; quid cum vocis illius significatione coniungitur: *tandem*. Reddi enim debet, *tandem*, vel *demum*: ut *τί δὴ ποτέ σε ἔτρωσεν παρ' ἑξίνε*; quid tandem usque adeo te commovet?

X II.

Οὕτω δὴ, non rarò verti potest, atque ita: *ἔττω δὴ* ut *ἔττω δὴ, πάντα διεργασμένθ', ὥχεται* atque ita. *χαίρων*: Atque ita confectis omnibus, exultans abiit.

X III.

Ironice quoque per sese ponitur: ut *ὕμεις δὴ ἰρωνίᾳ, φιλομαθεῖς δὴ τινες ὄντες, ἀστυνοί cum*. *ἀντὶ παιδείας ἕνεκα πάνθ' ὑπομένετε* id est, *vos nempe doctrinæ tam studiosi, ejus causâ nihil non feratis*.

X IV.

Aliquando uni tantum elegantix servit: *δὴ ἀβντὶκα δὴ μάλα*, id est, *subitò admodum, dat.* vel *continuo*. quâ in acceptione, non rarò, vel sequitur particulam *ἥ*, ut *ἐάν ἥ δὴ, quod si*: vel cum particulis similitudinem aut

accessionem indicantibus conjungitur, ut καὶ ὁ δὴ, ὥσπερ δὴ: sic καὶ ὁ δὴ πρὸς τὴν id est, *quemadmodum etiam ante factum idem est*, ubi fungitur vice particulæ ἐν, de quâ postea. Imo & cum eâ quoque conjungitur, ut καὶ ὁ δὴ, eodem sensu.

XV.

Sed notandum hic primò, non initio periodi hoc loquendi genus usurpari: Enarraret enim, qui orationem inchoans hac similitudine, *quemadmodum ferociter quidam leo*; sic eam Græcè redderet, ὥσπερ δὴ vel δὴ ἐν λέων τις ἄρειος: sola enim particula ὥσπερ, aut similis adhibenda tum est.

Notandum secundò, cum mediis in periodis usurpatur, indicari, placere admodum ac probari comparisonem illam, vel accessionem; idcircoque latere significationem adverbii *etiam*, vel *utique*, aut alterius similis.

SECTIO VI.

Dei Conjunctionibus εἰ, ὡς, αὖ, ἐὰν, & adjacentibus particulis.

REGULA I.

EI, & ἢ, quemadmodum, αὖ, & ἐὰν, per se solæ promiscuè usurpantur, in vulgari acceptione, quâ significatur Latini *si*. Latius tamen patet usus conjunctionis εἰ, quàm cæterarum, ut constabit ex sequentibus: ubi tum de cæteris quoque monebimus, cum idiotismus aliquis æqualiter illis omnibus conveniet.

II.

II.

Ei per se solum, aliquando sumitur pro *ei* ei utinam.
id est, utinam; apud Poetas quidem sæpius,
 rarius apud Oratores, Homerus *Odyss.* γ.

Ei γὰρ ἐμοὶ τοσόνδε θεοὶ δύναμιν δῶ-
 δέον, *utinam tantum mihi facultatis & vi-*
rium Dii concederent. Xenoph. *παυσ.* 6. εἰ
 γὰρ ᾔσαστο, ἔφη ὁ Λεγάσας, ὅ, τι ἐγὼ σοι
 ἐν καιρῷ αὖν ᾔνοίμην αὖ. χεῖρσιν &c. *id est,*
utinam verò, inquit Araspas, existat aliquid;
in quo tibi rursus usui esse possim. Ita fortè
 sumendum illud Virgil. *Æneid.* 6.

Si nunc se nobis ille aureus arbore ramis,

Ostendat uenire in tanto.

Sæpius jungitur cum ὅτελον, ἔτι, *id est,*
utinam verò, inquit: quibus in locis parti-
 cula γὰρ, aut omnino vacat, aut reddi de-
 bet, verò: ut ὅ sæpe significat enim.

III.

Ei, aliquando sumitur pro ὅτι, quòd; ac
 ferè post aliquod verbum affectum aliquem quòd.
 animi significans, ut sunt θαυμάζω, *miror*;
 χαίρω, *gaudeo*, ἀχθομαι, *doleo*, δακρύω,
lugeo, κλαίω, *fleo*, & simil. Demosthen.
 de Falsâ Legat. καὶ τὸς Ἀρκάδας μὲν ἀπίσ-
 γειλεν, ὡς ἔχαιρον, εἰ περσέχει τοὺς
 περσέμασιν, ἢ δὴ ἢ τῷ Ἀθλωαίων πόλιν *id*
est, Arcadas etiam eò vobis letari nuntiavit;
quòd jam Atheniensium civitas rem satageret.
 Synes. ἐκλαίον, ἐκ εἰ τεθνηξοίμην, *flebam*
non quòd paulò pòst moriturus essem.

Isocrat. θαυμάζω τῷ ἐν τῶν πόλεσι συν-
 εδόντων, εἰ περσέκην αὐτοῖς ἡγούνται μέ-
 γα φερονταί *id est, miror equidem civita-*
rum principes, quòd efferri suum esse pre-
sent. Oenomanus apud Eusebium Πραπα-
 ρα.

rat. 6. ἐμοὶ δὲ θαυμάζον ἔπιπιν, εἰ τοιαῦτα λέγων, ἔκ ἡδυνέτο τῆς ματαιολογίας τῆς ἑαυτοῦ. Mihi verò planè mirari subit, ipsum dum ista diceret, quàm inania, quàmque frivola diceret, non sensisse.

I V.

utriusq.

Aliquando idem est, quod πότερον, utrum, an num, dubitando potius, quàm interrogando. Plutar. Lycurgo, εἰ καλῶς καὶ οἱ νόμοι τυγχάνουσι, ἠρώτησε. id est, rogavit, num tunc constituta leges essent. Quod etiam, raro licet, aliquando tamen Latini auctores imitantur. Hic verò notandum est, hac in acceptione, non raro, εἰ μὲν, & εἰ δὲ μὴ, inter sese opponi. Xenoph. παιδί' 8. εἰ μὲν ἐν ἐγῶ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, εἰ δὲ μὴ, καὶ ὅτι δὲ περὶ γενημένων μανθάνετε. id est, utrum ego vos satis doceam, nec ne, ex senioribus etiam intelligite.

V.

Eadem conjunctio proprium id habet, ut per se sola imperfecto & aoristis, aliquando etiam, licet multo rariùs cum perfecto conjungatur sine conjunctione αὐτῶν. Quibus tamen in locis idem sensus est, ac si vel adhiberetur αὐτῶν, vel optandi modus usurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demosthen. Philipp. 1. quam sic orditur, εἰ μὲν περὶ κοινῆς τινὸς πράξεως, τίδετο λέγειν, verbatim, si de communi quodam negotio propositam esset dicere: vel, si novum argumenti genus ad dicendum, esset propositum.

Item Olynth. 1. εἰ γὰρ τινὲς αὐτῶν παρὲς ἡμεῖς, καὶ ὑπερὶ ἡμῶν αὐτῶν πράξεων, si enim eandem in nostrâ ipsorum causâ

alacri-

alacritatem ostendissimus, ubi imperfectum pro aoristo positum est.

Item Olynth. 2. σφόδρα αὖν ἠγάμην φοβερὸν εἶναι τὸ Φίλιππον, εἰ τὰ δόγματα πρὸς τὸν αὐτὸν ἠυξημένον, id est, Philipppum equidem valde metuendum putavim, si cum justis actionibus crevisse cerne-

Similiter de Aoristo judicandum. Idem Olynth. 1. εἰ μὲν γὰρ ὑφ' ἡμῶν παρόντες, ἀνείλοντο τὸ πῦλον, pro ἀνέλοιοντο αὖν id est, si enim à nobis persuasi, bellum hoc suscepissent. Ibid. εἰ πότε τέτων ἐνὶ τῷ πρῶτῳ περὶ δύμῳς ἐβουλόμην αὐτοῖς, si tunc uni eorum, cui primum libuisset, alacriter ostendissimus, pro ἐβουλόμην αὖν.

VI.

Εἰ καὶ, verbatim, si & si, significat & si; quod etiam dicunt, καὶ εἰ: sed ferè interposito γάρ, nam. καὶ γάρ εἰ significat cisi enim. Εἰ ἄρα, εἰγε, εἰπερ, εἰ δὴ, εἰ περ: vel ἢν, & εἰ cum iisdem particulis, sumuntur pro si modo, vel si quidem, vel si fortè: quæ postrema significatio, sæpius cadit in εἰπου, ἢνπερ, εἰαίπερ: vel sicubi. Quarum acceptio-

VII.

Εἰ ὅ, & εἰάν ὅ, aliquando significant quòd si, nunquam enim dicitur, ὅτι εἰ. Quà in acceptione, vel plena est oratio, ut εἰ ὅ καὶ εἰ ὅ, quòd si. τὸ τοῦ λίαν σοὶ δόξεν, id est, quod si hoc etiam nimium tibi videatur: vel aliquid ad justum integrumque sensum desiderat. Demosthen. in Midiam, θάρρει, φήσεε τις αὖ, & γὰρ ἐπ' αὐτὸν ὑβριώδησιν. εἰάν ὅ, τότε δεξιῶς, ἢν ἀφέντες; id est, Bono es animo: dicat.

dicat aliquis: nec enim ullam amplius injuri-
am accipies: quod si, vel potius quid si; (sup-
ple ἐπὶ ὕβριδι ποιεῖν, novam aliquam injuri-
am accipiam:) num vos ei tum demum suc-
censebitis, quem nunc impunè dimiscritis?

VIII.

εἰ μὴ ni-
si.

Εἰ μὴ, vulgò quidem, significant nisi:
aliquando tamen apud Atticos, qui vo-
cum & sententiarum traiectione gau-
dent; voces illæ simul conjunctæ, signi-
ficationem istam amittunt, quod ad sen-
tentix totius explicationem, verbum ali-
quod inter eas interjici debeat. Tunc au-
tem reddi possunt, si non jam. Thucydid.
lib. 1. καὶ συγγνώμῃ, εἰ μὴ κακίας,
δόξης δὲ μάλλον, ἀμαρτία τῇ πρὸς τὸν
ἀπερρώσυνον, ἐναντία τοῦ μωροῦ. id est,
et venia quidem, (supple dari nobis pos-
sit,) si non jam improbitate quadam, sed potius
cum gloria superioris negligentia peccato con-
traria moliamur. Hic enim τοῦ μωροῦ in-
ferri debet inter εἰ & μὴ, ut sensus clarior ha-
beat.

IX.

εἰ δὲ μὴ,
sin minus.

Εἰ δὲ μὴ, & aliquando εἰ δὲ commu-
niter verti debet, sin minus: ut, ἀλλ' ὅπως
ἐς τὸ πῶν μετεώτερον ἂν φαίνοιο, εἰ δὲ μὴ,
πικρῶς ἂν σοι προσφύροιο. id est, sed vide-
ris, ut majorem in posterum modestiam
probes; sin minus, acerbè tecum acturus ille
est.

εἰ δὲ μὴ,
descendi-
t.

Aliquando tamen illæ voces magis ἐλ-
λειπτικῶς usurpantur. Demosthen. de Fal-
sâ Legat. ὁ ὡς ἐρ' ὑμῶν ῥά-λας μὴ ἀγῆσθαι
τὸν πόλεμον πρὸς τὸν Φίλιππον ὄπλα: εἰ δὲ
μὴ, θανάτῳ ζημιῶσθαι, ἀπὸ λῶλε, καὶ ὕβρι-
σαι

scilicet id est, qui vestra causa decretum ediderat, ne quis ad Philippum belli tempore arma deferret, sin minus (id est, qui secus faceret) morte mulcetur: is nunc perit, factusque tractatus est. Hic post εἰ ὅ μὴ supplendum videtur, τίς τῶ νόμῳ πρὸς διαρχίῃ; id est, legi quis paruerit,

X.

Εἰ δ' ἄγε, apud Poetas sæpius, rarius ^{εἰ δὲ ἄγε,} apud Oratores, etiam κατ' ἑλληνισμὸν ^{defecti-} usurpantur; reddique possunt, quod si non credis, ^{ve.} vel, non creditis, age, : tuncque illud age, ad sequentia potius pertinere videri possit. Homerus Iliad. α. εἰ δ' ἄγε, τοὶ κατὰ λῆ κατανύσσομαι, ὅτε πεποιθὴς quod si dubitas; age, tibi jam capite annuat, ut fidem adhibeas.

Aliquando tamen, ad idem ἄγε, pertinet εἰ ὅ, tuncque tria illa verti possunt, age verò; vel, nunc autem age sis. Theocrit. in Pharmaceut. εἰ δ' ἄγε, Θεοῦ μοι χαλεπὰς νόσος ἐρεπὶ μάχῃ. id est, age verò, Thestylis, gravis morbi remedium mihi aliquod excogita. Hic enim τὸ μάχος, posuit pro τῇ μηχανῇ id est, artem aliquam & machinam, qua morbus ille pellatur.

XI.

Εἰ βέλει ὅ, vel εἰ ὅ βέλει, verbatim, si vis autem: eleganter & Atticè, pro, vel si ^{εἰ βέλει δέ.} παντός; atque adeò. Gregorius de Athanasio, τὸ μὲν λόγῳ δεινὸς, τὴν πράξιν, τὸ πρᾶξιν, πικρὸς δέ, τῷ λόγῳ νικητής. εἰ βέλει δὲ, λόγῳ μὲν τὸν εὐδοκίμοις ἐν λόγῳ, πρᾶξιν δὲ τὸς περικλυτάς ὑπερβαλόν. id est, qui eloquentiâ præstantes, agendi laude: in agendo excellentes, oratione superavit:

vit : vel, si mavis, imò verò, & dicendo eos qui præstarent eloquentiâ, & eos qui agendo excellere, agendo vicit.

XII.

εἰπερ si-
quidem.

Εἰπερ, præter eum usum, quem Regul. 5. observavimus, tres alios habet. Primus est, ut sumatur pro *siquidem*, instituendo comparationem inter diversa : tuncque particulas illas, sequitur καὶ, in oppposito membro. Demosthen. in Timoch, ἀξίων ᾧ. εἰπερ περὶ τοῦ καὶ ἄλλου, καὶ περὶ τοῦδε διελέειν· id est, æquum autem est, si de quoquam alio, certè de hoc etiam dicere : ubi prius καὶ abundat.

εἰπερ,
quoniam.

Secundus est, ut significet ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, vel ἐπειδὴ, vel ὅτι δὴ, id est, quandoquidem. Aristotel. 6. Politic. εἰπερ τὸ δέλεον ὄντι, τὸ ζῆν μὴ ὡς βέλεται. id est, quando quidem servi hoc proprium est, ut non vivat quomodo voluerit.

XIII.

εἰπερ, sic.

Tertius usus rarior est, ut sumatur pro *sic* : quod mirandum potius videtur, quàm imitandum. Aristid. in Panathen. ubi Athenas, & Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum esse ait : ὡς περ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς, inquit,, κυκλῶν εἰς ἀλλήλοις ἐμβεβηκότων, πέμπῃ εἰς ὁμφαλὸν πληροὶ διὰ πάντων ὁ καλλιστος. εἰπερ ἢ μὲν Ἑλλὰς ἐν μέσῳ πάσης τῆς γῆς· ἢ ἡ Ἀπικὴ, τῆς Ἑλλάδος· τῆς δ' αὖ πλείως, ὁ μάνυμος, legendum videtur ἢ ὁ μόνυμος. Ἀκρόπολιν enim Athenarum intelligit, quæ ut ipsemet ait, & certum est, πῆλις vocabatur.) id est, ut enim in clypeo, ita circuli alii alij imponuntur, ut quivis inter omnes pulcherrimus iustus.

sum complicat umbilicum: (hic enim εἰς abundare videtur, aut πληεῖν, pro πληεῖται positum est.) Sic Gracia in medio universae terrae sita est: Attica Graecis; Urbs Attica; Urbis denum in medio, cognominis ejusdem Acropolis collocata est. Hic εἰπερ, respondet τὸ ὡςπερ.

XIV.

Εἰπερ ἄρα, in medio ferè periodi membro, (nunquam orationis initio) ἐλλείπει εἰπερ ἄρα, de- festivè. κὼς usurpatur. Tunc autem, quod integræ orationi deest, ex superioribus ferè membris suppleri debet. Synesius Epistol. τὸ τοῦ μὲν ἔκ ἐστὶ φίλιαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἐχθρὰν ἀνέπειν ἵπκει γὰρ, εἰπερ ἄρα, τὸ μὴ σω- αλγεῖσθαι· τὸ δ' καὶ περὶ παντάσῃ, πέρρω δεινόν id est, hoc quidem, non jam amicitiam renuntiare est: sed inimicitias denuntiare: aliqui satis erat, non simul dolere; at dolorem etiam addere, atrox prorsus atque indignum est. Hic εἰπερ ἄρα, commodè verti potest, aliqui. quod autem deest, ita suppleri possit: εἰπερ ἄρα μόνον ἢν ἀπέπειν id est, siquidem tantum id esset amicitiam renunciare.

Aristotel. 10. de Cælo, τὰ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλος, εἰ καὶ τὸ ἰδέαν διαφέρουσιν ἀλλ', εἰπερ ἄρα, ἐν τῇ ἰδέᾳ, id est, universum, & perfectum, formā non differunt, sed materiā tantum. ubi in εἰπερ ἄρα, supplendum tantum est, διαφέρουσι.

Oenomaus apud Eusebium Præparatio. 6. ὁ δ' Ζεὺς ἔτ' ἢ τὸ ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάγκη, τί ἡμᾶς τίννυται, ἀλλ' ἔκ, (εἰπερ ἄρα) ἑαυτὸν, ὅτι τοιαύτῳ κατέδειξεν εἶναι τὸ ἀνάγκη; id est, Nam iste quidem Jupiter,

ter, illa, inquam, necessitatis vestra necessitas, quorsum in nos, ac non potius, (quando pœnus libet exigere,) in scissionem animaduertit, qui ejusmodi esse necessitatem ostenderit? ubi post εἴπερ ἄρα, subauditur, τί νουθετεῖν πᾶσι, id est, siquidem punire aliquem oporteat.

Diogenianus ib. εἰ ἄρα, pro εἴπερ ἄρα, posuit: πᾶσι τοίνυν δὲ αὐτῶν σημειώσεται τὰ πάντα ἀπαξ ἀπλῶς καὶ εἰμαρμένῳ εἶναι καὶ μὴ, εἰ ἄρα, ταῦτα μόνον, ὧν ἔστιν εἰμαρμένον; Quomodo tamen omnia prorsus fieri significant, ac non potius, si qua nomina istorum vis, ea tantummodo, quæ fieri lege teneantur?

Εἰ δ' ἄρα, non absimili modo, ab Atticis usurpatur: nisi quod, εἰ δ' ἄρα, membri sequentis initio collocatur, non autem in medio, ut εἴπερ ἄρα. Quare verti potest, si verò, vel alioqui, supplendo tamen, quod justæ orationi deest, ex præcedentibus. Demosthen. in Midiam, ἐπεὶ πέπεισθε δὲ ἴσως τὰ ὄντα, ἴσως μὲν ἂν ὑπερίκοι εἰ δ' ἄρα, ἐλάττω ἂν ἔσαι τὰ μικρότατα παρ' ὑμῖν id est, is enim facultatibus suis spoliatus cum fuerit, nulli fortè amplius injuriam faciet: si verò, tum vilior sine fuerit homine apud vos despicatissimo: ubi in εἰ δ' ἄρα, suppleri potest, ἔτι καὶ ὑπερίκοι, injuriam facere perget.

SECTIO. VII.

De Conjunctione καί, cum particulis
adjacentibus.

REGULA I.

KΑί, præter ea, quæ de hac particulâ superius obiter attigimus: sequitur sæpissime particulam τε, tuncque ambæ reddi commodè possunt, per cum, & tum, vel duplex &: ut ἀνὴρ ὀξύς τε τὴν διάνοιαν, καὶ τὸ σῶμα ἑρρωμένως ἔχων vir cum acuto ingenio, tum robusto corpore.

τε καί,
cum &
tum.

Aliquando tamen, ac præsertim apud Thucydidem. τε solum reperitur, ut que apud Latinos: quod tamen Poëtis longè frequentius est. Thucyd. lib. 2. τὰ τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν id est, ac simul ipsis denuntiaverunt, ea ne laderent, quæ feris essent. Apud Iones autem, aliquando τε vacat, quemadmodum τι. Herodotus. lib. 2. ἀλλ' ὅσον τε ἡμετέων τεσσέρων ἀνάπλουον σεινὴ ἔστιν id est, sed ita angusta est, ut quatuor circiter dierum navigatione ambiri possit. ubi ὅσον τε, pro ἄσπον τι.

τε solum,
que.

II.

Καὶ, plerumque usurpatur pro etiam, non modò cum ἀλλὰ conjunctum, (quod nemo nescit,) sed etiam, quod rarò Tirones advertunt, per sese solum. Itaque cum occurrit, nec sensus patitur, ut reddatur per &, statim cogitent sumi pro etiam: ut καὶ ἀναίτιος δίκην ὑπέμεινε, etiam innocens pænit.

καὶ etiam.

pænit.

παῖς δedit. Exempla passim. Demosthen. pro Coronâ, ἐμοὶ ᾗ εὐνοίαν καὶ νῦν παρ-
 γαδε, etiam nunc vestram mihi benevolentiam
 concedite.

III.

καὶ, scd
 at.

Καὶ, in parenthesi, cūm aliquid postea
 vehementius pressuri sumus, commodè red-
 di posse videtur, sed, at. Demosthen. de
 Cherson. Αἰτίων ὃ τέπων (καὶ μοι πρὸς
 Θεῶν, ὅταν ἐνεκα τῆ βελτίστου λέγω, ἐξω
 παρρησία; id est, istorum autem causa hæc est:
 (sed per Deos, liceat mihi, ubi de re ultissimâ
 dicendum est, fidenter loqui.)

IV.

καὶ, an
 verò.

Aliquando, initio membri, vel periodi,
 aut interrogantis est, aut saltem dubitantis.
 Lucian. in Charonte, καὶ δυναστάμεθα, ὃ
 Ερμῆ, δὴ ὄντες, ἀράωροι τὸ Πήλιον, καὶ ᾗ
 Οὐραν; &c. An verò, Mercuri, cūm duo
 tantum simus, Pelio & Ofsâ sublatis, id
 poterimus? Gallicè, Et pokyrions-nous
 bieu?

V.

καὶ, subau-
 ditur.

Apud Iones aliquando subauditur, ut
 apud Herodotum, cujus oratio interdum
 hiatus habet. Sic lib. 2. εἰ ὃ ἡ στάσις ἡλ-
 λακτο ᾗ ὠρέων, καὶ τῆ ἐργασίας τῇ μὲν νῦν ὁ
 βορέης τε καὶ ὁ χειμῶν ἐστάσι, ταύτη μὲν τῶ
 νότε ἦν ἡ στάσις. id est, Quod si & tempesta-
 tium, & cœli stata ratio mutaretur; ita ut ubi
 nunc boreas hyemsque consistunt, ibi austri situs
 esset. ubi τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν νῦν.

VI.

καὶ Atticè
 vacat.

Contra sæpe καὶ, apud Atticos vacat;
 maximè post particulas τί ποτε. Xenoph.
 2. Ελληνικ. τί ποτε καὶ καλέσαι καί; id
 est,

est, cum quo tandem nomine appellari dectet? ubi planè abundat *καί*.

VII.

Aliquando deest *ποτε*, & sola particula *τί*; vel similis interrogans eodem sensu adhibetur: ut *τί καὶ καὶ λέγειν*; quid attinet dicere? & *ὁμῶν δὲ πῶς αὖ τις καὶ καὶ πῶς*; vobis autem quo modo tandem uti quis posset? Demosthen, pro Coro. *Τί γὰρ καὶ βελόρυχοι, μετέπειτα αὖ αὐτῶν ἐν τέτρωτον καὶ*; id est, Quorsum enim illos evocassetis eo tempore? verbatim quid enim & volentes, &c.

VIII.

Καὶ, interdum significat atque, sed eo sensu quo apud Latinos, atque, responderet adverbis *æque*, vel *perinde*: tuncque apud Græcos præcedunt, ferè *καὶ πῶς*, vel *καὶ πῶς*, secundum eadem, vel idem; vel *ἴσα* adverbialiter, pro *ἴσως*, æqualiter, vel *ὁμοίως*, similiter. Pausanias in Atticis, *καὶ πῶς ἴσως τε ἤχιστε, καὶ καὶ ἀεὶ κραδεῖσαι*. id est, is perinde resonare solet, atque, vel ut cihi-rapulsata.

Gregorius Nazianz. *πίστευε τοὺς παρ' αὐτῶν δεξιῶσιν, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμωτά- τος*. id est, omnem ab eo benevolentiam consequutus, perinde ac si liberorum clarissimus fuisset. Sic & *ὁμοίως δὲ ἀνδρῶν τῶν ἐξ ἐν, καὶ ὅτε ὁμοίως* id est, non perinde habitu comparati sunt, atque cum bene habebant.

Hec Tullius imitatus est Tuscul. 5. Pythagoram, inquit, respondisse, similem sibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui habetur maximo ludorum apparatu: Græcè, *ὁμοίως πῶς ἔχειν τὴν τε βίον τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀγορῆν τίναν*, &c.

IX.

Interdum postponitur pronomini-
bus ἔτερος & ἄλλος, eodem modo quo Latine
ac, vel, atque, pronomini, *alius*. Aristot.
teles. i. Politic. ἐστὶ γὰρ ἑτέροις ἢ χρηματι-
στικῇ, καὶ ὁ πλεονέχων ὁ καὶ οὐσιν. id est, *ars*
enim quaestuaria, alia est ac divitiarum, quætales
suapte naturâ sunt.

X.

Interdum etiam duplici καὶ, nomen *tis*
indefinitè sumptum, aut particula γὰρ in-
cluditur; tuncque posterius καὶ vacat. Pau-
sanias in Laconicis, καὶ τινες καὶ ἀπώλοντο
τῷ στρατιωτῶν κεραυνωθέντες. id est, *et ali-*
qui ex militibus fulmine icti occubuerunt. tam-
etsi reddi tum possit, *etiam*, vel *quoque*. Sic,
καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταλαντεύομαι τὴν γνώ-
μην, id est, *nam animi pendeo ipse quoque*:
sic enim reddi debet nomen αὐτὸς præ-
cedente καὶ ut καὶ γὰρ, vel καὶ ἐγὼ, signi-
ficat *ego quoque*.

XI.

Καὶν unicâ voce, pro καὶ αὖν, cum iota
subscripto, apostrophe & accentu acuto:
(nam cum solâ apostrophe & iota sub-
scripto, est καὶ ἐν, & cum dativo jungi-
tur;) Interdum ut simplex καὶ, significat
etiam, interdum *etiam si*: ut καὶν πάντων πα-
σιν ἀπαίδευτος ὢν, τοῖς κομισθῇ πεποιηθε-
μένοις ἑαυτὸν ἀντιπαρεβάλλει. id est, *etiam*,
vel *etiam si imperitus, sese tamen cum crudi-*
tissimis comparat.

XII.

Planè, interdum in re vel insolenti, vel
dubiâ, asseverandi causâ ponitur, ut πάν-
των μοι ἀντιστάτων καὶν ἐπεχείρησαι πρὸς
παράγ-

πράγματι. id est, vel invitis & repugnantibus omnibus, rem tamen omnino aggressus essem. Interdum est, quod si; Gal. & si. Demosthen. pro Coro. καὶ μὲν εὐλαβέμεθα τὸτο, μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτοῦ: quod si, ut sudori consulam meo, res abs me gestas non dixerō. Ibid. pro si, ἄλλως τε καὶ ὡς ἐχθρὸς τῷ τὸτο συμβαίη: praesertim si hoc ab hoste quisquam patiatur.

XIII.

Aliquando καὶ εἰ, simul conjunguntur & significant quod si, vel etiam si autem. Demost. de Falsā Legat. Καὶ εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχον quod si omnia in illo essent. Aliquando sumuntur pro si, voce quoque aliā inter utramque posita. Ibid. καὶ ἀσέβειαν εἰ καταγινέσκη τις τῷ πεπρεσβευμένων αὐτοῦ, id est, si quis ejus legationem impietatis damnet.

Aliquando καὶ εἰ & καὶ sibi mutuò respondent, pro εἴτε, & εἴτε, id est, sive, geminato. Aristotel. εἰ γὰρ ἀστέρες, καὶ εἰ μείζους, καὶ ἐλάττους φαίνονται: stellae enim sive majores, sive minores appareant. Καὶ εἰ μὴ, etiam si non.

XIV.

Καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καὶ, vel καὶ δὴτα, vel καὶ δὴτα καὶ, ut plurimum significant, Et quidem, & certè, quin etiam, ut, Καὶ δὴ καὶ περὶ ἡδέως αὐτὸν πυδοίμην. Et cerò, vel quin etiam libenter ex te quaesierim. idque ferè periodorum, aut membrorum initiis. Trita passim exempla.

XV.

Aliquando καὶ δὴ, praefer notata superius, reddi potest, vel continuò, vel idèò, vel jamjam. Demost. pro Coro. ὥς ἐὰν πρὸς τὸ
πρὸς

τις εἴποι τὰ παρόντα ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου,
καὶ δὴ ταῦτα ἔπος ἔχοντα: id est, quasi si quis
ea prior objecerit, quorum ipse sibi conscius est,
ea continuo talia esse oporteat. Sic τοσοῦτον
ὑπερῶν, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ τρέφομαι, id
est, ubi hoc unum dixerō, jam jam ad eum me
convertam. Sic usurpatum est atque, à Vir-
gilio Georgic 1.

Non aliter quàm qui adverso vix flumine
Iembum

Remigiis subigit; si brachia fortè remi-
sit,

Atque illum in præceps pronò rapit alveas
amne.

hic enim atque, significat continuo.

XVI.

Aliàs verò, καὶ, sequentib. γὰρ δὴ, vi-
detur interrogare potius, quàm affirmare.
Plato sub initium Convivij, Apollodo-
pum illum, quem μαγικόν, id est, furiosum,
vocabant, ita loquentem, introducit,
Καὶ δὴλόν γὰρ δὴ, ὅτι ἔγω διανέμω, καὶ
περὶ ἑμαυτοῦ, καὶ περὶ ὑμῶν μαινόμεαι; Ex
eo ne verò insanire me constat, quòd de me simul
ac de vobis ita sentiam?

XVII.

καὶ μὴν (nam καὶ μὴ, sine voce aliquà
enimverò. interjectà, vel nunquam, vel rarò admo-
dum reperiās:) Primò, reddi potest. E-
nimverò: Ἐννέο: Ἐννέο: Demost. pro Cero.
Καὶ μὴν, εἴ τι τ' ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε,
καὶ διεξήκει, ἢ καὶ ἄλλ' ὅ, τινῶν ἀδικούν-
τῃ με ὑμᾶς ἐώρε; id est, Enimverò, vel, Ἐν-
νέο, si quid en aliis, quæ jam jam dicentis
criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra
vos peccari videbat. Ibid. καὶ μὴν εἰ τὸ
καλῶς

καλίσται ἢ ἢ Ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπεπράκειν
ἐγὼ Φιλίππῳ id est, Enimvero, vel, Equi-
dem, si optaram Philippo meam, ad impedi-
dum Græcorum societatem, vendideram. Ibid.
καὶ μὴν, ἢ εἰπὼν ἐκείνος ἔλυσε, τὰ πλοῖα
λαβὼν id est, Enimvero, pacem ille tum vio-
lavit, cum hæc navigia cepit.

XVIII.

Secundò, idem est, quod profectò, vel cer-
te quidem. Ibid. καὶ μὴν, εἰδὲ τὸ γε εἰδὲς
αὐτὸν εἰπεῖν τολμήσειεν id est, Nec illud pro-
fectò dicere quisquam audeat.

Tertiò, significat porro, vel jam verò, vel
caterùm. Ibid. καὶ μὴν, ὅτι πολλὰς μὲν ἐσε-
φανόκατε ἡδὴ τῶν πεπολιτῶν, ἅπαν-
τες ἴσασι id est, Porro, plerisque jam Re-
publ. administratione perfunctos, à vobis co-
ronatos esse, narrant universi.

XIX.

Quartò, cum primâ personâ junctum,
verti possit, Equidem. Plato sub initium
Convivii, καὶ μὴν ἐνασχόλησε ἐζήτεν, Equi-
dem modò te quærebam.

Quintò, καὶ μὴν καὶ valent Quin etiam.
Ibid. καὶ μὴν, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ τοιοῦτον, ἀξίως εἰμι
ἐπὶ τούτοις τυχεῖν id est, Quin etiam, laude signa
hæc in parte dignas.

Sextò, καὶ μὴν γε. At saltem, at verò. Ibid.
καὶ μὴν, τὸ γε μὴ διαφθερῆναι χρήμασι,
καταφθῆναι Φιλίππου id est, At cò saltem
Philippum vici, quòd pecuniis ab illo corrumpi
minimè potuerim.

XX.

Καί, cum particula τοι encliticâ, signifi-
cat primò, atqui : ut καίτοι ὅς τις αὐτὸν τὰ ἢ καὶ τοι,
πατρίδ' αὐτὸν χήματα κατεπόσετο, ἔτος atqui.

N

αὐ

αὐτὸν ἀπολωλέναι δίκαιον ἦν· id est, at-
qui dignus profectò est, qui pereat, quisquis
patriæ calamitatem felicitatem putat suam.
Demosth. pro Cor. καίτοι πρὸς ἅπασιν τοῖς
ἄλλοις δίκαιοις, οἷς αὐτὸ εἰπεῖν τις ἔατο· Κτη-
σιφῶντος ἔχοι, καὶ τὸτο ἔμοιγε δοκεῖ κα-
μάλα εἰκότως αὐτὸ λέγειν. Atqui præter ca-
etera jura, (id est defensionis capita,) quæ
Cetisphontis in causâ proferri possunt, hoc etiam
existimo, & quidem summâ cum æquitate ur-
geri posse.

XXI.

καίτοι,
αἱ.

Secundò, significat *verum*, vel *at*, idque
ferè cum dubitatione vel indignatione. De-
mosthen. pro Coronâ, καίτοι πόσα χρη-
ματα τὸς ἡγεμόνας τῶν συμμοειῶν οἰεσθε μοι
διδόναι; At quantum pecunia, sodalitarum
mibi principes daturos putatis? ubi δίδοναι,
pro δίδοναι αὐτὸν, id est, δάσκειν. Sic Tullius
ultimâ Verrinâ. At, quemadmodum ipse sese
induit primâ actione? Græcè, καίτοι ποῖον
αὐτὸς γὰρ τρόπον ἀνέβαλεν αὐτὸν ἐν τῇ
πρωτῇ εἰσαγγελίᾳ;

XXII.

καίτοι
αἱ.

Tertiò, rariùs sumitur pro *quoniam*, id est,
etiam, Gall. *voire mesme*, affirmando. Eu-
sebius lib. 3. Præparatio. pag. 106. εἰ δὲ
τις εἴη δυνατὸς ψυχῆς ἀγαλμα, καὶ μορφῇ
ἐν εἰκότι τεκτυώσθαι, δύναται αὐτὸ εἶναι καί-
τοι τῶν χρητῶν· id est, quare si quis animi
simulachrum ac speciem fingendo architectari
posset, idem quoque posset superiorum ac cele-
stium mentium imaginem aliquam fabricari.
nisi fortè legatur καί τι, supple ἀγαλμα pro
καίτοι.

XXIII.

X X I I I.

Quartò, redditur, *quanquam*, vel, *tamen* καί τοι, si, in correctionibus maximè rhetoricis: ut, καί τοι, σύ γὰρ ἔτω σφόδρως ὦν, ἔδεν τῶν παρ' ἐμῆ δέησιν λόγων. id est, *quanquam* tu, qui tantum prudentiâ vales, oratione meâ non indigebis.

Quo sensu addunt plerumque particulam γ. Gregor. Nazianz. ubi se dixit, ex Juliani apostatæ vultu & incessu, qualis futurus esset cognovisse, addit, καί τοι γὰρ τῶν ἐν περυσιότητι πάλαι εἰς ὦν: id est, *tamen* si ex iis non sum, qui artis hujus admodum periti sunt.

X X I V.

Quintò, significat, & *quidem*, & *verò*, initio periodi. Plutarchus in Cæsare, καί τοι καὶ λόγον τινα κατέσπειραν εἰς τὸ δῆμον. id est, & *quidem* rumoris aliquid in populum sparserunt: ubi notandum illud τοι duplici καὶ, inclusum ac tectum esse. Eodem sensu dicunt, interdum καὶ μὴν καί. Demosth. pro Corio. καί τοι, δύοιν αὐτὸν ἀνέγκλη δάτερον. Et verò, & *sane*, è duobus alterum faciat necesse est.

X X V.

Sextò, redditur *proinde*, vel, *itaque*, apud Isocratem sæpe, ut καί τοι, τί γὰρ νομίζεις, ποιεῖν αὐτὸ τοῖς τοῖς ἐπιχειρῶντα; proinde quid eum facturum putemus, qui talia conatur?

Septimò, καί τοι εἰ, vel, αὖ, idem est quod εἰ γὰρ, quod si, ut καί τοι, εἰ πρὸς αὐτὸν ἔτω πῶς δέχῃσο. quod si hoc modo adversus eum affectus eras.

XXVI.

Octavò, idem est, quod, & tamen, Gall. Et ceependant. Demosthen. pro Coro. καί-
τοι σύγ' ἐξηδά με πῶτα λέγοντα, εἰς ἐχ-
θρὸν ἐμβαλεῖν ἡλέσσι. Et tamen, hoc me ora-
tionis genere, inimicitias istas conflare dicebas.

Nonò, καὶ γάρ τοι, significat etenim. Ibid. καὶ γάρ τοι πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐδείξατε ἐν τέ-
των. Etenim Græcis omnibus ita donum
ostendistis.

XXVII.

Καὶ ἐ, rariùs quidem, aliquando tamen,
pro ἀλλ' ἐ, id est, non autem. Demosthen.
pro Coron. φαίνομαι βόινω ἐγὼ χεῖρθε
λετυχηκὼς τέτε, καὶ ἐ μέμφεως, ἐδ' ἐ τιμω-
ρίας. Atqui tum gratiam palam consequutus
sum, non reprehensionem aut pœnam retuli.
Ita etiam, καὶ μὴ, usurpatur, ut Gallicè, &
non. Diogenianus apud Euseb. Præparat. 6.
καὶ μὴ ταῦτα μόνον, ὧν ὅτιν εἰμαρμένον; non
autem ea duntaxat, quæ fati lege teneantur?

SECTIO VIII.

De Conjunctionibus μὲν, & δέ, cum
adjunctis particulis.

REGULA I.

PARTICULAS istas usu conjunctissimas etiam
tractatione jungimus. Primum igitur,
μὲν cum particulâ δέ, ornatûs causâ
solum adhibetur, quia μὲν δέ, idem quod
δέ, significant. At per se solum, rariùs li-
cèt, aliquando tamen, eodem modo vacat,
ut quidem, apud Latines. Atque id Pla-
toni frequentius est. Sic 8. de Reipubl.

ὅταν ὁ δ' ἐγὼ, πρὸς τὸν μὲν ἢ μὴ πρὸς
ἀπὸν ἀχθομένους. id est, cum, inquam, primum
quidem maurem moleste ferentem audiet. Ibi
enim, ὃ non sequitur.

Nominationem autem observandum, vix
unquam reperiri ὅς μὲν, absolute positum,
ut *qui quidem*, Latine. Græci enim potius
dicunt, ὅσις, ὃς, ὅς, δὴ, ὅς γε. Poætæ ve-
rò etiam, ὅς τε, ut passim Homerus.

I I.

In membrorum diversorum, quæ tamen
ad sese mutuò referri possint, initiis, ferè,
semper μὲν & ὃ collocantur: Latine autem
rarissime, *quidem, verò*, quòd Latini dissi-
lutiones ament. Itaque dum Græca Latine
redduntur, μὲν & ὃ, ut plurimum omitti
debent, alicui putidam sæpe Latinitatem
efficient: tuncque, commodè ablativus ab-
solutus in priore membro usurpari poterit:
ut, ἢ μὲν ἐχθρὸν κατέβαλεν, αὐτὸς δὲ
ἀπαχθὼς ἔσται. *Isse, afflicto jam hoste, pres-
so gradu constitit.*

Contra, cum Græcè Latina vertuntur,
sæpe adhibendæ sunt illæ particulae mem-
bris illis diversis quæ Latine nulla conjun-
ctione copulantur. Quòd si plura essent il-
la membra, tum subinde addendum fuerit,
καὶ, vel πρὸς δέ, vel πρὸς ὃ ἰσότης, id est,
præterea, initio membrorum, ante particu-
lam ipsam μὲν.

I I I.

Monendi quoque tirones sunt, licèt ve-
culæ istæ tam crebrò usurpentur, nunquam
tamen simul usurpari, quin absolute reddi
possint, per, *quidem, verò*: ut ἔτι μὲν ἡ-
μῶς φενακίζει, ἡμῶς δὲ καὶ ἐνδείας, αὐτὸν

ὥς σπευδάσιν ἡμῶν οἰόμεθα. id est, ille quidem fucum nobis facit, nos verò præ simplicitate, rebus eum nostris studere arbitramur.

IV.

Monendi præterea, conjunctionibus illis partes etiam dissimiles conjungi posse: (ut πῇ μὲν διὰ ἔχθραν, πῇ δ' ἐραπρόμενον τὸ χαλεπὸν, partim ob inimicitias, partim occasionem arripiciens: sed tamen prioris membri participium, cum posterioris verbo committi non debere. v. c. malè diceretur, πῇ μὲν πολεμίας ἐμβαλὼν, ὥς ἢ τὸ παρσιδὲν ἡμυνάμεν. nam, aut ἢ tollendum est, aut pro ἐμβαλὼν, dicendum ἐξέβαλον. id est, propulsaſtis hostibus, patriam defendi.

V.

Eleganter etiam id exprimunt, quod Latine dicimus, cum, tum; qui usus cum apud cæteros, tum præsertim, apud Isocratem longè frequentissimus: ut ipso statim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Dejotaro, Cum in omnibus causis gravioribus, C. Caesar, vehementius commoveri soleo; tum in hac causâ ita me multa perturbant: Græcè reddi potest, παρὰ μὲν ἄλλας τὰς ἀγωνίας, Γάϊε Καῖσαρι; ἐμπαθέστερον εἶναι δὲ περὶ διακείσθαι, παρὰ ἢ τετονὶ, πλείους ὅσοις ἔτιωπως διαταράτθηναι.

Demosthen. pro Coronâ initio, πολλὰ μὲν ἐν ἔργῳ ἐλαττώμαι καὶ τετονὶ τὸ ἀγῶνα Λιχίνε, δὴ δ', Ἄνδρες Ἀθηνῶν, καὶ μεγαλύτερα id est, Et quidem cum Æschine, hæc in causâ, multis sum rebus inferior, tum duabus potissimum, iſque permagnis.

V I.

Μὲν γ', serviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diversorum quidem, sed tamen eodem spectantium: tunc verò ridiculum esset, *quidem, verò* Latinis auribus inculcare: ut apud Xenophontem, ἐπαιὺς ἐνέκα πάντα μὲν πίνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν id est, laudis gratiā labores omnes, omniāque pericula sustinere. Sic apud Gregorium, ἑδεσθ' ἰδέμεν τὰ σώματα, ἑδεσθ' ἰδέμεν δὲ τὰς ψυχάς, id est, corpora simul animosque curabat. dici potuit, ἑδεσθ' ἰδέμεν δὲ καὶ τὰς ψυχάς.

V I I.

Atticè quoque sæpius repetuntur, crebris negationibus illigatæ, ita ut & membra membris opponantur, nec commodè satis, Latinitate donentur. Insigne hoc in genere est illud Demosthen. orat. pro Coro. ἐκ εἰπόντων μὲν ταῦτα, ἐκ ἐξῆς δέ· ἐδ' ἐξῆς μὲν, ἐκ ἐπὶ ἐπὶ δέ· ἐδ' ἐπὶ ἐπὶ μὲν, ἐκ ἐπὶ ἐπὶ δὲ Θηβαίους: Quæ particulis ita ut, subinde iteratis, hoc modo vertas: Neque verò hæc ita dixi, ut eadem non proscriberem: nec ita proscripsi ut obcundā legatione non dicerem: nec in legatione sic dixi, ut ea Thebanis non persuaderem.

V I I I.

Frequentissimus est hujus oppositionis usus, cum uno aut pluribus omissis, aliquid aliud fieri significatur: tuncque prius membrum per ablativum absolutum, & passivum reddi debet, etiam si Græcè, infinitivus utrobique habeatur. Demosthenes pro Coronâ. ἡ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνί-

ἀγωνίζεσθαι ἀδελείῳ, ἑτέρῳ δ' ὄτρω κα-
κόν ἢ δώσω μιν, ζήσῃν id est, non mutuâ di-
scertatione omissâ, quendam alium, quem la-
damus, quærere: ubi observandum, mem-
bri prioris infinitivum ἀδελείῳ mutari
posse in accusativum participii ἀδελιπέν-
τας: quod si fiat, μὲν & δὲ omitti oportebit.

I X.

Nec rarò tamen, unicum μὲν, plurima δὲ
consequuntur: quæ si Latine omnia redde-
res, barbarus fieres. Ita Dio Chrys. orat. 12.
Εὐδα δ' ὁρᾷς πανταχῶ μὲν ξίφιν, πανταχῶ δὲ
δόρυκας, πανταχῶ δ' ὀδρεῖα, πάντα δὲ ἱπ-
πων, πάντα δὲ ὀπλων, πάντα δὲ ὠπισμιέ-
νων ἀνδρῶν μεσῶ. Hic porro videas, ubique
gladios, ubique loricas, ubique hastas; omnia
equis, armis, atque armatis hominibus plena
omnia.

X.

Δὲ post μὲν, sæpissime reddi debet, sed:
ita quidem ut membrum in quo locum ha-
bet, priori adversetur: ut σὺ μὲν ἀκούεις,
ὃ σὺνός δ' ἐ. id est, audis tu quidem, sed non
intelligis.

X I.

Μὲν δὲ præmissâ voce aliquâ, periodo-
rum ac membrorum initiis, aliquando signi-
ficat, & quidem. Demosthen. pro Coro.
ὡς μὲν δὲ τῶν ἰδίων, ὅσα λοιδορούμεν &
βεβλασπήμικε ὡς ἐμῶ, id est, ac de priva-
ta quidem vitæ rationibus, quacunque demum
in me maledicta contumeliosè contulerit. A-
liàs μὲν δὲ, id est, igitur.

X I I.

Μὲν τοι, primum in responsionibus, aut
iis simili orationis genere adhibetur, ap-
probandi
verò.

probandi atque assentiendi causâ, ut apud Latinos, *verò, sanè, utique, omnino*. Cicero Tusculan. 5. *quid igitur contra Brutum me dicturum putas?* respondet Atticus, *tu verò ut videtur, nam transire non est meum*. Græcè ita possit ἴί δὴ πρὶ ἐμὲ αὖ οἷε καλεῖσθαι τὸν Βρούτῳ; σὺ μὲν τοι ὅπως αὖ σοι δοκῇ τὸ γὰρ προσδορῖσθαι ἴί, καὶ ἐμὸν γε, vel καὶ πρὸς ἐμὲ, vel καὶ ἐμὲ. Sic apud Xenophontem, huic interrogationi, ἢ καὶ ἐμὲ ἐν, ἐξῆν ἢ γυνή, δειῖται ταῦτα ποιεῖν; *An verò inquit mulier, hac etiam me facere oportebit?* subjicitur, δειῖται μὲν τοι, ἐφ' ὃ ἐγὼ, ἐνδον μὲν ἐν id est, te verò, inquam, intus manere oportebit. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius Tullius, postquam ex Tarquinio quæsit, num quod sibi ex variis, quæ recenseret, criminibus obijcere possit, ita concludit, δίκαιον μὲν τοι αὖ, εἰ ἴί μοι τοῦτον ἡμετέραν, τῆς ἀρχῆς ἀμα καὶ τῆς θυγῆς ἀποστρεφθῆναι id est, *Iustum sanè fuerit, si quid huiusmodi commissum abs me fuit, me regno simul, vitâque spoliari*.

XIII.

Secundò, significatione superiori contrariâ, sumitur pro *at, verum, veruntamen*, aut absolutè *tamen*: quemadmodum suprâ diximus de πλὴν ἀλλὰ. Dionysius Halicarnass. lib. 4. ubi Servius cum quæsisset, num superbè se gereret: τίς μὲν τοι τῶν πρὸ ἐμὲ βασιλέων ἔγωγε μετρίως ἐν Ἰουσίᾳ διετέλεσται; *At quis ex præcedentibus regibus, tam in summo imperio moderatus fuit?* Xenophon, τῷτο μὲν τοι εἰδὼς καὶ δὲν πολλὸν ἐπισταμαι ὅπως δεῖ γεωγεῖν .i. *veruntamen, ut hoc nōrim, nihilo magis novi, quem-*

admodum arare oporteat. Quo sensu nonnunquam ἐλλειπτικῶς ponitur. Plato in Gorg. σὺ δὲ ὁμολογεῖς ὅτι γε νῦν ἐδέεα, τοὶ τῶν μὲν ἐμὰ παρὰ δὲν id est, tu verò fatebare, ex iis saltem qui nunc vivunt, ejusmodi fuisse neminem: verumtamen ex iis qui prius: id est, sed tamen ex iis qui superiori tempore vixissent, nonnullos fuisse dicebas, ἔρασκες ἡυέσθαι τινάς.

XIV.

Aliquando μέντοι γε, & μέντοι τε, unica voce proparoxytonâ, pro μέντοι ponuntur: in utrâque significatione. Sunt qui addant, μέντ' αὖ, eodem modo usurpari, sed meo judicio illud αὖ ad verbum suum pertinet, non ad μέντοι: sed μέντ' per apostrophen. Demosthen. pro Coro. ἐμὲ δὲ, τὸ τίν' ὅφρ' ἔνιμα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ ἔνιμα ἔδδ; τὸ τέτων ἀνάξια ἐρῶν; ὅ; δικαίως μέντ' αὖ ἀπέδανον: me autem, quoz tandem sensu conscendere suggestum oportuit? an ejus, qui his indigna dicturus esset? at jussè sanè periissem: ubi manifestè αὖ pertinet ad ἀπέδανον.

XV.

μέντ' ἔν,
ὅ qui-
dem.

Μέντ' ἔν, rarò admodum significat igitur; multò minùs, quidem igitur. At primò commodè reddi potest, ὅ quidem, ὅ verò, enim-
verò: maximè in periodorum initiis: pramissâ tamen semper aliâ voce, ut ἄτω μὲν ἔν
πρὸς τὸ πάλιν διακείμεν ὅ αἰεὶ διετέλεσεν:
id est, ὅ quidem eo semper fuit in rempubli-
cam animo, nunquam enim reperitur, καὶ
μέν, pro, ὅ qui sem; nec, καὶ δὲ, pro ὅ verò;
nisi apud Poëtas. Demosthen. pro Coro.
περισσὸν μὲν ἔν, ὥς μετρίωτατα τὰ το
ποιεῖν:

ποιεῖν : Equidem, vel, ego verò id quàm modestissimè fieri poterit, prastare conabor. Præcedente autem particulâ εἰ, verti etiam potest, quòd si, vel, & quidem si. Idem ibid. εἰ μὲν ἐν αὐτῇ ὧν ἐδίδουκας μόνον, κατηγόρησεν Αἰχίνος id est, Quòd si Æschines, quibus de rebus actionem instituebat, in iis tantum accusandis versatus esset.

XVI.

Secundò significat quidem certè, vel sanè : *Certè.* Galli ferè dicunt, *au moins*, vel, *paur le moins*: interdum, & à la verité : ut ea quæ sequuntur ad aliquam priorum confirmationem utcunque pertineant. Thucyd. lib. 1. cùm dixisset nonnullos esse, qui scriberent quendam in Asiâ periisse; subdit ejus opinionis hoc argumentum; μνημεῖον μὲν ἐν αὐτῇ ἐν Μαγνησίᾳ ὅτι τῇ Ἀσιᾷ. i. e. sanè hujus monumentum extat Magnesiæ, quæ Asia civitas est.

XVII.

Tertiò, redditur, porrò, vel, ceterùm, vel, *Porrò.* jam verò; in iisdem periodorum initiis: ut αὐτὸς μὲν ἐν τῇ ἀρχῇ παρελαβὼν, πάντα ἐπεκίνησεν id est, ceterùm accepto imperio cuncta mutavit. Demosthen. pro Coro. πολλὰ μὲν ἐν ἔργῳ ἐλαττεῖμαι καὶ τῷ νόμῳ ἀγῶνα, Αἰχίνος, δύο δ' ἀνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα. Porrò, vel, jam verò, Athenienses hac in causâ, cum aliis plerisque rebus deteriori conditione sum, quàm Æschines, tum verò duabus præcipuè, iisque permagnis. Quo sensu, καὶ ἐποφορῶν, id est, per subjectionem, usurpatur explicandi alicujus causâ, quod præmissum est: ut si, cùm dixisses aliquid esse inutile, subjungeres, ἀχρηστον μὲν ἐν φημί ἔργῳ πᾶν, ὅτι μηδὲν ἐπ' ἀρετῇ.

ἔτιτε.

σωτελεῖται. id est, porro inutile, vel inutile autem id esse dico, quod nihil ad virtutem juvat.

X·V·III.

Quartò, significat imò verò : ut Xenophon. quærenti, εἰ παρὰ σι τέτων ἔδεν ἐπι-
σανται ποιῆν; id est, nihilne tui rerum istarum facere nōrunt? respondet, πάντα μὲν ἔν, ἔξην, imò verò inquit, omnia. Quod etiam dicunt, μὲν ἔν γε, vel unâ voce, vel tribus distinctis. Ita Lucæ 11. 28. ei mulieri, quæ beatam Chrīsti matrem prædicabat, Christus ipse respondet, μενοῦνγε μακάρις εἰ ἀκούοντες τῶ λόγῳ τοῦ Θεοῦ. id est, quin imò, vel imò verò, beati qui audiunt verbum Dei. Quæ tamem vocolæ, membrorum aut periorum initiis aliquando significant enim-
verò, ut ad Rom. 9. 20. μενοῦνγε, ὃ ἀνθρώπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; i. Enimverò, ὁ homo, tu quis es, qui Deo respondes? Hic autem notandum μενοῦνγε, toti membro initium dare posse, nullâ voce præmissâ, quod non possunt μὲν ἔν, sine γε.

X·I·X.

Quintò, ac postremò μὲν ἔν significant at enim, serviuntque potissimum occupationibus rhetoricis. Demosthen. Olynth. 1. τὸ μὲν ἔν ἐπιτιμᾶν, inquit, ἵσως εἴσαι τις αὐτοῦ ῥάδιον, καὶ παντὸς εἶναι: ubi malè, meo iudicio, qui vertunt, igitur, vel, quamobrem: sensus enim est, at erim dicat fortasse quispiam, facile admodum, & cuiusvis esse.

X·X.

Observandum hic obiter, apud Iones, ἔν & ἔνω encliticum, pro ἔν usurpari: ut μὲν ἔν & μὲν ἔνω, pro μὲν ἔν. Herodot. lib. 2. τότε μὲν ἔνω τὸ ὄρεσ, τοῖς τὸν ὄρεσιν. i. & quidem

dem hic mons ejusmodi est. Ibid. paulò post, πέρυχα μέν ὦν ἡ χώρα αὐτῇ ἔτω. id est, atque hic natus est illius regionis situs.

XXI.

ὦν vacat.

Apud eundem particula ista, ὦν, sæpissime vacat: nam altera νων, rarò sine μέν reperitur. Imò, præpositiones, à verbis, quorum partem constituerent, interjecto ferè ὦν, diiunguntur. ita lib. 2. οἱ δὲ ἐξέρχοντες εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀπ' ὦν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο. id est, Ii deferentes in forum, ibi vendere consueverunt. Ibid. κατ' ὦν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε, operuit. Ibid. ἐν ὦν ἐπάκτωσαν pro ἐν ἐπάκτωσαν, connectere & colligare solent.

XXII.

δὲ enclit.

De particula δ, seorsim hæc notanda. Primum illam encliticam esse non modò, cum demonstrat, ut in ὅδε ἢ δε τόδε: sed etiam dum coalescit in unam vocem, cum τοῖ &, talis, τόσος, tantus, πηλίκ &, tantus; tuncque unicus est accentus in penultimâ τοῖόςδε, τοπέσδε, πηλικόςδε. Postremò, cum fungitur vice præpositionis εἰς, aut similis, ut in οἴκαδε pro εἰς τὸ οἶκον, domum: quò etiam utuntur Oratores. & in aliis quibusdam magis Poëticis: ut, ἀγορήνδε, id est, εἰς ἀγορὰν, in forum & similibus.

XXIII.

Secundò, apud Aristotel. Platonémque potissimum, aliòsque magis Atticos significare sed, aut verum: quemadmodum antè diximus, ἀλλὰ, interdum pro δὲ, usurpari. Aristotel. Ethic. 8. ἢ μὲν δὲ λ' &, inquit, ἐκ ἐστὶ φίλια πρὸς αὐτόν ἢ δ' ἀνδρωπος id est, quatenus ille sciens est; nulla cum

eo amicitia esse potest : sed tantum quatenus homo est. Quod orationis genus eò nonnunquam obscurius est, quò nonnulla subintelliguntur ex præcedentibus repetenda, Plato in Gorgiâ, ἡ μὲν ὁ σοπομλική, ἢ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἢ δὴ ἰατρική. id est, condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur esse, at medicina; supple, ars videtur.) Sic Tullius ad Lentulum; Non meum monumentum inquit, monumentum verò senatus: ubi monumentum verò, posuit, pro, sed monumentum; Græcè ἐκ ἐμὸν γὰρ μνημεῖον, τὸ δὲ βουλῆς.

XXIV.

δὲ pro
γὰρ.

Tertiò, δὲ sumitur aliquando pro, γὰρ apud Homerum sæpissimè, aliòsque Poetas : apud quos particula hæc, ut hoc obiter dicam, præcipuam carmini venustatem asferre putatur : adeòque altero quoque versu inculcatur : quod aqud Latinos vitium esset turpissimum. Imo etiam in solutâ oratione, est ubi γ, reddi potius debeat enim, quàm, verò. Demosthen. Olynth. 3. γὰρ ἔν δὲ πρὸς εἶναι : τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. Hoc igitur accedat oportet : nam cætera quidem adsunt.

XXV.

δὲ, pro
δὴ.

Quartò, non rarò cum aliquâ emphasi ponitur, pro δὴ, ut apud Latinos, verò, pro utique, vel omnino. Tullius : quod me rogas, ut in bonam partem id accipiam; ego verò in optimam. Græcè, ὅτι μὲν ἔν πρὸς καλεῖς ἐμὲ, ἐγνωμόνως ἀκούειν τῆτο, (vel λαβεῖν, δὲ χειραγῆγί γὰρ) ἐγὼ δὲ καὶ μάλιστα. Plato in Phædone, οἱ δ' αὖ δόξωσιν ἀνιδίπως ἔχειν, ἴστας δὲ ἢ προσήκουσα μοῖρα. ῥίπτοι εἰς τὸ τάσταθον id est, Qui autem

autem videntur insanabilibus vitiis laborare,
eos verò suum cuiusque fatum in tartarum de-
trudit.

XXVI.

Hac in acceptione, obscuram interdum δὲ, pro δὴ
efficit orationem. Plato 10. de Legib. cum obscurat
dixisset, οὐδὲν δὴ χαλεπὸν εἶδέν ἐστι, διαρρή- oratic-
δὴ εἰπεῖν, ὥς ἐπειδὴ ψυχὴ μὲν ἐστὶ περὶ- nem.
γρυσσάμεν πάντα id est, nunc ergo nihil
amplius est, quam obrem apertè dicere vereamur;
quandoquidem animus is est qui circum
agit omnia: subdit, ἢ ὅ οὐρανόθεν πειροσάν
ἐξ ἀνάγκης πειράζειν φατέον id est,
eundem certè animum, ipsius quoque exli
conversionem efficere dicendum esse. Quò
loco, ἢ ὅ, omnino posuit, pro ἢ δὴ, vel
τὴν γε, vel καὶ τὴν & φατέον abundat:
satis enim erat εἰπεῖν, sic tamen, ut se-
queretur πειράζει, pro πειράζειν, & ἢ
δὲ, pro τὴν δὲ, in nominandi casu effec-
retur.

XXVII.

Sumitur etiam pro ὅ, cum significat ἔτι, δὲ pro δὴ,
vel omnino vacat. Demosthen. εἰ ῥήτωρ cum si-
δὲν, οἷος ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς δὲ ἐργάτε id est, gnif. ἔτι.
si ejusmodi Rhetor est, cujusmodi nonnullos
ego, ac vos etiam videtis. Thucydid. δὴ καὶ
ἑαυτοῖς, καὶ πρέπον δὲ ἅμα, ἢ τιμῶν
πάντων δίδεσθαι, æquum enim est, & verò
etiam decet, hunc ipsis honorem haberi.

SECTIO.

SECTIO IX.

De Conjunctionibus ὅτι, &
τείνω.

REGULA I.

ὅτι, quod. **O**TI quod, præter observata superius, Græcè eleganter ac vulgò usurpatur cum nominativo ac verbo proprio, ubi Latini accusativum cum infinitivo conjungunt. Xenoph. Ελληνικῶν 6. εἶπεν ὅτι βέλεσθαι, dixit quod vult, id est, dixit se velle: sed hoc ejus usu nihil contritius.

II.

ὅτι, quàm. **O**TI, cum superlativo tam nominis, quàm adverbii, videtur quandam adverbii rationem inducere, idémque valere, quod apud Latinos quàm: ut ὅτι βέλπεια, quàm optimè, ὅτι τάχιστα, quàm celerrimè, ὅτι πλείονα, quàm plurimi. Quo sensu etiam cum substantivis quibusdam conjungitur; ut ὅτι τάχος, quàm celerrimè.

III.

τί ὅτι; cur? Aliquando interrogationi servit, cur? quomobrem? tuncque ferè præcedit τί, subauditur verbum ὅτιν. In Evangelio B. Marci cap. 9. 28. τί ὅτι ἡμεῖς ἐκ ἐδονήθημεν ἐμβαλεῖν αὐτό; quid quod, id est, quid est quod, vel, quomobrem ipsam non potuimus ejicere?

Pro τί ὅτι, Aristophan. dicit ὅτι τί δὴ; pro quo mavult Plato ὅτι δὴ τί; addito etiam μάστιγα, id est, cur tandem? sæpius tamen ὅτι, (quia) responsioni servit,

vit, ut sexcentis exemplis pater.

I V.

Οτι, quod: non rarò abundat, cùm ali- ὅτι ab-
undat
cujus verba referuntur. Demosthen. in
Leptin. εἰ δὲ γοῖς καλῶς εἰπεῖν, ὅτι, ἀλλ'
ἔχουσιν ὁ δεινὰ, καὶ ὁ δεινὰ: id est, nec enim
honestè diceretur, illum & illum jam habere:
vel Græco propius, atqui jam ille, & ille ha-
bent. Quæ loquendi ratio, si verba tantùm
singula cogitentur, alienum planè sensum
efficiet, ut Apocalyps. 3. ὅτι λέγεις ὅτι
πλούσιός εἰμι: verbatim, quia dicis, quod di-
ves sum, id est, te divitem esse: cùm verba
sonare videantur, eum de quo loquitur, di-
cere, Christum ipsum esse divitem, non se.
Quo tamen loco, & aliis plerisque, rectè
acpiè noster Interpres, nativum illum Græ-
cæ dictionis candorem exhibuit.

V.

Aliquando δίοτι, unicâ voce paroxyste- δίοτι,
pro ὅτι.
nâ, pro simplici ὅτι ponitur, licet positum
etiam videri queat, pro δι ὅ, τι: sed quan-
tùm ad usum, perinde est. Polybius Histor.
1. οἷμαι πάντας ὁμολογήσειν, δίοτι καὶ λίαν
πολύτι τ' ἀληθείας ἀπελείποντο, ὡς δὲ
id est, confessuros omnes existimo, se admo-
dum à rei veritate priùs abfuisse: ubi vel λίαν,
vel πολύτι, videtur abundare. Ibid. δίοτι
δὲ τεχέως ὑφ' αὐτῶν ποιήσονται τὴν Σι-
κιλίαν, ὡς φανὲς ἦν. Quod autem brevè
Siciliæ potitur essent, res per sese manifesta
erat.

VI.

Οτι μὴ, (quod non,) passim pro εἰ μὴ, ὅτι μὴ,
nisi.
id est, nisi, accipitur. Aristid. Panathen.
ἐν Ἐπιστολαῖς τῇ Ἑλληνικαῖς, οὐδὲν ἦν, ὅτι
μὴ

μὴ Αθῆναι. id est, In Epistolis Græcis nihil erat, nisi Athenæ.

ὅτι μὴ
καὶ, nisi
quod.

At ὅτι μὴ καὶ, duobus præcipuè modis reddi possint, Primò, nisi quòd, vel, nisi quòd etiam, vel, quin etiam, vel, imò verò. Gregor. Nazianz. i. contra Julian. τὰς ἐλέσχεις ὃ ἐ δέεργον, ὅτι μὴ καὶ μάλλον τέτοις ἑαυτὸν ὑποδείξῃς ἠγνόησεν. id est, quo minus tamen deprehenderetur, effugere non potuit: imò verò imprudens licet, quò certius deprehenderetur, effecit. Postrema verba sic Budæus vertit, nisi quòd non intellexerat, hoc factò se diffidentiam suam prodece.

ὅτι μὴ καὶ
quan-
quam.

Potest etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, quanquam, tametsi. Idem Gregor. orat. 20. ubi deprophanâ scientiâ: ὅσον δ' ἐῖς Δαίμονας φέρεται, διεπύλαμεν, ὅτι μὴ κακτέτων εἰς θεοσέβειαν ὠφελήμεθα. id est, quicquid autem ad Dæmones raperet, id totum execrati sumus: quanquam ex iis quoque rebus multum in divino cultu profecimus.

VII.

τοῖνον
igitur.

τοῖνον, quod initio quidem periodi ponitur, sed tamen vocem aliquam sequi debet, hos præcipuè usus habet. Primò, vel per se solum (quod vulgare admodum est) vel, quod rariùs, præcedente καί, significat igitur. Demosthen. pro Coronâ, τὸ μὲν τῖνον ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον id est, Quod ergo primum eâ in legatione contigit.

τοῖνον,
utique.

Secundò, idem est, quod δὲ, utique, videlicet. Ibid. cùm dixisset duo esse, in quibus deteriori, quàm Æschines, conditione uteretur; subdit, τέτων τοῖνον, ὃ μὲν

ἔτι πρὸς ἡδονὴν, τέτρω δέδοται· ὃ ἢ πᾶ-
 σιν, ὥς ἐπεὶ εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί·
 id est, ex iis videlicet, quod delectationem
 afferre solet, huic tributum est: quod autem
 universis, ut verbo dicam, molestum est, id mi-
 hi restat.

VIII.

Tertiò, valet, μὲν ἔν, & quidem, & verò, τοίνυν, &
 atque. Demosthen. ibid. πάντα μὲν τοίνυν
 κατηγορημένα, ὁμοίως ἐν τέτων αὖ τις
 ἰδοι, ἔτε δικαίως ἔτ' ἐπ' ἀληθείας ἐδ-
 μιᾶς εἰρημένα· id est, & quidem accusationis
 hujus capita omnia, ex istis similiter quivis
 intelligat, nec justè allata esse, nec ullo modo
 veritate conjuncta. Sequitur, βέλομαι δὲ καὶ
 κατ' αὐτῶν ἕκαστον ἵσταίμαι· id est,
 unumquodque tamen excutere sigillatim volo.
 Sic, quod Latini dicunt, Atque ut omnes
 intelligant: Græcè reddi potest, ὥς τοίνυν
 ἀπασιν φανερὸν γένοιτ' αὖ.

IX.

Quartò, in transitionibus oratoriis locum τοίνυν
 habet, significatque jam verò. Isocrates in
 Panegyr. ad publicos & solennes conven-
 tus, ab Atheniensibus institutos accedens,
 ἤ τοίνυν, inquit, τὰς πανηγύδας κατα-
 στήσαντων, δικαίως ἐπαινεμένων, &c. id
 est, jam verò, cum ii suo iure laudentur,
 qui publicas celebritates instituerint. Demost-
 hen. pro Coro. ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσατο ἢ
 εἰρήνην ἢ πόλιν, ἐν ταῦτα πόλιν σκέψασθε,
 τί ἡμῶν ἕκαστος περὶ αὐτοῦ πρόβηεν· id est,
 iam verò, postquam Respublica pacem fecis-
 set, hic mihi rursus attendite, quam uterque
 nostrum agendi rationem sequi statuerit. Ibid.
 οὐ τοίνυν, οὐδὲ ἢ ἦσαν, εἰ ταῦτα γαυριᾶ,
 c

ἐν δὲ ἀντὶ τῷ παρ' ἐμοὶ γεγενηῖαν εὐρήσετε τῇ
πέλει id est, jam verò, vel, caterùm, fortè,
ne cladem qui idem istam, ullà ex re, quæ commif-
sa mihi fuerit, in urbem redundâsse, reperirent.

X.

Τοίνυν, at.

Quintò, in iisdem transitionibus, red-
di potius debet, at verùm, sed. Demosthen.
ibid. propius accusationi responsurus,
βέλομαι, inquit, τοίνω ἤδη, καὶ περὶ τῆς
γραφῆς αὐτῆς ἀπολογησάμεναι. id est, at
jam ipsimet accusationi respondere volo. Ibid.
βέλομαι πίνω ἐπανελθεῖν ἐφ' αὐτὰ τέτων
ἐξῆς ἐπολιτευόμην. sed volo ad ea jam redire,
quæ deinceps in Republicâ gessi. Et δὲ πίνω
μόνον τῷ μὴ καδυφεῖναι ταῦτα σημνύνομαι.
At non eò tantùm mihi placeo, quòd hoc in
genere nihil remissem. Dixit enim καδυ-
φεῖναι ταῦτα, eodem sensu, quo καδυφεῖ-
ναι περὶ τέτων, de quo in cap. de Verbo
diximus.

XI.

Τοίνυν, &
tamen,
atqui.

Sextò, significare videtur, & tamen, vel,
atqui, Demosthen. ibidem, cùm dixisset
Æschini, eo tempore accusationem insti-
tuendam fuisse, quo Demosthenes ipse
Rempublicam læderet; subdit, δὲ τοίνω
ἐπείνοσας ἑδάμην τῷ, id est, & tamen, vel,
atqui nusquam id fecisti. Ibid, φαίνομαι τοί-
νω ἐγὼ χάρι' ὅτι τετυχεῖς τῷ, καὶ οὐ
μέμψως, ἐδὲ τιμωρίας atqui me tum
gratiam ex eo retulisse constat, non repre-
hensionem, aut pœnam.

XII.

ἐγὼ τοί-
νον, equi-
dem.

Septimò, cum pronomine primæ perso-
næ, adjuncto ferè μὲν, commodè verti
potest, equidem. Demosthen. Ibid. ἐγὼ
μὲν

μὲν τοίνυν ἔρχεσθαι, βαλεῖων ἀποπλεῖν ἢ τὸ
παχίστην τοῦ πρέσβειος. Equidem ejusmodi
decretum edidi, quo auctor eram, ut legant
quàm celerrimè fieri posset, navigarent.

SECTIO X.

De Conjunctione ὡς, cum ad-
junctis particulis.

REGULA I.

DE Conjunctionibus ὡς & ὥςτε primum
hoc tirones moneo; usurpari eas pos-
se, ubicunque, ut Latinum potest: si tres
usus excipias, in quibus ὥςτε, locum non
habet, de quibus paulò pòst: cum ἵνα,
locum ibi tantum habeat, ubi, ut, signi-
ficat. Lucian. Nigrin. εἰ γάρ τοι, ἔσθι (sci-
licet Momus) τῇ πνοῇ τῶν ἰόντων καὶ ῥόδων
καίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μαλίστα ἐχέῃν αὐτὸν
εἰσεῖσαι, παρ' αὐτῶν, ὡς οἶόν τε, ἢ τὸ ἀ-
γαπῶν, ἢ ὡς πλείστον ἀνέστων τῆς ἡδονῆς.
Nam si violarum & rosarum odore delectan-
tur, sub naribus potissimum eos coronari oport-
tebat, juxta ipsam, quantum fieri potest, re-
spirationem, ut voluptatis inde quamplurimum
attraherent.

Accusabat scilicet eos, qui coronas gesta-
bant quòd locum nescirent, ubi eas achibe-
re deberent. Ubi notandum ἵνα, cum in-
dicativo construi: idque fit (uti Budæus
loquitur) ubi de præterito sermo est, sive
sit παρρηλικός, sive ἀόριστος, sive παρ-
κείμενος. ἀνέστων verò pro ἀνέσπαρτον.

II.

Ὡς & ὥς infinitivum postulant, Plato in Prot. ἡμεῖς ἐπὶ νέοι, ὥς πρῶτον πράγμα διελέεσθαι, nos adhuc juvenes, ut quidem est tantæ rei explicatio & judicium. Atticè tamen etiam cum indicati o junguntur, Gal. 2. 13. ὥς καὶ Βαρνάβας συνομιλήσας τῇ αὐτῶν ὑποχρίσει, ita ut Barnabas corum simulatione abductus fuerit.

III.

Notandus est elegans iste usus particulæ ὥς cum participio, quod enim Latini exprimunt per præteritum vel futurum infinitivi præcedente accusativo, Græci efferrunt per participium aoristi aut futuri præcedente ὥς cum genitivo absolutè sumpto, v. c. Θαῖδ' οὗτος φησὶν ὁ Κλείταρχος ὥς αὐτίς γινοµένους τῷ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσέπολει βασιλείᾳ. dimanavit rumpor quidam nos inimicorum exercitum confestim insecuturus, φήμη τις ἐξῆλθεν ὥς ἡµῶν αὐτίκα διηυλάα ἀκολουθήσόντων τῷ τῶν ὑπεναγίστων στρατῷ.

IV.

Ὡς per se posita in oratione strictâ nunquam idem valet quod utinam, Ὡς Ζεῦ, ὥς Καλύβων πάν' ἀπώλοιτο γῆρας, Catullus, bene ad verbum reddit, Jupiter, ut Chalybôn omne genus pereat. At in solutâ, crebrò adjunctum habet εἴθε γε, tuncque ὥς abundat, (cùm εἴθε per se, sit utinam,) vel γε solùm, ac ferè post aliam vocem interjectam. Lucian. ὥς εἴθε γε γὰρ ὁξυμέσαι δυνατὴν ἦν, atque utinam evomeret liceret.

liceret. Synesius, epistola quadam, ὥς εἰη γέ
 τῶν ἡμῖν εἶναι τὴν παρ' αὐτῶν πώποτε σπατη-
 γῶν εὐσεβέστατον· id est, utinam verò con-
 iungat, hunc omnium, quos ab illo unquam
 accepimus, religio sissimam nobis esse Duce-
 m. ubi εἰη, pro αὖ ἐνδέχεται, vel ἐγχαεῖν.
 Ita Gallicè, particula *que*, usurpari solet,
 cum dicitur, *que* pleust a Dieu! *que* fusses tu
 bien loing d'icy.

V.

Quintò, ὥς & ὥσπερ vel solæ, vel cum
 particulâ εἰ, solâ, vel etiam præcedente
 αὖ, ita ut unicam aliquando tres illæ vo-
 cem ὁξύτονον efficiant: sumuntur pro qua-
 si, vel *tanquam*: tuncque adverbia potius
 esse, quàm conjunctiones videntur. Di-
 cunt igitur ὥς, ὥσπερ, ὥς ὥσπερ:
 sapius tamen ὥς αὖ εἰ, & ὥσπερ αὖ εἰ, tri-
 bus distinctis vocibus: quod etiam οἷον
 dici posset. Malè autem diceretur, ἰναὶ
 vel ὥς εἰ. Dicunt etiam, ὥς αὖ, & ὥς ὥ-
 περ, sine εἰ, non autem ὥς εἰ αὖ. Exemplis
 nihil frequentius.

VI.

Hic tamen observanda duo. Alterum
 est, quod absolutè simul, & ironicè La-
 tini dicunt, *quasi* verò: his particulis
 exprimi vulgò non possè, sed aliis quibus-
 dam, ut ἀμέλει γάρ. πῶς γὰρ ἔ; μένετε &
 similibus.

Alterum est, idem, *quasi* verò, in mem-
 brorum aut periodorum initiis, reddi possè,
 ὥς, ὥς ὥσπερ, ὥς αὖ, ὥς ὥσπερ αὖ, ὥς ἀρα, ὥσπερ
 ἀρα ὥς ἀμέλει, ὥσπερ ἀμέλει, ὥς αὖ δη-
 λαδ' ἢ ὥς αὖ δήπου, vel δήπουθεν. ὥς
 γε, ὥς δ' ἢ, ὥς ἔν· ὥσπερ ἔν· ὥς ἔν δ' ἢ:
 &

& ὥςπερ ἐν δὴ: tūncque particula εἰ, vix
inquam adhibetur. e. c. quasi verò partium
mearam esset genus omne calamitatis impedire,
ὥς ἄρα. πρὸς ἐμὲ πάντος τῆ δεινῆ κολυτὴν
φαινέσθαι.

VII.

Sextò, ὥς, (non ὥςτε, vel ὥςπερ,) idem
est, quod ὅπ: quā in acceptione tripli-
cem ferè habet usu n. Primus est, Gallico
idiomati propior quàm Latino, ut cum
dicimus, ie scay fort bcin que vous estes in-
vincible; Græcè, μάλ' ἀκριβὺς οἶδ' ὥς,
vel ὅπ σὺ γ' ἀήτη! & εἰ, Latine, te invi-
ctum esse. Ubi observandum, ὥς & ὅπ ele-
ganter præmitti posse, ut quod, & quā,
apud Latinos; que apud Gallos. Xenoph.
Memorabil. 1. πρῶτον μὲν οὖν, ὥς ἐκ ἐνό-
μιζεν, ἕς ἢ πέλις νομίζεθαι, πῶς πῶς
ἐχρήσατο τελευτή; ac primum quidem,
quod non (vel quā non) eosdem ille, quos
Respublica Deos habeat, quā tandem conje-
cturā probārum? Quanquam adjunctā ne-
gatione, sæpius verti debet, quin. ut ὥς vel
ὅπ ἐκ αὐτῶν ποιήσεις, μηδὲ μὲν ἀμείβεσθαι
τῷ, id est, non dubito, quin feceris, vel, quin
non feceris.

VIII.

Secundus est, cum adverbiiis superlativi
gradus, aut nominibus quibusdam eorum
loco positis. Dicunt enim ὥς τάχιστα, vel
ὅπ τάχιστα, vel ὥς, vel ὅσον τάχος, id est,
quàm celerimè: licet ὥς τάχιστα, sit etiam;
ut primum, nam ὥς τάχιστα ἤκουσεν, id est,
ut primum audiit. Polybius lib. 2. sub initi-
um, ὥς θάροον (qui comparativus est,
verbatimim, ut celerius,) eodem significau
posuit:

posuit: Καρχηδόνιοι γὰρ, inquit, ὥς θάπρον
κατεήκοντο τὰ κτ' ἢ Λιβύῃ, εὐθέως Α-
μίλκων ἔξαπέστειλαν. Carthaginienses enim,
ut primum res in Africâ composuissent, Amil-
cayem misere continuo.

Tertius est, ut ὥς & ὅτι, simul conjun-
gantur, tuncque alterutrum παρέλκει. ut
cum dicunt, ὥς ὅτι ἐέλτιστα, quàm optimè:
ὥς ὅτι δεινύτατα, quàm acerrimè. Imò,
sine adverbio nonnunquam, ambæ illæ vo-
ces conjunguntur. Dionysius Halicarnass.
lib. 9. pag. 571. ἐπὶ γὰρ ὥς ὅτι ἐν ἐσχάτοις
εἶπεν οἱ κατακλειδέντες ἐν τῷ λόφῳ· ἡβὴ
cognovisset, in extremo versari periculo, qui eo
in tumulto conclusi tenebantur.

I X.

Septimò, præmittitur etiam quibusdā
adverbiis positivi gradus, quorum tamen ad
significationem nihil addit. Adverbia illa
ulteriora sunt, ἀληθῶς, verè, ἀτεχνῶς,
planè; ἑτέρως, aliter. Demosthen. pro Co-
ronâ, ἡς (παυδείας) τῇ μὲν ὥς ἀληθῶς τετυ-
χηρότων, εἰδ' αὖ εἰς εἰποι· αἰεὶ αὐτῇ τοιαύτων
εἶναι. quem (sup. eruditionem) qui verè con-
sequuti essent, horum nemo unquam de se ipso
quicquam ejusmodi prædicaret. Id. ibid. ὅν
καλοῦσθαι μένων, μεγίστοις ἀναμειβητότως
ὑπάρχεν εἶναι, ὥς ἑτέρως ἢ συμβαίντων, τὸ
γὰρ εὐδοκίμειν πίστεστιν id est, quæ si pro-
sperè cessissent, absque ullâ dubitatione, maxi-
mis esse licuisset: nunc autem, cum casus eve-
nerint, saltem præclarā existimationem tueri
superest. Repecitur etiam ὥς ἀληθεστέρας,
pro ἀληθεστέρας, vel ἀληθεστέρον, verius.
Aristid. in Panath. ὥς κυρίως ita conjungit:
εἰ δὲ δὴ καὶ μόνῃ τῇ πέλει ὥς κυρίως αὖ τις

φαιν συμβῶσα, &c. propter quæ, soli etiam huic urbi propriè, vel, præceteris contigisse dixeris. Dionys. Halicarn. lib. 11. pag. 723. ὥς καλῶς, id est, præclarè verò. ubi Centuriones quidam adversus Imperatores suos, ita orationem ironicè ordiuntur: ὥς καλῶς ἡμῶν ἐσπέρη γήκατε καὶ περὶ τερρον, ἵνα καὶ νῦν λαβόντες ἐλπίδας ἀπολαθῶμεν ἡμῶν id est, præclaros verò Duces vos adhuc habuimus, ut nunc aliquam in spem erecti, vos sequamur. Itaque non dubito, quin ὥς cum aliis adverbiiis eodem modo conjungi possit.

X.

Octavò, adverbiiis itidem positivi gradus, sed ὑπερβολὴν τινα, excellentium, aut excessum aliquem significantibus, eleganter & ornatè postponitur: cujusmodi præcipuè sunt, θαυμαστῶς, θαυμασίως, mirum: ἀμύχανως, supra modum ὑπερβυῶς excellenter, quasi supra naturam: quorum etiam loco, neutra θαυμασὸν, θαυμάσιον, ἀμύχανον, usurp. i. possunt; (vix tamen ὑπερβυῶς) Tunc autem particula ὥς, vel Latine non vertitur, præsertim post ὑπερβυῶς, vel redditur, ut quàm, quantum. Plato in Phædro, ὑπερβυῶς μὲν ἔν, ἔφη, ὥς ἐέλδομαι id est, ego verò, inquit, supra modum cupio. Idem in Gorgiâ. θαυμασίως, ὥς ἀδλιθὸν γέρονεν, ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκησεν mirum quàm miser evaserit, postquàm gravissimam perpetravit. Sic ἀμύχανως ὥς σφόδρα ἐπιθυμῶ dici non potest quàm supra modum expectam. Rectè etiam diceretur θαυμάσιον, θαυμασὸν, ἀμύχανον ὥς, vel ὅσον.

XI.

Nonò, quemadmodum ὅτι, sic etiam ὥς, sic-

frequenter usurpatur, cū alterius orationem referimus, totidēmq; verbis utimur, quibus usus erat. Demosthen. pro Coron. insigne hoc exemplum suppeditat. Cū enim ista de Æschine præmississet, *τίνας ἔν ἥσαν οἱ ὧδε λόγῳ τέτε ῥηθέντες*; id est, *quamnam igitur hominis tum erat oratio?* subdit, *ὥς ἔδει δορυβείσθαι τῷ παρελθύνῃ Φίλιππον εἰσω Πυλῶν. ἔσαι γὰρ ἀπαρθ' ὅσα βέλεθ' ὑμῖς*, &c. quæ, si particulam ὥς excipias, verba sunt Æschinis, prout illo tempore loquebatur, quæque Latini per infinitivum meliùs redderent: v. c. *nihil esse, quamobrem turbaremini, quod Pylas ingressus Philippus esset: futura quippe omnia, quæ velletis.*

XII.

Jam exemplum illud Demosthenis admonet, ὥς, significans ὅτι, sæpius cum indicativo conjungi. Ait enim ὥς ἔδει, pro ὥς ἐκ αὐτοῦ δεῖ. Quodque mirabilius etiam est, non tantū res præsens, sed etiam præterita, & futura, hoc præsentis indicat. modo exprimitur: Æschines enim quid deinceps agendum esset, indicabat. Dicere tamen potuit, ὥς, vel ὅτι ἐκ ἔδει δορυβείσθαι. per imperfectum. Imò sæpe, nisi alterius verba referantur, imperfecto potiùs quàm præsentis locus esse solet, v. c. *equidem statuerim, nihil ultra differendum esse*; Græcè, *ἐγὼ μὲν ἔν ἐγίνωσκον, ὥς ἐκ ἔδει μηδεμιᾶν ἔτι ποιεῖν τὴν ἀναβολὴν*, ubi ἐκ ἔδει, meliùs quàm ἔδει.

XIII.

Eādē significatione, ὥς apud Atticos, trajectionem aliquando patitur, & proprio

movetur loco. Demolth. Olynth. 3. ἢ ἔστιν ὅπερ τοῖς μηδὲν ἐγὼ ποίῃσι, τὰ τῶν ποιησέντων εἶπον, ὥς δεῖ νέμειν. Quæ verba sic ordina, ἢ ἔστιν ὅπερ ἐγὼ εἶπον, ὥς δεῖ νέμειν τοῖς μηδὲν ποίῃσι, τὰ τῶν ποιησέντων id est, fieri non potest ut dixerim, iis qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid statuerint, esse tribuendas.

XIV.

Similiter, cùm aliquid confirmandum est, præmissâ voce argumentum significante, ut τεκμήριον, σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ propriè demonstratio est, ὥς, cum indicativo adhibetur; ut ἀπόδειξιν ἧ παρερησάμην, ὥς ὁ δεινὰ, καὶ ὁδεῖνα ἐνδυς ἐκ παίδων ὁρμησάμενος, τὸ λοιπὸν ἀνάγκη, καὶ παντὰ πασιν, ἀκόλαστον ὧν διετέλει id est, cujus rei certum inde proferebam argumentum, quod hic, & ille, cum statim à pueritiâ orsus esset, continuat deinceps, omninoque refractarius perstitit.

XV.

Decimò. Contra verò, cùm sumitur pro, ut, id est, quemadmodum vel quantum, sæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari sententia debeat. Ita dicunt, ὥς vel ὅσα, vel ὅσον εἰκόσας, τεκμαίρεσθαι, ὑπολαβεῖν, id est, quantum conjicere, vel suspicari possum: ὥς ἔμοιγε δοκεῖν, vel ὥς subintellecto, ἔμοιγε δοκεῖν, non minùs rectè, quam ὥς ἔμοιγε δοκεῖ, ut mihi quidem videtur.

XVI.

Undecimò, tritum est, ὥς sumi sæpiissimè, pro εἰς, vel πρὸς, cum accusandi casu, sed personæ; rarò enim cum accusativo rei coheret. Dixi rarò, ne penitus eum excluderem.

rem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept. ὥς ὃ τ' ἄπρῶν, inquit, καὶ εὐλαβέστερον τ' θεοσεβείας μετάρων ἡμῶς ζυγόν· sed nos ad mite ac suave pietatis jugum transferens.

Duodecimò, notum etiam est, significare aliquando, ἐπεὶ, quoniam, καὶ γὰρ, etenim; ac ferè periodorum, aut membrorum initio. S. Chrysost. in cap. 6. epist. ad Roman. ὥς νῦν γε εἰδέν σε χροῖται· ἂν εὐσεβέστερον, ἐρήμῳ ἔχοντι· τ' ψυχῷ. nam, te quidem hoc tempore, dum nudam ac desertam habes animam, vilius nihil esse possit.

XVII.

Decimo tertio, ὥς præmittitur aliquando nomini ἕκαστος, solius, ut videtur, ornatùs causâ. Thucyd. lib. 1. p. 3. οἱδ' ἔν ὥς ἕκαστοι Ἕλληνες, καὶ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνέειπον, καὶ ἑγώ πάντες ὕστερον κληθέντες. Itaque Græci, cum seorsim singuli, tum qui oppidatim alii alios intelligebant, tum etiam universi, hec deinceps nomine comprehensi.

XVIII.

Decimo quarto, ὥς μὲν, & ὥς δέ, in membris distinctis, ita nonnunquam opponuntur, ut τὰ μὲν, & τὰ δέ. S. Greg. Nazianz. orat. de S. Basilio, pag. 321. ἔλαστοι τ' ἁλόφρονες πρὸς ἐν ὑπερφανέστες ἀνδρόβοι, ὥς μὲν εὐμεγέδεις, ὥς δέ πτόρες, ὥς δὲ περὶ θυμοὶ πρὸς σφαγῶν. Cervi turmatim summis è collibus, apparentes, cum proceri, tum pingues, tum etiam ultro sese propriam ad eadem offerentes.

XIX.

Decimo quinto, ὥς πρὸς, sequente accusativo, vel personæ, vel rei, significant, ὅσον, νεῦσα πρὸς quantum attinet, vel causâ: ut ὥς ἀπὸ πρὸς ἐμὲ, ἀδιδάκτορον τῷ γὰρ nam

meâ quidem causâ, perinde mihi est. Clemens Alexandr. Strom. 4. Christianorum nomine iis respondens, quibus mirum videbatur, Christianos suis cruciatibus minimè liberari, τί γὰρ καὶ ἀδικήμεθα, inquit ὥς πρὸς ἡμᾶς αὐτὰς, θανάτῳ ἀπολυθῶσι πρὸς τὴν Κόρυον; quid enim detrimenti capimus, qui, quantum ad nos attinet, ad Dominum morte ipsâ transmittamur?

X X.

Decimo sexto, ὥς sequente ἐκ τῶν δυνατῶν, vel ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐσχωρέντων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν, pro viribus, facultatibus, opibus: omninò παρέλκει. Exemplum ex Thucydide unum hoc sat erit. Sic enim ille lib. 2. pag. 100. ἐπεὶ δὲ ὥς ἐκ τῶν δυνατῶν ἔτοιμα ἦν. rebus autem, pro ut tunc licebat, comparatis.

X X I.

Decimo septimò, ὥς cum accentu, apud Poëtas passim pro ἔτως, sic: & quidem etiam ἐλλειπτικῶς, ut apud Hom. Iliad. α.

Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐδέλω δόξαι πάλιν, εἰ τό γ' αἶμενον: sed etiam sic .i. etiamsi res ita se habeat, volo eam reddere si quidem illi præstat.

Sic Iliad. ω. Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμινε, id est, sed etiam sic, id est, eo statu rerum, sustinuit, vel, perstitit. Ita Thucydides non semel usurpavit, ut. lib. 1. ἐδέκετο γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὥς ἔτεταται αὐτοῖς. Iis enim videbatur bellum sibi cum Peloponnesiis futurum, etiam sic, id est, etiamsi eo modo sese gererent. At εἰ δ' ὥς, id est, ne sic quidem.

Alias tamen, ὥς idem valet, ac πῶς, cum accentu, id est, certo quodam modo. Aristot. Politic.

Politic. 1. ἔστι μὲν ὥς τὰ οἰκονόμικα καὶ τὰ ἀρχοῖσι, καὶ περὶ ὑγιείας ἰδεῖν ἔστι δ' ὥς, ἢ ἀλλὰ τὸ ἰατρικόν. Ad Oeconomum & Principem certo quodam modo pertinet; valetudini prospicere; certo etiam modo non pertinet, sed potius ad Medicum.

XXII.

Decimo octavo, ὥς etiam absque accentu, interdum sumitur pro sic: ut apud Clem. Alexan. in Protrept. ὥς δ' ἔκ' ἔστι Θεὸς ἢ ἄλλος, καὶ ὥς ἔκ' ἔστι Θεὸς ἢ Ἰεὺς: ut autem Dea non est *Arca*, (meteorum intelligit,) sic neque Dea *Iris* est: nisi secundum ὥς, accentu notari debeat. Et Stromat. 6. ὥς ᾗ καὶ Ἰουδαίοις διοιχθείσης τῆς παλαιᾶς γραφῆς, τὸ νέον καὶ συνηγὲς ἐσκεντρίζεσθαι τῆς ἐλάσις φύτον, id est, sic etiam *Judaïs*, *patrefactâ* vetere scripturâ, novus generosus *olivæ* surculus inseritur: ubi etiam alii legunt, ὥς cum accentu.

XXIII.

Dubium etiam est, utrum ὥς an ὡς scripserit *Lucianus* in *Charonte*, ubi *Charon* de *Homero* loquens, ἐπεὶ γὰρ, inquit, ἤρξατο ἄδειν, ἢ πᾶν αἰσίων τινα ὥδην τοῖς πλέουσιν, ὥς ὁ Ποσειδῶν σωήσας τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, id est cum enim cepisset non valde letum carmen navigantibus occinere, continuo *Neptunus* cœgit nubes, pontumque turbavit: ubi ἴς vel ὡς, idem est, atque ἴτω δὴ, vel potius, ἅμα δὴ, continuo non verò.

CAPUT IX. ET ULT.

DE PRÆPOSITIONE.

SECTIO I.

De Præpositionibus ἀμφί, ἀνὰ, ἀνδ',
ἀντί, ἀπ'.

REGULA I.

T praeceptos tantum in
quâq; libemus idiotissimos,
(nam cætera Gramma-
tici & Lexicographi da-
bunt:) Præpositio ἀμφί,
& Poëticè ἀμφὶς, apud
Poëtas quidem, & Jonicos

Scriptores, cum genitivo casu, significat *de*,
per, & *propter*: cum dativo autem, *de*, *pro-*
pter, & *circum*: sæpius tamen ἀμφὶς cum
genitivo, est, *sine*, *seorsum*, *extra*.

ἀμφί,
61766.

Apud alios solutæ orationis auctores, fe-
rè cum accusativo jungitur, idémque valet
quod *circa*. Ac primò quidem eleganter di-
citur, ἔχειν ἀμφί τι, *in re aliquâ versari*: ἔ-
χειν ἀμφί τινα, *operam alicui navare*, aut,
cum eo versari: ἀμφὶ δειπνον ἔχειν, *estre*
au souper. Idem est, εἶναι ἀμφί τι. Diony-
sius Halicarnass. lib. 10. ἐκείνῳ μὲν ἔν τῃ
ἡμέρᾳ, καὶ τῇ ἐπιστάν ῥήματα ὅλῳ, ἀμφὶ
ταῦτα ἦσαν. *Idem toto illo die, ac sequen-*
ti nocte integrâ, iis in rebus versati sunt.

Hoc sensu dicebantur etiam νόμοι ἀμφί
τι καθεστώτες, id est, *leges aliquâ de re consti-*
tutæ.

titæ. Idem Dionysius lib. 7. ἕκαστον δὲ ὅτι
χρὶ νόμους ἐγένετο, τὲς ἀμφὶ θυσίαν ὑφ' Ελ-
λῶν κατασάδοντας, ἐκ τῆς Ομήρου ποιη-
σεως γινώσκειν ῥῶδιον· id est, singula verò ex
legibus fieri solita esse, quas de sacrificio Gra-
ci statuerant, ex Homericâ Poësi faciliè quivis
intelligat.

II.

Secundò, ἀμφὶ, cum eodem casu, est, *se-* ἀμφὶ,
re, circiter, admodum. Dionys. Halicarnass. *circiter.*
lib. 1. ἀπέχων τὴ Πόλιν ἀμφὶ τὲς τριάκον-
τα στάδιες· id est, Rómæ distans, triginta cir-
citer stadiis. Et lib. 5. τὴ συμμάχων ἀπέ-
δανον ἀμφὶ τὲς μυρίας καὶ πεντήκοντας, id est,
ex sociis pericre circiter tredecim millia. Idem
lib. 10. μόλις cum ἀμφὶ conjungens, ἰὼν
δὲ πολέων, inquit, ἀμφὶ τὲς ἡμίσεως μάλι-
κα διεσπάσθησαν· id est, civium media fere
pars eo morbo extincta est. Sic dicebant, εἶναι
ἀμφὶ δέκα ἔτη, id est, annum circiter deci-
mum agere.

III.

Ανὰ, (Poëticè, ἀνὶ sine accentu, ante con- ἀνὰ,
sonantes :) cum dandi casu, est, *cum, vel, per.*
super. At longè sæpius apud Oratores si-
mul & Poëtas, cum accusativo conjungitur.
Ac primò significat *per*, ut ἀνὰ πᾶν ἔτος,
per singulos annos : ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Gra-*
ciam : ἀνὰ κρήνην, *per vim*, id est, totis vi-
ribus. Dionysius Halicarnass. passim. ἐλάσας
τὸ ἵππον ἀνὰ κρήνην, παρὶν ἐπὶ τὴν χεῖρα-
να· id est, equo summa vi admissò, in castra se
recepit : ubi nota, παρὶν ἐπὶ τὴν τόπον,
id est, ad locum aliquem pervenire ; Gallicè
diceretur, il fut en son camp. Sic ἀνὰ κρήνην
πολεμεῖν, & ἀνὰ κρήνην πολιορκεῖν, *to-*
tis

is opibus bellum gerere, obsidere: ἀνὰ κερ-
τῶ τινὲ πύλιν εἰλεῖν, prendre une ville par
force.

I V.

Secundò, ἀνὰ cum eodem casu aliquan-
do sumitur pro ἐν, utriusque præcipuos habet
duos. Alter est, ut dicatur, ἀνὰ στόμα ἔ-
χειν in ore habere, & ἀνὰ στόμα εἶναι τι, in
alicujus in ore versari. Clemens Alexandr.
Strom. 7. οἱ τὰ μὲν λόγια τῶ Θεῷ ἀνὰ στόμα
ἔχουσι, qui Dei quidem oracula in ore habent.

Cap. 3.

Sect. 7.

Alter est, ἀνὰ μέρος, pro ἐν μέρος, (de quo
dictum est, in nomine μέρος:) id est, per
partes, sigillatim, vicissim: ut ἀνὰ μέρος
τοῖς μὲν ἀμφὶ πύλιν, τοῖς ἑκάστῳ αὐτὴν ἐν-
αχολεῖσθαι, id est, vicissim reipublicæ ac sibi
vacare.

V.

Tertiò, ἀνὰ, cum eodem casu, idem va-
let, quod inter. Xiphilin. in Domitiano, συν-
ομιότας ἀνὰ πρῶτον, μετὰ τινων, qui pri-
mos, vel primarios inter, cum aliis quibusdam
conjunctaverat.

Quartò, ἀνὰ τὸ ποταμὸν, videtur potius
esse, contre mont la riviere, quam, per flu-
vium. Dionysius Halicarnass. lib. 5. ἀπὸ
θαλάσσης ἀνὰ τὸ ποταμὸν διεκόμισαν, id
est, à mari per adversum flumen advexerunt.

Quintò, ἀνὰ χρόνον, est, progressu tem-
poris, à trait de temps. Idem lib. 1. αἶς (πό-
λεις) ἀνὰ χρόνον τὰ Τυρρηνίων ἀφῆρθε-
σαν, id est, quas illis urbes, Tyrrheni temporis
progressu eripuerunt. Idem lib. 2. κατέσκη-
ψεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τὸ μὲν ἄλλος,
εὐπετεῖς, ἐνὰ ἡμέρᾳ πρὸς Σαβίνους, μέγαν καὶ
χαλεπὸν id est, progressu temporis, vel, so-
stia,

scdā, in bella delatus est, partem quidem maximam, leviam, malè enim vertunt πολέμους εὐπετέας, bellum multiplex, ex quibus tamen unum cum Sabinis gestum, & magnum fuit, & grave.

VI.

Sextò, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id est, χῆ, eodem planè modo, ubi comparisonem aliquam, aut analogiam instituimus. Clemens Alexand. Strom. 1. cùm dixisset, unicam χῆ δύναμιν, (id est, vi & potestate,) virtutem esse, quæ diversis nominibus vocaretur, subdit, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ μιᾶς ἕως ἀληθείας, &c. eodem planè modo, cum una tantum sit veritas, &c. Sic apud eundem. ἀνὰ λόγον, id est, χῆ λόγον, vel διὰ λόγου, oratione, vel ratione. In Protreptico, ἀποζημιώσω ᾧ εὖ μάλα, ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, τὴν χρητείαν, τὴν ἐγκερυμμένῳ αὐτοῖς id est, ego verò prestigium illis (mysteriis) occultatas, ipsā veritatis oratione, egregiè admodum illustrabo.

VII.

Septimò, cùm rerum diversarum æqualem veluti distributionem significamus, eandem propositionem adbibemus, idque triplici ferè modo. Primus est, cum accusativo rei. Hinc à Medicis toties inculcatum, κινναμώμῳ exempli causā, καὶ νάρδος ἀνὰ ὀγκίαν μίαν, verbat. cinnamomi & nardi per unciam unam: Hic ἀνὰ, pro ἑκατέρῃ, utriusque scorsim unciam unam, une once de chacun. Hinc & illic Xiphilini in Augusto, ὥς καὶ δωρεάν, τοῖς Ῥωμαίοις ἀνὰ πέντε, καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελέειν ὅν καταλιπεῖν id est, ut mortuus, Romanis viginti quinque drachmas legati nomine

nomine viritum reliquerit. Hic ἀνὰ, pro ἐκ-
 5015.

Secundus est, cum accusativo personæ;
 ut si dicamus, Ἰὼς στρατιώτης ἔξεναι κελεύει
 ἀνὰ πάντες id est, milites quinos & quinos
 proficisci jubet: cing, à cing.

Tertius est, cum ἀνὰ jungitur cum ἐκ-
 5020, in alio etiam casu quàm accusativo,
 tuncque unitantum ornatui servit. Sic Ape-
 calypsis 21. δώδεκα πύλῳνες, δώδεκα μαρ-
 γαρίται ἀνὰ εἰς ἕκαστον τῶν πύλῳνων ἦν
 ἕξ ἐνὸς μαργαρίτης. Duodecim margaritæ, sin-
 gule portæ, singulis ex margaritis erant.

VIII.

Ἀνὰ, cum solo gignendi casu non tan-
 tum est, sine: sed etiam aliquando, præter
 quàm quod, vel, præter; idque sæpe cum ver-
 bo nominis instar posito: quod etiam valet
 in præpositione χωρὶς, ut in ejus explica-
 tione dicetur. v. c. ἀνὰ τῶν τῶν παρὰ τῶν
 ἀποπείσιν ἐνδοκίμοις, καὶ μυρίοις ἐαυτῶν
 ἐνέβαλε τοῖς κινδύνοις, id est, præter quàm
 quod periculis existimationis jacturam fecit, in-
 finitis quoque periculis seipsum implicuit.

Aliquando significat extra. Plutarchus
 in Pompeio, ἐψηφίσαντο μὴ δύναιτο Ρωμαίων
 ἀνὰ πρυτανείῳ ἀναιρεῖν. Neminem Ro-
 manum extra aciem occidere statuerunt.

IX.

Ἀντὶ, cum solo item gignendi casu, sæ-
 pissime est pro, (sed quatenus significat lo-
 5025,) vel instar. ut βασιλεὺς ἀντὶ πόλεως ὅτι
 στρατιῶν, Rex sexcentorum milium instare
 est: ἀντὶ ἀγένης μίσθου ὡς ἐργαζομένου, pro anno-
 re odium invenire, id est, referre.

Quo sensu crebrò jungitur cum verbis, ἀγαπᾶν, amare; ἀιρεῖσθαι, deligere; δέχεσθαι, accipere; ἀλλάττειν, permutare; τίθεσθαι, ponere, vel potiùs, ducere, id est, existimare: uincque, non rarò verti potiùs, debet, præ, quàm loco, ut ἀντὶ κακῶν ἀπάντων, καὶ ἀγαθῶν ἓνα πείμλω, id est, præ omnibus improbis, vel probum unum optaverim. Dionys. Halicarnass. lib. 10. εἰλῶν τε καὶ συζυγῶν, ἀντὶ πάντες ἀγαθὸς ἱδμεμένων, ἐκείνων τ' ἀνδρα εὐπορεῖν: cum amici ac propinqui, omni bono potius ducerent, hominem illum opibus abundare.

X.

Aliquando tamen ἀντὶ, commodiùs redditur, propter, vel grati. Demosthen. pro Coro. εἰτά μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξία τιμᾶσθαι, Deinde, vel, & tamen quavis ex me, cujus tandem virtutis gratiâ, honoris aliquid obtinere velim. Sic, ἀνδρῶν τ' ἐπαρχίαν ἐκάκωσε, πμαρίας ὑπομένειν τὰς ἐχάτας δίκαται ἦν: propter calamitates quibus provinciam pressundedit, dignus est qui extremas paucas sustineat.

XI.

Ἀπὲ, cum solo etiam gignendi casu, præter vulgarem acceptionem, quâ respondet Latinis Præpositionibus A, Ab, E, Ex, sequentes habet notatu digniores. Ac primò quidem cum suo casu, per adverbium Latinum, sæpius redditur. Nam ἀπὸ τῆ παροφειῆς, & ἀπὸ τῆ παροφειῆς, est παροφειῶς, palam. Thucyd. lib. 1. μέλιστα τ' ἀπὸ τῆ παροφειῆς δεξαμένους, ἐκονδεῖν (sup. δίχαιον) maximè verò, (sup. æquum est,) eos defensione nostrâ palam susceptâ, nobis opem ferre.

ferre. Sic ἀπὸ τῶτομάτῃ, & ἀπὸ τύχης, fortuitò: ἀπὸ σώματ' & ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere, vel recitare: ἀπὸ σπουδῆς, id est, σπουδαίως studiosè: ἀπὸ τῆ παραχρῆμα, ex tempore: ἀπὸ τῆ φρονίμου, prudenter, vel consilio.

XII.

Secundò, cum duobus genitivis, τῆ βελτίστῃ, & τῆ κρατίστῃ, optimi; aliquando significat optimâ fide, optimoque consilio. qui usus Dionysio Halicarnass. familiaris admodum est. Nam lib. 1. pag. 62. αἰδομένη ἐκ ἀπὸ τῆ βελτίστῃ πῶτα παρὰ ποντα ἢ ἀδελφόν, ubi sensisset hac à fratre animo non optimo fieri. Idem lib. 7. pag. 470. ὅποτε μὲν ἔν' ὑπὸ τῆ κρατίστῃ χροῖντο αἱ διαγνώσεις. id est, Enimvero, cum bonâ fide ac sincerè, disquisitiones illæ fierent. Et paulò post, ὁ δὲ ἀγαθὸς, καὶ ἀπὸ τῆ κρατίστῃ, πρὸς τὰ κοινὰ προσιόν id est, at vir bonus, bonoque animo ad rempub. accedens.

Aliquando, πάντες, cum τῆ βελτίστῃ jungitur. Idem libro 3. pag. 140. τοῖς ἢ ἀπὸ πάντες τῆ βελτίστῃ κρίνεται τὸ συμβεβηκὸς, id est, at iis, qui de illo casu, bono ac sincero animo judicabant. Et lib. 4. pag. 221. οὐδὲσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, ἢ μὴν τὰ ἀληθῆ, καὶ ἀπὸ πάντες τῆ βελτίστῃ, τεπμῆσθαι, cum solenne jusjurandum edidissent, verè atque optimâ fide, censum illum factum esse.

XIII.

Tertiò, præcedente articulo præpositivo, sæpe conjunctionem aliquam significat cum eo quod per genitivum exprimitur. Nam οἱ ἀπὸ τῆ σοφίας. id est, οἱ σοφικοὶ, Stoici, verbatim, qui sunt ex forticu. οἱ ἀπὸ

ἀπὸ φιλοσοφίας, Philosophi. οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, Platonici. οἱ ἀπὸ τῆς Κελτικῆς; Galli. οἱ ἀπὸ αἵματος sanguine conjuncti. Philo. de Legat. ad Caium, οἱ ἀπὸ αἵματος πάντες, καὶ ἑκάτερον γένος, τὸ τε πατρῶον, καὶ μητρῶον. Propinqui omnes utriusque generis, paterni simul, ac materni. Sic οἱ ἀπὸ τῆς Ἑλληνικῆς, Senatores, οἱ ἀπὸ τῆς πλῆθους plebici: οἱ ἀπὸ τῆς Ἀθηναιῶν ἰῶνες, Iones ab Atheniensibus oriundi.

XIV.

Quartò, contrariâ penè significatione, οἱ ἀπὸ τίνος, πράγματις, dicuntur aliquando, qui re aliquâ, negotiôve perfuncti sunt: de quo jam aliquid attigimus in verbo γίνουμαι. Nam v. c. οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας, qui à consularatu, id est, viri consulares qui consularatu defuncti sunt. Herodian. lib. 7. περὶ τυχόντες τῆς ἀπὸ ὑπατείας, καὶ φίλων Ἀλεξανδρου τινί. id est, cum in aliquem ex Consularib. & Alexandri amicis, incidissent. Sic ἀπὸ τῆς στρατηγίας, imperio defuncti, vel, imperatorii, ὁ ἀπὸ τῆς πρεσβείας, qui legatione perfunctus est: & simil.

XV.

Quintò, affinis usus ille est, quo significat à, vel ab, id est, post, aut statim post: ἀπὸ δείπνου, statim à cenâ; ἀπὸ παιδων, statim à pueritiâ, vel statim post pueritiam: ἀπὸ παραγγέλματος, statim à mandato: ἀπὸ σάλπιγγος, à tubâ, id est, statim à tubæ signo: ut ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐς μέσους ὤσατο τὸν πολεμίοις, id est, ille autem statim à tubæ signo, medios in hostes irruit. ἀπὸ τῆς πολέμου, paulo post bellum: ut ἀπὸ τῆς πολέμου, τῆς κοινῆς διακίσεως ἐαυτὸν ὑπεξείλετο,

το, hoc bello simulatque perfunctus est, se ipsum reip. administrationi subduxit.

XVI.

Sextò παρὰ, cum genitivo, vix unquam apud solutæ orationis Auctores, cum rebus inanimatis coniungitur, sed tantum apud Poetas, ut παρὰ νηῶν, à navibus, apud Homerum. Απὲ, licet rarius, aliquando tamen etiam in prosâ de rebus viventibus usurpatur. Clemens Alexan. Strom. 2. 8. τὸ ὁ μαχαιρισμὸς ἐν ἡμέλῳ ἐπὶ τοῦ ἐκκληγεγμένους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ id est, Hic beati pradicantur, qui à Deo electi sunt.

Tuncque ἀπὸ, sumitur pro ἐπὶ, quod infrequens non est, cum apud alios, tum maximè Pausaniam. Unde in Corinthiacis, καὶ τὰς (παρθένους) φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστοιχωτῶν καταλευθῆναι id est, illas etiam (virgines) ab adversæ factionis hominibus lapidatas fuisse aiunt. Idem in Messenic. ἢ καὶ ἀπὸ τῶν σκυλευομένων ἐπὶ ἐμπνεόντων διεσθίοντο, id est, aut etiam ab iis, qui spoliati cum essent, adhuc tamen spirabant, occidebantur.

XVII.

Septimò, accentu in penultimam retracto, eadem præpositio, alicum aliquid, remotum, aut etiam invisum significat. Hinc ἀπο τῆ γῆς; procul à terrâ; Xiphilinus in Pompeio, ὡς μὲν τοὶ ἀπὸ τῆ γῆς ἐχθρόντο, καὶ ὁ, τε ἀνεμὸς ἰχυρῶς κατέπνευχε, καὶ ὁ κλύδων δεινῶς σφᾶς Ἰζετίεσθην id est, cum verò, jam procul à terrâ navigarent, & ventus eos vehementer urgere, & tempestas graviter agitare coepit.

Sic ἀπο τῆς φύσεως, à moribus, id est, alienum,

num, & absurdum, quasi, honestis moribus
minimè conveniens: cuius contrarium, πρὸς
πρόσω, i. e. est, consuetudine, & cohabitans.
ἀπο σκοπέ, procul à seculo; ἀπο πείκωτος,
parum admodum verisimile, ἀπο πρᾶγματι &
abs. ἀπο χειρᾶ, intempestivè. Huc etiam
pertinet, ἀπο θυμῶ, quod de rebus inju-
cundis, aut injuriis dicitur, quæ uno verbo
ἀποδίμια, ut jucunda, κατὰδίμια. The-
mistiis orat. de Theodosii clementiâ ἀπέ-
δειξεν ἀπασι βασιλεύς, ὅτι πάντα πασιν αὐτῷ
ἀποθυμῶ, καὶ ἀλλοτρίᾳ ἢ μέλαινα ψῆφῳ.
id est, omnibus ostendit Imperator, nigrum
calculum sibi penitus invisum, ac suis moribus
alicuium esse: ubi notandum, Personam, cui
res invisæ est, in dandi casu exprimi. Eod.
fere modo usurpatur, ἀπο γνώμης. Ita
Julianus Augustus in Cæsarib. καὶ πῶς Διὶ
ἔστο ἐκ ἀπο γνώμης αὐτῶν. Neque id Jovi
displicebat.

SECTION. II.

De Præpositionibus διὰ, & εἰς.

REGULA I.

DE præpositione διὰ, cum genitivo casu
conjunctâ, pluscula jam superiùs dicta
sunt. Quibus pauca hæc adjungas licet.
Διὰ, cum genitivo plurali, annum seu di-
em significante, & cum suo numerali con-
juncto; vel cum singulari & nomine ordi-
nem in numero designante, id exprimit,
quod Latini dicunt, v. c. tertio quoque die,
vel anno, & simil. Nam διὰ δέκα, ἑτάων,
vel

vel διὰ δεκάτε ἕτας, est, decimo quoque anno; διὰ πέντε ἡμερῶν, vel, διὰ πέμπτῃς ἡμέρας, quinto quoque die. Xiphilin. in Julio, loquens de intercalatione unius diei anno bisextili, ἥ μὲν τοι μία, ἥ ἐκ τῆς τερτημορίου συμπληρουμένη, διὰ πένθι καὶ αὐτὸς ἐτῶν εἰσήγαγον unum porro diem illum, qui ex quatuor diei quadrantibus, (id est, sex horis quater repetitis) confiebat, quinto quoque anno intercalavit ipse quoque. Photius in Olimpiodori excerptis. ἀρδευοῦσι ὃ τὰ γῆδια αὐτῶν, ἐν θερεῖ μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι ὃ διὰ ἑκτῆς τρισεύλα veròs ua irrigant, aestate quidem, tertio quoque die, at hieme, sexto.

II.

Διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν, non tantum est, manu, vel manibus tenere: aut etiam manibus versare, quod de libris, eorūque lectione Latini dicunt: Sed etiam, studiose tractare, curare, administrare, id est, δι' ἐπιμελείας ἔχειν ut cum Aristotel. 5. Politic. ait, φοβέμενοι γὰρ διὰ χειρῶν ἔχουσι μάλλον ἢ πολιτείαν. Metuentes enim, majori cautione rempublicam administrant. Et Thucydid. lib. 2. τὰ τε τῶν συμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν id est, resque sociorum omni provisione curare. Gallicè dicimus, tenir la main aux affaires.

III.

Διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν, est, μετὰ πόσις ἀσεβότητος, καὶ πασῶν τῶν φιλοφροσυνῶν, ita versari cum hominibus, ut eorum gratiam ac benevolentiam tibi facili concilies. Xiphilin. in Julio, de Cleopatrá, καὶ προσμιλήσας παντὶ τῷ διὰ χαρίτων ἠπίεστο omnibus, mutuo

mutuo in colloquio placere nouerat. δι' ἀπορ-
ρήτων εἰπεῖν, secretò dicere: διὰ κενῆς, per
inanem, id est, frustra. Dionysius Hali-
carnass. lib. 6. καὶ μυρίους ἄλλοις διὰ κενῆς
ἀνεπλάττουσι: ἡμῖν αὐτοῖς φόβοις: id est,
infinitosque alios metus nobis ipsi temerè fin-
gebamus: ubi subaudiri videtur, ὑπονοίας,
vel ὑπολήψεως, vel al. simil. quod suspicio-
nem significet.

I V.

δι' ἀδυμίας γίνεσθαι, id est, ἀδημονεῖν,
ἀπορεῖν, ἐν ἀπορίᾳ καὶ ταῖς ἡναι, astuare, ac
solicitem esse. Dionysius Halicarnass. lib. 6.
μέμνητε, ὡς ἐν παντὶ δι' ἀδυμίας ἐρῶεσθε,
εἴτε μὴ συναρῆμθα τῷ ἀγώνων ὑμῖν, εἴτε
μὴ ὡς πρὸς πολέμιοις τρεφόμεθα: id est, mi-
nistris, quàm omnino solliciti essetis, ne vel
certaminum vestrorum socii esse nollemus, vel
ad hostes ipsos transiremus. Contra δι' ἀσφα-
λείας γίνεσθαι, securum reddi: γίνεσθαι τι διὰ
μέσου medium aliquid esse: μὴ δὲ γίνεσθαι τὸ
διὰ μέσας, nihil medium superesse: quasi δυοῖν
δάτερον, alterum è duobus necessarium sit.

V.

δι' αἰχλῶνς ἔχειν, vereri: λαμβάνειν τι,
sibi probro aliquid vertere. Dionysius Hali-
carnass. lib. 6. μαθῆτα ὃ ἡ βελὴ τῆτο, δι' αἰ-
χλῶνς τὸ πρᾶγμα ἔλαβε. Senatus ubi hoc co-
gnouisset, rem probro sibi vertendam putauit.
δι' οἴκτου λαβεῖν, misceri, διὰ χειρὸς ἔχειν
τι, aliquid manu tenere. διὰ στόματος ἔχειν τι
να, in ore aliquem habere. δι' αἰτίας ἔχειν
τινα, aliquem culpāre, vel accusare. δι' αἰτίας
εἶναι culpari, accusari. δι' ὠφελείας τίθεσθαι,
lucri facere, sibi vendicare, in pro-
prios usus convertere Dionys. Halicarnass.
lib.

lib. 7. τὰ τε χεῖματα αὐτῶν ἄς πολεμίων, δὲ ὠφελείας ἔδεντο, καὶ τὰ σώματα κατακλείσαντες εἶχον ἐν φυλακῇ, id est, eorum, tanquam hostium, pecunias suas fecerunt, corpora verò carcere incluserunt.

VI.

Denique διὰ, cum genitivo spatium, aut intervallum significat. Nam διὰ βίης, est totā vitā. διὰ τέλους, per finem, id est, perpetuū. δι' ἔτους, toto anno. διὰ δευτέρου ἔτους, altero quoque anno : διὰ τρίτου ἔτους, tertio quoque anno, & sic de cæteris. διὰ μακροῦ, longintervallo. διὰ βραχέων εἰπεῖν, paucis dicere : διὰ πλείονων εἰπεῖν, pluribus dicere : πύργοι ὄντες δι' ὀλίγου, turres modico intervallo disjunctæ. Hinc illud Thucydidis lib. 7. pag. 515. ἥ δ' ἀνάγκησιν ἐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις βωδουμένοις, ἄλλοτε ἢ ἐς τὸ γῆν, καὶ ταύτῃ δι' ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον. id est, nec Atheniensibus jam repulsis, aliā retrocedendi facultatem fore, quā in terram, eāque ut modico intervallo distitam, (supp. à mari.) sic exiguo valldè spatio definitam.

Κόμοι διὰ πολλῆς, pagi longo intervallo distiti. Hinc θαυμάζειν τὸ διὰ πλείστου, mirari res à nobis longissimè distitas. Sic διὰ χρόνου, vel πολλῆς χρόνου ἐνεργήσαντιν, est longo intervallo aliquem vidisse. Aliās tamen διὰ χρόνου, est tantūm post aliquod tempus : διὰ τοσούτου, sup. διαστήματος, tanto, vel tantulo intervallo : nam utroque modo sumi potest.

VII.

Διὰ cum accusandi casu, non tantūm est, propter ; sed etiam per, ita ut significetur,

tur, rem alicujus vel beneficio, vel culpa fieri, aut non fieri. Demosthen. pro Coro. φωνικὸς συστάντω τῷ πολέμῳ, εἰ δὲ ἐμὲ, εἰ γὰρ ἐπολιτευόμενῳ πρόποτε Conflato Phocensi bello, non culpa illā meā, qui nondum ad rempubl. accesseram. Dionysius Halicarnass. lib. 8. ὅτι τὸ καὶ δόδε δὲ ἐκείνων τοχῶν, ἢ τὰ πρὸς ἡδυνῶν αὐτῶν διεκπεύομαι id est, quod redditum ejus operā consequutus, ejus tamen cupiditatibus obsequi & obsecundare nolum.

Quod sæpe Latinum per significare solet; ut δὲ αὐτὴν γὰρ μόνον ἔγωγε τὸ ἐπιδίχου πικρίας ἔτι χαν, per eum quidem unum adhuc fuerit, quo minus justo supplicio afficeretur. Imò etiam aliquando, cum accusativo rei, non personæ conjungitur: tuncque necessariò reddi debet, per, ut θεωρεῖν τί μοι τὸ τρόπον, δὲ ὅν μέγας ἔτιος ἠυξήθη ὁ πολέμιος id est, cogitanti mihi modum illum, quo tantus hostis evasit.

VIII.

De præpositione εἰς, vel ἐς, (quæ cum solo accusativo conjungitur, vel expresso, vel in genitivo satis intellecto, ut εἰς ἄδου, sup. δόμον, ad inferos:) observare juverit, quæ sequuntur.

Primò, interdum subauditur, maximeque apud Thucydideum; ut lib. 2. pag. 111. ἐκείνη τε ἐργὸς ἔσται, τὰ πλείστου ἀξία ἐχέοντο: ubi τὰ, pro εἰς τὰ id est, illo, (fonte) quod propinquus esset, ad res maxime momenti utebantur. At sequente membro illam expressit. καὶ νῦν ἐπὶ ἀπὸ τῶ ἀρχαίου, πρὸς τε γαμινῶν, καὶ ἐς ἄλλα τὰ ἱερῶν νομίσματα τῶ ἔδατος χηῶνται id est, hodieque, jam usque

usque ab antiquissimis temporibus mos obtinet
ut aquâ illâ, & ante nuptias, & in aliis re-
bus sacris utantur. Hic νομίζεται, est mos re-
ceptus est, invaluit, ut in hoc verbo supra
observatum est.

I X.

Secundò, sumitur interdum pro δια,
propter : maximèque cùm de laude, vel
reprehensione, aut contumeliâ sermo est :
ut ἐς τὰ περὶ τε ἐν κατωρθωμένα ἐπαινεσ-
θαι, ob res antea præclarè gestas laudari :
ἐξελθαι εἰς τὴν πρὸς πᾶσι ὁμιλίαν, ob ini-
tam cum aliquo consuetudinem vituperari.
Thucyd. lib. 8. pag. 614. βελούρι & αὐ-
τὸν τοῖς Πελοποννησίοις, ἐς τὴν αὐτῇ &
Ἀθηναίων φιλίαν, ὥς μάλιστα διαβέβλην.
Id est, cùm maximam ei velle apud Pelopo-
nenses invidiam conflare, ob illius tam cum ipso,
(Alcibiade) quàm cum Atheniensibus amiti-
tiam.

X.

Tertiò, sumitur etiam pro κατ', seu κατ'
genitivum exigit, seu accusativum. Priore
modo Thucyd. usurpavit, lib. 1. ἐπὶ τῷ
ἔξυμμάχων ἥκιστα οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ
ἐγκλήματα, τὰ ἐς τοὺς Ἀθηναίους : cùm Li-
cedæmonii sociorum adversus Athenienses cri-
mina audiissent ; pro κατ' τῶν Ἀθηναίων.

Hoc modo eleganter dicunt, ἀνίπιδαι
εἰς πᾶσι pro κατὰ τὴν &, in malam partem,
vel πρὸς τὴν &, vel πρὸς πᾶσι, in bonam &
malam, id est, tacitè aliquem indicare. Id
enī frequentius est, quàm ἀνίπιδαι πᾶ-
σι, sine præposit. Gallicè in malam partem,
taxer quelqu'un.

Eodem modo Plutarchus in Pericle,
dixit,

dixit, ἀποφειδόμενος εἰς Περικλέα, δι' Ἀναξαγόρου, τὸ ὑπόνοιαν, pro καὶ Περικλέος, verbatim, firmans in Periclem, per Anaxagoram, suspicionem, id est, Periclem, per Anaxagoram (cui operam ille dederat) hac suspicionem perstringens.

Posteriore modo, Thucydid. lib. 8. p. 564. τὸ τις δὲ, (id est, τεκμήριον, σημεῖον τῆς πίστεως) ναῦς σφίσι συμπεμπὴν ἐκέλευον εἰς τὸ συμμαχικόν id est, fidei faciendæ causâ, naues secum mittere jubebant, pro in ita societatis jure, ubi εἰς τὸ συμμαχικόν, pro καὶ τὸ συμμαχικόν, id est, καὶ τὸ τῆς συμμαχίας δίκαιον.

XI.

Quartò, sumitur quoque pro ἐν: ut εἰς τὸ φανερόν pro ἐν τῷ φανερῷ, id est, φανερός, & ἀντιπρὸς palam. Dionys. Halicar. lib. 4. ταῦτα τὰ γράμματα λαβόντες, οἱ καταλήφθοντες ὑπὸ τῷ Τυραννὶ εἰς τὰ στρατόπεδον, has literas cum accepissent, qui à Tyranno in castris relictī fuerant.

Quintò, pro usque ad; ut εἰς ἡμᾶς, ad nos, i. ad nostram usque aetatem. Sic εἰς τὸ τοῦ ἡμῶν περὶ τὰ πράγματα, cō redactæ, vel adductæ sunt res nostræ sic εἰς ὃ δὴ, donec.

Sextò, idem est, quod quantum attinet; ut εἰς τὰ πολεμικά καταφρονεῖς, contemni quantum ad rem militarem attinet.

XII.

Septimò, παρῆναι & παρελθεῖν εἰς τὸ δῆμον, εἰς τὴν βελήν, εἰς τὸ δικαίον, usurpat saepe Demost. & al. pro agere cum populo, cum senatu: & in judicium venire.

Octavò, idem valet quod ἀμφὶ, id est, circiter. Zosimus Histor. 2. τῶν τῶν πολεμικῶν εἰς

εις διακοσίας κατεσκευάσθαι, naves viginti remorum ad ducentas instructæ sunt.

Nonò, pro περί. Idem lib. 4. ὁ βασιλεὺς ἄμα τοῖς εἰς τὸ Ἴστρον φυλάττειν στρατιώταις περαιωθεῖς, Imperator, postquam unâ cum iis qui circa, vel ad Istrum in præsidio erant, militibus trajecisset.

XIII.

Decimò, interdum cum suo casu, proponitur ei genitivo, cui præmitti debuisset. Id quod accidit maximè, cùm accusativus locum minorem designat, quique majoris per Genitivum expressi partem constituat. Thucydid. sæpe, ut lib. 2. pag. 114. ἐσβαλὼν τὴν Ἀθηναίων εἰς Ἐλευσίνα id est, εἰς Ἐλευσίνα τὴν Ἀθηναίων cùm in Eleusinem Atticæ irruptionem fecisset. Et pag. 116. ἀρπαντες παρέπλεον, καὶ χόοντες τῆς Ἠλείας εἰς Φειαν, ἐδήρουν τὴν γῆν id est, inde solventes ulterius navigarunt, ad Pheam Eleæ, (vel ut al. Elidis) urbem appulsi, agrum illum populabantur. ubi χεῖν, pro καταχεῖν, aut καταίρειν dixit, id est, appellere: & Ἠλείας εἰς Φειαν, pro εἰς Φειαν Ἠλείας.

XIV.

Undecimò, tempus aliquod designat: idque vel cum adverbis, vel cum nominibus quibusdam tempus significantibus. Cum adverb. ut εἰς ἄπαζ, semel. pour une fois. Demosthen. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἄπαζ, καὶ βραχὺν χρόνον αὐτέχην γένος hoc rerum semel, atque ad breve tempus consistitis. Sic εἰς ἑπτα, vel ἐπτεπτα, vel εἰς τὰ ἑπτα, deinceps. εἰς αὔριον cras, pour demain, à demain. Cum nominibus. εἰς τὸ ὑπεραίον, postridie: εἰς τρίτον ἡμέραν, perendie,

perendie, vel tertio ab hinc die. εἰς τριακὸν δὲ
 ἔτ' &, tricesimo ab hinc anno, vel intra annum
 tricesimum. At εἰς δύο, εἰς πρεῖς, &c. id est,
 deux, à deux, trois à trois. ut suprâ in ἀνὰ
 dicebamus, & in ἐπὶ dicemus.

XV.

Duodecimò, ἐς τὸ, vel τὰ μέγιστα, id est,
 maximè. Postremò, cum nominibus qui-
 budam, adverbialiter sumitur. Dicunt
 enim, εἰς & πρὸς ὑπερβολὴν, excellenter:
 εἰς καλὸν, εἰς καμρόν. εἰς δέον, opportune,
 commodè: εἰς μακρὰν, longè, diu, in lon-
 gum tempus: εἰς τέλος, omnino, εἰς πᾶ-
 σαν ἀκρίβειαν, id est, ἀκριβέστατα, accura-
 tissimè: ἐς τὰ πολλὰ, id est, ὡς τὸ πολὺ,
 ut plurimum: εἰς ὅσον, quantum, vel quan-
 diu. Herodianus lib. 6. ἀντιχρόντες εἰς ὅ-
 σον ἐνεδέχετο ἀνδρείως, τελειοῦσαν πάντες
 διεφθάρησαν cùm fortiter, quantum, vel quan-
 diu licuit, restitissent, tandem cæsi sunt uni-
 versi.

SECTIO III.

De Præpositionibus, ἐκ, vel ἔξ, & ἐν.

REGULA I.

E ἔκ ante consonantem, ἔξ ante vocalem, ἐκ, ἔξ.
 cum solo gignendi casu: Primò adver-
 bialiter sumitur. Nam ἐκ τῶ φανεροῦ vel,
 φανερώς, vel ἐμφανῶς, est, palam & apertè.
 ἐκ τῶ δίκαιου facillimè: ἐκ τοῦ δίκαιου, justè:
 ἐκ τῶ ἀδίκου, injustè: ἐκ πολλῆς ἐπιμε-
 λείας, vel ἀκριβείας, est, μάλα ἐπιμελῶς καὶ
 ἀκριβῶς, diligenter admodum & accuratè:
 ἔξ ἴσου, æqualiter: ἐκ τοῦ ὁμοίου, similiter:

ἐν προσαγωγῇ, sensim, magis, atque magis,
 novâ scilicet accessione factâ. Ἐξ ἐτοίμου
 id est, promptè expeditè: Ἐξ ἐφόδου, id est,
 irruptione factâ: ἐν παραλλήλῳ, id est, πα-
 ραλλήλως, quasi comparativè: ἐν παραρ-
 σεως, id est, ultρò, consultò: ἐν λαθραίᾳ
 ἐπιθέσεως, occultè irrumpendo, vel occultâ im-
 pressionē: ἐκ τῶ ἐπιπλείστον, plerumque: Ἐξ
 ἐπιβελίης, vel ἐνέδρας, insidiosè: ἐκ τῶ ἐν-
 δέου, id est, εἰκῇ, & ἀεπετῶς, temerè:
 ἐκ τῶ παραχρήμα, ἐκ τῶ παραυτίκα, Ἐξ
 ἁπτογύης, ἐκ τῶ αὐτοχεδίς, subito, ex tempore
 & ἀσκέπῳ, inconsideratè: quibus contra-
 rium est, ἐκ τῶ ἀσφαλῆς, τυτό: ἐκ παρα-
 σκευῆς, compositò: ἐκ τῶ ἀνελπίστῳ, & ἀ-
 προσδοκίῳ, insperatò, inopinatò: ἐκ τῶ βί-
 αίᾳ, violenter per vim: ἐκ τῶ ἀναγκάῳ, ne-
 cessariò: ἐκ ταῦτομάτῳ, fortuitò: ἐκ προ-
 νοίας: cogitatò: ἐκ τῶ τεταρρηκότῳ: fi-
 denter: ἐκ τῶ σπευδῶν, seriò, ἐκ τῶ παραβό-
 λῳ, id est, παραβόλως, temerariè: ἐκ πολ-
 λῆς ὑπερφίας contemptim admodum & su-
 perbè: Ἐξ ὑπνοίας, suspiciosè, vel ob suspicio-
 nem. Et similia, quæ docebit usus.

II.

ἐκ post.

Secundò, significat post; ut ἐκ τῆς ὑπα-
 τείας, idem quod ἀπὸ id est, post consultationem:
 ἐκ ἴστε, deinceps sup. ἡσόνε, ut Virgil.

Ex illo, qui me casus, quæ bella sequantur:
 Ἐκ πειρόδου, vel ἐκ πειρόδων, vel ἐκ πειρο-
 πῆς per vices, id est, alii post alios suo quisque
 ordine: chacun à son tour.

Cum.

Tertiò, cum: ut ἐκ πολλῆς τῆς πειρόντος,
 id est, cum ingenti excessu, vel longo intervallo:
 Gallic. avec beaucoup d'avantage, aut bre-
 vius, de beaucoup: nam ἐκ πολλῆς τῆς πειρόν-
 19

Ἰσὺ τοῦ πολέμιος νικῆσαι, est hostes longo intervallo, aut insigni victoriâ superâsse. Ita Eutropii Metaphrast. lib. 2. καὶ κρατήσας αὐτῶν ἐκ πολλῆ τῆ πείον. Ibidem. lib. 3. ἐκ τῆ κρείσσον, ex meliori, id est, superiorum esse: Gall. avoir du meilieur: καὶ ποτε, inquit, ἀπεσδύκη. εἰς χεῖρας ἔλθων (de Fabio Maximo, & Annibale loquitur,) ἐκ τῆ κρείσσον ἀνέχρησε: id est, ac semel ex improvise cum hoste congressus, expugnâ superior rediit. Il retourna ayant eu de meilieur.

Vix dubito, quin contra dici possit, ἐκ τῆ χείρον, du pire: cujus tamen exemplum mihi non suppetit. At Thucyd. lib. 2. eidem opponit. ἔλαστον ἔχον, avoir du pire, verb. minus habere. ἐν ᾗ (μάχῃ) ἐκ ἔλαστον ἔχον οἱ Ἀθῶναι, in quâ inferiores Athenienses non fuerant. Proprium tamen contrarium est, πλέον ἔχον avoir l'advantage. Ibidem lib. 7. τὰς ἐκτρατείας, ἐκ μερίσων ἐποίησαντο: συμφορὰν pro μὲν μερίσ expeditiones, ex maximis fecit calamitatibus, id est, suis in expeditionibus infestissimam fortunam passus est.

III.

Affine est, ἐκ πεισσίας. Nam quod idem Metaphrast. lib. 5. καὶ συμμίξας, μὲν τοσαύτης ἐκρήτησε πεισσίας: id est, ἐκ congressus, tantò superior fuit. Dicere huc dubiè potuisset, ἐκ τοσαύτης, πεισσίας. Simile est illud Gregorii Nazianz. quod Budæus attfert, ὁ δὲ καὶ μετῴπῃ ἰσαδαί, καὶ διακινδυνάειν ἐκ ὧν το δεῖν, ἐνδὲν ἐκ πεισσίας κρατεῖν, .i. ille autem à fronte petendum hostem, periculumque subeundum esse non putabat, cum

facile admodum ac sine ullo periculo vincere licuerit.

Sæpe autem, ἐκ πλεονίας τι ποιεῖν, est aliquid facere abundantiam quidam otii : vulgò, de gayeté de cœur. Demosthen. pro Coron. εἴ τι δ' ἐκ πλεονίας μὲν κατηγορεῖ. Iste autem me accusat, abundantiam quadam otii, vel, securitatis : quippè qui videret, quod ipsemet Demosthenes insinuat, longè gravius fore Demostheni causâ cadere, quàm sibi non vincere.

Nec admodum secus reddi possit illud ejusdem à Budæo citatum, οἱ δ' ἐκ πλεονίας πονηροὶ, ἑδμελὴν πρὸς φασιν ἔχουσιν αὐτοῖς εἰπεῖν : id est, at qui præ, vel in rerum omnium abundantia, nec ullâ necessitate compulsi, improbè se gerunt, nullâ se tueri excusatione possunt.

IV.

Quartò, ἐκ, significat propter : qui usus propter. frequens etiam admodum est. Nam ἐκ τέτων, non tantum est, deinceps ; sed etiam, propterea, ob eas causas. Eutropii Metaphrast. lib. 7. Ἐκ τέτων ἐπάγει τὸ μὲν ἐν πάσῃ τῇ βασιλευμένῃ γῇ. Propterea tunc passim imperio detestandus habebatur.

Quintò, redditur, pro. Nam ἐκ τ' ἐνόντων, est, pro facultatibus, sive opibus : ἐκ τ' δυνατῶν, ἐκ τ' ἐνδεχομένων, pro viribus.

Sextò, vel per solum ablativum explicatur, vel pro δια-usurpatur : ut ἐκ τοσαύτης ἐπιμελείας, tantâ sollicitudine : ἐκ τέως τῷ λόγῳ, hac ratione : ἐκ θαλάσσης, per mare : ἐκ παντὸς, vel παντὸς τρόπου, omni modo : ἐκ ταύτης τ' τρόπου, hoc modo, & simul.

V.

Ἐκποδὼν & ἐκ ποδῶν, non tantum est, ab oculis, à conspectu, ut exposuimus in v. *γίνεσθαι*, sed etiam de medio, id est, è vitâ. Nam ἐκποδὼν εἶναι, vel γίνεσθαι, vel ἵστασθαι, vel πορεύεσθαι, est, de medio tolli, & ἀνὰ πᾶζ εἶναι: at πορεύεσθαι ἐκ ποδῶν, de medio tollere. Philo inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad Cajum aliquoties, εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρεῖον τίς ἐστι, ὃ μὲν ἀν' ἐκποδῶν ἐκγλήντο τὰν, si vel exiguo tempore superstes fuisset Tiberius, Caius de medio sublatuſ esset: quod clarius postea, πρὶς, ἢ χ' ἅπαξ, ἀν' ἡς παρ' αὐτ', ἐπ' αὐτῶν τίς ἐξίς θονῶντ: ter, non semel tantum de medio sublatuſ esset, Tiberio in ejus eadem propendente. Ibidem de Macrone, ὃ πολλὰς ἵσταν ἡμέρας, ἐκποδῶν ὁ κακοδαίμων γίνεται, id est, paucis post diebus infelix è medio tollitur: sequitur enim, ἡ ἀσπιδόη αὐτοχειρία κτείνειν αὐτὸν, sepsim interficere coactus est. Ibidem, τὸ μετ' ἡμῶν ἐκ ποδῶν γλήναι, id est, adolescens è medio sublatuſ est, quem ante sua quoque manu periisse dixerat.

VI.

Præpositio ἐν, (quæ semper cum dativo ἐν. jungitur, vel expresso, vel tacito: ut cum Demosthen. orat. de Pace ait, εἰ γὰρ ἐν Διορίσῃ, παραγῶδ' ἐξεδέπαθε: si enim festis Bacchi diebus, ἐορτασίμοις ἡμέραις, Tragῶδ' ὀφειλάσσεαι) aliquot etiam usus habet, observatione dignos. Primò, sumitur pro ἐπὶ cum genit. coram, vel apud, ut ἐν τοσούτοις μάρτυρι, vel ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, coram tot testibus: ἐν τοῖς δικασταῖς, vel ἐπὶ τῶν δικαστῶν, apud iudices: ἐο τοῖς διατηνταῖς,

coram arbitris. Plato Leg. 11. Διαδικάζει-
σαι ἐντι σι τῇ Ιατρῶν, οἷς κοινῇ περβαλλό-
μενοι ἔλονται: tractare coram aliquot Medi-
cis, quos ipsimet eam in rem sponte delegerint.

Secundò, cum nomine Magistratum, aut
quali Magistratum significante, sumitur
etiam pro ἐπὶ, Magistratus ejusdem tem-
pus indicante. Demosthen. Olynth. 3. ἐν
τῷ τέτοις τοῖς νομοθέταις, μὴ δέετε νόμον
μυθῆνα, his porro Thesmothetis, id est, quam-
diu magistratu fungentur, vel per eos Thesmo-
thetas, legem nullam constituatis. Sic ἐπὶ τέ-
των, vel ἐν τέτοις ὑπάτοις, his consulibus.

VII.

adverbia- Tertiò, sæpe cum suo casu, adverbialiter e-
liter cum tiam sumitur. Nam ἐν τέτῳ, est, interea: ἐν
casu. τάχῃ, celeriter: ἐν σπεδῇ, studiosè ac seriò: ἐν
δικῇ, justè: ἐν δέοντι, ἐν καιρῷ, ἐν καλῷ, op-
portunè. Dem. Phil. 1. ἴστων μὲν ἔδενι πρόποσι,
ἐν δέοντι κέχρησθε, ἔδενός τῃ ἀπελείπεσθε

Eorum (quæ ab bellum usui esse possint) nullo suo
tempore vel utimini, vel abstinētis. Malè enim,
ut videtur, Interpres, postrema illa reddit, Et
neminem non sequimini. Xen. Hællw. 2. ἐν
καλῷ ὀρμεῖν, dixit: i. commodo portu et statione
uti. Sic ἐν ἴσῳ .i. ἴσως, vel ὁμοίως: sequente
καί. Thucyd. 1.2. p. 137. ἐν ἴσῳ μὲν οἱ ἄνθρω-
ποι, τῆς τε ὑπαρχέσης δόξης, αἰτιᾶσθαι ὅστις
μαλακία ἐλλείπει, καὶ τῆς μὴ περσηκέσης μι-
σεῖν τὴν ἀρασύτην ὀρεζόμενον. Quæ oratio ad-
modum trajecta, sic ordinari debet, δικάστιν
αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακία τῆς ὑπαρχέσης δόξης
ἐλλείπει, καὶ μισεῖν τὴν μὴ περσηκέσης ἀρασ-
τορευ. .i. perinde, vituperandū illum existimant,
qui præ ignaviâ partæ gloriæ aliquid amittat, ut
odio dignum alterum, qui non debeat temeritate
quadam affectet.

VIII.

VIII.

Aliquando dativum illum genitivus sequitur, ejus rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xen. *Ελληνικ.* 6. eleganter, Τὴν δὲ Κέρκυραν καὶ ὅθεν καλῶ μὲν τὰ Κορινθιακὰ κόλπεα, καὶ τὴν πέλεων αὖ ἐπὶ τὸν καθύπευκτον, ἐν καλῶ δὲ τὰ Λακωνικὴν χώραν ἐλάττω, ἐν καλίστῳ δὲ τὸ ἀντιπέεον ἡπίεον, Corcyra portus situm esse, qui ad Corinthiacum sinum, & urbes ipsi contributas, (vel, ad ipsum pertinentes) ad eundem opportunus sit, & ad Laconicam vexandam commodus, & ad trajectum in continentem longè commodissimus. Additur & post ἐν τῷ, ut ἐν τῷ της παρασκευῆς ἦσαν. Thucyd. l. 2. in eo tum apparatus sui versabantur.

IX.

Quartò, sumitur pro *παρὰ*, .i. ad maxime cum urbium, locorumve nominibus, ut ἐν τῇ πόλει, .i. ad urbem, vel circa urbem. Xen. *Ελληνικ.* 7. p. 645. ἡγήμηνθ' μὲν ἐν Λακεδαιμονίᾳ, σὺν πολλῷ ὀπλίτικῷ καὶ ὀλίγων, ἡγήμηνθ' δὲ ἐν Μαντινείᾳ, ἰππομαχίᾳ: qui ad Lacedæmonem, cum multo gravis armaturæ peditatu à paucis victus esset, iterumq; ad Mantineam equestri pugna superatus: ubi nota μὲν, & δὲ, cū repetitione ejusdem participii ἡγήμένους.

Quintò pro *εἰς*, etiam cum nomine loci. Thucyd. l. 7. p. 449. ἀποσελῶντες ὀπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, .i. missuri, vel, admittendos in Siciliam, gravis armaturæ milites.

X.

Sextò, ἐν πολλῷ, vel ὀλίγῳ χρόνῳ, id est, ἐκ πολλῶν, vel ὅζον χρόνον, à longo, vel ἐν pro εἰς. paucò tempore, vel διὰ πολλῶν, δὲ ὀλίγον, en beaucoup, en peu de temps. Plato in *Apol.* ἐπιχρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι πῶς διαβολῶν, ἢν

ἐν πολλῷ χρεὼν ἔχετε, ταύτῃ ἐν ἑτῶσι ὀλίγῳ χρεὼν : ubi prius ἐν, est ἀπὸ at potterius δια, id est, conandum est vobis, quam a longo tempore calumniam retinctis, hanc adeo brevi excutere.

XI.

Septimò, cum dativo ᾧ, reddi aliquando potest, ὅταν, subaudiendo χρεὼν. Thucyd. lib. 7. pag. 509. τὸ γὰρ ἥμας τὸ τῶν Θεσπῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τῷ βαρβαρικῷ, ἐν ᾧ αὐτὰρ δαρσῆση, φονικώτατόν ἐστιν. Thracum enim natio barbaris illis, quibus id maxime proprium ac solenne est, hoc in genere per similes, si quando fiduciā gliscit, cadis avidissima est : ubi ὅμοια, pro ὁμοίως : at in τοῖς μάλιστα, subauditur φονικοῖς ἔσιν, & in βαρβαρικῷ, subauditur ἥμας.

Aliquando, ἐν ᾧ, significat διὰ, vel ἐφ' ᾧ, vel ἡ, id est, propter quod, quo factum. Idem lib. 8. pag. 612. ὡς μνημένων γὰρ τῶν ἐν Σαμῷ Ἀθωαίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτὰς, (ἐν ᾧ σφεῖς αὐτὰς Ἰωνίαν καὶ Ἑλλήσποντον ἐκδύς εἶχον οἱ πολέμοιοι.) Nam cum Athenienses, qui Sami tum erant, contra se ipsos navigare iam statuissent, in quo (id est, quod si factum esset,) hostes continuo sanè ἐπὶ Ἰονίαν ἐπὶ Ἑλλήσποντον occupassent. Idem p. 615. οἱ πολλοὶ αὐτῶν τὰ τοιαῦτα προέτεκνοντο, ἐν ᾧ ᾧ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπέλλυται. Ipsorum plerique eam in rem incumbabant, in quā, (id est, ob quam) maxime paucorum Imperium, ex populari natum exstingui solet.

XII.

ἐν αἱμα
εἶναι.

Octavò, ἐν, cum suo casu, & verbo εἶναι duobus modis construitur : primum absolute,

absolutè, ac sine alio nomine, tuncque verbatim Latine reddi potest; ut ἐν φόβῳ εἶναι, in metu esse: ἐν σώματι εἶναι, in ore esse: quod etiam elegantius, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ. Unde Synesius Epist. 3. γυνεαλογῶντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐν φήμῃ Λαίδου. id est, genus ejus à famosâ Laide repetentes.

Deinde cum dativo alterius personæ, vel expresso, vel tacito: tuncque passivum aliquid significat. Et expressio quidem, ut ἐν ὀργῇ εἶναι τινί, in irâ esse alicui, id est, sibi aliquem iratum habere: ἐν ἡδονῇ εἶναι τινί, alicui placere. At cod. tacito, ut ἐν αἰτίαις εἶναι, accusari, nempe ab aliquo, ἐν ἐσκαλήματι εἶναι, id est, ἐσκαλεῖσθαι, crimen aliquod sustinere. At ἐν αἰτίαις ἔχειν τινά, idem est, quod δι' αἰτίας, culpâre aliquem: ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά, alicui succensere: ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, εἰ ut plurimum sequente, id est, turpe ducere.

XIII.

Nonò, ἐν, ut aliquando omittitur, sic & redundat aliquando. Omittitur, ut apud Zosimum Histor. 2. ὅτι τὸ τῶτο καὶ τοῖς εἰρῶν, καὶ τοῖς κατὰ πῆλινον ἐλυμῆναι πολεμίας. Id autem rebus, tam pace, quam bello, nocuisse: ubi εἰρῶν, pro ἐν εἰρήνῃ. Et lib. 3. ὥστε τῇ φυγῇ, pro ἐν τῇ φυγῇ ἐλέφαντας κατασφάζειν, ita ut in fugâ Elephantum jugularentur. Thucyd. lib. 2. Ἀτάλαντι, pro ἐν Ἀτάλαντι, in Atalante insulâ. Eadem redundat, ut apud Xiphilinum in Trajano, καὶ ῥοὶ Πάρθου, ἐν τῷ σφετέρῳ τέρπῳ ἠόξαντο βασιλεύειν, nam & Parthi quoque suis ipsi moribus regi cæpere: ubi ἐν, aut vacat, aut pro κατὰ, cum accusa ivo sumitur.

P. 5

XIV.

ἐν omittitur redundat.

XIV.

Denique, peculiariter conjungitur cum dativo $\chi\rho\omega$, id est, *cutis*, ac ferè cum verbis $\kappaείρειν$, $\xiυρείν$, $\xiυρεάν$, $\psiάλλειν$, *tondere*: non modò propriè, sed etiam metaphoricè. Et quidem propriè; nam $\kappaείρεσθαι \epsilonν \chi\rho\omega$, est, *ad cutem usque tondere*: quod etiam dicitur, $\epsilonν \chi\rho\omega \tauίνω \kappaόμω \epsilonίνα$. Hinc $\eta \epsilonν \chi\rho\omega \kappaαρὰ$, *capilli attonsisio ad cutim usque facta*: quæ etiam $\psiάλλη \kappaαρὰ$, dicitur, & Poëtice $\kappaαρὰ \xiυρήκης$. Hinc $\delta \epsilonν \chi\rho\omega \kappaερίας$, *ad cutim usque tonsus*: qui etiam $\xiυρείας$ unicâ voce. Metaphoricè autem: nam $\xiυρεί \epsilonν \chi\rho\omega$, verbat. *ad cutim usque radit*, id est, *summum periculum est*: quod tamen Poëtarum potiùs, quàm oratorum est.

XV.

Oratores autem, hoc ferè modo, ad simile quid exprimendum uti solent: $\epsilonν \chi\rho\omega \thetaυέσθαι τῇ κινδύνῃ$: verbat. *in cute periculi esse*. Synes. epist. 4. $\epsilon \pi\rho\epsilonν \eta \epsilonν \chi\rho\omega \thetaυέσθαι τῇ κινδύνῃ ἀπέναντι τῇ διανομαχίῃσι$ $\pi\rhoὸς τὰς ἀπιδάδας$, non antè navì cōpetrìs lucfari destitit, quàm exitum in periculum venisset. Quo eodem sensu dicitur, $res \epsilon \piὶ \xiυρεῖ ἀκμῆς ἴσταθαι$, verbat. *in acie*, (hoc est: *sub aciem*) *novacula constituta*. Huc pertinet, $\epsilonν \chi\rho\omega μάχεσθαι$, aut $μάχῃσιν σπώψαι$, *in cute pugnam committere* id est, *cominus*: quomodo loquitur Plutarchus in Theseo.

XVI.

Hinc, quæ contigua sunt, & proxima, $\epsilonν \chi\rho\omega \thetaυέσθαι$ dicuntur: unde illud Thucyd. lib. 2. p. 155. $οἱ δ' Αθλωαῖοι, καὶ μίαν γαῦν τετασμένοι, πείεπλεον αὐτὸς κί-$

κλρ,

κλῶ, καὶ ξυμῆζον ἐς ὀλίγον, ἐν χερσὶ αἰὲ παρ-
πλέοντες. καὶ δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα
ἐμβαλεῖν, id est, Athenienses autem, navibus
singulas singulis excipientibus, (une à une) eos
in orbem circumvehebant, atque ita in angu-
stum cogeabant, in cute semper adnavigantes,
(id est, hostium classem radentes, & in ea
quasi hærentes,) adeoque impressionis jam jam
faciendæ opinionem præbentes. Virgil. 5.
Æneid. stringere, & radere, hoc ferè sensu

lævas stringat sine palmula cautes.

Et, Radit iter lævum interior.

Lucianus in Zeuxide, ἐν χερσὶ τῇ μητρὶ
πρὸς τὰς μητέρας, matri proximè inhærentes. Ei-
dem ἢ ἐν χερσὶ πρὸς τὰ βιβλία σωσσία, di-
citur, intima cum libris conjunctio. Suidæ
οἱ ἐν χερσὶ φίλοι, intimi amici. Quo sensu
accipiend. illud Xiphilini in Severo. Ἐν τῇ
ἀγορᾷ βῆμα ξύλικον, ἐν χερσὶ τῷ λιθίνῳ
κατεπεσάδην. In foro suggestum ligneum,
in cute (id est, in summâ superficiei) lapidei
excisatum est.

SECTIO IV.

De Præpositione ἐπὶ.

REGULA I.

PRæpositio ἐπὶ, cum genitivo, dativo,
& accusativo conjungi potest. Et cum
genitivo quidem, ut leviora, jamque passim
asperia, mittam. Primò, curam aliquam,
aut singulare ac proprium munus signi-
ficat.

ficat, quod Latini ferè præpositione A, vel Ab, exprimere solent. Hinc illa, ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, *A secretis*. ἐπὶ τῶν ἐπιστελῶν, *Ab epistolis*: ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων, *A Regiis sigillis*. Gal. *Monsieur le Garde Sceaux*: ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων, *Surintendant des finances du Roy*: οἱ ἐπὶ τῶν ἱκετηρίων, vel ἱκετικῶν, *Libellorum supplicum Magistri*, vel, *A supplicibus libellis*, *Les maîtres des Requestes*: οἱ ἐπὶ τῶν ἐυδωῶν, vel δημοσίων λόγων, *A publicis rationibus*, *Les Maîtres des comptes*.

II.

Aliàs tamen, sine A, vel Ab, Latine reditur, ut οἱ ἐπὶ ἑξουσίας, vel οἱ ἐπὶ ἀξιώσεως, idem sunt qui οἱ ἐν τῷ τέλει, *Magistratus*, vel qui sunt in dignitate constituti: ὁ ἐπὶ τῆς ταμείας, *Quæstor*: οἱ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, *rerum civilium cognitores*. οἱ ἐπὶ τῶν φονικῶν, cui adhibetur aliquando, *καθεστώτες*, *rerum capitalium iudices*, ὁ ἐπὶ τῆς σίτης, vel τῆς σιτωνίας, cui addi potest, *καθεστὰς*, vel τετασµένος *Præfectus annonæ* οἱ ἐπὶ τῶν εἰσπραγµάτων καὶ ἐξαγγραµάτων *mercium earum quæ vel importantur, vel exportantur curatores*: οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν οἰκοδοµημάτων, *Regiorum adificiorum curatores*. *Intendans des bastimens Royaux*, & similia, quæ faciliè cogitantibus succurrent.

III.

Secundò, crebrò simul & eleganter, de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis, ac distributis usurpatur, eodem modo quo antè diximus, de αὐτῶν, & constat de χῆρ', cum accusandi casu. Nam ἐπὶ ἰσίων exempli causâ, vel τετραδίων τῶν ἰσίων dicitur,

tur, distributos esse, ternos aut quaternos, trois à trois, quatre à quatre : ἐφ' ἑνὸς τεταξμένοι, rengez un à un : ὅνεις ἐπὶ μιᾷς τεταξμέναι, nefs rengées une à une.

IV.

Affinem superiori usum alterum, in re militari, & τακτικῇ habet. unde ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, πρὸςβάλλειν, &c. id est, φάλαγγος, vel ἐπὶ κέρως, vel χτ' κέρως, utroque cornu protenso movere, impetum facere. Phalanx enim Græcis, acies utrinque longior, quàm altior. Thucydid. lib. 2. eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρως, dixit : ἰδόντες χτ' μίαν ἐπὶ κέρως παρεπλέοντας, videntes eos; navibus, protenso cornu, alteram alterā sigillatim sequentibus, ad navigare. At βέδος, altitudo; id est, medium quasi phalangis corpus, dicebatur, modò ἐπὶ τετάρων, modò ἐπὶ ὀκτώ, modò ἐπὶ πλείονων παρετάττεσθαι, vel ποιεῖσθαι, quaternis, octonis, aut pluribus in quolibet ordine conjunctis instrui. Hinc verbum ὑπερφαλαγγᾶν, id est, utrinque producto cornu hostilem aciem involvere : & ὑπερκεῖν, alterum duntaxat hostilis exercitus cornu ita circumvenire. At ἐπὶ μετώπῳ, vel χτ' μέτωπον, vel πρὸς ὄσπον, est ex præfectâ exercitus fronte. Vide Budæum p. 373. & 631.

V.

Tertiò, cum genitivo Pronominis reciproci, idem est, quod διὰ : nam ἐφ' ἑαυτῶ, est, per se, aut sponte. Dionysius Halicarnass. lib. 5. τὴν τε ἄρεσιν τῶ μέλλοντι ἄρχειν, τοῖς ἐκ τῶ συνεδρίου συνεχρήσων, αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶν βουλευμένοις, ποιήσασθαι id est, simulque Senatoribus permisc-

rant,

rant, uti re per se ipsos deliberatâ, (vel, suapte arbitrio) Magistratum illum legerent. Idem in Excerpt. εἰς ἐν ἐμὲ δὲ ἐπ' ἐμαυτῷ λέγειν id est, nihil me per me ipsum dicere necesse est. Xiphilinus in Severo, ὥς αὐτὰς ἐφ' ἐαυτῶν αὐτομάτως παραλεύσας ὁρῶνται, ut ipsæ per sese, ac sponte adnavigare cernerentur.

Aliàs tamen ἐφ' ἐαυτῷ, est potius, chez soy, à part soy, apud sese, ac suis in finibus. Zosimus lib. 1. εἰ μὲν ἔν ἐφ' αὐτῶν διέτελεσαν ὄντες, (Athenienses & Lacedæmonii) Quod si apud sese, ac suis in finibus habuissent perpetuò, (non autem, ut Interpretes, conjuncti mansissent.) Idem lib. 4. clariùs, Ἐπὶ ἔν νυκτὸς γινομένης, ἐφ' ἐαυτῶν ἐρχέτο τέτρατύπεδα id est, cum ergò noctis interventu, ambo exercitus in sua se castra receperint, Itaque γινέσθαι ἐφ' ἐαυτῷ domum se recipere, vel sibi vacare, se retirer à part, chez soy.

VI.

Quartò, cum suo casu adverbialiter sumitur. Hinc ἐπ' ὀνόματι, id est, nominatim: ἐπὶ κεφαλαίων, id est, κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ & κατ' ἐπιτομὴν summam. Dionysius Halicarnass. lib. 2. τὰ κυριώτατα ἐπὶ κεφαλαίων ἐρῶ, id est, præcipua quæque summam complectar. Sic ἐφ' ἐκάστης; sup. ἡμέρας, idem quod κατ' ἐκάστην, quotidie. ἐπὶ σχολῆς, otiosè; à loisir: ἐπ' ἀδείας, tuto, impunè: ἐπ' ἀληθείας, verè, sincerè.

Quinto idem est, quod inter, vel præ. Ita sumit Aristides Panathen. διὰ δὲ δὴ, καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὥς κυρίως αὐτῇ πρὸς φαίνεσθαι συµβῆναι, ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, (sup. πόλεων, vel

χωρῶν,

χωρῶν,) Propter quæ soli huic urbi, præ cateris Græciæ urbibus, id propriè contigisse dixeris.

VII.

Sextò, tanquam argumento, vel teste ac sequestre adhibito, id quo fidem facimus, in gignendi etiam casu, cum ἐπὶ conjungitur. Dicunt enim, ἐπὶ ἀναμνηστικῆς ἀποδείξεως, ἢ διαβολῇ ἀπορρυγῆν, certissimo argumento calumniam depulisse. Dicunt etiam, ἐπὶ πνϞ πίσεις διδόναι, alicujus quasi vasis, aut testis nomine, vel auctoritate adhibitâ, polliceri. Dionysius Halicarnass. lib. 5. πίσεις δὲς ἐπὶ Θεῶν, Diis fidei suæ testibus adhibitis, aut jurejurando per Deos concepto. Idem lib. 10. εἰ μὲν ἔν ταισχῶν ὑμῖν οἱ πατριῖοι, καὶ πίσεις βέλονται δέωσι τὰς ἐπὶ Θεῶν, ὅτι &c. si quidem Patricii vobis pollicentur, ac jurejurando adhibito confirmare volunt.

VIII.

At cùm dicunt, ἐπὶ τῇ ἱερῶν ὀμόσει, est, sacris aut victimis præsentibus jurare; Gall. sur. ἐπὶ τῇ ἐμπύρῳν. super focus: ἐπὶ τῇ τομῶν, cæsis victimis. Ut enim ὄρνια τέμνειν, verbat. ad jusjurandum pertinentia secare, est, victimas, ad rei putâ fœderis, jurejurando firmatæ securitatem immolare. Sic ἐπὶ τῇ τομῶν ὀμόσει, est, cæsis præsentibusque victimis, aut saltem extis jurare: at ferè participium σὰς, præpositioni huic præmittitur. Dionysius Halicarnass. lib. 5. initio, utrumque conjungit, ὄρνια τεμόντες, αὐτοῖς τε πρώτοι σῶτες ἐπὶ τῇ τομῶν, ὁμοσαν &c. cæsis victimis, ipsique primæ super extis stantes jurant.

IX.

I X.

Septimò, frequenter admodùm Genitivus ille adhibetur, etiamsi motus significetur. Hinc apud Herodotum sæpissimè, ἐπὶ τῇ χώρῃ βασιλεύει, per, aut, *versus regionem ire*. Dionys. Halicarnass. lib. 1. ἀνδρὶ παρεικόπι τὸ σῶμα ὑπὸ λήπης, καὶ ἔτε ἐπὶ τῷ στρατοπέδῳ καταβάντι. id est, *homini, qui præ tristitiâ corpore fatisceret, neque in castra descenderet*. Zosimus lib. 4. διαρρήξας τε τὸ ρεαμμαάπον, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀφείς discripto libello, atque in terram projecto. Ibid. καὶ λευθέν ἐπὶ Θράκης ἐχώρει, *Indèque per Thraciam profectus est*. At Poëtæ sæpius utuntur dativo, quàm genitivo, ubi motum illum exprimunt, ut ἐπὶ ναυτὶν ἐλαύνειν, id est, *ad naves equum admittere*.

X.

Jam cum dandi casu; Primò, jus ac potestatem aliquam tribuit, quem dativus indicat, quam ferè Latinum penes exprimere solet. Nam ἐφ' ἡμῖν ὑπάσχει, *in nobis situm est*: ἐφ' ἡμῖν ἡρόμειον, *cum in nobis situm esset*: ἐπὶ τοῖς δημότοις ὄσιν, *penes plebem est*: quod aliquândo, sed rariùs multò, ἐπὶ δήμῳ, cum genitivo.

Quo sensu, verbum ποιεῖν eleganter adhibetur. Nam ποιεῖν ἐπὶ τινι, est *potestatis alicujus facere, arbitrio permittere*. Dionysius Halicarnass. lib. 4. εἰὰ δ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιήσωσι τὴν ἀεθαιέσιν. id est, *quod si populo hanc electionem permitterent*. Et lib. 8. πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασιν μόνον, id est, *totam Rempublicam penes me unum esse voluerunt*. Hinc ἐφ' ἐαυτῷ ποιεῖν τι, *sibi*

sibi jus ac potestatem in rem aliquam vindicare. At ἡγεῖσθαι ὅτι τινα, alicujus in potestate esse. Xiphilin. in Claudio, ἀλλ' ὅτι τε τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βελῇ καὶ τοῖς νόμοις ἡγεῖσθαι sed in Populi, Senatus, ac legum potestate esse. Zosimus lib. 5. ait, ὅτι τοῖς βαρβάροις ἡγεῖσθαι τῷ πάλιν id est, urbem in barbarorum potestatem venisse. Xenophon, Κύρε-
παυδ'. 1. καὶ μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἶναι id est, nec à vatibus pendere & in eorum quasi potestate
sis.

X I.

Secundò, conditiones pactorum, simili-
umque rerum, per hanc præpositionem
cum dandi casu exprimuntur. Nam ἐπὶ
ῤητοῖς, in dictis, id est, certis conditionibus ;
ut cum dicitur, ἐπὶ ῤητοῖς ποιεῖν καὶ διαχει-
ρῆναι, ἐπὶ τὸ κινδύνευμα χωρεῖν id
est, certis quibusdam, ac designatis conditio-
nibus periculum aggredi. Vide nomen ἱ-
σθ.

Hoc sensu dicunt, ἐπὶ τέτῳ, ἐφ' ᾧ,
sequente infinitivo, vel optativo, vel sub-
junctivo, id est, eà conditione, ut : quod si
multæ sint conditiones, dicetur, ἐπὶ τέτοις,
ἐφ' ᾧ τε, &c. tum sequentibus membris,
adhibebitur καὶ. Idem Dionys. ibid. Ἐπὶ
τέτοις ἔφη χαλεπεῖσθαι τὰς ἀναπυλάς τ' πο-
λέων, ἐφ' ᾧ τε μηδὲν ἔτι παροικεῖν
αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῷ, &c. his se legibus requiem
à belis indulturam esse respondit, uti ne quid
in posterum moverent, atque ut, &c.

Potest etiam ἐφ' ᾧ, solum, ac per sese,
hoc modo sumi. Idem lib. 3. Ἐφ' οἷς διχά-
σις, quibus conditionibus : τ' εἰς βίην ἐρξά-
σιν, ἐφ' οἷς αὖ ποτε διχάσις αὐτῆς ἴσχωσι
id

id est, futurum ut in datâ quibuscunque tandem conditionibus pace acquiescant. Et paulò post: Tarquinius, ἀκασατε νῦν, ἔφησεν, ἐφ' οἷς αὖ ποτε διηγίοις καταλύσομαι τὸν πόλεμον. Audite nunc, inquit, quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam. Ita Herodian. lib. 1. dixit, πάντοθεν τὸ ἐπὶ λόγῳ δοκιμωτάτεον, ἐπὶ σωτάξεσιν ἐκ ἐκ καταφρονήτοις καλῶν id est, viros eruditione clarissimos, non contemnendis: id est, ἀφ' ὧν τὰ πῦς, amplissimis conditionibus undique accersens. συντάξεις, hîc, gages, pensions. Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλοις μισθοῖς, ὅτι μεγάλας δωρεάς, & simil. eodem sensu.

XII.

Tertiò, quæ Latini expriment per in, & accusandi casum, vel per solum aufereendi casum, ubi aliquid, vel commodi, vel incommodi, latè adversive, significant; ea Græci ferè, per ἐπὶ, cum dandi casu: ut ἐπ' ἀγαθῇ, vel αἰσία τύχῃ, latè sorte, à la bonne heure: ἐπ' ἀγαθοῖς, vel αἰσίοις οἰωνοῖς, bonis & secundis avibus: μεγίστῳ τ' πλείεσσι ἀγαθῶ, summo reip. bono: ἐπὶ τῷ φιλοπατρίδων ὀλέθρῳ, in perniciem amantium patriæ. Dionysius Halicarnass. lib. 7. ἐπὶ τὰ σφετέρῃ συμφέροντι τὰ δίκαια πράττειν suis quoque rebus consulendo, justè se gerent, id est, hoc in factò equitatem cum propriâ utilitate conjungent. Et lib. 8. τὰ ἐμφανῆ τὰ ἀνδρὸς ἔργα ἐπ' ἑδνὶ χρεῶ, ἡρόμεια διεξήσαντο perspicua notæque hominis gesta percrenscebant, quæ nihil omninò boni sequerentur.

XIII.

Quartò, idem est, quod post, aut præter, vel ad, cum præter significat. Nam ἐπὶ τὸ τοῦτο est,

est, postea, id est, deinceps : & aliquando ad
hæc, id est, Præterea. Accedit quod tamen
sepius dicitur, ὡς τῆς τάτοις, vel χωρὶς, vel
ἀνευ τῶτων. Sic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρεί-
ποντο, id est, alii post alios sequebantur. Syne-
sius epist. 4. καὶ ἢ τις ἄλλος ἐπ' ἄλλου,
παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἄνθρωπος ἐπὶ παιδί, φέρων
αἰ τὶ μοι ξένιον. id est, alius alium, puer vi-
rum, vir puerum sequebatur, qui mihi munus
identidem aliquod afferebat.

Ὁ ἐπὶ πᾶσι ταχθεὶς post omnes, id est, po-
stremus omnium collocatus, numeratus. Idem
Dionysius Halicarnass. lib. 4. ὁ δ' ἐπὶ πᾶ-
σι τεταγμένῳ, (sub. συμμορίᾳ) εἰς
λόχον, ὁ δ' ἀπὸ τῶν, (sub. ἐπείχων) id est,
postremam omnium classem unica ege norum im-
plebat centuria. Plutarchus in Romulo,
ubi de iis qui opima spolia retulerant, cum
duos tantum appellasset, Romulum, &
Cossium, concludit : Ἐπὶ πᾶσι δὲ Κλαυδίῳ
Μαρκέλλῳ, postremoque Claudio Marcello,
quod ipse tertius, idemque postremus ea
retulisset.

XIV.

Quintò, significat propter, sed usu pas-
sim obvio, ut ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις χαλε-
πῶς φέρειν id est, quæ contigerunt, molèstè
ferre.

Sextò, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ παι-
σὶ τελευτῆσαι, ἀναπαύσασθαι, & simil. reli-
ctis liberis obiisse. Herod. lib. 3. extremo, de Se-
vero Imperatore, Ἐπὶ παισὶ νεανίσκοις διαδο-
χοῖς ἀνεπαύσατο, id est, filiis adolescentibus
Imperii successoribus relictis obiit. Et lib. 4.
initio, Ἐδοξεν γάρ οἱ Ῥωμαίοις, ἐκτελεῖν
βασίλειον, τοῦ ἐπὶ διαδόχοις πασι
τελευ-

τελευτήσαντας, id est, *mosenim Romanis est, eos Imperatores in Deos referre, qui relictis successoribus liberis mortui sint.*

XV.

Septimò, peculiariter etiam de urbibus aliisque locis, alicujus nomen ferentibus, isenim, cujus nomen loco inditum est, in dandi casu exprimitur. Idem Herodian. ibid. ἐπὶ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἐπετέλετο, πρὸς αὐτὴν πορεύμενος, πορεύειν δὲ ἐπὶ Ἀλεξανδρίᾳ κηρύττεισαν πόλιν id est, *Alexandriam profectus est hoc colore, quod ejus urbis, quæ cum Alexandri nomine conlita esset, desiderio teneretur. Alij ab Alexandro, alij regnante Alexandro.*

Octavò, certum illud tempus, & quasi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τῷ τῷ, dicitur: Gall. *sur ceta, sur, vel en ces entrefaictes.*

XVI.

Nonò, quæ vulgò dicimus, à l'incertain, au plus seur, à l'adventure, à tous hazards, & simil. Græci ἐπὶ ἀδύλῳ, ἐπὶ ἀσφαλέσει, ἐπὶ τύχῃ ἐπὶ ἀμφοτέροις, ἐπὶ ὁτιοῦν. Demosthen. Philipp. 1. cum ἀδύλῳ jungit participium verbi εἰμι, dum ait, νυνὶ δ' ἐπὶ ἀδύλοις ἔσι τοῖς ἀπὸ τῶν ἑμαυτῷ χρησιμμένοις, ὁμοίως δὲ τῷ συνοίσειν ὑμῖν, εἰὰ πρὸς ἔξῃ τε ταῦτα, πιστεύεται, λέγειν πεισθύνεται id est, *Nunc verò, cum incerta sint, quæ inde mihi eveniunt sunt, tamen quod ea vobis, si feceritis, usui fore mihi persuadeo, dicere statui: Gallicè, sur l'incertitude de ce qui m'en doit advenir.*

XVII.

XVII.

Decimò, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam significat, ut διὰ, cum genitivo. Nam ἐφ' ἡμέρας, est, toto die: ἐπὶ μῶνι, toto mense: ἐπὶ ἐνιαυτῷ, toto anno.

Undecimò, apud Thucydid. maximè, sumitur pro παρὰ, id est, juxta secus. Sic lib. 3. pag. 240. ἀπειλόλιον αἰετοῖσιν, ὁ ἦν ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ ποταμῷ. id est, Peripolium ceperunt; quod ad, vel secus Halicem fluvium suum erat. Et lib. 2. ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπυνθίοις νῆσος, insula Locris Opuntiiis finitima.

Imò, in compositione hoc idem servat, dum ait, ἐπιθαλάσσιος, pro παραθαλάσσιος, id est, maritimus. Idem lib. 3. ἀπαλέυσαι αἱ νῆες τῇ Λακωνικῇ τῇ ἐπιθαλάσσιᾳ χωρίᾳ ἐπόρθησαν navis oram istam legentes, maritima Laconica oppida vastaverunt.

XVIII.

Duodecimò, significat etiam adversus: quâ in acceptione, duo præsertim verba notanda sunt, φοναῖν id est, caedis avidum esse, & κηρύττειν, præconis voce pronuntiare. Nam φοναῖν ἐπὶ τινι, est, in alicujus cadem avidè ferri, aut, cum ad necem deposcere. Philo. de Leg. ad Caium, ἀνέρεπας αὐτῷ, ἐπὶ αὐτῷ Τιβερίῳ φονῶντι, id est, sublatus utique fuisset, cum eum Tiberius ad necem deposceret. At θαναταῖν, & θανατιᾶν, moriendi cupidum esse.

Jam ἀρξύνειον κηρύττειν ἐπὶ τινι, vel τινὶ ἐπικηρύττειν, est, pretio caput alicujus voce præconis addicere, aut pecuniam in caput alicujus

eius pronuntiare. Plutarch. in Pomp. 636. ἐκείνῳ ὃ ἀπαγορεύοντι, καὶ τάλαντα ἑκατὸν ἐπικηρύξαντι αὐτῷ quod cum videret ille, atque in ejus caput centum talenta pronuntiasset. id est, ejus interfectori praconis voce promississet: quod Thucyd. ait, ἀντιπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

XIX.

Denique *Επὶ*, cum accusativo casu, hos habet notandos usus Primò, ubicunque motus aliquis exprimitur, aut usque, aut contra significatur. Plena exemplis omnia.

Secundò rariùs multò, cum verbo quietem significante. Hinc illud Thucyd. lib. 1. καθίζεσθαι ἐπὶ τῇ ἐρίῳ quod est, non tam sedere ad focum, ut nonnulli putant, quàm haerere illi arulae, vel larario quod ad focum excitari solitum erat: ubi jus esset ἀσουλίας, id est, unde avelli nefas esset. Eod. modo ἐπὶ βωμοῖς καθίζεσθαι diceretur; nam & καθίζεσθαι. Hesychius explicat, ἀρπάζειν, arripere, tenere, ut solebant qui ad aras confugiebant.

XX.

Tertiò, cum verbo ποιεῖν, & pronominè reciproco, est, sibi vindicare, usurpare, in potestatem redigere: ut ἐπὶ πάλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, idem est, quod ἀρπάζειν, aut ἀρπάζειν, urbem in potestatem suam redigere. Nec dissimilis usus est, cum accusativo ἐξουσίαν. Nam ἐαυτὸν ἐπ' ἐξουσίαν ποιήσασθαι, idem est, quod εἰς ἐξουσίαν δὲ ἑαυτῷ καθίστασθαι summam potestatem usurpare, tam justè, quàm injustè.

Hero-

Herodian. lib. I. de Perennio, ποιοσάμεν-
 ὅ τε αὐτὸν ἐφ' ἐξουσίαν, potestate jam u-
 surpatâ, vel summâque potestatem assequen-
 tus.

XXI.

Quartò, κλίνειν, στρέφειν, ἐπιστρέφειν, πει-
 ποῦν, ἐπὶ δόρυ, & ἐφ' ἡνίαν, aut ἐπ' ἀσπί-
 δα: verbat. inclinare. aut flectere, in hastam,
 in habenam, in clypeum, de equitibus dicun-
 tur, in dextram, aut sinistram, equos flecten-
 tibus: nam ἐπὶ δόρυ. est, in dextram, quia
 hastam dextrâ tenent: ἐφ' ἡνίαν, & ἐπ' ἀ-
 σπίδα, in sinistram, quòd sinistrâ, habenæ
 clypeique teneantur. Dionysius Halicar-
 nass. lib. 3. de Tarquinio Prisco adversus
 Latinos dimicante, ἔπειτα ἐπιστρέψας ἐπὶ
 δόρυ, καὶ τὰ κέντρα περισβαλὼν τοῖς ἵπποις,
 εἰς πλάγας ἐμβάλλει inde cum in dextram
 flexisset, equis calcacibus incitatis, in obliquos
 irruit. Polibius, ut citatur à Budæo, ἦσαν ὅ
 κινήσεις, αἷς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα κα-
 τ' ἐν ἀνέμοις, αὐταὶ καὶ ἵππων μὲν, κλίσεις,
 ἐφ' ἡνίαν καὶ πάλιν ὅπῃ δόρυ. erant porro certi
 quidem motus, quos omni tempore opportunos
 esse statuebat, hujusmodi: in equis, flexus modò
 sinistram, modò dextram in pariem.

XXII.

Quintò, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, & ἀνα-
 χῶρειν, est, pedem referre. Xenoph. Κύρου-
 παιδ. 7. pag. 178. ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνέχά-
 ζοντο, παίοντες, καὶ παιόμενοι, ἕως ὑπὸ τῇ
 μηχαναῖς ἐγένοντο id est, pedem refere-
 bant, ita tamen ut ferirent ipsi, vicissimque fe-
 rirentur, donec sub machinas se recepisset. Idem,
 Expedit. 5. pag. 349. καὶ αὐτοὶ ὅπῃ πόδα
 ἀνέχοντο, βαλλόμενοι οἱ βοηθήσαντες
 id

id est, quin ipsa quoque auxilia, jaculis petita, pedem referebant. Et Ελληνικ. 2. pag. 477. οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἑπεὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐπιτρώσκοντο, μάλα πεζόμοιροι, ἀνεχώρησαν ἐπὶ πόδα· id est, Lacedæmonii, plerisque suorum vulneratis, cū admodūm urgerentur, pedem referebant.

SECTIO V.

De Præpositionibus καί, μετά
& σὺν.

REGULA I.

KΑτὰ, præpositio usitatissima est, quæ cum genitivo passim, & accusativo conjungitur: cum dativo rarissimè, idque apud Poëtas, apud quos tum redditur. In, de, ab. Jam præter ea, quæ superius ex occasione dicta sunt: cum gignendi casu, verti potest, de, in, sub, super, per, adversus: quæ postrema significatio, omnium frequentissima est.

Observandi tamen qui sequuntur usus. Primò, Κατὰ σκοπὴν τοξεύειν, in scopum sagittas dirigere. Herodianus lib. 6 ἢ τοξευτῶν, ἐς σῶματα ἐπιμήκη, καὶ πρόρρωθεν, ὡς καὶ σκοπὴν τοξευόντων: sagittariis proceræ corpora eminus, quasi scopum aliquem petentibus.

Secundò, καὶ νῶτε, vel νῶτων γίνεσθαι τῷ πολέμῳ, vel πολέμων hostium tergo imminere. Dionys. Halicar. lib. 3. ἵνα καὶ νῶτε γενόμενοι των πολέμων, ἐπίωσιν αὐτοῖς: ut hostium tergo imminentes, eos invadant.

Tertiò,

Tertiò, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi potest; ut χτ' κόρρης παίειν, *maxillam cadere, doner sur la iouen*: χτ' νώτε ξαίνειν τινά, *alicui tergum lacerare*.

Quartò, nomen alicui rei impositum, dicitur, κείσθαι κατὰ τινος. Clemens Alexandr. Pædag. lib. 2. cap. 6. καθ' ὃν κείται τὰ ὀνόματα, τὰ περὶ τὴν σωήθειαν ἐτέλειμα: id est, *quibus ea nomina tribuuntur, quæ usu contrita non sunt*.

II.

De accusandi casu, sequentia observabis.

Primò, sæpissimè χτ' subauditur, maximèque apud Anticos: ut τό γ' ἐλάχισον, quod etiam Latini, *minimum, tout au moins*. Thucyd. lib. 3. οὐδὲν ἢ πέφασθε, ὅσον αὐτῷ τῷτο ἀμαρτάνετε, κλέωνι παιδομάχοις ubi τῷτο, pro χτ' τῷτο id est, *vos porro attendite, quantum hic etiam in re peccaturi sitis, si Cleonem audieritis*.

Audacius illud ejusdem lib. si rectum est, ἀπαλεια ἢ, τὸ ἐπιβελῆσαι, ἀπολογίης ἀνέστασις εὐλογοῦ: ubi τὸ ἐπιβ. pro χτ' τὸ ἐπιβ. id est, *cautio verò illa, quæ in suscipiendâ novâ deliberatione adhibetur, speciosa causa est defugiendi negotii*.

III.

Secundò, apud Philosophos maximè, τὰ καὶ ἔμφαν, dicuntur quæ specie tenus ejusmodi sunt, ut Iris, *qui ne sunt qu'en apparence*: at verò, τὰ καθ' ὑπόστασιν, quæ re ipsa sunt.

Tertiò sæpe idem est, quod propter. Thucyd. lib. 4. νομίζοντες τὴν ὁρῶσαν, Ἀθηναίων, χτ' τὸ ὑπόθεον, εἶναι: id est, *rati Orpium*

topium agrum, Atheniensium quidem esse, quodd eorum imperio subiectus esset. Sic κατ' ἑαυτὸν, id est, ἑαυτὸς ἑνεκα, spectandi gratiā, cum alii dixere, tum sæpe Dionysius Halicarn. ut lib. 8. ἀξιζονταὶ ὃ κατ' ἑαυτὸς ἐπὶ τέτρες πολλοὶ τῶν ξένων: ad quos (ludos) spectandi gratiā, vel spectandos externi quam plurimi convenient. Simile est, καθ' ἰσορίαν, viendi studio. Aristid. Panathen. τῶν ἐμπορέων καθ' ἰσορίαν ἢ χρεῖαν εἰσαφικνεμένων: id est, mercatorum huc aut visendi, aut lucri studio venientium.

Quartò, κατ' ἐκράτῃ, ut ἀνὰ κράτῃ, vi & impetu quodam, par force: aliās, violentiā quadam potentiā, & imperio. Thucyd. l. 3. καὶ ὅσοι Σικελῶν κατ' ἐκράτῃ ἀρχαῖοι καὶ Συρακούσων id est, & quotquot ex Siculis violento Syracusanorum imperio premebantur. Alii dixerunt, κατ' τὸ κράτερόν id est, pro viribus.

IV.

Quintò, ἐνώπιον, vel πρὸς id est, è regione, versus, coram. Sic καὶ δαί κατ' ἀνάλωλκας. id est, eo in loco situm esse, qui obversus orienti sic.

Sextò, cum nominibus locorum, maximeque plural. numer. idem valet quod per, redditurque ferè per adverb. Latin. in tim, ut κατὰ πόλεις, καὶ κατὰ κάμους, id est, opfidatim, & vicatim: aliquando tamen cum al. nominibus etiam singularibus, ut κατ' αὐτὰ, viritim: quod etiam dicunt: κατὰ κεφαλῶν, par teste.

Septimò, καθ' ἑαυτὸν, ut ἐφ' ἑαυτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν: id est, scorsim, per se solum, à part soy: ut καθ' ἑαυτὸν ζῆν, privatam age-

re vitam, sibi vacare. Aristoteles Ethic. 9.
 ἕδεις γὰρ ἐλοῖσ' αὐτὸν πάντ' ἔχειν :
 id est, nemo enim omnia sibi tantum uni habere
 velit. Hinc τὸ κατ' αὐτὸ, Philosophis,
 id etiam dicitur, quod μόνῳ ὑπάρχει, καὶ
 ἢ μόνῳ, ut explicat Aristoteles, id est,
 quod inest uni cuiquam, ac certæ rei & quatenus
 soli.

V.

Octavò, κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, idem
 quod, ὀπιπλεῖον ἐρεξῆς, vel ὀπιπλεῖον ἐκ
 περισπωγῆς. id est, magis atque magis : ut
 κατὰ μικρὸν ἥπλον, idem quod, ἥπλον, vel
 ἑλαπὼν ἐκ περισπωγῆς, vel ἐπ' ἑλαπὼν
 ἐρεξῆς, id est, minùs atque minùs.

Nonò, κατὰ σοῖχον, id est, secundum
 versum: κατ' εὐθείαν vel ἐπ' εὐθείας, id est,
 rectâ serie: ut arbores, κατὰ σοῖχον πεφυ-
 τῶμεναι, in versum, & rectâ serie digestæ
 arbores: Gall. en droite ligne. Cui oppo-
 nuntur, ἐναλλάξ, cum ἐρεξῆς ἕτερον ἐτέρῳ
 ἐκδοῖεν καίται: id est, nusquam eodem situ
 duo sese consequenter excipiunt: ὀδεαλλάξ,
 id est, alternante situ: cum in ordinibus ali-
 qua est, non tamen perpetua varietas.

VI.

Decimò, κατὰ πόδας, vel κατὰ πῆδας, vel
 uno verbo, κατὰ πῆδας, idem quod, ἐκ πο-
 δῆς, (quod tamen interdum etiam est, colla-
 to pede, pie à pié:) id est, ἐν vestigio, aut per
 vestigia proximè insequendo. Nam κατὰ
 πόδας ἐπεδαί τι, id est, aliquem vestigiis
 consequi. Sic hostis fugientem hostem, κατὰ
 πῆδας αἰρεῖν, dicitur, persequendo capere.

Aliquando genitivus adiungitur, ut
 apud Thucyd. κατὰ πῆδας αὐτῶν ἵεναι, les

suiure à la piste. Hinc transfertur ad metaphorice sequendi rationem : ut cum Herodot. ait lib. 3. ἢ ὃ χῆ' πένθ' αἱ ἡμέραι, die proximè consequente. Et Polyb. lib. 2. p. 91. δέον τὴν καταπένθ' αἱ ἡμέραι ἡνέσθαι τὴν αἰρεσιν, καὶ τὴν παρέλθῃ τὴν ἀρχὴν : cum postridie ejus diei, Praetorem & creari, & Magistratum inire oporteret. Et quæ paulò post aliquid fiunt dicuntur, χῆ' πένθ' αἱ αὐτὲς fieri, ut χῆ' πένθ' αἱ μάχης ἀπελθεῖν, statim à certamine ulterius progredi.

VII.

Vndecimò, καθ' ἓνα, & καθ' ἓν, non tantum est, *figillatim*, un à un ut c. 1. jam observavimus : sed etiam, quod planè contrarium videtur, *in unum* : idque ferè, cum verbo γίνεσθαι. Dionys. Halicarn. lib. 1. καθ' ὅσον εὐρέντες τοὺς σφετέρους, καὶ καθ' ἓνα ἀπαντες γινόμενοι, cum suis in viâ repertis, unum in locum universi convenissent. Id. lib. 8. ἵνα μὴ καθ' ἓνα πάντες γινόμενοι, κοινὸν ὄξενέσκοντε καὶ αὐτῶν πόλεμον, id est, ne convenientes in unum omnes, (id est, conjunctis viribus,) commune iis bellum inferatis. Eodem modo usurpat, καθ' ἓν, l. 1. dum ait, ὀλίγους τ' ἐκ τῆς κοινῆς φασάντων καθ' ἓν γένεσθαι παραλαβόν, assumptis paucis illis, qui jam ex tico in unum confluxerant. Et l. 2. ὑποχρῶ οἰόμεναι τ' οἰκείαν δύναμιν, εἰ καθ' ἓν αἰσθεῖς (πόλεις) ἡρῶντο, μίαν αἰεῖνσαι πόλιν ἢ μεγάλην, rata satis se virium habituras, si tres (civitates) in unum convenirent, ad urbem unam, eamque non magnam capiendam.

VIII.

Duodecimò, χῆ' πλῆθος, id exprimit, quod ἀθροῖς uno verbo dicebatur : Latine,
fre-

frequentes. Dionys. l. 7. συνελθόντων καὶ ἔν τελευτῇ καὶ πληθὺς εἰς τὸ βασιλικόν cum autem optimates in Curiam frequentes convenerunt. Quibus etiam verbis, illud, opinor, recte significari posse dixerimus, quod a Gallis vulgò, en troupes, en corps.

Contrarium est, καὶ ὀλίγες, exiguo numero, vel pauci simul. Herodian. lib. 5. ἔτι τε καὶ ἂν αὐτομόλων τὸ πληθὺς, ἐκάστοτε, εἰ καὶ καὶ ὀλίγες, περὶ δὲ τὴν δύναμιν ἠΐξεν id est, præterea transfugarum multitudo, subinde, licet paucorum simul, conveniens, copias auxit.

Zosimus lib. 3. κατ' ὀλίγες γὰρ, ἐν πολλοῖς ἑαυτὰς διασπείραντες, ἐλήσειον: id est, ipsi enim pauci tantum simul, ac per multa loca dispersi, latrocinia exercebant. At Herodian lib. 6. καὶ ὀλίγες usurpavit, pro καὶ ὀλίγον, paulatim; dum ait, οἱ δὲ στρατιῶται, ἰὰ μὲν πρῶτα ὑπάρχοντο, καὶ ὀλίγες δὲ ἀνεχόμενοι: at milites, principi o quidem pollicebantur, inde tamen paulatim secedebant.

Non ablimili usu, dicitur καὶ ποσὸν, id est, utcumque, quoque modo. Polybius lib. 2. pag. 92. καταπεύσαντες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, καὶ ποσὸν ἐυδαρσῆς εἶχον, id est, suis ipsi viribus fidentes, aliquantò audaciores erant. Id etiam dicunt, ἐπὶ ποσόν.

I X.

Μετὰ cum dativo casu, Poeticè frequenter usurpatur, pro cum, in, per, inter, quod μετὰ. postremum usitatissimum est. Itaque Poeticè cum accusat. redditur, in, inter, ad, propter. At oratoricè, καὶ cum accusat. tantum est post. Cum genit. Poëtis & oratoribus cum. Sed hæc contrita ferè sunt omnia.

X.

σύν.

Præpositio σύν, cum solo dativo casu, iisdem ferè locis adhibetur, quibus-*μεν*, cum genitivo. Paucula hæc notare juverit. Primò, *μετά τινος*, & *σύν τινι εἶναι*, vel *εἶναι*, id est, *alicui favere*, stare ab aliquo. Hinc Thucydidi, *παῖτες μέν ἀλλήλων*, id est, *ἀλλήλοις συμμαχήσαντες*, qui belli *συν* pugna feci fuerant. Ita Xenoph. *Ἑλληνικ.* 3. *σύν τοῖς Ἑλλησι μάλλον*, ἢ *σύν τῷ βαρβάρῳ εἶναι*. Græcis potius favere, quàm Barbaro.

XI.

Secundò, *μεν τῶν νόμων*, & *σύν τοῖς νόμοις*, cum legibus, id est, *κατὰ τὸν νόμον*. Prioris exemplum est, illud Thucyd. lib. 2. pag. 124. satis obscurum, *καί τοι εἰ ῥαθυμῶς μάλλον*, ἢ *πένον μελέτη*, καὶ μὴ *μεν νόμων τὸ πλεον*, ἢ *τῶπων ἀνδρείας ἐδέχομεν κινδυνεύειν*: Quòd si, faciliore quodam otio-ritiis, (id enim est ῥαθυμῶς hoc loco: alioqui prævaricaretur Pericles in Atheniensium causâ,) quàm laboriosâ exercitatione, (ut Lacedæmonii) nec legibus magis, id est, legum præscripto, & necessitate constricti, ut iid. Lacedæmonii) quàm generosâ indole, pericula subire statuamus. Sequitur autem, *πειρήσεται ἡμῖν*, τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεῖν μὴ *συν* κάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθεῖσι, μὴ ἀτολμότερος τῷ αἰεὶ μοχθέντων φαίνεσθαι: id est, hoc inde consequimur, ut neque futuris arumnis, ante tempus, debilitemur, neque, cum in eas incidimus, quicquam iis tamen, qui assiduo in labore versantur, fiducia & alicritate cedamus. Eodem aut simili modo, *σύν νόμοις* usurpatur; ut *σύν τοῖς νόμοις τὸ ψῆφον τίθεσθαι*, sententiam, aut iudicium ex legum præscripto ferre.

XII.

XII.

Tertiò, σὺν Θεῷ, cum Deo, potiùs quàm κατὰ Θεῶν, variis modis usurpatur. Ac primùm quidem, sine adjuncto ullo, idem est, quod divinâ op̄e, divinôque beneficio: ut cùm Xenophon dicebat, ὑμαίνοντά σε ὡς ἐπιτοπολὺ σὺν Θεοῖς ὁρῶμεν. i. te divino beneficio ut plurimùm valentem videmus.

Deinde, redditur potiùs, secundo Numine, aut simil. Thucyd. lib. 1. ξὺν Θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοῦ ἀδικούντος, Diis faventibus eos à quibus læsi sumus, invadamus.

XIII.

Aliquando verbum adjungitur, maximèque εἰπεῖν, εἰρηδαί, εἰρηδαίω, εἰρησέται, quæ unà cum σὺν Θεῷ, per parenthesis dici solent: tuncque si de præterito, aut præsentī bono agatur, significant, Deo acceptum ferri: ut cùm Platonē Dioni scribens, τὸ μὲν, inquit, εἰς τὸ παρὲν σὺν Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς: Hactenus quidem, quæ Deo sit gratia, benè mecum agitur, vulgò, graces à Deo.

Sin de futuro loquimur, idem est, quod juvante Deo, Dieu aidant.

Aristophan. Plato.

Οἶμαι γὰρ, οἶμαι, σὺν Θεῷ δ' εἰρησέται,

Ταύτης ἀπαλλάξαι σε τῆς ὀφθαλμίας.

Spero enim, spero, quod Deo juvante fiat,

Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.

Idem ferè valet, σὺν Ἀσφαλείᾳ εἰπεῖν.

Aliàs citra parenthesis, σὺν Θεῷ, est, divino quodam instinctu. Herod. lib. 1. ubi Cræso jam pyrae imposito in mentem subisse dicit, ὥς οἱ εἴη σὺν Θεῷ εἰρημέρον, τὸ μὲν ἐναὶ ζώντων ὀλέθρον εἶναι, quàm sibi divino instinctu dictum esset, viventem neminem beatum esse.

SECTIO VI.

De Præpositione *παρὰ*.

REGULA I.

DE Præpositione *παρὰ*, quæ cum genitivo, dativo, & accusativo casu constructur, hæc notâsse profuerit. Genitivum quod attinet, Primum eleganter dicitur, ἔρχομαι *παρὰ τινος*, & ἀφ' ἑνὸς *παρὰ τινος*, venire ab aliquo; πορεύομαι *παρὰ τινος*, proficisci ab aliquo; ut Gallicè, ie viens de chez un tel, ie party de chez luy, & simil.

Secundò, verba quædam, maximèque nunciandi, salutandi, appellandi, solvendi, expendendi, hanc cum genit. præpositionem amant: ut *παρὰ τῆς συγκλήτης ἐλθὼς ἀγγέλλειν*, oportet nouvelles, *signifier de la part du Senat*: ἢ φίλον πολὺ παρ' ἐμῆ πρόσειπε, multis amicis saluta meo nomine: παρ' ἐμῆ ἔτιπα, Tullius, à me solvi, de mon argent: παρ' ἐμῆ ἀναλώσας, meis sumptibus,

Tertiò, Genitivus ἑλλησπικῶς etiam ponitur, præcedente artic. præpositivo, & participio, verborum εἰμὶ, γίνομαι, ἐπαίχω, ἔρχομαι, πορεύομαι, πέμπομαι, & simil. Nam οἱ *παρὰ σε*: id est, amittii tui, vel abs te missi. Sic τὰ *παρ' ἐμῆ*, sup. γινόμενα, ὑπὲρ ξάνθα, quæ abs me profecta sunt: in bonam malâmve partem.

II.

Παρὰ cum dativo, ferè significat apud. Aliquando tamen, sumitur pro ἐν, ut *παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις θνήσκεν*, apud Plutarch. in bellis civilibus mori.

Aliquando dativus ille cum motu conjun-

junctus, pro accusativo usurpatur. Xenoph. expedit. 2. ἔσθι χεῖναι ἔναι παρὰ Τισσαφέρνην, ἔς ἐκέλευσε : Ajebat ad Tissaphernem iis eundem esse, quos ipse jussisset.

III.

Cum accusativo significat, juxta, per, præter, contra, inter, vel intra, propter, præ, pro-ut, trans. Sed usus insigniores habet, qui sequuntur.

Primò, quæ in tempus aliquod, vel negotium incidunt, hoc modo exprimuntur : ut παρ' ὅλον τ' βίον, per totam vitam. Demosthen. παρ' ὅλον τ' ἀγῶνα, toto causa hujus tempore : παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα, in flagranti delicto : παρ' τὸν πλῆν, inter navigandum : παρὰ τὸ δεῖπνον, inter cœnandum : παρὰ τὴν ὁδοπορίαν, in itinere, par le chemin : παρὰ τὰς κινδύνους & παρὰ τὰ δεινὰ, id est, in mediis periculis. Dionys. Halicarnass. lib. 10. ἦν τὸτο τὸ μέρος ἐμπειρία τε ἀγῶνων, καὶ τῇ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμία μακρῶ τῆ ἄλλης αἰμεινον : id est, Pars illa, cum pugnandi usu, tum mediis in periculis fiduciâ, longè alteram superabat. Sic παρὰ σῦδ' αὖ διακόσια, intra ducenta stadia.

IV.

Secundò, cùm significat præter, tribus ferè modis usurpatur. Aliquando enim idem propè est, quod contra : ut παρὰ φύσιν, præter naturam : παρὰ τὸ πρέπον, indecorè : παρὰ μέλη, verbatim, præter concentum, id est, ineptè de iis quæ alieno vel loco, vel tempore dicuntur ut fiunt : παρ' ὥραν, in-tempestivè. Aliquando, exceptum aliquid ex majore numero significat : ut παρ' ὀλίγους πάντες ἀν' ἡρήθησαν, præter paucos inter-

scēti sunt omnes. Aliquando, istud prater idem est, quod ultra : ut εἰ τις ἄλλην ᾧδὴν πῶτας ὅτι μαθήματα ἴστα, si quæ alia prater istas disciplinæ ratio est.

V.

Tertiò, duas significationes contrarias patitur, *supra* & *infra*. Nam ᾧδὴ δύνανται, idem esse potest, quod *supra*, idēque quod *infra vires*.

Quartò, usum habet elegantem in significatione propter : ut παρ' ἐκείνων πᾶν τὸ πῶς γίνεται ἁγαθὰ, propter illum, id est, ejus causâ, vel beneficio, bona omnia Reip. proveniunt. Contra, ᾧδὴ τὸν αἰνυμένους πάντες in causâ est, quamobrem animum omnes despondeant. Tūcque sumitur pro δια, cum accusandi casu. Παρὶ τί ποτε ; quorsum tandem?

VI.

Quintò, significat, aliquid in eo situm esse, quod accusativus exprimit : ut cum Demosthen. pro Cero. ait, ᾧδὴ τὸ το γέρονε τὰ ἑρ' Ἑλλήνων πρὸς ματα : id est, in eo posita sunt res, aut fortuna Græcorum.

Quâ in acceptione, dicitur, τὸ παρ' ἡμᾶς, quod in nobis situm est ; vel, *jus & facultas liberæ voluntatis*, quatenus fato ac necessitati opponitur. Ita passim inter alios Dicgenianus, apud Eusebium lib. 6. Præparation. ut cum ait, ἔτωσι ἡ καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς, τὸ κατ' εἰμαμένῳ (sup. ἐναντία τὰ τὸν ὅτιν : id est, sic etiam libertatis nostræ vis fato (maximè contraria est.)

Ibid. παρ' ἡμᾶς ἡ, ὅσα ἐκ τῆς συνδράζου ἡμᾶς, καὶ ἐνεργεῖν, ἐπὶ τέλος ἔρχεται id est, potestatis autem ea nostræ sunt, quæ studio laborēque nostro per ducuntur ad finem.

VII.

VII.

Sexò, ὥς πάλι, triplicem potissimum acceptionem habet. Aliquando enim sine alio casu, per se significat *longè*, *multò*, *admodum*, quæ maximè propria significatio est: ut ὥς πάλι, ἢ πολέμιον αἰεὶνες γιγνώσκοντες, *hostibus longè superiores fuimus*. Hic enim, ut patet, ἢ πολέμιον, non à ὥς πάλι, regitur, sed à comparat. αἰεὶνες. Ita Dionysius Halicarnass. l. 3. ὡς γινώσκοντες ὥς πάλι Σαβίνων, id est, *Sabines multis partibus superantur*.

Aliquando etiam sine casu, ὥς πάλι ὅτιν, idem est, quod *multum abest*, Gall. *ils 'en faut bien, il y a bien à dire*. Plato in Apologiâ, ἔγωγε ἔγωγε ἔγωγε παρ' ὀλίγον ἔπειτα, nempe ἐκαστέρων ἢ ἡμετέρων, ἀριθμὸν) ἀλλὰ ὥς πάλι, id est, *nec enim sane putaveram tantulum, sed longè plurimum discriminis futurum, (nempe, in sententiarum numero; cum se à longè pluribus damnandum Socrates putaret.)*

VIII.

Aliquando verò, cum gignendi casu, quem regat, idem est, quod *longè minus*, vel *infra*: ut ὥς πάλι ἢ ἀξίας, *longè infra dignitatem*; παρὰ πάλι ἢ ἐλπίδος, *longè infra spem*; quod etiam πέρρω τῆς ἀξίας, & ἢ ἐλπίδος, dici solet. Imò duo illa, πέρρω, ἢ ὥς πάλι, sæpe conjunguntur. Quo sensu ferè adjungitur verbum ἔρχεσθαι, vel ἡκείν, sed ἔρχεσθαι, *sapius*: ut ὥς πάλι ἢ πέρρω καὶ ὡς πάλι ἡλθεν, i. *longè absuit à rerum superiore anno gestarum gloria*. Sæpe etiam solus infinitivus sequitur, etiam absq; articulo genitivi, ut παρὰ πάλι ἔλθω, ἡλθεν.

ἦλθεν, à capiendâ (urbe v. c.) plurimum ab-
fuit.

IX.

Septimò, παρὰ μικρὸν παρ' ὀλίγον, & παρὰ βραχὺ, opponuntur τῷ παρὰ πολὺ, in illâ triplici acceptione: ac præsertim in tertiâ, cum verbo ἔρχεσθαι. Eutropii Metaphrast. lib. 6. πολλῇ στρατιᾷ συμμίζαντες, παρὰ μικρὸν ἦλθον νίκης: id est, ingen-
tibus copiis cum hoste congressi à victoriâ parum
abfuere. Zosimus lib. 1. μηχανὰς ὃ τοῖς
τείχεσι περσάζοντες, καὶ παρὰ βραχὺ τῶ
παύται ἐλθὲν ἐλθόντες: id est, machinis ad
muros admotis, cùm ab illis urbibus capiendis
parum abfuissent. Dicunt, & παρ' ἐλάχισον
ἐλθεῖν, proximè ab esse, vel abfuisse. Dicunt
etiam παρὰ χεῖδον ἔρχεσθαι. Dionysius Ha-
licarnass. lib. 1. τὰ μὲν ἡδὴ πεπονηότες, τὰ
δὲ παρὰ χεῖδον ἐλθόντες παρὰ δέειν: id est,
alia jam passi, alia propè subeuntes, vel postmo-
dum subituri.

X.

Παρ' ὀλίγον, sine verbo ἔρχεσθαι, duobus
item modis accipitur. Interdum enim idem
significat, ac si adhibeatur ἔρχεσθαι, ut παρ'
ὀλίγον εἶλε τὴν δίκην, parum abfuit, quin cau-
sam vinceret. Ita Demosthen. παρ' ὀλίγας
ψήφους ἡτιμώθη, pauca defuere suffragia, quò
minus ignominia notaretur. Interdum, con-
trario planè usu, sed eodem tamen significa-
tu, idem potius est, quod ferè non: ut cùm
Euripides, ait, παρ' ὀλίγον ἀπέφυγας ὀλεθρον
id est, interitum ferè non effugisti, aut vix ef-
fugisti: quod idem est, ac si dixisset, παρ'
ὀλίγον ἀπολώλας, vel ἦλθες ὀλέσθαι ab inte-
ritu parum abfugisti.

At Thucydides, brevitatis amantiss. lib.

8. unicum παρ ὀλίγον, cum utroque verbo, in utrâque significatione conjunxit: dum ait, αὖτὶ γὰρ παρ ὀλίγον, ἢ διέφυγον, ἢ ἀπώλλωτο. *semper enim aut parum admodum aberat, quo minus perirent, aut re ipsâ peribant: nisi dicamus, ἢ, loco suo motum esse, atque ante παρ ὀλίγον const. uendum esse: tunc enim παρ ὀλίγον, ad solum διέφυγον pertinebit.*

XI.

Præterea, quatuor illa, παρὰ μικρόν, παρ ὀλίγον, παρὰ βραχὺ & παρὰ φάλλον, cum verbis ἄγειν, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι, sunt, parvi facere: ut παρὰ πολὺ, cum iisdem est, plurimi facere: tametsi hoc postremum rarius, quam illa, reperitur. Xiphilin. in Domitiano, παρὰ βραχὺ καὶ αὐτῇ ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μηδένα ἔξ αὐτῶν (sup. γεαιμμάτων) συκοφανθῆναι, δέμας. id est, parum de suâ securitate sollicitus, modò ne quisquam illarum (literarum) occasione calumniam patiretur.

Synesius ad Theophilum, ἦν ἔ παρὰ φάλλον, ἀλλ' αὐτὶ πάντες ἐποιεῖτο πειθῆναι. cui rem persuaderi, non leviter, sed magnoperè cupiebat. Sic παρ ἑδὲν ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, nihili facere. Xiphilin. in M. Antonio Philosopho, ἐξ μόνου ἐγὼ ἐκινδύνευον, παρ ἑδὲν αὖ τὸ πρᾶγμα ἐποιστάμην. id est, si mihi solî periculum immineret, nihili rem istam facerem.

XII.

Οὐτὼν, παρὰ τοσούτων, tribus etiam præcipuè modis usurpari solet.

Primò.

Primò enim, sine ullo casu, quem regat, simpliciter, idem est, quod *tantò*, usque adeò : ut *παρα τοσούτον ἢ ἤνθεϊς ἀνεχώρησε, tantò inferior rediit.*

Deinde, sine ullo etiam casu, significat potiùs *tantulum modò abfuisse*; Gall, à *cela prés.* Herodian. lib. 5. de Macrino, qui Romam repetens jámque Byzantio proximus, Calchedonem Bithyniæ urbem rejectus erat, ibique à persequentibus interfectus, *παρα τοσούτον*, inquit, *Μακρίνος ἐκ Ἑξέρυγας τὸν διώκοντα*. id est, *tantulum abfuit*, quo minùs persequentium manus evaderet.

Quin etiam, absente negatione, sensus idem manere potest, ut patet ex illo Herodiani lib. 6. *τὰ Ἰλλυρικά δὲ ἔθνη, σενὰ ὄντα, καὶ ἐπολλὴν ἔχοντα ἢ ὑπὸ Ρωμαίοις γλυῶ, παρὰ τοσούτον ὁμόροις, καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανὺς Ἰταλιώταις*. id est, at *verò Illyricæ Gentes, quæ quidem & perangustæ sunt, & parion admodum soli Romanis subditi possident, tantulo discrimine (vel, sola) Germanos ab Italis separant.*

XIII.

Tertio, cum genitivo casu, ac ferè verbo *ἔρχεται*, utroque modo explicari potest. Nam quod ait Gregorius, *μὴ παρὰ τοσούτον ἔλθωμεν ἢ ἰσότητι & δείας*, est, *ne tantùm absumus ab æqualitate divinâ.* Quod autem. Thucyd. lib. 3. *παρα τοσούτον ἢ Μιτυλήνῃ ἤλθε κινδύνου*. id est, *tantulum, vel tam propè Mitylene abfuit à periculo.*

XIV.

Quartò, affinis est usus ille, quo *παρα τοσούτον*,

τοῦτον, cum sequente, παρὸ ὅσων construitur: ut παρὰ τοῦτον ἔκατελήφθη, παρὸ ὅσων οἱ διώκοντες τὴν εὐθείαν ἔξετράπησαν id est, hoc uno factum est, ne caperetur, quod persecuentes à recto itinere deflexerint. Imò, quod mirabilius est, absque negativâ particulâ, addito etiam καί, sensum tamen eundem habet: ut in illo S. Gregorii loco ex oratione περὶ φιλοπώχ, παρὰ τοῦτον καὶ συμπατέωροι, (pauperes) παρὸ ὅσων καὶ φαύειν αὐτῶν βεβηλασόμεθα id est, qui quo minùs etiam conculcentur, hoc unum impedit, quòd eos vel attingere horreamus. Dicere potuit, μὴ συμ.

XV.

Jam, nonò; παρὰ in comparationibus adhibetur, idque quadrifariam maximè. Primò, ad significandum prae: ut παρ' ἑαυτὸν μηδέναι ἐπιτίθειον ἡγεῖτο, prae se apium neminem putabat: Gall. à comparaison de soy. Plato in Apologiâ, τοῦτον τὴν κινδύνον κατεφρόνησε, παρὰ τὸ ἀχρόν τι ὑπομένειν id est, usque aded periculum omne contemnebat, prae ullâ turpitudine quàm subiret: Gall. en comparaison de souffrir quoy que ce soit de honteux.

Deinde, ubi desolâ duorum, aut plurium comparatione agitur; ut τὸν στρατηγὸν παρὰ πάντας τοὺς ἐν τῷ πάλαι εὐδοκίμωσαντας ἔξετάζειν id est, Imperatorem cum illis omnibus, qui prisco ævo floruerunt, committere.

Tertiò, cum quis secum ipse comparatur: ut αὐτὸς δὴ παρ' ἑαυτὸν διγνότερος καὶ ἡμέραν γινε), is proscetò, secum ipse comparatus, olerior, aut vehementior evadit in dies.

Denique,

Denique, cum instituitur comparatio rerum aut personarum, cum locis, temporibus, ac cæteris ejusmodi, *παρὰ*, respondet præpositioni Lat. *pro*; ut *παρὰ τοῦ χειρὸς πολλαχῶς ἕκαστα θεωρεῖν* *χῆ* *ὃ* *ἵξετάζειν τῶν συμβαίντων*, *pro temporum diversitate, diverso quoque modo de singulis quæ contigerunt, statuendum est.*

XVI.

Decimò, *παρὰ*, intermissionei cuidam, vel alternæ cessationi significandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primò, cum nomine numerali, simul & nomine tempus significante, ut *παρὰ τρεῖς ἡμέρας*, vel *τρίτῳ ἡμέραν* id est, *tertio quoque die*: vel cum solo numerali, ut *παρὰ μίαν*, *alternis diebus; παρὰ τρίτῳ*, *tertio quoque die*. Vel unico nomine temporis, sive numeralis ut *παρ' ἡμέραν*, *altero quoque die; παρὰ μῆνα*, *altero quoque mense; παρ' ἐνιαυτὸν*, *altero quoque anno*: vel denique nomine temporis repetito, sive numerali: ut, *ἡμέραν παρ' ἡμέραν*, *μῆνα παρὰ μῆνα*, *ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν*, eodem planè sensu.

• Deinde, cum numerali ad res aut personas, non ad tempus pertinente: ut *γέροντες ἢ νεανία παρ' ἓνα συμπορευόμενοι*, id est, *senes ac juvenes, unum quidem, sed alterni tamen, incedentes*; ita nimirum ut duos inter senes juvenis unus, duos inter juvenes, senex unus inferatur. Aliàs, *παρ' ἓνα*, est *uno excepto*, vel *unius causâ*.

Tertiò, cum vox aliqua, interpositâ præpositione repetitur, & duobus diversis accommodatur: ut *ἐκτέρω πληγὴν, παρὰ πληγὴν*

πληγὴν ἐν τεινόμενῳ, id est, alterna uir-
que vulnera infligens.

SECTIO VII.

De Præpositionibus περὶ,
& ὅρι.

REGULA I.

PRæpositio περὶ, cum triplici etiam casu,
tam apud Poëtas, quàm apud Orato-
res conjungitur, Genitivo, Dativo, & Ac-
cusativo.

Cum genitivo propriè significat *de*, non
rarò, *pro*, vel *propter*, ut ὅρι πατρίδος μὲ-
χευας, *pro* ὅρι, *pro* patriâ dimicare.

II.

Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, tri-
plici maximè usu conjungitur. Aliquando
enim significat *in*, ut τὸ ἐμπείρους ἡρώ-
πην, ὅ, π χεὶ ποιεῖν ὅρι τὸ ἐγχειρήσεως
id est, *experitis* quaesivit, *quid in suscepto ne-
gocio fieri oporteret.*

Aliquando, per solum auferendi casum
Latinè redditur: ut μὴδὲν ἔχω ποιεῖν ὅρι
τῶνδρος *quid hoc homine faciam nescio.* Galli
Græcis propiùs, *ie ne scay que faire de cēt
homme-là.*

III.

Aliquando, ad æstimationem pertinet.
Nam περὶ πολλῷ ποιεῖσθαι, vel τίθεσθαι,
vel ἡγεῖσθαι *magni facere*: περὶ πλείονος,
pluris: περὶ πλείου, plurimi: περὶ παν-
τός, *maximi*: περὶ μικροῦ, parvi: περὶ ἐλατ-
τονος, *minoris*: ὅρι ἐλαχίστου, *minimi*: περὶ ἑ-
στώδους, *nihili.*

Di.

Dicunt etiam, *περὶ πολλῶν ἔστιν αἰρεῖσθαι τὸ χωρίον, magni interest, oppidum capere.* Vel, cum dandi casu. Dionysius Halicarnass. lib. 8. Οὐολέσκοις *περὶ πολλῶν ἔστι καταλύσασθαι τὰ πρὸς Ρωμαίους ἐγκλήματα.* id est, *Volsi magnoperè cupiunt offensiones cum Romanis omnes componere.*

IV.

Significat etiam *circa*, vel *contra*. Herodian. in Commodο, *θεσπιάς, μήτι καὶ περὶ αὐτῶν νεωτερίσειν.* id est, *πρὸ αὐτῶν, metuens ne quid circa se, vel contra se, novi moliretur.*

Aliàs, idem est, quod *ἀντί.* id est, *loco, vice* : quod tamen rarum. Dionysius Halicarnass. 10. *τὰ ἐλευθέρα σώματα μόρον ἐξελθεῖν αἰτησάμενοι, (Λίχανοι) πρὸ ὧν διήλλαξαν τὸν Τυγκυλαναῶν αἰχμαλώτων.* id est, *cum id unum postularent, (Æqui) ut ingenuis abire liceret, quibus Tygculanos captivos permutârunt.*

V.

Aliquando est, *præ supra*, tam in solutâ oratione, quàm *strictâ.* Idem Dionysius Halicarnass. lib. 6. de Rebellibus militibus, *λοχαγὸς τε ἑτέροις, καὶ περὶ ἀπάντων ἀρχόντων ἢ Σικίννιον ὑποδείξαντες.* *creatis aliis Centurionibus, summæque rerum præfecto Sicinnio.*

Hinc *περὶ πάντος θέλειν, summo opere, vel præ aliis omnibus cupere.* Idem ibid. *οἱ δὲ Αἰσχρογραφκοὶ περὶ πάντος θέλοντες, μὴ κινεῖσθαι ἐκ τῆς πειρώς κόπης ἢ πολιτείας.* *at Optimates, qui summooperè cuperent, nihil in Republ. patriis ex institutis mutari.*

VI.

Interdum, sed rarò, ni fallor, sumitur pro παρὰ: ut apud Aristidem Panathan. οἱ μὲν ποταύπῳ τιμῶν, περὶ τῶν Θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξαντων, ἄλλα καλλίω τοῖς ἐξ αὐτῶν εἰς εἰλοπήμειαν κατέλιπον id est, qui post tantum honorem, quem à Diis consequuti erant, illustriora posteris suis, ad acuendam gloriæ cupiditatem, alia reliquerunt: nisi perperam editum est, περὶ, pro παρὰ.

VII.

Cum dandi casu, tam Poëtis, quàm O-ratoribus, est etiam circum, vel in. Home-rus passim. Plato Reipub. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, aureum annulum in manu gestare.

Hinc apud Herodian. lib. 5. περὶ βωμοῖς χορεύειν, circum altaria choream celebrare. Et lib. 8. ἃς εἶχον περὶ σώμασιν ἐδῆταις, vestes quibus induti tum erant.

Hinc & illud Xiphilini in Macrino, ὥς ἔτετι τῇ βασιλικῇ διακρίσει, καὶ τῇ δρυ-φύων περὶ αὐτῇ φρεσὶς, ἡλλοιόθη id est, cum nihil aut ex regio famulatu, aut ex præ-sidiariis stipulatoribus suis mutatum esset. Dion. Halicarnass. sæpissimè.

Aliàs, idem est quod ὑπὲρ, pro; ac ferè cum verbo metum significante: Hinc apud Thucyd. sæpe, περὶ τῇ πόλει δεδιέναι, φο-βησάσθαι, urbi metuerè.

VIII.

Cum accusativo frequentissimè con-jungitur, ac ferè circa significat. Usum quod attinet, vide quæ de ἀπὸ diximus. Gemi-na sunt omnia. Etiam in significatione, circi-ur. In quâ sæpe particula πρὸς subjungitur, ut

ut χίλιοι περί που ἢ ἑξαμύριον id est, circiter mille numero. Herodian. lib. 7. εἰς ἕτερον ἤδη περί που ὀγδοηκοσὸν ἑλλησπυκίαν id est, cum jam ad annum circiter octogefimum pervenisset.

IX.

Habet etiam id proprium, ut reddatur sub, Gallicè, vers, sur : ubi de tempore agitur. Ita sæpe Dionysius Halicarnass. usurpat, ut lib. 7. ἔτι περὶ λούχρων ἀφ' αὐτῶν παρεπιπρόντες ἔλαθον id est, hi sub tempore, quo lychni accenduntur, clam sese insinuant. Idem lib. 8. καὶ γὰρ ἦν περὶ δύστην ἡλίου. Sol enim tunc occidebat : c'estoit vers Soleil couchant, Et lib. 6. περὶ δειλῶν ὀψιαν, τίθεσθαι τὸν χάρακα, sub vespertam, castrametari : sur le soir, sur le tard. Et lib. 9. περὶ μέσας νύκτας ἑξανασάντες, sub mediam noctem consurgentes. Rursusque lib. 8. ὅτε δὴ ἤδη περὶ τὸν ὄρθρον ἦν cum jam manè illucesceret, sub primam lucem.

X.

πρὸ.

Præpositio πρὸ, cum solo genitivo constructur. Ac primò, præcipuèque significat, ante : seu locum respiciat, ut πρὸ θυρῶν, pro foribus. Quo illud pertinet Dionysii Halicarnass. lib. 9. ὑπὸ μὲν δὲ δὴ μὲν, πρὸ πολλῆς τῆς πόλεως ὄντι, ἐστρατομεύοντες ἐπὶ τῷ τῷ. id est, ipsi quidem procul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus occurrit. seu personam, πρὸ τοῦ βασιλέως, coram Rege : πρὸ πίστεως τῆς παρατάξεως, ante omnem aciem : seu tempus, ut πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ante multos annos : πρὸ ὧς ἀναρπάξεσθαι, immaturo fato rapi.

Huc

Huc referendum est Latinum *pridie*, quod per hanc præpositionem duobus modis exprimitur: vel sine ἡμέρα, ut πρὸς μιάς Καλανδῶν Μαρτίου *pridie Kalendas Martii* · vel cum ἡμέρα, ut τῇ πρὸς μιάς Καλανδῶν ἡμέρα. Cum autem dicunt, τῇ πρὸς δέκα Καλανδῶν ἡμέρα, idem est, quod Latinis, *ante diem decimum Kalendas*, & simil. Thucydid. & al. dicunt, πρὸς τρεῖς, id est, *tribus ante diebus*, *trois jours deuant*.

XI.

Eadem præpositione significatur, quod Latini, *mallo, antepone*. Idque duobus modis. Primò, id exprimendo, quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accideret*; ut πάντας τὸ κίνδυνος ὑφίστασθαι θέλει, πρὸς τὸ ὅτι ὑπάρχουσιν ἐλαττωθῆναι δεῖται · *pericula omnia subire volunt, priusquam parta iam gloria minuatur*.

Secundò, cum verbis æstimationem significantibus, ut πρᾶξαι, εἶναι, ἡγεῖσθαι, ποιῆσθαι, ἐπαυεῖν, & si quæ al. ut apud Xiphilin. in Augusto, ἀλλ' ὅτι καὶ πρὸς τὸ Διὸς αὐτὸς ἠγάγη αὐτόν, *sed etiam quod fovit eum ipsi anteposuerit*. Sic πρὸς πάντων αὐτοῖς ποιοῦμαι, ἐν πάντα τὸ κίνδυνον ἀπώσασθαι, *omnibus equidem potius habuerim, praesens periculum depellere*.

SECTIO. VIII.

De Præpositione *πρός*.

REGVLA I.

Πρός, genitivum, dativum & accusativum regit. De genitivo præcipua hæc observa. Primò, sæpissimè idem est, quod *ὑπὸ*, vel *παρὰ* A, Ab; sive rem, sive personam genitivus significet. Hinc *πρὸς τῶν πάδοις ὀξύτερον κινεῖσθαι*, perturbatione acrius incitari: *πρὸς ἐνὸν ἀρχεῖται κάλλιστον*, ab uno regi optimum est: *πρὸς ἀπάντων διερχεῖσθαι* coli ab omnibus: *πρὸς τῷ πυλῶντος κωλύεισθαι*, à vili capite impediri: καὶ *πρὸς ἀντιστοίου ὁμολόγησθαι*, confessus etiam est adversarius. Et simil.

II.

Secundò, *ἐναντίον* est, id est, contraria duo significat: è re alicujus, & contra. Prioris exemplum est, illud Dionysii Halicarnass. lib. 10. *διδάσκων, ὅτι πρὸς τῇ βελῆς ἐστὶ, τὸ πολλὰς εἶναι τὰς δῆμου πρεσβύτας*: id est, ostendens, è re Senatus esse, ut plures Tribuniplex essent. Item hoc Xiphilini in Augusti, ὅς ἐστιν περὶ πολλὰ πρὸς ἐαυτῷ τε, καὶ κατ' ἐμείνων διαπραξάμενος. id est, qui cum in rem suam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit. Eodem sensu Zosimus lib. 2. de Maxentio, *πρὸς ἐαυτῷ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν* id est, suam in rem oraculum interpretatus est.

Significat etiam contra. Dionysius Halicarnass. lib. 7. *πρὸς ἀνδρες ἐχθρὸς ἐπιφέρειν*

† ὑπὸν· id est, adversus inimicum hominem suffragium ferens. De re item dicitur, λαμβάνειν πρὸς, id est, ducere loco. Philo. in Legat. ad Caium, ὁ δὲ πρὸς ὑβρεως τὰς νεδεσίας λαμβάνων· id est, ille autem admonitiones injuria loco ducens.

III.

Tertiò, secundæ acceptioni affinis illa est, quâ significat esse, stare, facere ab aliquo, unde quod Tullius ait, sed vide, ne hoc totion sit à me, Græcè reddas. ἀλλ' ὅπως ἔκ' αὐτὸς πρὸς ἐμὲ συνέλας εἶναι τὸ τό γα. Idem Tull. à reo dicere, πρὸς τῷ φεύγοντι εἰπεῖν id est. τῷ φεύγοντι ὑποπολογεῖσθαι.

Quartò, nec illa dissimilis, quâ cum genitivis, ἀγαθῷ, & κακῷ, construitur: sequente ut plurimum dativo rei, vel personæ. Nam ἐστὶ μοι τὸ πρὸς ἀγαθοῦ, idem, quod ἐπ' ἀγαθῷ, hoc è re meâ est: contra verò, κακῷ δὴ τοῖς πολεμίοις πρὸς κακῷ ῥύσεται· αὐτὸν id est, atque id sanè in perniciem hostium cedit. Abesse tamen dativus potest. Nam quod Latine, cui bono? Græcè absolute, πρὸς τίνος αὐτὸ ἀγαθοῦ γένοιτο;

IV.

Quintò, conjuncta etiam illa est, quæ significat pertinere, partium & officij esse, vel etiam, convenire. Dicunt enim, πρὸς τὸ ἀνδρός ἐστι τὸ ἐγκλήριμα homini sanè conveniat hoc facinus, Gall. il est bien homme pour faire un tel coup. Sic ἔκ' ἐστὶ πρὸς τὸ πλέως, τῷ πάλαι φρονήματι & ἔδ' ἐπαρὰ τοσούτον καυχήσασθαι id est, non est hujus urbis, de pristina animi magnitudine vel tantulum remittere. Huc pertinent, πρὸς λόγον, vel λόγον εἶναι, ad rem pertinere: πρὸς

πρὸς τρέπε, è moribus, vel convenienter, eleganter, decorè, ἀπτε: cui contrarium est, ἀπὸ τρόπου ut ἐκ αὐτῶν τὰδε πρὸς τρέπου λέγεις, id est, nunquam hæc convenienter dixeris. Sic, ἢ πρὶ τὰ βίου ἀρεσιν ἕκαστος αὐτὸς πρὸς τρόπον ποιήσεν· vita institutum quilibet suis ex moribus delegerit.

Nec abludit, πρὸς θυμοῦ, id est, κατὰ θυμόν, vel καταδίμῳ, gratus, jucundus: ut ἀπὸ θυμοῦ, ingratus, ἀποδίμῳ.

V.

Sextò, generis & sanguinis communio- nem significat: idque tribus præcipue modis. Primò, cum genitivo αἵματι. Nam οἱ πρὸς αἵματι, id est, οἰκεῖοι, συγγενεῖς, τὸ γενεὴν μετέχοντες, vel ἀγγισσεύοντες, vel ut Herodian. πρὸς γένει πρὶν ὑπάρχοντες propinqui alicujus & consanguinei dicuntur, & sæpius quàm ἀπὸ αἵματι. Deinde, cum genitivis πατρός, & μητρός: nam οἱ πρὸς πατρός, paterni generis propinqui: οἱ πρὸς μητρός, materni; Gall. parens du costé du pere, & de la mere. Tertiò, cum genitiv. ἀνδρῶν, & γυναικῶν, Nam οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, sunt οἱ πρὸς πατρός: & οἱ πρὸς γυναικῶν, sunt οἱ πρὸς μητρός. Aliàs dicunt, κατὰ πατρῶν, κατὰ μητρῶν γένει. Cum autem dicitur, τὸ πρὸς πατρός, μητρός. &c. subauditur, γένος, id est, genus, paternum, matern. &c. Dicunt etiam συγγενεῖς ex. c. τὰ πρὸς πατρός, & subaud. κατὰ, eodem sensu, quo si τὰ deesset.

Septimò, affini admodum usu, idem significat, quod ἐνεκα, ex parte, de la part: quod attinet. Xenoph. expedit. 1. οἱ μὲν

ἵδ' ἢ ἀχαρίσως μοι ἔξην, ὅτε πρὸς ὑμῶν
 ἔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης: spero enim
 gratiam mihi, nec à vobis, nec ab universâ Gra-
 ciâ defuturam.

VI.

Octavò, in obsecrationibus, juramentis,
 obtestationibus idem est, quod per: πρὸς
 Θεῷ, per Deum: qui usus maximè vulgaris
 est.

Nonò, sed rariùs, verti potest, apud, vel
 coram: maximèque cum dicunt πρὸς Θεῷ,
 καὶ πρὸς ἀνθρώπων, quod non semper est af-
 firmantis, vel obtestantis; sed potiùs, apud
 Deum & homines; coram Deo, & hominibus:
 quod etiam Gall. devant Dieu, & devant les
 hommes. Sic ἀνάτιον εἶναι πρὸς Θεῷ τε καὶ
 πρὸς ἀνθρώπων: id est, Apud Deum & ho-
 mines culpâ vacare.

VII.

πρὸς cum dativo casu. Primò est, prope,
 ad, juxta: πρὸς τῇ πόλει, prope urbem.

Secundò, apud, vel cum, ac ferè cum pro-
 nom. reciproco: nam εἶναι πρὸς ἑαυτῷ,
 id est, λόγον ἑαυτῷ διδόναι, καθ' αὐτὴν λό-
 γιζέσθαι, secum esse, aut secum attentè co-
 gitare: πρὸς ἑαυτῷ, vel ἑαυτὸν σκοπεῖ, se-
 cum ipse reputat.

Tertiò, idem est, quod in: cùm signifi-
 camus aliquem, in certo negotio diligenter
 & attentè versari: ut ἦμεν ἐν τῷδε τῷ
 λόγῳ, hoc in sermone, vel hac in disputatione
 versabamur: πρὸς ἴστω ἅλ' εἰμὶ, totus
 in hoc sum. Horat. Totus in illis sup. nugis.
 Quo sensu etiam cum accusativo jungi
 potest.

Quartò, frequentissimè, valet *præter*: nam cum dicunt, *πρὸς ὃ*, sine adjuncto, vel *πρὸς ὃ καὶ*, vel *πρὸς ὃ τέτοις*, vel *ἔτι ὃ πρὸς τέτοις*, significatur, ad hac: accedit præterea, ut *ἐπὶ τέτοις*, & *χωρὶς*, & *ἀνὰ τέτων*. Itémque cum dicunt, *καὶ τὸ πρὸς*, vel *τὸ πρὸς*, id est, & le surplus, dativus subintelligitur.

VIII.

Quintò, quod Lexicographi vulgò non observant, etiam cum dandi casu, officium munúsque significat, ut *ἐπὶ*, cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit, apud Herodian. lib. 3. *εἰ πως τινὰς πείσους δυνάμειν, ἢ τῶν ὁλοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς τὴν κολίξιν*: id est, si quibus persuadere fortè possent, qui aut conciliendorum ciborum curam haberent, aut à poculis ipsi essent.

IX.

Πρὸς, sæpissimè, cum accusativo construitur: Ac primò, tam multiplici ferè usu, quàm ad, apud Latinos. Pauca hæc observare juverit: *πρὸς χάριν*, ad gratiam exhibendiendam: *πρὸς ἐπίδειξιν*, ad ostentationem: *πρὸς ἔπος*, ad verbum, id est, ad rem, de quâ vel agitur, vel disputatur; idem quod *πρὸς λόγον*: ut, *ἔγωγε τί πρὸς ἔπος*; quid hoc ad rem? *πρὸς τίδετι πάντα καθίσταται τὸ λόγον*, dixit Aristides, id est, ad hoc utramque orationem omnem referri.

Hinc etiam illud, *πρὸς τι*, Philosophorum, id est, *relativum*, ut Logici nunc loquuntur, quod totum per seise ad aliud referatur. At *πρὸς τί*; interrogativum, id est, *quorsum*; *πρὸς τί ταῦτα λέγεις*; quorsum ista dicis?

X.

Secundò, in quibuidam verti potest, *per*, vel cum adverbio, vel solo auferendi casu: ut πρὸς ἀρχήν, iracundè: πρὸς φθόνον, invidiā: πρὸς βίαν, vi: πρὸς ἀκρίβειαν, accuratè: πρὸς ὑπεβολήν, excellentior: πρὸς ὑπόνοιαν, suspiciosè: πρὸς ὕβριν, injuriosè, vel injuria loco: πρὸς ἐπὶήρειαν, contumeliōsè, vel contumelia loco: nam πρὸς ὕβριν, aut ἐπὶήρειαν τι λαβεῖν est, aliquid injuria, vel contumelia loco ducere: πρὸς φιλίαν, amicè: πρὸς ἐχθραν, inimicè, inimico animo: πρὸς καιρὸν, vel ὥραν, commodū, tempestivè: πρὸς ἀφθονίαν, abundè: πρὸς ἀφοσίωσιν, id est, ἀφοσίωσις ἕνεκα, & ἀφοσιώμενος, perfunctoriè.

XI.

Tertiò, est *adversus*, tam in bonam, quàm in malam partem. Et in bonam quidem, id est, *erga*: ut τὰ πρὸς Θεὸν ἔσια, id est, quæ adversus Deum sanctè servanda sunt. In malam verò, usu valdè trito: ut τὰ πρὸς τὸ πολέμιος εὐτρεπῆ ποιήσασθαι, id est, necessaria adversus hostes comparasse. Notandum tamen, verbum ποιεῖν eleganter hac in acceptione adhiberi, ad significandum quicquid utile, vel efficax sit adversus aliud: quomodo remedium quodvis, πρὸς τὸ νόσον ποιεῖν, dicitur, id est, adversus morbum utile: ut τίδ' ἐ τὸ ἀμυνθῆριον πρὸς δανύσιμα φάρμακα ποιεῖ, hoc amuletum adversus leibalia venena utile est.

XII.

Quartò, est, *propter*. Dionys. Halicarnas. lib. 4. τὸ ἀνέσιον, καὶ ἀπορεν, καὶ

πρὸς καταδίκας, ἢ χρέα, ἢ ἐπιτιμίαν ἀπολωλενός εὖλον, verbatim, id est, turba sine lare, inops, quæque vel propter condemnationem (id est, damnata iudicio,) vel ob debita, dignitatem suam perdididerat.

Quintò, inter; vel cum: ut τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλλαγὰς ποιῆσαι: inter sese reconciliari: & πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάττειν, cum inimico reconciliari: πρὸς τοὺς φίλους κοινοῦν, sermones miscere cum amicis: ἀγύειον πρὸς ἄντον καταλλάττειν, pecuniam cum frumento permutare. Aliquando comparationi locus est, ut τινὰ πρὸς ἑτέρου σκοπεῖν, ὁμοιοῦν: aliquem cum alio comparare.

Sextò, quod spectat, ce qui concerne, ce qui touche: τὰ πρὸς ἡμᾶς, res nostræ les choses qui nous touchent: τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, quæ ad salutem pertinent: ὅσα γὰρ πρὸς τὴν πόλιν, Reipubl. causâ: id est, saltem quod ad Rempubl. attinet, non autem, propter Rempubl.

Septimò, apud, πρὸς ἡ βασιλεία, apud Regem.

XIII.

Octavò, secundum, vel pro, quatenus pro, convenientiam aliquam proportionemve significat: ut πρὸς ἀξίαν ἐκάστοις διανεῖμαι, in singulos pro cuiusque dignitate dividere: πρὸς ἄλλον ζῆν, alterius ad nutum & arbitrium vivere: πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκονομεῖν: id est: omnia pro muneris sui ratione moderari, dispensare: πρὸς τὸ πνεῦμα πέτεσθαι, secundum ventum, id est, secundo vento volare: ἀφ' ἑστηκένου, πρὸς καθαρότητα, puritate ac nitore, vel secundum nitorem distare, differre;

differre; διαφέρουσι πρὸς τὴν πολιτείαν, secundum Reipubl.. administrationem dissident, id est, in modo gerendæ Reipubl. Ita πρὸς τὴν λόγων ἰδέαν διαφέρεται id est, in constituendâ eloquentiæ formâ dissentire: πρὸς γὰρ τὸ παρὸν, vel ὡς γὰρ, vel ὅσον γὰρ, vel ὅσα γὰρ πρὸς τὸ παρὸν, μηδὲν αὐτῷ χησιμώτερον ἦν αὐτῷ id est, pro præsenti rerum statu, nihil utilius fieri possit.

Nonò est, præ: en comparaison: πρὸς τὰ νυνὶ δευὰ, πᾶν ὃ, τι πρὸς τερον ὑπερβαίνει, λόγῳ, καὶ μηδὲν id est, præ calamitatibus præsentibus, quicquid ante pertulimus, nunc, nec unquam nihil.

Tuncque adhiberi etiam potest, ὡς, ὥς γὰρ, ὅσον, ὅσα, ὅσον γὰρ, ὅσα γὰρ, ὅσον δὲ, ὅσα δὲ, ante πρὸς.

SECTIO IX.

De Præpositionibus ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρὶς.

REGULA I.

PRæpositio ὑπὲρ, cum genitivo tantum, & accusativo coniungitur. Et cum genitivo quidem redditur super, de, per, pro, propter. In quibus contrita propè omnia. Tamen in significatione pro, notandum est, interdum idem esse, quod ἀντὶ, loco, vice. Ita sumit Dionysius Halicarnass. ut lib. 8. ἔτοι τὴν ἀρχὴν παραλαβόντες, ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἐν τῷ πρὸς Ἀντίπατρον πολέμῳ στραπτῶν, ἡξίωσαν ἑτέροις καταγράψαι Hi magistratu inito, ut eorum militum vice, qui

bello adversus Autiates gesto ceciderant, alios conscribere licere postulabant.

II.

In significatione propter, duo nota. Alterum est, eleganter cum infinitivo conjungi, tam affirmando, quam negando; ac iterè resolvi per *ut*, vel *ne*: *ut*, ὥστε λαθεῖν, latendi causâ, vel animo, vel ut latere possim, possis, &c. ὥστε τὸ μὴ παραπλήσιον παθεῖν, ne simile quid pateretur, vel patiar, vel al. quâvis personâ.

Rariùs, quod sequitur ex Herodian. lib. 8. ὥστε ὃ τὰ καὶ τὰ βαρβάρων ἡσυχάζειν ἔδωκεν, διὰ φροντίδος ἡμῶν ἐξομνῶν id est, ut autem barbaræ quoque nationes quiescant, curæ nostræ erit.

Alterum est, idem valere, quod ὥστε, id est, præ. Dionys. Halicarnass. lib. 9. ἐκ ἐξ ὀπισθελήης, ὅτι οἰκείας πλεονεξίας ἐνεκα εἰς αὐτὰ κατέστησαν, ἀλλ' ὥστε εἰς τὰ κοινὰ φιλοπυρίας non ex insidiis, (id est, dolo malo) nec privatae utilitatis causâ, (potestur interest,) eò devenerant, sed præ singulari Reipubl. studio, nam φιλοπυρία, non tantum ambitio; sed etiam, alterius honoris studium.

III.

Cum accusativo est, supra, vel ultra: ὥστε λόγον, supra vim dicendi omnem: τὰ ὥστε ἡμᾶς, quæ vires nostras superant. Dionys. Halicar. lib. 5. ὥστε πάντα ὃ τῶντα, καὶ τὰ ἄλλα, δεινόν τι, καὶ ἐκ ἀνεκτὸν εἶναι Ρωμαίοις supra hæc omnia, ceteraque, indignum id esse, nec Romanis ferendum.

Aliquando tamen, sed multò rariùs eodem modo sumitur, quo παρὰ, cum intermissionem

missionem significat: nam ὑπὲρ μίαν, est, ἑκατέρη μίαν, id est, alternis diebus: lubintel-
ligendo ἡμέραν.

I V.

Præpositio ὑπὸ, Genitivum, Dativum,
& Accusativum regit.

Cum genitivo, est, *A, Ab, Abs.* Quâ
in significatione notandum est, eam cum
verbis etiam neutris conjungi. Nam ἀπο-
δαεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων, mori ab hostibus,
id est, interfici. Quo modo Tullius Aca-
demic. 1. nihil enim esse valentius, à quo in-
tereat, εἶναι γὰρ καὶ ἴσον, ἢ δὲν ὑπὸ ἑκατέρου
δαεῖν, vel αὖ ἀποθανοί. Sic, ὑπὸ τῶν
δικαστῶν ἐκπεσεῖν, id est, συζαδεδῆναι,
à iudicibus exilio multari. Eodem ferè sen-
su, verbum substantivum adhibetur: ut
εἶναι ἐν δόξῃ ὑπὸ τινος, id est, δοξάζεσθαι,
honorari ab aliquo.

V.

Aliquando est, propter: ὑπὸ τῇ ἀπὸχρείας,
propter odium.

Aliquando, pro: ὑπὸ ἐνδείας ἐκ ἔχου,
ὅ, τι αὖ μοι χεῖσται, pro penuria, quid
agam nescio.

Aliquando ἀπὸ, ut ὑπὸ τραυμάτων δε-
ξαπέεσθαι, à vulneribus curari; sed exem-
plo rariore Plutarch. Alexandr. 699. d. Ο
Βουκεφάλας ἐτελεύτησε, ὑπὸ τραυμάτων
δεξαπλόχως: Bucephalus mortuus est, dum
à vulneribus curaretur. Herodian. lib. 7. τῷ
σεβαστῇ ἀνὴρ, ὑπὸ ὑπαιτίας μὲν νεωστὶ,
vir senatorius, ac novissimè consularis, id est,
consulatu functus.

Aliquando, διὰ, ut ὑπὸ σκότει, per tene-
bras.

VI.

Cum dativo, ut plurimum redditur, *sub*.
Exempla passim. Sed dativi locum genitivus interdum subit. Xiphilin. in Severo, ὑπὸ τῆ ἀπορίας ἦν ὁ Σεβήρ, *sub* *hæsitacione* Severus erat, id est, hæsitabat.

Aliquando, *cum*. Plutarch. Public. ὑπὸ πάσδοις ὁμῶς πάσις καὶ πελέκεσι, *cum* *fascibus* ac *securibus* omnibus.

Aliquando, *ab*, *propter*, *præ*, cum dativo, loco genitivi, *Ab*, Eutrop. Metaphrast. lib. 2. initio, πρῶτον (ἔτε) καὶ τῶν ἑλλοις ἡγομένῳ ἄλῳσιν id est, anno primo post captam à Gallis urbem.

Propter, aut *per*. Julianus August. in Cæsarib. ὑπὸ τοῖς οἰκείοις ἀμαρτήμασι, καὶ ἔχ ὑπὸ τοῖς σοῖς ἐσφάλῃ στρατηγήμασι suis ille peccatis, non tuis consilijs victus est, *seccidit*.

Præ. Zosimus lib. 2. ἐκθάνοντων δὲ αὐτῶν ὑπὸ χειρῶν, *ipsis* autem *præ* *astu* *emortuis*.

VII.

Aliquando etiam, redditur *propter*, sed ita, ut sumi videatur pro *ὅτι*. Xiphilin. in Nerone, ὁ δὲ Λουκανὸς ἐκωλύθη ποιεῖν, ἐπεὶ δὲ ἰχυρῶς ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπηνεῖτο Lucanus autem *versus* condere prohibitus est, quod vehementer ob *pœsim* laudaretur.

Herodian. lib. 2. ὥς ὑπὸ αἰχραῖς τε καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς σκώπῃεν, ut *cum* etiam ob turpes, & ambiguas voluptates morderet, illuderet.

VIII.

Cum accusativo, ferè *sub*: sive locus indicetur, ut ὑπὸ τῇ πύλῃ *sub* urbem: sive tempus,

tempus, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ χρόνου, sub idem tempus: sive, quod frequentissimum est, potestatem, seu ditionem: ὑπὸ ἐαυτὸν ποιῆσαι sub, vel in potestatem suam redigere. Sic etiam dicuntur, οἱ ὑπὸ χεῖρας, potestate subditi. Dionys. Halicarnass. lib. 7. ὡς ἐχθροῦ περιλαχίζοντες ἀδελῶς τὰς ὑπὸ χεῖρας id est, tanquam hostis, potestati suæ subditos contumeliose, absque ullo metu transiis.

Dicunt etiam, ὑπὸ πόδα χωρεῖν, id est, pedem referre: ἀναχάζεσθαι ὅτι πόδα, ut in præposit. ἐπὶ, ex Xenophonte audivimus. Idem Dionys. Halicarnass. lib. 5. διὰ τὰς συνεχεῖς πηγὰς ἐχώρουν ὑπὸ πόδα id est, ob assiduos ictus pedem referebant.

IX.

Præpositio χωρὶς solum genitivum χωρὶς. admittit. Cum quo, ut plurimum, idem est, quod ἀνευ, absque, sine.

Aliquando, est, præter. Nam χωρὶς δὲ τέτων, idem valet, quod πρὸς δὲ τέτοις: & χωρὶς ὅ, & χωρὶς τοίνυν, idem quod πρὸς δὲ, præterea. Thucyd. lib. 2. χωρὶς δὲ, ἄλλος ὁμιλεῖ ψιλῶν, ἐκ ὀλίγου. præterea, velut turba reliqua, non exigua.

X.

Aliquando, significat nisi, præterquam: tuncque, vel conjungitur cum ἢ ὅπ, sine particulâ negativâ. Xiphilin. in Commodο, χωρὶς ἢ ὅπ Πόμπειονος ὁ γέρον ἐκ ἔστιν ὅτε, ἀπώπησεν, nisi quod Pompeianus senex nunquam accurrit, id est, interfuit. Nam illud ἐκ non refertur ad χωρὶς, sed cum ἔστιν ὅτε, significat, ἢ ποτ'. Et casus sequi potest, ei

simil. qui præcefferit: ut κακούς στρατιώτας ἐν
 ἔχει, χωρὶς ἢ ὅτι ὀλίγους τίνες ignaros milites
 nullos habet præter omninò paucos. Vel con-
 jungitur cum ἢ, & adjunct. ὅσθ, absque ne-
 gatione similiter. Dionys. Halicar. lib. 10.
 χωρὶς ἢ ὅσπερ ἐπὶ νόστων, ἢ γέρωσ, φυγεῖν
 ἀδύνατοι ἦσαν id est, præter eos, qui vel præ
 morbis, vel præ senio fugere non poterant.

Vel constituitur cum αὐ, aut εἰ, sequente
 part. negat. Plutarch. Camil. χωρὶς αὐ μὴ
 Γαλατικὸς ἢ πόλεμος, id est, nisi si Gal-
 ticum bellum fuerit.

XI.

Aliquando denique, adverbii potius ra-
 tionem induit, quàm præpositionis: tunc-
 que significat *seorsum*, *separatim*, ut νόσσι
 Ποιτικέ.

Quo sensu, duob. modis usurpatur. Pri-
 mò, per se, ac sine ullo casu, ut χωρὶς γὰρ
 ἐκείνθ, καὶ καθ' αὐτὸν δὴ μόνον ἐξετάζε-
 ται id est, ille enim *seorsum*, ac per sese tan-
 tummodò spectatur, aut secum ipse compara-
 tur, χωρὶς πρὶ ἐκείνων εἰπεῖν, *seorsum* de
 singulis dicere.

Secundò, cum genitivo casu: ut ὅσον δια-
 σταδίου χωρὶς ἀλλήλων διεσκέεσθαι id est,
 uno circiter stadio ab invicem disjungi.

FINIS.

LAUS DEO.

Paucula quædam ipsis regulis per singula capp. sparsim inseruisse in animo erat : verum cum id non ferret præpropere Bibliopolarum festinatio, qui operas vehementer urgebant, ad calcem libri (οἶον ἐν περὶ δέκκης μέρει) nonnulla rejicere visum est. Tu, Candide Lector, qualia qualia sunt, boni consule.

Ad pag. 4. reg. 12.

V ὁ in singulari numero οἱ pro pro παῖς aut υἱός, sic οἱ παῖδες in plurali pro παῖδες vel υἱοί usurpatur. Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς: μεγαλυνέας ἐμπέμπανταί τε καὶ ἀγαγόμενοι οἱ γονέων διασέμων, scilicet παῖδες vel υἱοί, qui ἑλλησπινῶς subintel- liguntur.

Capiti I. de Artic. Præpositivo,

addenda hæc Regula.

Nomen Appellativum articulo præpositivo vestitum, per Synec. generis. 1. Proprium sæpe designat. 2. Certi aliquid & definiti ἑμφατικῶς καὶ κατ' ἐξοχήν demonstrat: & 3. cognomenti loco, Proprium nonnunquam unmediatè sequitur.

1. Pro-

Artic.
cum Ap-
pellativo
Proprium
designat.

1. *Proprium designat* : Præter vulgaria, alia nonnulla exempla subjiciam, non cuius fortasse obvia & quæ tironibus aliquoties negotium faceflunt : qualia sunt, ὁ Δε-
πνοσοφιστὴς, Athenæus : ὁ γεωγράφος, Stra-
bo : ὁ δεινυγνῆς Dionysius, cuius pœma in-
scribitur, πεινυγνῆς τῆς οἰκισμένης : ὁ ἐθνι-
κογράφος, sive ὁ ἐθνολόγος, Stephanus
Byzantinus qui lib. περὶ πόλεων καὶ δήμων scrip-
psit. Ὁ παραβάτης, Julianus Imperator, qui
vulgò ἀποβάτης dicitur : ὁ ἰσὼν σατέων ἑρ-
γνῆς, Hermogenes Rhetor : ὁ τεχνικός Γεωργίος,
Charoboscus : ὁ ποσθμεῖς Charon : ὁ πονη-
ρός, Diabolus : ὁ βεκόλος, Theocritus : ὁ
συγγραφεὺς, Thucydides apud Aphibon : ὁ
χρυσόρρημων. Ioan. Chrysostomus : ὁ θεολό-
γος, Gregorius Nazianzenus : ὁ ποιητὴς,
Homerus : ὁ ῥήτωρ Demosthenes.

Et cum
participio.

Idem valet participium, Hebræorum more,
nominis loco positum cum articulo : E. g. ὁ τὰ
ἐθνικά γεγράφας. Stephanus, qui supra dici-
tur ἐθνικογράφος : ὁ ποιήσας τὰ Διονυ-
σιακά, Nonnus Panopolitanus, cuius libb. 48.
Dionysiacῶν titulo Græcè extant : Ἀλέξαν-
δρὺς ῥήτωρ ὁ τὰ ἐρωτικά πεύξας, Achil-
les Staius, qui 8. libb. iussit de Clitiphonis
καὶ Leucippes amoribus : ὁ τὰ βεκελικά γε-
γράφας, Theocritus : ὁ τὰ Κύπρια γεγράφας
(scilicet ἔπη, vel ποιήματα) Staius;
ὁ τὴν πατρίδα Κύπρον : ὁ περιέξων Dia-
bolus.

Artic.
præposi-
tus certi
aliquid
δείκνυκώς
demon-
strat.

2. *Certi aliquid demonstrat* : ut Matth. 2. 2. αὐτὸς ἐστὶν ὁ τε-
χθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; ubi est ille, qui
natus est Rex Judæorum : non de quovis Rege,
scd

sed καὶ Ἐξοχὴν de illo, qui expectabatur hu-
mani generis redemptor, v. 10. οἱ μάρτυρες ἰδόν-
τες τὸ ἀξέσπετον ἐχάριεν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὸ οἶ-
κον, εὗρον τὸ παῖδιον: hic certa stella, cer-
ta domus, & certus puerulus ἐμφατικῶς
καὶ οὐσιαστικῶς indicatur, plurima ejusdem
farinæ exempla ubique obvia.

3. Cognomenti loco, Proprium nominumquam Cognom-
immediatè sequitur, ut, Ἀπολλωνίου τὸ δὲ δι-
σκολιό: Ἐργκλειό τὸ σκολεινός. Ἰωάν-
νης δὲ Βαπτιστῆς. proprium
sequitur.

Interdum v. cognomentum apponitur, omisso
articulo: unde Antiphon δὲ λογομάχεος.
Apion Grammaticus πεισιγνήτης & μόχθῳ
ob sedulitatem. Cleanthes φιλόπονῳ & φρε-
σίνης: Crassus ἀγέλατος: Didymus χαλκέν-
τερος: Euripides μισθγώνης: Hercules ἀ-
λεξίκακῳ: Hermes τρισμέγιστος: Timon
μισάνθρωπος: &c.

Articulus geminatus rem exponit, & di-
stinguit: ut ἐγὼ εἰμι ὁ ποιῶν ὁ καλός: Articulus
Jo. 10. 11. Ego sum pastor ille bonus καὶ
ἔξοχόν.

Ad pag. 15. reg. 5, &c.

Substantiva quædam, ac præsertim ἰδὸς Substan-
&c. eleganter subaudiuntur, &c.] exem-
tis reg. istis subjectis, adde, si lubet, se-
quentia, quæ frequenter etiam per ellipsin
subintelliguntur: qualia sunt, Ἀπόρρημα, subaudi-
τῶνία, Γνώμη, Διάστημα, Δόμος vel οἶκος, τα.
Ἐνδύματα vel ἱμάτια, Εἶς, Εὐστάσιοι
Ἡμέρες, Ἡλικία, Μοῖρα, ὄντες, ὄρα,
πρόσματα vel ὄντα, συζητήματα, τέχνη,
ἱμαρτία, πείρα, πείρες, ὕδωρ, ὕπνος,
ὑπόνοια vel ὑπολήψεις, χεῖρ, χεῖρον.

Τὸ

- Απέρθε- Τὸ τῆ Σόλωνος, sc. ὑπέρθεγμα, Solo-
 nis dictum.
 μα.
 Γωνία. Πρὸς ὀρθήν, sc. γωνίαν : ad rectum angu-
 lum.
 Γνώμη. Τὴν ἐμὴν συνῆκας, supple γνώμην : me-
 am intellexisti sententiam.
 Διάση- Διὰ ποσῶν, sc. διασημάτων, tanto in-
 μα. teruako. Vid. cap. 9. sect. 2. reg. 6.
 Εἰς ἄδου, suppl. δόμον vel οἶκον, ad infe-
 ros.
 Δόμος Οἱ τὰ μαλακὰ φορέοντες, scil. ἱμάτια
 vel οἶκος. vel ἐνδύματα, qui mollia vestimenta gestant
 ἐνδύμα- Matth. 11. 8.
 τα vel
 ἱμάτια.
 εἰς. Οὗ Πλάτων ἦν ᾧ σοφῶν, sc. εἰς. Plato erat
 sapientum unus.
 ἐορτάστ- Ἐν τοῖς Διονύσει, sc. ἐορτασίμοις. in Bac-
 μοι chi festis diebus. Demosthen. orat. de pace.
 ἡμέραι. vid. cap. 9. sect. 3. r. 6.
 ἡλικία. Τὴν ἀρετὴν ἐν νέᾳ ἄσκει : sc. ἡλικίας.
 virtutem à pueritiâ exerce. Synes.
 μοῖρα. Ἐσύλησε τὴν Κελπικῆς τὴν πρὸς τὰς ἀνα-
 ὄντες. τολάς. spoliavit Gallia partem, quæ spectat
 ad ortum.
 οἱ ἐν πρῶ τῇ τέλει, suppl. ὄντες : τρεῖς
 ἐν τῇ ἀρχῇ.
 ὅρα. Lysias pro Erat. ὅπως τοίνυν ταῦτα μη-
 δεὶς πεισέσθαι, vide sis, cave sis, ne quisquam
 πρῶμα- hæc audiat : ἑλλήεις Attica : deest n. ὅρα.
 τα vel vid. etiam pag. 228. reg. 6.
 ὄντα. Τὰ τῶν φίλων κοινά : amicorum omnia
 συσφράμ- κοινωνία : sc. πρῶματα vel ὄντα.
 ματα. Τὰ τῆ Ἡεροδότη : sc. συγγραμματα :
 Herodoti scripta.
 τέχνη. Γραμματικὴν ἔμαθε, supple τέχνην.
 πτωξία. Λξίαν ἀπολίνειν : sc. πτωξίαν : dignam
 rationem solvere.

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτῆδα ejusdem mensa cibis
uti, supple τραπέζῃσι. Τράπεζα.

Τέκνα πόνος πῆρωσις ἄπαις βίῃ· αἱ πείχες.
νέότητες

Ἀφρογες· αἱ πάλαι δ' ἔμπαιον ἀν-
δραγές. Epigr. græ. lib. 1. cap. 13.

Ποτιειον ψυχρῶ· scil. ὕδατος· pocu-
lum frigida. sc. aqua Mar. 10. 42. ὕδωρ.

Lucian. in Dialog. Cyclop. Ὁ Νεπτυνί-
ως βαδῶν ἐκοιμήθησιν ὁ τέκνον· ut altè dor-
mivisti fili. sub. ὕπνον.

Μυρίας ἄλλας διὰ κινήσιν ἀνεπλάθουσι ὑπονοίας
ἡμῶν φόβος· infinitos alios metus nobis-ipsis vel ὑπο-
temcre fingebarum. Dionys. Halicarnass. lib. ληψίς.

6. ubi subaudiri videtur ὑπονοίας vel ὑπο-
λήψεως, vel al. simil. quod suspicionem
significet. vid. c. 9. sect. 2. reg. 3.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δ' ἐτέρα τὸ πῦρ. χεῖρ.
unā manu aquam, alterā ignem ferebat.

Marc. 9. 15. ἐπ' ὅσον· sc. χερόν. χερόν.

Item apud Latinos substantiva sæpe per
elliptin istam subaudiuntur· ut
Aqua deest in his formulis, calidā lavari· aqua.

frigidam bibere.
Ars vel scientia vel facultas in Grammatica, ars.
ca, Rhetorica, Musica, ut Græcis τέχνην ars,
δωμάρις facultas, vel simile.

Arvum in Novale. Caro in agnina, bu- arvum.
buli, &c.

Dies in prima & novissima Ovid. 1. fast. dies.

Bruma novi prima est, veterisque no-
vissima solis· sic Græci τῇ περτεγία, τῇ
ὑπεργία, sive τῇ ἐπιέση.

Febris in tertiana, quartana, quotidiana. febris.

Festa in Agonalia, Saturnalia, Termtina- festa.
lia,

finis. *lia, & similibus.* Finis in *hactenus*, quatenus : nam integrè fit hac fine tenus. Frater in *Germanus*. Homo in *adolescens*, *amicus*, *familiaris*, &c. Manus in *dextra sinistra*. Nummus in *quinarius*, *denarius*. ventus in *Favonius*, *subsolanus*, *Africus*. Sic Græcis ἐπιόδα qd. anniversarii, puta ἀνεμοι. venti, flatus. Verba in istis, *paucis te volo*, quid opus est multis? Homeri illud ut Græcis Ὀμηρικὸν ἐκείνο, nempe ἔπειθ' verbum. vestes in *Serica*, *Cœa*, *Bombycina*. Vinum in *mustum*, *merum*, *Falernum*, *Massicum*. Cl. Vossius plura enumerat, sed hæc usitatiora.

Ad pag. 15. reg. 5.

ἡμέρα

Ἡμερᾶς mansuetus. ἡμέρα non est vocabulum per se, sed subauditur, inquit Eustathius, φᾶος vel κατὰστος τῆ ἀέρος. illuminatio mitis, aut placida aëris constitutio. Dies ἡμέρης ζώοις mansuetis animalibus, h. e. hominibus, nox feris opportunior. Ab eodem argumento Latini dicunt manē & immanis. Varro lib. 5. ling. Lat. manē, quod tum manat dies ab oriente : nisi potius, quod bonum dicebant antiqui manum. Ad cuiusmodi religionem Græci quoque cum lumen adfertur, solent dicere φᾶς ἀγὰδόν.

Επειδὴ ἦν σέως ἡμέραν quum lucesceret.

ἡσπέραν, quum advesperasceret.

Adject.
diversi
gen. à
substan.

Ad pag. 18. reg. 2.

Aliquando adjectivum diversi generis est à substantivo, &c.] Huic regulæ unum tantum

tantum exemplum subjungam, idque à sacris literis petitum, Anabaptistarum errori oppositum. Hi enim ex verbis servatoris nostri, Matth. 28. 19. *πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς*, &c. satis fidenter asserunt relativum *αὐτῶν* referri debere ad nomen *μαθητὰς* in *τῷ μαθητεύσατε* subintelluctum; & nullo modo referri posse ad antecedens *ἔθνη*: rationem addunt, quòd scilicet *τὸ αὐτῶν* sit masculini generis, & *τὸ ἔθνη* neutrius. vid. librum Anglicano idiomate scriptum, qui inscribitur *Pado-baptismi vanitas*.

*Anabap-
tistarum.
error no-
tatus.*

Lingux verò Græcæ imperiti non animadvertunt usitatissimam esse in verbis istis enallagen sive heterôsin, in quâ attenditur solùm τὸ σημαυνόμῳ (ut loquuntur Græci) non τὸ ῥητόν. τὸ αὐτῶν verò referri ad suum antecedens ἔθνη, ἀνὰ πρῆξιν docent verba B. Pauli Rom. 2. 14. *ὅταν γὰρ τὰ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τῷ νόμῳ ποιῇ, ἔτι νόμον μὴ ἔχοντες ἐσω- τοῖς εἰσὶν νόμῳ*. ubi τὸ ἔτι manifestè cum τὰ ἔθνη per hanc heterôsin sive enallagen concordat sensu, etiam si genere non concordet. Apud Hom. sæpissimè usurpatur *φίλε τέκνον*: idem etiam legitur apud Dionys. Halicarnass. solutæ orationis authorem, *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*, in ipso principio; *Δωρὸν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε, τὰτο δίδωμι*, &c. ubi *φίλε* est masculini generis, *τέκνον* neutrius, & tamen benè concordant *κατὰ τὸ σημαυνόμῳ*.

Præterea, si Anabaptistarum in hunc locum interpretatio admitti debeat, sequetur

*Textus
Mat.
29. 19.
clarissi-
mè ex-
positus,*

verur hoc absurdi, integræ scilicet ætatis viros (masculinum solum genus) ad baptismum & doctrinam admitti oportere, & penitus excludi sexum fæmineum & infantes; cùm τὸ αὐτὰς, secundum illos, sit tantum masculini generis: hoc autem est ἑχάτως ἄτοπον, impium, & sacris literis contrarium.

τὸ ἔθνη
compre-
hendit in-
fantes.

Τὸ ἔθνη, verò, cùm sit nomen περιληπτικόν, non solum comprehendit utrumque sexum, sed & omnem ætatem, etiam infantes; quod satis apparet ex Gen. 25. 23. ubi infantes adhuc in utero luctantes disertè vocat Dominus Gentes, & per τὸ ἔθνη οἱ ἑ interprepp. reddunt.

Ad pag. 24. Sect. 3.

ἀνδρω-
πος fæ-
mina.

De dictione ἀνδρωπῶ observandum, quòd aliquando significet fæminam, licet rariùs: Dionys. Halicarnass. περὶ σωθέσεως ὀνομάτων. γυμνὴν τὴν ἀνδρωπῶν ἰδεῖν: nudam videre hominem, id est, fæminam: scilicet Candaulis uxorem.

Aliquando de viro καὶ ἑξοχὴν dicitur, & Vir, id est opponitur fæminæ, non quidem adversè, sed relatè: ut Æschines, ἀνδρωπῶ καὶ γυνή: vir & fæmina, sic Matth. 19. 10. λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰ ἕως ὅτε ἡ αἰτία τῆ ἀνδρώπε μετὰ τῆς γυναικὸς, ἐσμετέρη χαρῆσαι: hic ἀνδρωπῶ ponitur pro viro, quem ἀνδρα Græci κυριολέγεισιν nuncupant.

Interdum ἀνδρωπῶ vertitur quidam: ut Marc. 12. 1. ἀμπελῶνα ἐρυτῶσιν ἀνδρωπος: quidam vineam plantavit.

Ad pag. 24. reg. 2.

De hac voce ἀπορεῖς, vide Luciani pseu-
dologitam, sive περὶ τῆς ἀπορεῖς.

Ad pag. 30.

Διάιτα non solum est τρέπεσθαι τῇ βίῃ, διατα-
vite degendæ ratio; sed etiam ῥόπεσθαι, ἀνδρο- cubicu-
νιτις διάιτα τῇ ἀνδρῶν, ut γυναικίτις γυ- lum.
ναικῶν. Sic Plutarchus τὰς τῶν δεσφόν-
των διαίτας famulorum cubicula dixit.
Plin. ep. lib. 2. epp. 17. hinc turris erigitur,
sub quâ diætæ dux. ἐνδιαίτημα à Lodg:
Pontus est ἐνδιαίτημα τῶν ἰθύνων, στρατο-
πέδον castra, ἐνδιαίτημα τῷ στρατῷ. schol.
Æschyl.

Ad pag. 31.

Ἐγκύκλια παιδῶματα, liberales artes. ἐγκύκλια.
Plutarchus in aureo isto libello περὶ παίδων παιδεί-
αγωγῆς: δεῖ τοίνυν τῇ παιδείᾳ τῇ ἐλευθερίᾳ ματα,
μὴ ἐνδὸς μὴ ἐκ τῶν ἄλλων τῶν καλεμένων liberales
ἐγκυκλίων παιδῶμάτων, μήτε ἀνήκον, artes.
μήτε ἀδέκατον εἶναι, &c. Oportet igitur
ingenuum adolescentem nullam disciplina-
rum, quas vocant, liberalium, inauditam, in-
cognitamque præterire: ubi interpretes ob vul-
garem usum, ἐγκύκλια dici videtur asserere:
vel idcirco fortasse, quod universim totum
artium κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad
mala, à Grammaticâ & Logicis, quas in
scholis vocant, disciplinis, & deinceps Ma-
thematicas complecterentur. Has simul
connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant.
Fabius lib. 1. orbem disciplinarum vertit: Se-
neca ep. 88. ἐλευθερίας artes nominat.
Hor. in arte poeticâ

Nec

*Nec circa vilem, patulâmq; moraberis or-
bea.*

per orbem patulum poëma κύκλῳ dictum
intelligit, quod Cyclicus ille scriptor τὰ ἰ-
λιακὰ κύκλῳ scripserit, quasi à gemino ovo,
belli Trojani reliqua καθολικῶς universè
complectens: *vilem* vocat, quia projecti
est animi κατὰ πλάτῃ καὶ πυχυλῶς docere,
Schottus.

Ad pag. 31. reg. 9.

---Apud Suidam legatur ἑξίλλω per sim-
plex ι, apud Harpocrationem ἑξέλλειν,
quod Hesych. ἑξέλλειν, ὃ ἐστὶν ἑξωθεῖν
καὶ ἐκβάλλειν.

Ad pag. 35. reg. 1.

ἵππος & βῆς in compositione τὸ μέγα
significant. εἶωδε γὰρ ἡ προδήκη τῶν τοιού-
των ζώων τὸ μέγαν & τὸ ὑποκειμένην δηλῶν,
οἶον, βέλιμῳ, ὃ μέγας λιμός. βύπαις,
ὃ μέγας πᾶις. Etym. magn.

Græci etiam adverbio πρὶς adjectiva in-
tendere solent: ut πρισμακάει ter fe-
lix: πριβάρας, valde barbarus.

Ibidem.

ἵππος in Eadem vox (scilicet ἵππῳ) in compo-
sitione vim augmentem, & amplificantem
habet: sic enim ἵππογνώμων, qui grandia
statuit, & magnificè admodum de se sentit.]
atque ita ἵππογνώμων idem esset quod με-
γαλογνώμων: sic Stephanus, eumque secuti
alii Lexicographi, atque ipse Vigerus hoc
in loco: Istius v. significationis exemplum
non reperitur apud ullum probatum autho-
rem.

rem. Extat quidem verbum apud Æschylum in jaculatricibus, sed in alio sensu :

Αἶδ' ἢν γδ' αἰγῶν παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀπρέπῃ βλεψμάτων ῥέπει βολή.

Νέας γυναικὸς τ' ἔμελλ' αἰδομένη φλέγων
Ὀρδαλμὸς, ἥ τις ἀνδρὸς γαμημένη.

Ἐχὼ δ' τέτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

Pura tororum namque nuptialium

Acies immota virgini defigitur.

Nec me puellæ lumina ardescuntia

Fallant, solent quæ prodere expertam virum.

Mens mî perita dignoscendi hujusmodi.

Rectissimè Salmasius artem illam alludi *ἱππογνώ-*
autumat, quâ ex dentibus ætas equorum di- *μων, qui*
gnoscitur. γνῶμονες enim Xenophonti de *equorum*
requestri sunt dentes equini ἡλικίας γνῶ- *ætatem ex*
μοι, ætatis indices, ut, Pollux l. i. c. ii. *dentibus*
sect. i. unde αἰγνῶμονες & λιπογνῶμονες *dignoscit.*

equi, quorum ætas ex dentibus ampliùs co-
gnosci non potest, postquàm γνῶμονας illos
amiserunt. Sicut ergὸ γνῶμονες hi in equis
ætatem eorum produnt : sic etiam signa
sunt, quibus virgines & nuptæ discernan-
tur, cæque in oculis plurimùm sita : horum
autem peritiam sibi singularem arrogat is,

quisquis est, qui apud Tragicum ista profa-
tur : Æschylus in Agamemni. hanc vocem *ἱππογνώ-*
μων ἱππογνώμονα usurpavit pro simplici mini- *μων* *sim-*
mèque vafro : cujus vocabula haud pauca, *plex.*

ē quibus & istud, H. Stephanus, aliique
Lexicographi omiserunt. Hesychius ἱππο-
γνώμονα vult dici τὸς ἵππους διαγνώσκον-
τα φύσιν, ἢ μῆ. eum qui equas interno-
scit, scetæne sint, necne. prior autem expo-
sitio magis arridet. neutra tamen τὸ ἵππος
in voce ἱππογνώμων, pro intendendi parti-
culâ

culâ agnoscit. Hoc autem, (aliâque ejusmodi plurima) animadversum est à Cl. v. Tho. Gatakero Theologo præstantissimo, & in Philologiæ studiis κριτικωτάτω.

Ad pag. 49. Sect. 8.

ἢ οἰκονό-
μος μα-
τερfamili-
ας.

O' οἰκονόμος est dispensator rei familiaris, villicus: ὁ νέμων τ' οἶκον, οἶκος autem τὰ γήματα καὶ κτήματα res familiaris: οἰκία ædificium. Usurpatur verò Atticè pro fam. Lysias pro Erat. οἰκονόμος δεινὴ, καὶ φειδωλὸς ἀγαθὴ, καὶ ἀκριβῶς πάντα διοικῶσα. Materfamilias sedula erat, & parimonix dedita, & diligenter omnia administrabat. pauciss. verbis bonæ matrisfamilias virtutes atque officia complectitur.

Ad pag. 95. reg. 7.

2. pers
fut. indic.
pro imper.

Imperativo poetæ nonnunquam utuntur, maximèque in Aoristo pro persona secunda futuri indicativi.] & vice versâ, secunda persona fut. indicativi sæpe pro imperativo usurpatur: ut Mat. 15. 21. καὶ φονεύσεις, &c. non occides, pro μὴ φονεύσῃς, ne occideris: sic apud Latinos, valebis & salvebis, pro salve & vale. Virg. Æn. 2.

referes ergò hæc & nuncius ibis

Pelidæ genitori.

Ad pag. 100. reg. 11.

Aor. pri-
mus vel
secundus
pro præ-
sentij.

Per Enallagen Atticam sæpe usurpantur Aor. primus vel secundus pro præsentij exempla nonnulla ex Isocratis parænesi, quod familiaritèr pueris in scholis innotescant, subjiciam.

καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνουσίας ἀ-
λίγας

λίγῳ χρόνῳ διέλυσε τὰς δὲ τ' αὖθις διέλυσε.
δαίον φίλίας ἐδ' αὖθις πᾶς αἰὼν ἐξαλείφεν.
ubi διέλυσε pro διαλύει. & ἔξαλείφεν ἔξαλεί-
pro ἔξαλείφει. Idem paulò póft. ὅσοι γὰρ ψέον.

τὰ βίη πώτῳ τῷ ὁδὸν ἐπορεύθησαν, ἐπερ-
ἔπει μόνον τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γηισίως θησαν.
ἡδωήθησαν, ἥς ἐδὲν κτήμα σεμνότερον,
ἐδὲ βεβαιότερόν ἐστι. Κάλλῳ μὲν γὰρ ἡδωή-
ἡχρόνῳ ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. θησαν.
Πλῆτῳ ὃ κακίας μάλλον ἢ καλοκάγα ἀνάλω-
σίας ὑπερέτης ἐστίν. ῥάμῃ ὃ μετὰ μὲν σεν.

φρονησεως ἀφέλησεν, ἀνευ ὃ παύτης πλείω ἐμάρανε.
τὰς ἔχοντας ἐβλάψε, καὶ τὰ μὲν σώματα ἀφέλη-
τῶν ἀσκήτων ἐκόσμησε, ταῖς ὃ τῆς ψυ-
σης ἐπιμελείας ἐπεσκόπησεν. ubi ἐπορεύ- ἐβλάψε.

σεν pro πορεύονται ingrediuntur. ἡδω- ἐκοσμη-
ἡθησαν (pro ἡδωήθησαν, ἔ Atticorum σε.

more, in η mutato) ponitur pro δυνάμει ἐπεσκό-
ποῦνται. istud præterea observandum τὸ πησεν.

ἡδωήθησαν in formâ passivâ activam
habere significationem. ἀνάλωσεν, αορ. ἀ,
pro ἀναλίσκει consumit. ἀνάλωσα verò sine
augmento pro ἀνήλωσα. & per metathesin
ἀνάλωσα: sicut & præτ. ἀνάλωκα sine
augm. pro ἀνήλωκα. & per metathesin
ἀνάλωκα. ἐμάρανε αορ. β'. pro μαρμαίρει
marcescere facit. ὠφέλησεν. αορ. ἀ. pro
ὠφελεῖ. prodest. ἐβλάψε αορ. ἀ. pro βλά-
πτει nocet. ἐκόσμησε αορ. ἀ. pro κοσμεῖ
ornat. ἐπεσκόπησεν αορ. ἀ. pro ἐπισκοπίζει
tenebras effundit. notavit hoc Servius ad
illud Virg. Æn. 6. v. 78.

magnum si pectore posset
excussisse deum. excussisse inquit pro
excutere. Tempus pro tempore. Matth.
3. 17. ἔτος ὅστις ὁ ἡσ μὲ ὁ ἀγαπητός, ἐν

ὦ εὐδόκησα. Hic est filius meus dilectus
in quo aquiesco : εὐδόκησα Ἀ'πικῶς ἀντὶ
τῆς εὐσεκείῃ.

Præs. pro futuro. Aliquando præsens pro futuro ponitur. Eurip.
in Hecuba.

ποῖαν ἢ ταύταν ἢ καίναν

σείω; ποῖ δ' ἦσσι;

Quò an hâc an illâc

Ibo? Quò sedebo?

Hic σείω pro σεῖξω : Joan. 16. 17. μη-
κρόν καὶ ὁ θεωρεῖτέ με καὶ πάλιν μεθ' ὑμῶν,
καὶ ὁ φεδέ με, ὅπ' ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸ πα-
τέρα. ubi θεωρεῖτε pro θεωρήσετε : &
ὑπάγω pro ὑπάξω.

Præt. pro præsentii. E contrario Præt. pro præsentii. Demost.
pro Coro. οἰκοδομῆσαι τὰς πρυτανείας ἡμῶν

ταῦτα τὰ δικαστήρια ὑπέληφα. Majores
nostros existimo istius curias ædificâsse.
hic ὑπέληφα ἀντὶ τῆς ὑπολαμβάνω poni-
tur. Isoc. ad Dæmonic. statim ab initio :
πολὺν ὃ μεγίστην διαφορὴν εἰλήφασιν, &c.
pro λαμβάνεσιν.

Præt. pro futuro. Præteritum aliquando pro futuro ponitur.
Hesiod. ἔργ. : 332.

ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν
ἀμοιβήν.

Pro operibus iniquis gravem exhibebit
talionem.

ἐπέθηκεν hic positum est pro ἐπιθήσει.
loquutio emphatica, & summam rei fu-
turæ indicat certitudinem : nempe hanc
rem tam certò futuram, ac si jam facta
esset

Imperf. pro præsentii. Imperfectum etiam nonnunquam ponitur
pro præsentii. Hom. Il. 2. ὅς κε θεοῖς ἐπιπεί-
θη, μάλα τ' ἐκλυον αὐτῶν.

Qui

Qui Diis obtemperat, valde exaudiunt eum. ἔκλυον imperf. est verbi κλύω audio.

Ad pag. 101. reg. 15.

Et verbum ἐρέω, licet habet ἐρή-
σω, & εἶρηκα, habet tamen εἰρέδην, in aori-
sto passivo,] hujus verbi formatio sic
se habet : εἶρω ὅτιν ἄχρηστον ὁ μέλλον-ἐρέω.
Ἰωνικῇ διαλύσει, ἐρέω : καὶ μετάγειαι ἀπὸ
τῶ μέλλοντι Θ εἰς ἐνεστώτα, ἐρέω : καὶ κατ' ἀ-
φαίρεσιν, ῥέω ῥῶ (ὡς ἀπὸ τῆ ἐρύω ῥύω) ἰ μελ-
λων ῥήσω--ὁ παροκείμενος Θ ἔρρηκα. Α' πη-
κῶς-εἶρηκα (ὡς ἀντὶ τῆ λείληθα υἱ Α' πηκαὶ
λέγυσιν εἴληθα.) ὁ παροκείμενος τῶν
παθητικῶν--ἐρρήμαι-ἐρρήσται-ἐρρήσθαι (ὅ-
θεν ῥήμα, ῥήσις, ῥήτωρ) αὐτορ. α'-ἐρρήδην,
καὶ τροπῇ τῆ η εἰς ε, ἐρρέδην. ἡ μετοχὴ ῥη-
δεις-εἶσα-έν. τὸ ῥηδέν, dictum, respon-
sum : τὰ ῥηθέντα pronunciata, ἀπαρέμ-
φατον-ῥηδῆναι. Α' πὸ τῆ παροκειμένου Α' τ-
τικῶς εἶρημαι αὐτορ. α'. εἰρήδην καὶ ἀναυξή-
τως--ἐρήδην. ἡ μετοχὴ-εἰρημένος. τὰ εἰ-
ρημένα dicta. Hæc ex Eustathio in Hom.
colligere licet.

Ad pag. 103. scilicet. 4.

De verbis ἀγαπᾶν, &c.

Α'γαπᾶν scribendum sine i subscripto,
non ἀγαπᾶν, ut in prioribus exemplaribus.
A veteribus enim Græcis hujusmodi tradi-
tur regula. Τὰ εἰς αὐτὸν ἀπαρέμματα ἔχ' ἔχ' ἢ
πὶ παροκειμένου ὅτι τὰ εἰς ν λήγον-
τα ῥήματα ἐδέποτε ἔχ' ὡς τὸ ντὶ ἀνεκ-
εῶνλον : hoc est, Infinita in αὐτὸν delinen-
tia non habent i subscriptum : quia verba in
ν finita nunquam habent ante ν quicquam

εἶρηκα
præter. At-
ticum ἀ-
ρέω. &c.

Α'γαπᾶν
sine i sub-
scr.
κατὰ τὰν
παλαιῶν
Veterum
Græc. re-
gula.

non-prôlatum. Quicquid enim in verbis præcedit v plenè profertur, quod exemplis patet; ut *τύπην, ἐπύθην, ἐτύπην, τυφθεῖν, τυπέην, ποιεῖν, ἐποίηον-ἐποίηον*: *ἐβόαον-ων*: *ἐβοήθην, ἐονθεῖν*, &c. Sic Etymologus, eúmque secutus Urbanus, alii-que Grammatici: quod etiam in correctissimis libb. exemplaribus accuratissimè observatur.

Notandum etiam *παραγεγραμμένον* idem esse apud veteres Græcos, quod *επιγεγραμμένον*, apud recentiores: veteres enim ad latus scribebant, hoc modo: ΤΩ, ΛΟΤΩ: recentiores sic, τὰς λόγῳ.

Ad pag. 103.

*ἀκέω,
υποχορ.*

Verbum *ἀκέω*, quando dicor & vocor significat (sicut verba nuncupandi) utrinque nominativum admittit, ut Nazianz. de Christo: *Σαμαρείτης ἀκές κ' δαιμονῶν*, Samaritanus vocatur & Dæmoniacus. Thucyd. *ἐθλὸς ἀκέω*, bonus perhibeor. sic apud Latinos audio. Hor.

Tu rectè vides, si curas esse quod audis.

Ad pag. 107. sect. 5.

*γεννᾶν.
τίκτεν.*

Quemadmodum verbum *γεννᾶν* proprium viris *καταχρησικῶς* tribuitur fœminis: eodem etiam modo verbum *τίκτεν* fœminis peculiare apud bonos authores de viris dictum invenitur, & *gignere* significat. Lucian. *ἄδυσιν, ἀνδρὶ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐμιλίας ἐπηνέμιον πᾶσι δα τὴν Ἡραν γεννήσασθαι τὸν Ἡραῖον*. anunt absque virili conversatione subventaneum puerum Junonem edidisse Vulcanum.

Hesiod.

Hesiod. in Theogon. passim.

Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὶ

διὰ δαίων

Γείνατο, Ναυσίδουόν τε, μυγείσ'

ἑσχτῇ φιλότῃ

Αὐται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν

εὐρηθεῖσαι

Α' θάναται, γείναντο θεοῖς

ἐπείκελα τέκνα

Nausithoum v. Ulyssi Kalypso excellentissima dearum Genuit Nausithoúmque, apud mortales viros cubantes Deæ, pepererunt Diis pares filios.

Hom. Il. β'.

υἱὸς Πειριθόοιο τὸν ἀθάνατον

τίκετο Ζεὺς.

Filius Pirithoï, quem immortalis genuit Jupiter.

Τὸ μὲν γεντᾶν ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως λέγεται, τὸ δὲ τίκειν ἐπὶ γυναικῶν. Ὅμηρος ὅσας πολλάκις τὸ τίκεν ἐπὶ ἀνδρῶν τάπει. Μοχοπέλας. Ὅμεικάτατ' Diogenes clariss. ling. Gr. apud Cantabrigienses Professor in præclaro illo poemate, Homericò filo contexto, (quod inscribitur Σολομῶν, ἔμμετρος. dignissimúmque est sanè quod omnium juvenum manibus teratur) hoc vocabulum tribuit Davidi. Proverb. cap. 1. vers. 1.

Αἶνοι τῷ Σολομῶντος ἀρχικλειτῷ

βασιλῆος

Δαβίδης ὃν ἔτικτεν. —

Proverbia Solomonis inclyti regis

Quem David genuit. —

γινώσκω- *Γινώσκω* inter cætera significat scisco,
 κω scisco, unde ἐγνωσμένα scita, decreta. Plutarchus,
 ἐγνωσ- *ἐγνω κινδυνώειν*, statuit dimicare. Julia-
 μένα de- nus. εἰ δ' ἐγνωκας ἢ μελέτας ἄχει γήρως
 cuncta. *προσκαρτερεῖν*: si decrevisti in studiis con-
 senescere.

Ad pag. 110. reg. 11.

Διώκω de *Illud etiam notandum est verbum Διώ-*
 τε, sector; *κω* tam de personâ quàm de re dici. de re
 dictum significat singulare studium ejus
 obtinendæ, & ferè semper in laude poni-
 tur, & tum Latinè vertitur *sector*, *assequi*
conor. Xenophon τὰς εὐγνώμονας διώκειν,
consecrari bouos, seu bonâ mente præditos.

Isoc. μιμῶ τὴ βασιλέων ἡθῆν, καὶ διώκει
τὰ ἐκείνων ἐπιτηδεύματα: imitare mores
regum, & sequere eorum studia. & in epigr.
 Græc.

ἔτις ἀπαξ γήμας πάλι δ' ἀπὲρ λέκτρα
διώκει,

Ναυπηγὸς πλώει δὲς θυδὸν ἀργαλέον.
Qui sequitur rursus thalamos uxore sepultâ,
Naufragus horrifono bis perit ille salo.

De Per- *De Personâ notat nocendi cupiditatem,*
 sona, per- & vertitur *persequor*, propriè expello perse-
 sequor. *quendo*, à δῖω, & in mediâ voce δῖομαι ex-
 pello, verbo poëtico, & adverbio ὤχεα cele-
 riter; & accuso; unde ὁ διώκων accusator
 vel actor.

Ad pag. 111. reg. 2.

ἔστιν ὅτε aliquando: sæpè vero scribitur,
ἔσθ' ὅτε.

Ad

Ad pag. 133. reg. 1.

Καταγινώσκω cum genitivo, personæ;
 & accusativo rei, &c. ut καταγινώσκω σε
 πολλὴν ἀμαδίαν? Est tamen ubi ē con-
 trario καταγινώσκω reperitur cum genitivo
 rei, & accusativo personæ: ut Lysias ἐπερ
 Ερρατοδένους, καὶ διασηρίω τῷ ἐξ Ἀρείου-πάσης,
 διαρρήδην εἰρηται τῶτον μὴ καταγινώσκον
 φόνου, ὅς αὖ ἐπὶ δάμαρτι ἑαυτῷ μοῖχον
 λαβὼν ταύτῃ τῷ πτωχίαν ποιήσεται.
in foro quod est in Aréo-pago, disertis dictum
esse verbis, ne cadis hunc damnet, qui in uxore
suā adulterum deprehensum, hac pœna affece-
rit. Sed hic usus est magis Latinorum;
 ut quum dicimus, damnare aliquem furti,
 aut alligare furti, quod est apud Herodo-
 tum καταδῆσαι τὴν κλοπῆς. cui contrarium
 absolvere. Græci tamen usitatiùs secun-
 dum casum personæ tribuunt, quartum
 rei. Chrysost. ad pop. Antiochenum, ἐκ
 ἐπερδὴ κατέγνωσεν ὑμῶν ῥαθυμίαν, ἀλλ'
 ἐπειδὴ τὸ πλέον κατορθώδην ὑμῶν ἔγνωσεν:
 non quòd vos inertia condemnasti, sed quia
 maximam partem jam à vobis perfectam
 esse cognovi. Simile est illud Juliani apud
 Sozomenum, ἀνέγνωσεν, ἔγνωσεν, κατέγνωσεν:
 de libello, quem ei Christianus quidem ex-
 hibuit, qui videbatur accuratè compositus.
 Dicit enim se & legisse illum librum, &
 penitus cognovisse, & suo iudicio damnâ-
 se; id est, non dignum, qui iterum lege-
 retur, iudicâsse. Scitè quidem; ingenium
 enim huic homini non defuit. Sed non
 minùs scitè respondit ei Basilii Magnus,
 ut fertur, ἀνέγνωσεν, ἀλλ' ἐκ ἔγνωσεν: εἰ γὰρ
 ἔγνωσεν, ἐκ αὐτοῦ κατέγνωσεν. legisti forsan, sed

non intellixisti, nam si intelligeres neutiquam condemnares.

Ad pag. 133. sect. 9.

ὁμολο-
γεῖν spon-
dere. Ὁμολογεῖν significat (uri Budæus)
spondere: id est, roganti promittere: nam
cum quispiam me ad cœnam vocat, si dico
me venturum, condico καὶ ὁμολογῶ. Plato
convivio: ὁμολόγηται δ' εἰς τήμερον πα-
ρέσθαι, nempe, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθων-
ος, ad cœnam domum Agathonis. Ferè
Synonyma sunt hæc verba, & aliquid pa-
cifici significant, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμ-
φωνῶ, σωτίζεμαι & συμβαίνω.

Ad pag. 182.

ἀπολε-
λημένος
ignarus. Ἀπολελημένος --- ignarus, ut vertit
Budæus. Sophocles Oedipo-tyranno:
Quum Oedipus Tiresiæ cæcitatem expro-
brasset, hoc illi Tiresias respondit, Tu &
vides, nec tamen cernis in quanto es ma-
lo: fuit ergò Oedipus πλὴν ἀπολελημ-
ένος ἢ ἐαυτὸ κακῶν, nesciebat se pa-
trem occidisse, ex matre liberos suscepisse.
Isoc. περὶ ἀντιδόσεως, τῆς παιδείας ταύτης
ἐκ αὐτῆς ἐγὼ φανείλω ἀπολελημένος. ego
non possum videri ignarus huiusce disciplinae.
ἀπολείπομαι propriè relinquo à tergo, non
assequor; cui contrarium ἀκολουθεῖν. sed
utrumque verbum ad intelligentiam sæpe
transfertur; ut is dicatur παρακολουθεῖν,
qui rem aliquam assequitur atque intelligit:
ἀπολείπεται, qui minùs intelligit, sed est
rei penitus ignarus. is enim quali relinqui-
tur

tur & deferitur à re, quæ illum fugit.
 Hinc Latini dicunt, *hoc me non fugit*; id
 est, *παρεκολέθῃ*. non sum ignarus hujus rei.
 Hinc *εὐπαρεκολέθῃτον*, facile intellectu:
δυσπαρεκολέθῃον, difficile intellectu.

Ad pag. 278. reg. 11.

Κᾶν, unicâ voce, pro *καὶ ἀν*, cum iota subscripto, apostrophe, & accentu acuto: &c.]
 --- minùs rectè. nam scribi debet sine
 subscripto. In hujusmodi enim vocibus *κᾶν*
 pro *καὶ ἀν*, *κᾶν* pro *καὶ ἐν*, *καῖ κεῖνος* pro *καὶ*
ἐκεῖν, *καῖ κε* pro *καὶ ἐκεῖ*, *καῖ γὰρ* pro *καὶ*
ἐγὼ &c--- primò fit thlipsis τῃ iota sub-
 junctivi vocalis: deinde crasis: nec factâ
 crasi ampliùs admittitur iota, sed prorsus
 exteritur. In *καῖ γὰρ* igitur & similibus con-
 tractio non fit ex *αι* & *ε*: sed extrito prorsus
 iota fit crasis vocalium *α* & *ε* in *α* longum:
 ut *καῖ γὰρ*. iota verò nullo modo sub-
 scribi potest, nisi supponamus præter crasin,
 synæresin etiam: nulla autem est synære-
 sis: iota enim in prædictis non subjungi-
 tur crasi factæ (subjungi autem oportuit,
 ut fiat synæresis, nam quod subscibitur
 pòsterius est eo cui subscibitur, ut apparet
 in omni diæresi, quæ synæresi opponitur,
 ubi *ι* subscibitur, ut *Νηγεῖδες-Νηγεῖδες*)
 Sed medium locum occupat inter *α* & *ε*
 ante crasin factam. At si contra eveniat, ut
 ex aliqua monophthongo præcedente &
 diphthongo *δια* τῇ *ι* Sequentē fiat crasis,
 iota tum subscibitur: unde in hujusmodi
 contractis existit triplex passio: ut *καὶ εἶπα*

αε — χαῖτα : & per synæresin α vocalis longæ ex contractionē factæ cum subjunctivâ vocali ι χαῖτα : Sic κῆπε Doricè pro καὶ εἶπε : κῶνΘ pro καὶ οἶνΘ.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα
 πλείω ἴσως κτ' ἔτι
 χολώ.

δδμ.

FINIS.

Πίναξ

Πίναξ λέξεων τε καὶ φράσεων ἀξιολόγων, ἣ ἐρ-
μυνάδεντων φραστικῶν Βιγνήρων, ἐν τῷ
τῷ περὶ Ἑλλάδος φωνῆς ἰδιω-
σμῶν βιβλίῳ, ἀφθο-
νώτατος. *scoriosis, in Scapula.*

Τῶν αἰνιδμῶν ὁ μὲν πρῶτος ἔστω, δῶτε-
ρ ἔστω τὸν κανόνα σκμαίνει.

A

pag. reg.	pag. reg.
 cum verbo pro nomine 11.16	ἀκονίσι 194. 3
Ἀγαπᾶν pro αἰρεῖσθαι 103.1	ἀκῶ vocor 401.
αἰρεῖσθαι 103.2	ἀκείως προανενδύτως 197. 1
ἀγαπᾶν sine iota subscri- pto p. 401	quantum opus est 198. 2
ἀγῆν καὶ φερεῖν 105.7	parcé 198. 3
Cum δια, & gen. αἰδῶς, ἐυχῆς, μνήμης, φερν- τίδος 401.	ἀκροαζῶς 196. 8
cum dat. & præpp 105.5	ἀκυρῶ νόμος 40. 15
existimare 105.6	ἀκυρεῖ τῶν αὐτῶν 41. 15
ἀγγελιδόν 194.2	ἀλλὰ interrog. resp. ser- vans 246. 1
αἰ καὶ μιάν 2.5	enimvero, &c. 246. 2
αἰνίτθαι εἰς τινά 326. 10	saltem 247. 3
αἰδάνομαι διαμαρτῶν 178. 16	seq. ἀεὶ &c. interrogat. 247. 4
ἐν αἰχμῇ τῇ δευτέρῃ 337.12	ἀλλὰ cum ἀγῆ vel δὴ 249. 12
ἀκηνευκτεῖ 194.3	post compar. pro ἢ 250. 12
ἀκλαυτεῖ, καὶ ἀκλαυτῇ 194. 4	δὴ καὶ 248. 8
	ἢ Δία, vel ἢ Δία ἀλ- λά. 248. 7
	γὰρ, 248. 8

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
γὰρ, ἀλλὰ δὴ	248.6	κὸς ἀπαθρησκαλινός,	
ἀλλὰ τί μὲν;	71.10	ἐλλήπικὸς	251.1
ἀλλὰ τοι, ἀλλὰ μὲν		ἀοριστολογικὸς cum Opt.	
	249.10	& Subj.	25.2
ἀλλ' ἅπαντα	13.19	δωμῆικὸς cum imperf.	
ἀλλ' ἢ, enim veró	248.5	indic.	251.4
ἀλλ' ἢ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλ-		cum aor. utroq. indic.	
λα' ἢ ὅτι	249.11		251.5
ἀλλ' ἔχ', non autem		cum plusq. perf. indic.	
	247.4		252.6
ἄλλοι ἡμεῖς, ὑμεῖς	36.4	cum præter. med.	252.7
ὅσοι	59.7	cum opt.	252.8
ἄλλοτι, & ἄλλοτι ἢ	70.8	cum fut. indic. &c.	
ἐλῶναι τ' ἑθνημοσίων κλο-			253.11
πῆς	87.1	cum interrog. & γὰρ	
ἅμα cum dat.	198.4		253.10
τῷ πατρὶ, ἢ ἐσπέρα,		in subj. & opt. omittitur	
τῷ ἑαί, δέξῃ, χειμῶνι		παρὰπληρωματικὸς	96.9
	198.4		256.1
ἅμα τῷ κραιῶ, commodé		ἐλλήπικὸς.	257.2
	198.4	ἀν' fine accentu	33.3
cum infinitivo	199.5	ἀνὰ cum acc. per	313.3
participio	199.6	pro ἐν	314.4
ἅμα ἐπ' ὅ, ἅμα ἔργον		inter	315.5
	199.7	κατ'	315.6
ἀνέλε, utique	200.1	ἀνὰ Medicorum	315.7
ironicé, scil. &c.	200.2	cum acc. personæ, cum	
fiduciæ index.	200.4	ἐκαστος	316.7
προοίον	201.5	ἀναβείδω	195.7
ἀμετασφραγί	194.3	ἀναβείδον	194.2
ἀμυχανῶς ὡς	306.10	ἀν' ἄσκη	234.6
ἀμρ' & ποιητικῶς ἀμρ'.		ἀνακάμπην pro ἀνακάμ-	
	312.1	πιδῶ	87.2
circiter	313.2	ἀναλαμβάνην pro ἀνα-	
ἀν' ἀποστληρικὸς δωμῆ-		λαμβάνειν	87.3
		αἰῶ	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύ-		ἀπαλλάσσεται pro ἀπαλ-	
κλητον.	18.2	λάξοι' αὐ' vel αὐ' ἀπαλ-	
ἀνέπαφ' ἔσα.	39.11	λάσσεται	145.17
ἀνέσπων pro ἀνέσπων		ἀπαντᾶν εἰς τὴν κυρίαν	
	301.1		39.13
αὐδ præterquàm quòd		ἀπο' cum suo casu per adv.	
	21.11.316.8	redditur	317.11
extra	316.8	cum βελτίστου & κρατί-	
αὐδ τέτων	347.13	σε	38.12
ἀνέχαιτιτε pro ἀναχα-		cum gen. artic. præced.	
τίς	100.11		318.13
αὐθ' ἔτε	5.10	ἀ vel ab .i. post	319.5
ῶν	5.10	pro ἐπὶ	320.16
αὐθ' ὡπ' ,maritus, uxor;		οἱ ἀπο' τ' ὑπατείας	319.14
quidam	394.	ἀπο, accentu retracto	
αὐθ' ὡπος ἐδ' ἐλέγα ληπτός			320.17
	16.7	ἀπ' ἐξέις	67.1
ἀνταποδίδωμι pro αντα-		ἀπλαῶν κακῶν, id est,	
ποδίδομαι	88.4	μελέχων	106.8
ἀνταποδέναι pro αἶτα-		ἀπλαῶν.	105.8
ποδίδωμαι	88.4	ἀπολείπειν τ' κυρίας	30.13
αὐτὶ, pro	316.9	ἀπολελειμμένος ignarus	
propter	317.10		406.
ἀντικρὺ ὀξύτωνος	201.6	ἀπορητί	194.3
ἀντικρυς, διαμπερές, ὅς		ἐπὶ τῶν ἀπορητῶν	338.4
ἐναντίας	202.7	ἀποφάσιν, id est, ἀπολείπειν	
pro κατ' ὁρίωνον	202.8		111.12
aperté	202.9	ἀποφάδες	241.2
comparativé	203.10	ἀποχλῶ	100.3
pro ἀτεχνῶς	203.11	ἀρα, παροξύτωνος, cum	
diserté	204.12	ἐν itaque	259.1
ἀντιστοιχεῖν	93.10	forté	260.2
ἀνύσας cum imperat	180.2	utique	260.3
ἀπ' ὁρίωνος ὁρίων	6.6	videlicet	260.4
ἀπαλλάττειν pro ἀπ' ἀ-		ἀερότως	79.10.204.1
τέως	88.5		ἀρ-

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἀργύριον, ἄσημον, ἐπίση- μον	78.7	αὐτοδιδάκτι	84. 12
μυγνόμεριον	182. 4	αὐτόδικ	ib.
ἀρδνω, sublimis, funditus	195.5	αὐτοδανάλ	ibid.
ἀρετή	24.3	αὐτόθεν, ex tempore	207.1
ἀεισίνδλω	195.6	ἐrenatā	85.12.208.2
τὸ ἀρχαῖον, τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάγρον	77.5	palam	208.3
ἀρχή σου	191. 3	αὐτίκην	84. 12
ἀρχὴ	17.8	αὐτοκτόν	ibid.
ἀσκαρδαμυκτὶ vel τεί	194.3	αὐτόμολ	ibid.
ἄτε, ἄτε δὴ	11. 15	αὐτονομ	ibid.
ἀττέμα, ἀττέμας, accu- raté	205.2	αὐτόπης	ibid.
ἀττέμας, quiesce	206.3	αὐτοπερὶ	ib.
ἀττέμεῖν	104.3	αὐτοτελής	ib.
ἄπια	12.18	αὐτοφόν	ib.
ἄπια	13.19,20	αὐτοφωρ	27.9
αὐδαίρει	84. 2	αὐτόφορ	84. 12
αὐδέδι	ibidem	αὐτόχρη	ibid.
αὐκινδρ, αὐτανδρ	ib.	αὐτόχρημα	85.12
αὐτέξσι	ibidem	αὐτοφεί, αὐτοφία	194.4
αὐτεπίγγελ	ibid.	αὐτὶς de alio & de se	82.6
αὐτεκλάδος, αὐτεκ- λάς	84.12	αὐτὶς pro τὸ ἐμαυτὸν	98.2
αὐτίκο	ibid.	αὐτὶς substantivum invol- vens.	83. 11
αὐτίκα praesens	206.4	in compositione	83.12
cum τε & χὲ pro ἅμα	206.5	αὐτὶς ἑκάστος	83.8
opponitur ἴῳ μέλλον	207.6	αὐτὸς idem	83.9
initio periodi	207.8	αὐτὸς cum τὰ ἔθνη con- jungitur	393.
αὐτοφεί	85. 12. 194.4	αὐτῶ & αὐτοῖς	83.10
		αὐτῶ pro αὐτῶ	82.6
		ἀσπληνισμὸς cum ἔρχο- μαι	102. 16
		ἀφορμὴ quot modis dica- tur.	28.1, &c.
			ἄφ. ο.

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἀφοστυμένως	196. 8	γέτοι γέτοι πε, γέν, & γέν	ib. 10
ἄχει	223. 3	γέτοι, γέμιώ	262. 11
ἄχει πε	224. 4	γενέθλια	17. 8
ἀφορητί	194. 3	γαννᾶν, κὺ τίχλειν	
		γινώσκω scisco	p. 404
B.		γίνεσθαι pro είμί	108. 1
βάδω	195. 7	cum δια & gen.	ib. 1
βάδος	34. 4	ἐπὶ & dat.	ib. 3
ἡ ἀνω-βασίλεια	2. 3	πρὸς ἀγαθῶ καὶ κακῶ	ib. 4
βοτρυδόν	194. 2	cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, &	
βέλη pro αὐ βεληθεῖς	56. 9	dat. versari	ib. 5
βέλομαι ποιῶν, solæcum	178. 13	cum adv. καλῶς ἢ κα-	109. 6
βέλομαι includit μάλλον		κῶς	
subint.	221. 5	cum ἀπο' & gen.	ib. 7
τοῖς βελομένοις, προεί-		cum ἐν ποδῶν	ib. 8
τις βέλοιοτο	179. 17	cum ἐαυτῶ	ib. 9
		γινόμενα, quæ debentur	184. 8
		commoditates	ib. 9
Γ.		γινόμενον, id est, τὸ ἐν	
Γαμήλια	17. 8	ἀργυρίᾳ κέρδι	183. 5
γάρ δ' ἡ, enim	26. 1	ἀργύριον	ib. 4
videlicet	263. 2	absolutum	ib. 6
interrog. servit	ibid. 3	facultas	184. 7
παρέλκει	ibid. 4	ἀντὶ τῆς κατ' ὅσον	ib. 6
ὃ γάρ	ibid.	γινόμενος legitimus	182. 1
γὰ saltem	260. 5	proprius	183. 2
cum pronom. ἐγὼ, σὺ,		verus	ib. 3
αὐτός	ib. 6	coherens	184. 8
ornatus causâ.	261. 7	γνώμας περιιδέσθαι	11. 8 2
præced. καί	ib. 8	γνώμα	
γὰ δ' ἡ, saltem	ib. 9		

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
γνωμη νικᾷ	128. 13	τέρου, τείτε μακρῶ, ολίγῶ,	
γνωμῶν εἰπεῖν	117. 2	πολλῶ, ἰσοτέλει, χεῖρον 324. 6	
ποίησάτω	143. 9	βραχέων, πλεόνων εἰ- πεῖν	324. 6
Δ		δια cum acc. per.	324. 7
Δαπανηθεὶς pro δαπανή- σας	101. 14	δι ἀδυναμίας γίνεσθαι	323. 4
Δε post μὲν sed	288. 10	ἀσφαλείας, μέσος ibidem	
encliticum	293. 22	δι αἰχμῶν ἔχον	323. 5
pro εἰς	ibidem	λαμβάνον	ibidem
Δε sed	293. 23	δι αἰτίας εἶναι	ibidem
pro γάρ;	294. 14	δι εὐθείας ἀνταγωνίζε- σθαι	15. 4
pro δὴ	294. 25	οἷον λαβεῖν	323. 5.
δείλη	37. 5	ὠφελείας τίθεσθαι	ibidem
δενιΘ ἐνός	22. 13	διαβατήρια	318. 8
δεῦρο δὴ	265. 9	διαβαίνον infin. act. pro supino pass.	98. 4
δὴ, nunquam, periodi ini- tio	263. 5	δι αὐτὰ cubiculum	39. 5
ironicum	265. 13	διαλεχθῆναι	100. 12
παρέλκει	265. 14	pro διαλέξασθαι.	101. 14
pro ἔν	266. 15	διαμπερές	102. 7
δὴπε, δὴπεθεν	264. 8	διανενόημα	101. 14
δὴλΘ cum particip.	30. 6	διανοηθεὶς pro διανοησά- μενος	101. 14
δια cum gen.	324. 6	διαπέρασθαι, actum est	146. 21
δια δέκα ἐτῶν, δεκάτε ἔτος, πέντε ἡμερῶν, πέμπτῃς ἡμέρας	322. 1	διαπαραξάμενος pro δια- παραξάσθαι	177. 13
δια χαρίτων ὁμιλεῖν	322. 3	διαφύρον	173. 3
ἀπορρήτων εἰπεῖν	323. 3	διαχωρεῖν	110. 10
κενῆς	ibidem	διδόναι pro δίδοναι αὐ 322. 2	282. 21
χειρὸς vel χειρῶν ἔχον		διδέσθαι pro ἐνδεδέσθαι	91. 13
χέρας, σόμαλΘ, αἰ- τίας ἔχειν	323. 5	διελέχθαι, differui	91. 13
βίον, τέλος, ἔτος, δά-		δίδω	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
διέλυστε pro διαλύει		ἐδεί pro δει	113. 7
	100. 11	ἐδάρις, sc. προκαλεῖσθ	
δίκαιον κατηγορεῖν	31. 8	εἰς μάχην	99. 8
δίκαιον	30. 7	ἐδεάδην.	91. 13
δίκη	15. 4	ἐθέλῃν pro μέλλῃν	
δίκη μὴ-ἔσται	40. 15		127. 10
διότι pro ὅτι	297. 5	εἰ pro εἴη	92. 15
δύσχολοι γινώσκειν	56. 14	εἶδε	267. 2
διώκω	110. 11	cum ὄφελον, ἔφη	267. 2
ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δο-		pro ὅτι	267. 3
κεῖν, vel ὡς ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ		pro πότερον	268. 4
	99. 6.	imperf. & aor. jungi-	
δράσων pro δράσεις	95. 7	tur	268. 5
διωκθῆναι pro διώκεσθαι		εἰ βέλῃ δέ, vel εἰ ὅ βέλῃ	
	101. 14	vel si mavis	271. 11
δυσὸν pro δυσὸν θάτερον		εἰ ἄρα &c.	269. 6
	22. 13	pro εἴῃ ἄρα	274. 14
		εἰ ὅ, & εἰ δέ	269. 7
		εἰ δέ ἄρα, ἑλληνιστικῶς,	
		quod si non credis	
ἐάλωκα	87. 1		271. 10
ἐαυτῷ de 1, 2, & 3. perso-		εἰ δέ ἄρα	274. 14
na	82. 7	εἰ ὅ μὴ, vel εἰ ὅ ἔ fin mi-	
ἐρ' ἐαυτῷ	341. 5	nus	270. 9
καθ' ἐαυτόν	354. 4	ἑλληνιστικῶς	270. 9
ἐβραϊστὶ	194. 1	εἴην, per se positum	113. 9
ἐβραϊστικὰ ἱκανὰ ματα		εἴη	113. 8
	395	εἴη pro ἀν εἴη	97. 9
ἐγχαρεῖν	171. 11	εἰ καὶ pro καὶ εἰ	269. 6
ἐγχαρῶν	173. 4	εἰκός γὰρ, vel εἰκός τοι vel	
ἐγὼ period. claud.	80. 1	ἔοικε	234. 6.
ἐγὼ πίνω	300. 12	εἰδόμεν	102. 18.
ἐγὼ γὰρ παρορῶντινως		εἰ μὲν οὖν, quod si	291. 15
	234. 6	εἰ μὴ, nisi, si non jam	270. 8
equidem, ita sentis		εἰμί	113. S. 6
	234. 6		non

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
pro ἦν	92.15	cum adv. & nom. tem-	
cum dat. participii		pus designat	328.14
	116.17	εἰς ἡμᾶς	327.11
εἶναι cum ἔκων	114.10	εἰς τὸ vel τὰ μάλιστα	
ἐπί πινε	114.11		329.15
filium esse	114.12	cum nominib. quibus-	
fervum esse	115.13	dam adverbialiter sumi-	
salvum esse	115.15	tur	ibid.
ἑαυτῶ	115.13	εἰσπήλεια	17.8
licere	115.14	εἰσποιεῖν	141.5
ἀμφί π	312.1	εἰσποίητος ὅς	142.5
pro ἐπισθῆναι, aut παρ-		εἶτα - quid ergo	209.4
χωρεῖν	116.16	& tamen	210.5
εἰπεῖν παρέλκει	117.1	age ergo	210.6
ἡνώμιον	117.2	cum διὰ τί; cur ergo	
εἰτὶρ liquidem	272.12		ibid.
quandoquidem	272.12	ἐκ vel ἐξ cum gen. adver-	
hic	272.13	bialiter	329.1
εἰτὶρ ἄρα ἐλλειπτικῶς		post, cum	330.2
	273.14	propter, pro	332.4
alioqui	273.14	pro διὰ	ibid.
εἰργασμαι	101.14	ἐκ πειρασίας τὶ ποιεῖν	
εἰρηκα, εἰρέδω	102.15		333.3
εἰρηκα præteritum Atti-		ἐκποδῶν, καὶ ἐκ ποδῶν	
cum ἀρεῶ	p.401		109.8
εἰς μὲν, ἔτερθε δέ	2.4	ἐκποδῶν γίνεσθαι	ibid.
εἰς vel εἰς, ἐλλειπτικῶς		ἐκποδῶν ποιεῖσθαι	
	325.8		143.12
pro διὰ	326.9	ἐκποιεῖν	141.5
pro κατὰ	326.10	ἐκπερδεσμός	40.14
pro ἐν	327.11	ἐκρεπίσθαι pro κρατεῖ	
pro ἀμφὶ & ὅρι	327.12		100.11.
pro usque ad	327.11	ἐλαθεν ὑπεκφυγῶν	124.3
εἰς, quantum attinet		ἐλλειπτι	194.1
	327.11	ἐλπίς μεγίστη	112.4
		ἐλάττων	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἐλάττων, cum variis gen.	20.7	probabilis	185.11
ἐμελλον	125.5.6	cum superlat	185.12
ἐμμετρῶ λόγος	44.10	ἐνδεχόμενον facultas	186.13
ἐμοιγε, προπαροξύνως	260.6	contingens	186.14
ἐμοιγε δοκεῖν	99.6	opponitur τῷ ἀναγκαίῳ	
ἐμπερίθεσμος	40.14	τῷ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῷ	
τὰ κατ' ἐμφασιν	353.3	κατὰ προαίρεσιν	186.14
ἐν pro ἐπί	333.6	ἐνεξερύετο pro φύοντο	
παρά	335.9		93.17
εἰς	ibid.	ἐνδηκή	29.3
ἐν, ἐπιρρηματικῶς, cum		ἐνδυμηθέντας, pro — θέν-	
suocalu	334.7	των	97.1
ἐλλείπει καὶ παρέλκει		ἐνταῦθα δὴ	265.10
	337.13	ἐξαπατῶντας pro ἐξα-	
cum 'dat. ᾧ ὅταν, διό		πατῶσι	
	336.11	ἵζησθαι καὶ ἐξίεναι	
cum dat. ἡσῶ, ac ver-			118.3
bis καίρειν, ξυρεῖν, ξυ-		ἐξεσηκέναι τῷ νῦ	89.8
ραῖν, ψιλοῦν		ἐξετάζεσθαι	164.1
	338.14	ἵξ ἐτοίμη	34.14
ἐν πολλῷ vel ὀλίγῳ χε-		ἵξον, ἐνόν, παρόν	
νῶ	335.10		173.2
αἰτίαις, ἡδονῇ, ἐγκλη-		ἵξ ὧν	10.10
ματι, λόγοις, οργῇ,		ἐξικνῆντο, pro ἐξικνῶντο	
τόματι, φήμῃ, φόβῳ			94.2
	337.12	ἐξέλης δίκη	31.9
ἐν cum verbo εἶναι		ἐξώλη καὶ προώλη ποιεῖν	
	ibid.		144.15
ἐναλλάξ	355.5	ἔοικε paratus sum	
ἐναντίαν ἰέναι	15.3		118.4
ἐνασμενίζεσθαι	104.3	ἔοικε videlicet	119.7
ἐνδεχόμενῳ, — prom-		ut credo	120.8
ptus	185.10	ὡς ἔοικε, plané	119.6
		ut	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ut aiunt	119. 8	ficat	344. 10
ἐπαυγέω-έστο-έκα-έτις	101. 15	conditiones pactorum	345. 11
ἐπαναβληδόν	194. 2	variè cum da.	346. 12 & c.
ἐπανακάμπτειν	87. 2	pro παρὰ	349. 17
ἐπαναστρέφειν	89. 9	propter	347. 14
ἐπαυτοφώρω	27. 9	temporis perpetuitatem	349. 17
ἐπεξίεναι καὶ ἐπεξέρχεσθαι	111. 12	momentum temporis	348. 15
τὸ φάροντι	211. 1	adversus	349. 18
ἐπεὶ, ἐπέμτοιγε nam	212. 3	ἐπὶ τέτοις-deinceps	347. 13
ἐπεὶ ὅ-veruntamen	211. 2	τέτω	348. 15
ἐπεὶ τάχιστα, αὐθιγός	211. 2	αὐθιγός, ἀσφαλεστέρῳ ἴν-	348. 16
ἐπεὶ initio pro ἔπειτα	212. 4	χῆ, ἀμφοτέρῃς ὀππινὲν	350. 19
ἔπειτα	210. 7	ἐπὶ cum accusat.	350. 20
ἐπὶ cum gen. curam aut	339. 1	ἔξοσίαν	351. 21
munus significat.	340. 1	δέρουι dexteram	in fini-
τῶν ἐπισκελῶν	ibid.	ἡνίαν, ἀπὶ δα	stram
βασιλικ. σφραγίδων	ibid.	πῶδα	351. 22
ἐυθυμῶν, vel δημοσίων	ibid.	cum verbo καδίξεσθαι	350. 19
λόγων, ἱκετιρίων	ibid.	ποιεῖσθαι	350. 20
ἔξοσίας, ταμείκ, πολι-	340. 2	δάτερεα	4. 14
τικῶν φορικῶν, τίτε &c.	340. 3	τάδε	4. 14
distributivè	341. 5	ἐπιχεῖβειν	196. 8
idem quod δια	342. 6	ἐπίδωξεν	32. 10
adverbialiter	ibid.	ἐπεικῶς probè	213. 5
ἐκείνης, χελῆς, ἀδείας,	ibid.	admodum	213. 6
ἀληθείας	ibid.	commodò	213. 7
inter vel præ	ibid.	fatis	214. 8
ἐπὶ cum dat. penes signi-		circiter	214. 9
		bonâ	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
bonâ fide	215. 10	&c.	102. 16
ἐπιδαλάσι	pro παρ-	ἐς τὸ	209. 3
δαλάσι	215. 3	ἐστὶ pro αὐτῇ ἢ vel αὐτῇ ἐστὶ	94. 1
ἐπιλίγδω	196. 8	ἐστὶ vel ὡς, cum ἔτος &c.	113. 6
ἐπινίκια	17. 8	ἐστὶ ὅς, pro ἔχει ἔπως	112. 5
ἐπίπρωθεν εἶναι	215. 1	ἐστὶν οἵτινες, ὡς, οἱ, οἷς	111. 1
ἐπίπωμα	77. 6	ὅτε, vel ἐὰν ὅτε	111. 2
ἐπίπμος ἀνὴρ	77. 6	ὡς, ὅπως, ὅπε	ibid.
ἐπιπροχάδω	196. 9	ἐστὶν ἐλλείπει	112. 3
ἐπιπροχάδω ἀντὶ τῆς ἐνδο-		ἐτερόν	33. 13
χέειν	158. 19	ἐτήσια	17. 8
ἐπιφέρειν ὄργας	56. 15	ἐπιμιος	33. 14
ἐπιφαιδύω	196. 8	ἐπὶ ἀπὼ	102. 17
ἐπιφαιδύειν εἰς βελύ		ἐν αἰγέλει	17. 8
	102. 13	ἐνδεῖας ἐκτραπῆσαι	15. 3
ἐπιπύλω	102. 17	ἐνδοδικεῖν	15. 4
ἐπλεο & ἐπλετο pro ὑπάρ-		ἐνδοδικία χεῖσθαι	ibid.
χεις &c.	113. 7	ἐνδομίας ὑπέχειν	15. 2
ἐπικρίσειν, & ἐπικριάζειν		ἐνδοπερεῖν	15. 3
	62. 63. 2	ἐνδοπρεῖν	ibid.
ἐργα & ἐργα ἀργύρεα		εὐ εἶναι	131. 17
	33. 12	ἐνλαβήδω pro ἐνλαβη-	
ἐργάζεσθαι	140. 1	σάμω	101. 14
ἐργασθεὶς pro ἐργασάμενος		εὐ εἶναι ὅτι	131. 16
	101. 14	ἐνδοργήτως	56. 14
ἐργασία	77. 5	εὐρέδω	102. 15
ἐργον	32. 11. 77. 5	εὐρίσκειν - ἦστο - ἦκα - ἦ-	
ἐργον ποιεῖσθαι	144. 1	μα	101. 15
ἐρέω	102. 15		ἐφ.
ἐρήμη	40. 15		
ἐρήμη δίκη	40. 15		
ἐρήμω λαβεῖν	ibid.		
ἐρημοδίκιον	ibid.		
ἐρράδω	102. 17		
ἐρχομαι λέγων, φράσων			

INDEX:

	pag. reg.		pag. reg.
ἐφ' οἷς	10.10	ἢ γάρ	216.3
ὅτι	8.6	ἢ γάρ αὖ	216.6
ὡς	10.10	ἢ ἤ; nonne?	216.4
ὡς δ' ἢ	ibid.	ἢ dat. fæm.	9.8.10 11
ἔχει ἀπρέμας	206.3	ἢ, ὡς ἰσχυμένως cum γάρ	217.5
ἔχειν ἀμφὶ π vel τινὰ	312.1	ἢ δ' ὅς	6.1
ἐν αἰτίαις, ὅς γ' ἢ	337.12	ἢ δ' ἐνδέχεται	9.8
pro παρέχειν	122.12	ἢ pro ἔφη	6.1
ὡς vel ἐς	121.11.	ἢ παρήκει	9.8
οὕτως	123.15	ἢ κεν cum πρὶν & simil.	124.2
ὡς ἔχειν τῆς ῥάμης	121.9	ἢ κισα ὁμοίως	223.10
ἔχουσι pro αὖ ἔχουσιν	92.15	ἢ κιν μέρῳ	46.5
ἔχουσιν & χεῖν pro χρή	113.7	ἢ κισιν ἀσπάζεσθαι	98.3
ἔχω cum præpp. ἀμφὶ	121.10	ἢ κω cum partic.	123.1
& ὡς	120.9	ἢ λων vel ἐάλων	87.1
cum adv. & gen.	ibid.	ἢ μέρα ἰσπερ subaud.	15.5
ὥτως ἔχω ἢ γνώμης	122.13	ἢ με τερος	80.1
		ἢ μιν in compos.	23.14
cum participio tempus		ἢ ν pro ὅτι	113.7
signific.		ἢ πε, ὡς ὡς ἰσχυμένως	217.7
μαθῶν, ποιήσας, συλ-		multò magis.	218.9
λαβὼν ἔχω, pro ἔμαθον,		resp. ὅπε	218.10
ἐποίησα, συλῆλαβον		multò minús	218.11
		ἢ πε, παρὰ ἑαυτὸν	2.9.14
		ἢ πεσθολὴ γε	219.13
ἐκ ἔχω		ἢ πε. φέρειν	56.15
ἔχων abundans		ἢ συχαίειν	104.3
		ἢ χυμῶδι	95.4
H		ἢ πων cum var. gen.	20.7
ἢ, ὅς ὑπόστασις		ἢ ὑπεπίσται pro ὑπεπί-	
ἢ αὖ -- alioqui		κα	91.13

INDEX.

3. reg.	pag. reg.	pag. reg.
216.3		τῶν ἰσων τυχεάνην ibid.
216.6	Θ	μετέχειν 36.4
216.4		ἐν ἰσῶ 36.5
10 II	Θανατῶν καὶ θανατιῶν	ἴσθμι 88.6
n γάρ	349.18	ἰσιδομεῖν 63.2
217.5	θατέρᾳ ληπτός 16.7	καθ' ἰστορίαν visendi studio 354.3
6.1	θαυμαζῶς 92.14	
9.8	θαυμασῶς 233.6	
6.1	θαυμασῶς, θαυμασίως ὡς 306.10	K
9.8	θεῖα μοῖρα 46.6	καθ' α', καθ' ο', καθὸ κα-
simil.		θόπ 9.9
124.2	I	καθεζέσθαι, interquiescere 153.11
23.10		
46.5	Γαθεῖς pro ἰασύμῳ 10.14	καθ' ἕκαστον 2.5
98.3		ἕνα 2.5
23.1	ἰαθεῖς — curans 91.13	ἡμᾶς 2.5
87.1	ἰδεῖν inf. Act. pro sup. 98.4	ὁδόν 356.7
15.5	pals. 98.4	ὅλον 2.5
80.1	ἰέναι ἢ ὀπι πολυμ 15.3	ὑπόστασιν 253.3
3.14	ἰδι δὴ 265.9	καθεστηκότα vel καθεσῶτα 88.6
13.7	ἰδι- ἰδι 131.17	
17.7	ἰλασθήεια 17.8	καθεσῶτες ἐλλειπτικῶς
18.9	ἰνα cum indic. 301.1	
8.10	ἰνα in subj. ἐλλείπει 97.10	καὶ sequitur τε 275.1
8.11	ἰπποβάμονα ῥήματα 35.1	etiam 275.2
9.14	ἰππογνώμων ibid.	sed, at 276.3
9.13	ἰππος ἢ ibid.	an veró 276.4
6.15	ἰππ & βῆς intendendi subauditur ibid.	
4.3	particulæ p. 396	Αττικῶς παρέλκει 277.6
95.4	ἰσον & ἰσα 37.6	atque post æquè vel per- inde 277.8
10.7	ἰσῶ ὅτι φέρην 35.2	postpon. ἐπερ & ἀλ- 278.9
ἐπι-	τοῖς ἰσοῖς ἀμείβεσθαι ibid.	λθ
1.13	ἀπὸ τῆς ἰσῆ vel ἰσῆς 35.3	
	ἐπὶ τῇ ἰσῇ ibid.	
		vacat

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
vacat	276. 6	καλῶς ἰδεῖν	98. 4
καὶ γὰρ εἰ et si enim	269. 6	καλῶ, vel καλλίστῳ τῷ	98. 5
καὶ γάρ τοι	284. 26	ποιεῖν	98. 5
καὶ δὴ affirmat	264. 6	καλῶς ποιῶν, jure ac me-	188. 4
continuo	279. 15	rito	188. 4
καὶ cum γὰρ δὴ interrog.	280. 16.	καὶ, ὁξυτόνως	278. 11
καὶ δὴ, καὶ δὴ καὶ, καὶ		plane, quod si, si	278. 12
δῆτα, καὶ δῆτα καὶ		line iota subscripto	407.
καὶ μὲν enim verò	279. 14.	καὶ εἰ	279. 13
	280. 17	κατὰ cum acc.	ἐλλείπει
profecto	281. 18		353. 2.
porro	ibid.	propter	353. 3
equidem	281. 19	per adverbialiter	354. 4
καὶ μὲν καὶ	281. 19.	εἶνα	356. 7
	283. 24	ἐνώπιον vel πρὸς	354. 4
καὶ μὲν γὰρ	281. 19	τὸ κρατερὸν, pro viribus	354. 3
καὶ ἔ pro ἀλλ' ἔ	284. 27	κατὰ vi.	ibid.
πῶς	234. 7	μικρὸν ὀπιπλεῖον	355. 5
καὶ τοι atqui	281. 20	πληθὺς	356. 8
verum, vel at	282. 21	πόδας	355. 6
etiam	282. 22	πόσον	357. 8
quanquam	283. 23	ὀλίγον ὀλίγως	357. 8
καὶ τοι καὶ	283. 24	σοῖχον	355. 5
proinde	283. 25	κατὰ κόρης παῖσιν	353. 1
καὶ τοι εἰ vel αὖ		μίαν	2. 5.
	283. 25.	σκόπε τοξεύειν	352. 1
& tamen	284. 26	νότῃ γενέσθαι τῷ πολε-	ibid.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα		μίς	ibid.
	86. 16	κατ' εὐθείαν ἀνταγω-	
καμρός	37. 7	νίζεσθαι	15. 4
κακά	38. 9	ἐμρασιν	353. 3
κάκως ἐπαρχίας	38. 10	καταβάδου	195. 7
καὶ καλά	389. 13	καταγινώσκην	133. 1
		κατακοσ-	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
κατακοσμεῖσθαι	149.4	κρίνεσθαι ἰλὺ ἐπὶ θανάτῳ	15.4
κατακριμίνισσι pro κατα-			
κριμίνις	96.8	κρύβδναι	196.10
καταλογάδναι εἰπεῖν	44.10	κυρία ἡμέρα	39.13
καταρχάς	27.8	κυρίαν ὁμολογεῖν	39.13
κατατίθεσθαι	155.14	κύριος νόμος	40.15
καταστῆναι εἰς ἀρχὴν	88.6		
κατάχευσις ὅσια	39.12	Λ	
κατοικέσθαι	17.8	Λαβεῖν	41.1
κατόπιν ἑορτῆς ἡκοῦν	5.17	λαβὼν, παρέλκει	181.4
κατεῖσθαι	62.2	λαμπρὸς ἀνέμος	63.2
καίμηναι	29.3	λαμπρόντως	196.10
καίρεσθαι ἐν χρῶ	338.14	λαμπρῶν cum particip.	124.3.176.10
καίεσθαι τὰ ὅπλα	152.11	λέγω pro λέξω	97.11
κακτημένον pro κακτημέν-		λέξων, φράσεων ἀπληγῶν	
ον	97.2	μῆναι &c. cum verbo	
ἐπὶ κέρως vel κατὰ κέ-		ἐρχομαι	102.16
ρας	441.4	λίγδναι, ὀπλίγδναι	196.8
κεφάλαιον & ἀρχαῖον			
κερ.	77.5	ἐπὶ λογισμῶν εἶναι	44.11
ἐπὶ κεφαλαίων	342.6	λόγος	42.5
κεκηνότες pro κεκηνῶν		ἐν λόγοις εἶναι	43.7
	177.11	λόγον αἰτεῖν	41.1.2
κεχυμένως	197.14	διδόναι	41.1.42.3
κηρύττειν	349.18	λαβεῖν	41.1
κινδυνεύει	234.6	ποιῆται	145.16
κλοπὴ δημοσίων	38.10	παρέχειν	42.4
κοινά	38.11	καὶ ἐμὲ λόγον	44.9
κόειον καλλίστη	18.2	λόγος	41.1
κυρόσσω	17.8	λόγος ὅτι	43.8
κρείττων cum var. gen.		ἐμμετρος, πίζος	44.10
	19.5.6	λόγος τύχειν	41.1
κρίνατε pro κρίνεν	96.7	εἰς λόγους ἐλθεῖν	43.6
		ἐν	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἐν λόγῳ εἶναι	43. 6	μὲν ἔν & quidem	2, 0. 15
		quidem certé	29. 6
M.		porró	ib. 17
		imò veró	292. 8
Μάλιστα cum artic. τὰ		enimveró	ibid.
	221. 6	at enim	ib. 19
admodúm	ibid. 7	μὲν τοι	289. 12
μάλιστ' αὖ μὲν, εἰ ὃ μὴ, ib. 8		at	ib. 3
cum verbo φάσκω	121. 9	μὲν τὰ γὰρ, μὲν τοι pro μὲν-	
cum ὁμοίως	ibid. 10	τοι	200. 14
μᾶλλον ὃ	210. 1	μὲν αὖ & νῦν, ἰωνικῶς pro	
αἰεὶ	ibid. 2	ἔν	ib. 10
cum comparat.	ib. 3	τὰ ἐν μέρεσιν, ἐπὶ μέρεσιν,	
cum gen. πᾶσι	ib. 4	ἢ μέρῳ	45. 1, 2
subintelligitur in βέλο-		πολὺ μέρῳ	46. 4
μαί, seq. ἢ	221. 5	τὸ ἐμόν γε μέρος	ib. 5
μέγα, μείζον, μικρόν	47. 10	ἐπ' ἄλλον μέρος	ib.
μέγας	48. 12	μὲν cum genit & dat.	
μείζον ἢ ἑλαττον	ib. 10.		357. 9
μειλίχια	1. 8	μεταβάλλειν pro μετα-	
μειροσμία εὐτυχεῖς	18. 2	βάλλεσθαι	ibid.
μέλλειν, existimare		μεταβάλλεσθαι, id est, αὐ-	
	127. 11	τομολεῖν	89. 7
οἱ μέλλοντες	126. 8	μεταξὺ	223. 1
μέλλω cum infin.	125. 4	pro μὲν	ib. 2
debeo	126. 7	μετρίειν τὴν ἰσῶν.	35. 2
cupio	127. 9. 10	ἐπὶ μετώπῳ	369. 3
μέμνημαι ποιήσας		μέχρι cum πᾶσι vel τίνῳ	
	178. 16		223. 3, 4
μὲν cum γὰρ παρέλκει		πρὸς	2. 4. 5
	2. 4. 1	cum aliis adverb.	ib. 6
μὲν & ὃ initio	285. 2	cum genit.	ib. 7
quidem, veró	285. 3	μέχρις ὃ	225. 8
cum, tunc	286. 5	μὴ γὰρ γε, μὴ γὰρ δὴ	
μὲν δὴ & quidem	188. 11		238. 9
		μὴ	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
μηδ' ἦτα	238.10		
ὅπ, μή ὅπως	242.13	N	
ὅπ μὴ ὅτι, μὴ ὅπ γε, μὴ		Ναί	233.6
ὅπ δ' ἦ, μὴ τοι γε, vel μὴ-		νεανικά	49.13
τοι γε δ' ἦ	338.11	νεανικὴ διαφροσύνη, ὁρμή,	
μὴ ἔ, ἐκ, ἔχι	238.11	αὐτοδ' ἡ, οἰμοπνία	ibid.
μὴ ἔχι καὶ	336.5	νεανικῶς ἐνίσταται	
μὴ ε cum infinitivo		ibidem	
	236.6	νενομισμένα	130.15
μὴ & ἐκ verbis quibus-		νῆ Δία ἀλλά	248.7
dam præponuntur		νικᾶν γνώμην, ψήφισμα,	
	237.7		128.12
μὴ παρορῶν, pro παρ-		γνώμην νικᾶν	ib. 13
ορῶν μὴ	237.7	invalescere vel obtinere	
μὴ π, μήτις μὴ π δ' ἦ			129.14
	238.11	νομίζεν, νόμον δ' ἵκλω κα-	
μηδὲ -- ne quidem		ταύτης ἦται	ib. 15
	243.15	νομίζεσθαι	130.15
μηδὲ αὖ	ib. 18	νομίζεται -- invaluit	
εἰς, & μήτε εἰς	244.17		110.10
μηδὲ εἰς	ib. 18	νόμος κῆρυξ, ἀκρυγος	
μηδεὶς cum μηδὲ vel μή-			41.15
τε	46.6	νοσεῖ pro νοσῶν	94.1
μήτοι γε δ' ἦ	238.11		
μηχανή	47.8.9	Ξ	
μῆ, πρῶτον, ὕστερον,			
ἡμέρα	15.5	ξυμβήσεται pro ξυμβήσονται	
μικρὸν καὶ μέγα	47.10	αὖ, vel αὖ ξυμβήσονται	
μικρὸν & ὀλίγον	48.11		145.17
μικρὸν, pro μικρὸν δεῖν		ξυρεῖ ἐν χρόνῳ	338. 4
	ibidem	ἐπὶ ξυρεῖ ἀκμῆς ἵσταται	
μοὶ & σοὶ abund.	80.2	ib. 15	
δεῖα μοῖρα	46.6		
μυρίοι ὄσοι	59.7		

INDEX.

			pag. reg.
O.		ἐδὲν οἶον	54. 10
Ο'δε, ἡδε, τόδε	pag. reg.	ἐχ οἶον	ib. 11
ὅδε, ἡδε	3. 7	οἶον	52, 6
ὅδ' ἐν, ἡδ' ἐν	ib.	cum verbo loco nominis	
ὁ μὲν, ὁ δέ	2. 4		
ὁ πάνυ	ib. 3	οἶος pro ὡς	53. 8
ὁ pro παῖς aut υἱός	4. 12	ἀντὶ τῆς δυνάμει	ib. 9
ὅςτε vacat.	11. '4	οἱ πάλαι-ἀνδρες ποιεῖν	2. 3
εἰς ὅδ' ἐν ἐλθεῖν	49. 1	οἶδα σαφῶς	130. 16
ἐρχεται	51. 5	ὀλίγα ἅπαντα	1. 19
καθ' ὅδ' ἐν	ib. 4	παρ' ὀλίγον	364. 9
ὅδ' ἐν ποιεῖν, &c.	45. 1	ὀλίγως, pro ὀλίγῃ δέ	
ὅδ' ἐν ἴσχετε subaud.	15. 3		48. 11
ὅδ' ἐν βαδίζουσιν	50. 4	κατὰ πληθύνους, ὀλίγως, ὀλί-	
πάρεργον	ib. 3	γόν	357. 8
οἶά γε vel δὴ	55. 13	ὁμοθυμαδόν	1. 4, 2
οἶον	225. 9	ὁμολογεῖν	406.
οἶον cum βλέπω	ibid.	ὁμολογεῖν τίς κυρίαν	
οἶδα pro εἶδω	130. 16		39. 13
εὖ οἶδ' ὅτι	131. 16	οὐδὲν, ἐπὶ τῶν ἱερῶν, ἐμ-	
οἶε, obsecro	132. 19	πύρων, τομίαν	34. 8
οἶεσθε imper. per se pos.	55. 6	ὁμῶς circiter	226. 10
οἱ καθ' ἑκάστην	2. 5	τὸ δὲν, καὶ τὰ ὄντα verum	
ἕνα	ibid.		193. 16
ἡμᾶς	ib. 3	ὄνασθαι fructum ex reali-	
οἱ pro παῖδες vel υἱοί	387	quā capere	141. 2
ἡ οἰκονομία	398	ὀνομαζών	187. 1
οἰκοφθορία	41. 15	ἐπὶ ὀνόματι, nomina-	
οἰκοφθόρου	ib.	tim	342. 6
αἱμαί, utique	1. 1, 18	τὰ ὄντα, id est, ἡ ἐσία,	
οἶον	54. 10, 11, 12	vel τὰ ὑπάρχοντα	
οἶον ὁποῖον	61. 16		193. 16
pro ὡσεύ	54. 12	ὄντες νόμοι	45. 15
		ὅτι	226. 1
		ἀν'	

INDEX.

	pag. reg.	pag. reg.
αὐτὰρ ἐπεὶ	226. 1	ἤκω τ' ἰδυάμεως <i>ibid.</i>
παρήκη vel παρήκοι	9. 8	ἐπ' ἐμοί 58. 6
δοκοῖ	225. 2	ἠλίκον 61. 16
ἔν	227. 3	pro μόνον <i>ib.</i> 12
ὅπῃ οἷ, ὅπῃ αὐτῷ, ὅπῃ δ' οἷ		εἰς ὅσον 58. 4
ὅπου δ' ἦ ποτε, ὅπου δ' ἦ ποτε	<i>ibid.</i>	ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ
ὅπου		ὅσον καθ' ὅσον 57. 2
ὅπου pro ὅπου	57. 1	παρ ὅσον 57. 3, 58. 4, 5
ὅπου quousque	227. 4	ὅσον τὰ χ 304. 8
ὅπως, ἐλλείπει	97. 10	ἐχ ὅσον 60. 10
ἐλλειπτικῶς	228. 6	ὅσ cum variis præpp.
ὅπως-ἔως	230. 11	58. 4
ἐχ ὅπως	228. 5	ὅς pro ὅ 7. 1
pro πῶς	227. 5	ὅς 8. 5
ὅπως ἐπιφέρειν	56. 15	ὅς 7, 2. 8, 5
ὅργη συσκοπῇ ἀπὸ	τῆς ὁρε-	ὅς αὐτῶς 7. 3
γῆ	55. 14	ὅς οἷ 7. 2
ὅργῳ ποιεῖσθαι	143. 10	ὅτε μὲν, ὅτε δέ 232. 3
ὅρῳ	232. 6	ὅτι quod 296. 1
ὅρῳ τέρμινον	343. 8	quàm <i>ibid.</i> 2
ὅσα ἐπ' αὐτῷ	58. 6	cur <i>ibid.</i> 3
ὅς μὲν, ὅς δέ	6. 1	παρέλκει 93, 16, 297, 4
ὅς pro ὅ vel αὐτός	<i>ibid.</i>	ὅτι μὴ pro εἰ μὴ 297. 6
pro τίς	9. 7	ὅτι μὴ καὶ, nisi quod
ὅσοι pro οἱ	57. 1	298. 6
ὅσοι & ὅσα παρέλκει		quancquam <i>ib.</i>
	59. 7	ὅτινα, ὅτινας 8, 4.
ἄλλοι ὅσοι, ἀνυμῶν		ὅτι post ἴστο 85. 13
ὅσον	<i>ib.</i>	ὅτι-τάχιστα 304. 8
ὅσον circiter	60. 11	ὅ, ἵ cum virgulâ, quare?
feré	<i>ib.</i> 14	7. 2
αὐτίκα, ἔπω, ἐκ ἡδὴ		ὅ, τι δὴ, ὅ, τι περ, ὅ, ἵ-
	61. 13	ποτε, ὅ, τι δηποτέ, ὅ,
ἡκει	59. 6	τι δηποτέ <i>ibid.</i>
		T 2 ὅτις

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ὅτις pro ὅσις	8. 4	pro non utique	ibid.
ὅτε-ὅτω	ib. 6	pro ἔ μέν τωίς vel ἔ μὲν	241. 10
ἔ, in fine periodi ὁξυτονεί- ται	239. 1	ἔ μὲν	242. 11
αἶψ' ἔ pro ἄπο τῆ	7. 1	ἀλλά	ibid.
ἔ γάρ; nonne?	239. 2	ἀλλά καὶ	ibid.
ἀλλά	240. 4	ἔρία θεῖν	62. 2
αὐ	ib. 6	ἔειδερμεῖν	ib.
αὐπολε	241. 7	ἔειθ' ἄνεμος	ib. 1
πε	ib. 8	ἔρος	ibid.
δε ἔ γάρ ἔν	234. 7	ἔσα	192. 14
ἔ γάρ, sine interrog.	239. 3	ἔσα ἀρχῇ, δίκῃ,	40. 15
ἔ γάρτοι ἀλλά	240. 5		191. 13
ἔδαμῶς	234. 7	ἔσα ἀνέπαφθ, κατὰ- χρεως, φανερό.	39. 12
ἔδ' ἐ ne quidem	243. 15	ἔτοιγε, ἔτοιγε δὴ	238. 11
ἔδ' αὐ	ibid. 6	ἔτθ	80. 1
ἔδ' ἐγύς	244. 8	ἔτω δὴ, atque ita	265. 12
ἔδ' ἐεῖς	ibid. 17	ῥαδίως	230. ib.
ἔδ' ἐν γάρ αὐ	241. 6	ἔτως ita demum	229. 7
οἶον	54. 10	temeré	ib. 9
ἔδ' ἐ πολλῶ δ' εἰ	245. 19	ita est ut dicis	233. 6
ἔδ' ὀλίγῃ δ' εἰ	ib. 20	cum ὄναι σὺ γε	229. 10
ἔδ' ἐτέρῃ ληπτός	16. 7	πως δε πε	ib. 8
ἔδ' ἦτα, ἔ μέν δ' ἦ	234. 7	ὄφελον	135. 6
ἔ φημι pro φημι ἔ	237. 7	ὄφλισκάνην vel ὠφληκέναι	133. 2
verbo post ponitur	235. 1	δίκην	ib. 3
ἔκ Ιωνικῶς ἀντὶ τῆ ἔχ	54. 9	τῶ δ' ἡμισίῳ	ib. 3
ἔκ ἀξιώ pro ἀξιώ μή	237. 8	ἔχ ἡμισία pro μαλιστα	242. 12
ἔχ ἔοικε, φαίνεται	234. 7		ib.
ἔκυν, ἔκυν	ib.	ἦπον pro λίαν ἄγαν	ib.
ἔκ-ἔσα ὑπόθεσις	191. 15	οἶον	54. 11
ἔκ postpositum verbo	235. 1	ὅπως	228. 5
ἔμην.	241. 9	ὄρα pro οἶμαι	242. 14
		ὅτι	ib. 13

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
II.		παρ' ὅσον	57.3. 58.4, 5
παθεῖν τι, aliquid huma-	pag. reg.	παθεῖν δέ γε γμα	101. 14
nitus accidere	138. 13	παθεῖν χθεῖς qui excepit	91. 13
χρη παθεῖν ἢ ἀπολίσσαι	139. 14	pro παθεῖν ἐξ αὐτοῦ	101. 14
παίδες	63. 3	παθεῖν	89. 8
πανδημεί	195. 4	παθεῖν	355. 5
πανσφαλί, πανσφαλί	194. 3	παθεῖν ἀνὴρ	136. 9
πανσφδεῖ, vel πασφδεῖ	ibid. 4	παθεῖν	ib.
πανσφδῖν poëticé	ibid.	παθεῖν	11. 13
παντάπασι μὲν ἔν	234. 5	ὁ παθεῖν, & ἰδ παθεῖν	
πάντες ὅσοι	7, 2. 57. 1	χρόν	174. 4. 187. 2
παντὸς ἱεβελίς	318. 12	παθεῖν	ib. 5
πάντως δὴ πα	233. 6	παθεῖν	136. 8
πάννυσ, vel πάννυ μὲν ἔν	ibid.	παθεῖν	226. 1
παρεθ. cum gen.	360. 1	παθεῖν, & παθεῖν	
dat.	ib. 2	εἰς τὸν δῆμον, βελῶ,	
acc.	36. 3	&c.	327. 12
in comparationibus	367. 15	παθεῖν sistere, afferre,	
intermissioni servit	262. 16	mentem injicere	135. 7
παθεῖν μικρόν, ὀλίγον, βε-		παθεῖν, in medium	
χρ	264. 9	producere, &c.	136. 8
πλὺ longè, multó.	62. 7	παθεῖν animo esse	ib. 9
multum abest	ibid.	subigere	137. 9
longè minús	ib. 8	παθεῖν	9. 9
τοσῶτον	265. 12	παθεῖν	89. 8
supra, infra	26. 5	εἰς πᾶσαν	63. 4
propter	ib.	πᾶς ὅστις	7. 2
litum esse	ib. 6	τις, πᾶς ἕκαστος	71. 14
τὸ παθεῖν ἡμᾶς	ib.	παθεῖν affligi animo	
			137. 11
		παθεῖν εὖ, &c.	ib. 10
		παθεῖν facio	138. 12

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
πέμψει pro ἐπέμψε	96,8	παλῶιμϑ vel παλῶιμϑ	64,5
πεποικώς pro πεποικέ- ναι	178,13	κατὰ πόδας	355,6
πεποίημαι pro πεποίηκα	91,13.101,14	ποῖα ἅπτα	13,19
πρὶ pro ὑπὸ	269,1	ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, be- neficio aut damno affi- cere	140,1
cum verbo ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι	269,2	ποιεῖν διαδικασίαν	141,4
circa vel contra	370,4	ἐπὶ πνι	141,4
pro ἀντί	ibid.	ἐκ ποδῶν	143,12
præ, supra	ibid. 5	ἑξώλῃ καὶ περὶ ὅλῃ	144,15
pro παρὰ	371,6	ποιεῖσθαι adoptare	141,5
cum dat. circa vel in	371,7	εἰς ἑαυτὸν, id est, ἀνα- δέχεσθαι	143,11
ὑπὸ	ibid.	ἐκ ποδῶν	ib. 12
cum acc. circa	ib. 8	ὀργήν	ib. 10
sub	372,9	ἔργον	144,13
περιέσθαι	89,6	ἐν ὀργῇ πναι	142,6
ὁ περιέχων αἶρ	187,3	interpretari	144,14
πειθεῖν	139,15	πίσεις	142,7
πειροῦν	ibid.	κέρδος	ib. 8
ἐκ πειροσῆς π ποιεῖν	232,3	χαλεπὸν	143,10
περιεῖναι	89,6	ὑπὸ ἑαυτὸν	143,11
περίφορος	27,9	ποιῆσαι ἀνόνητον	141,3
περενάμικεν pro ἀν φενα- κίσειεν	94,3	λόγον	145,16
πεφυρμένος	197,14	pro ποιεῖν	100,12
πῆ μὲν, πῆ δέ	232,3	ποιητὰ μύθον pro ποιήσας	178,13
κατὰ πλῆθος	356,8	αὐτὸν	178,13
πλὴν ἀλλὰ	249,9	ποιησάσθαι γνώμην	143,9
πλὴν ἀλλὰ ἢ nisi ibidem		ποίησον pro ποίει	100,12
πλὴν εἰ, & πλὴν ἐάν ibidem		ποιῶ cum adverb.	140,2
		ποιῶν	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ποιῶν καλῶς	188,4	προδοποιεῖν	50,1
πολιτεία	64,9	πρὸ ὁδῶ	50,2
πολλὰ γὰρ δεῖ, & πολλὰ γὰρ		πρὸς cum gen. pro ὑπὸ	
κὺ δεῖ	244,18	vel παρὰ	374,1
πολύς	48,12	ἐναντιόσημος est	374,2
pro δυνάμει πολλῇ		cum ἀγαθῷ & κακῷ	
	65,7		108,4.375,3
πόσα ἄλλα	13,19	pertinere &c.	375,3
ποτὲ aliquando ἐλλείπει		cum αἵματος, πατρὸς,	
	277,7	μητρὸς, ἀνδρῶν, γυναικῶν	
ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ			376,5
	232,3	pro ἐνεκα 121,11.376,5	
πο encliticum, particu-		per in jurando	377,6
la παραπληρωματικὴ		apud vel coram	ibid.
	232,4	cum dat. ad juxta	
pro πῶς	232,4		ibidem 7
ἔδεν πρᾶγμα	65,8	agud vel cum, in, præter	
πράττειν, dare operam		munus	ibid.
	145,17	cum acc. ad.	278,9
occultè moliri	145,18	πρὸς π relativum	ibid.
impetrare, convenire		πρὸς τί; interrog.	ibid.
	1,6,19	adverbialiter	379,10
πράττειναι exigere		adversus	ib. 11
	146,20	apud	380,12
πρᾶξιν ποιεῖν	66,10	inter vel cum	ibid.
πρᾶξις	65,9	præ	381,13
πρὸ ante	372,10	propter	379,12
πρὸς βολήν, id est, ἀφορμή		secund. vel pro	380,13
	28,2	τάτοις adhuc	378,7
πρὸς θεομίαν	40,14	πρὸς βλάβειν	136,8
πρὸς καλεῖσθαι εἰς μάχην		πρὸς τὴν τῶ νοῦν	95,5
	99,8	πρὸς τήν pro πρὸς τήν	
πρὸς λαμβάνετε pro πρὸς			113,7
λαμβάνειν	96,7	πρὸς εἶναι τὴν βολήν	
ἐκ πρὸς νοίας	189,8		118,2

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
προσέναι vel προσελθείν		σποράδην	196.12
τῇ βελῇ	118.3	σεῖχειν pro σεῖχεως	90.10
προσμίξαι	91.11	τέργειν &c.	104.3
προσμίξις	ibidem	σοιχιδόν	194.2
τὸ προσόν	77.5	κατὰ σοῖχον	90.10
προσπείδεται	146.22	σρέφειν	89.9
πρόχημα decus	66.11	συγχελεῖν conflare	147.1
prætextus	66.12.67.4	exercere	148.2
προτερεῖα	15.5	συμβαλεῖν καὶ συμβάλλεσθαι	
προπιδύωαι γνώμας	8.2	τὸ λόγιον	149.3
προπτοπάδην	196.11	συμφρονεῖν	122.11.
τὰ πρῶτα primus	67.14		148.3
πῶς	231.1	συμφρονῆσαι	42.3
γάρ	231.1	σὺν cum dat	358.10
& πῶς γδ' αὖν	231.1	δεῶ	359.12
γδ' ἐχί	233.6	cum εἰπεῖν	ib.13
certo modo	232.3	συνάπην	90.10
εἰ, vel πῶς γδ' εἰ	234.6	συνίσιδα pro συνείδω	
μέν, πῶς δέ	232.3		130.16
εἰ, nonne?	231.2	cum partic	179.16
		συνταράξει pro συνταρά-	
P		ξιζε	95.5
Π' αδιον ἢ pro ῥάον	214.17	συρραγλῶσαι	88.6
ῥαδιέργημα	68.1	συσαδόν	194.2
ῥαδίως temere	230.13	συσηναι	88.6
facile	ib. 14	συσειχεῖν	90.10
cum ἔχω	ib. 16	σφόδρα γε	233.6
cum ἔτω	ib. 12	χεδόν ὅσον	61.15
ῥωμαῖσι	194.1	χεῖν pro καταχεῖν	328.13
		σπορηδόν	194.2
Σ		σποθήεια	17.8
Σημείον, τεκμήριον, ἀπό-			
δείξις	67.1	T	
σοί, vid. μοί	80.2		
σός, σή, σόν	81.3	Τὰ προεῖς τά	325.8
		τά	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
τα καθ' ἡμᾶς	2.5	τιθέναι vel τίθεσθαι pro	
τὰ μὲν, τὰ δὲ	5.6	confessio sumere	150.6
τάτλην vel τάπησθαι	152.11	τὰ ὅπλα	151.10
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτε	86.16	pro τάτλην	152.11
τε solum: vacat	275.1	pro στρατοπεδεύεσθαι	153.12
οἱ ἐν τῷ τέλει	340.2	castra munire	154.12
τελεῖν pro τελεῖσθαι	91.12	ἀντὶ τῆς περιστροφῆς	ib. 13
εἰς ἀνδρας	ibidem	τίθεσθαι assentiri	149.4
τέλλεται pro τέλλονται	93.18	moderari	ib. 5
τέλῃ, magistratus	68.2	τὸν ἀγῶνα	150.6
τεκμήριον	67.1	ducere	150.7
τέπια	13.20	tribuere, assignare	151.8
τῇδε	3.8	τίκτεν de viro	p. 402.
κακῆσαι	ibidem	τέμνειν vastare	153.11
τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν	276.5	ὁ τις pro τίς	68.3
νῦν	3.11	τίς pro ἕκαστος	72.14
τῷ πρώτῳ	ibidem	pro ποῖῳ	69.4
τῷ ταχίστῳ	275.1	indef. παρέλκει	71.11
π vacat	71.12	cum particip.	175.7
indef. interrog.	69.6	τίς ἄρα ποτε δῆτα	69.5
τί γάρ;	ibidem	τὸ in acc. cum alio casu	5.18
τί γδ' αὖ ἄλλο	71.10	pro ὅ	4.12
τί γδ' ἕ;	69.6	cum infin.	5.18
τί δὲ ἄλλο ἢ;	69.7	τόδε τι	3.9
τί δέ, τί γδ' εἰ μή	71.10	τὸ διὰ τι	3.10
τί μὲν; quidnam, quid-	ibidem	τὸ καθ' ὅλον	2.5
ni?	69.5	τὸ καταρχάς	27.8
τί μὲν	ibidem	τὸ λεγόμενον	5.17
τί δῆτα	4.16	τὸ μὲν τὸ δέ	ibidem
τί δῆ ποτε		τὸ μὲν τι, τὸ δέ τι	3.6
τί ὅτι		τονωέχον	τὸ
τιθέναι cum prap. εἰς &	151.9		
acc.			

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
τὸ ὄν	4. 15	ὑπαρχὴ ἀντὶ τῆ ἕξεσι,	
τὸ τί ἦν εἶναι	3. 9	συμβαίνῃ ἀνάγκῃ	161. 5
τοίνυν igitur	238. 7	ὑπάρχον ἐνεργείαν	160. 3
pro dñ	ibid.	favere	ib. 4
& quidem	299. 8	ἀντὶ τῆ εἶναι	ib.
jam veró	ibid. 9	ὑπάρχοντα, ἀντὶ τ' ὄντων	
at	300. 10		190. 9
& tamen	ibid. 11.	subsidia	ibid.
cum ἐγώ	ib. 12	pro deo ipso	ib. 10
οἱ τόκοι	77. 5	ὑπάρχουσα τιμὴ	ib. 11
πρὸς τέτοις	278. 7	ὑπάρχω	158. 1
τοσῶτον, id est, τὸ δὲ τί		ὑπάρχων καίρις	190. 11
μόνον	71. 1	ὑπάρχουσα εἴσα	39. 12
ἴστω, παρέλκει	85. 14	ὑπέρ cum gen. pro ἀντί	
ἴστο μέν, ἴστο δέ	5. 16		381. 1
ἴστο pro χτὶ τέτο	355. 2	propter cum infin.	382. 2
εἰς τέτο πείσει	89. 6	pro ὑπὸ πρά	ibid.
τῆ ἴτον ἡμιτάλαντον, &c.		cum acc. supra v. ultra	ib. 3
	20. 14	ὑπερημερία, ὑπὲρ ἡμέρας	
τυγχάνειν cum variis par-			40. 14
ticulis	155, 15. 16, 17	ὑπὲρ ἡμέρον τινα λαβεῖν	ib.
cum gen. sortiri	157. 18	ὑπὲρ ἡμέρος τ' προθεσμίας	
τὸ τυχόν casu	189. 8		ib.
pro ἰσως	ibid.	ὑπερπερίδεσθαι	ibid.
τὸ τυχόν πᾶσιμα	ib. 7	ὑπερφασγᾶν, ὑπερκερῶν	
τυχόντες ἀνθρώποι	ibid.		341, 4
ἢ τυχεύουζα ζυμία	ibid.	ὑπερφυῶς δὴ	306. 10
τυχῶν vulgaris	ibid.	ὥς	ib.
τῶ cum infin.	5. 18	ὑπὸ cum gen. à, ab, abs,	
		propter, διὰ πρά	383. 4, 5
		cum dat. sub, cum, ab, pro-	
		pter, πρά, per	384. 6, 7
		cum acc. sub	ib. 8
τ' μέτερο	80, 1	ὑποκατάμνην	87. 2
ὑπάρξει χαίματος καὶ ὕβρεως		τὰ καθ' ὑπόστασιν	353. 3
		ὑπο-	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ὑποσέλλειν subducere	163, 8	φθάνω	168. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
ὑποσέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ φο- βήσθαι	161. 6	ἐδὲς φθόνῳ	73, 2
submittere	ib.	φίλει τέκνον	393
remittere	162. 7, 8	φονᾶν	349. 18
ὑποσυνῆαι	88. 6	φορεῖν	197. 13
ὑποσφerein	90. 9	φρῆσιν cum ἔρχομαι	102. 16
ὑποστροφή	ibid.	ὁ φρονηματίας	137. 9
ὑπόχρεως ἔστω	39. 12	φύσει	197. 14
ὑπεραία	15. 5	φῶς, φωρῶν, φωρίον	27. 9
ὑπερεῖσθαι τῇ κυρίας	39. 13		

X.

φ.		Χάειν ποιῆσθαι	143. 10
Φαίνεσθαι τὰ ἱερά, pro καλ- λιερεῖν	164. 2	χαισθήσια	17. 8
φαίνειν	234. 6	χαιεῖς	38. 11
φαίνομαι constat	163. 1	χαίρ	73. 3
ἐπὶ φάλαγγος ἄγξιν	341. 4	εἰς χεῖρας ἵεναι	75. 7
φανερῶς ἔστω	39. 12	διὰ χειρὸς, vel χερῶν	
φανερὸς cum particip.	30. 6	ἔχον	322. 2
περὶ φαῦλον	365. 11	ἐκ χερὸς	73. 3, 4
φέρει, age.	166. 6	χερῶν ἀδίκων ἀρξά	74. 7
δή	ibid. 265. 9	νόμος	ibid. 5
εἰπεῖν	166 7, 8	ἐν χερσίν	ib. 6
solum sine εἰπεῖν	167. 9	χόλῳ	56. 14
φέρειν pertinere	164. 3	χεωκοπεῖν	75. 8
χαλεπῶς	165. 4	χεῶν ὑποκοπαί	ib.
νύκτα vel ἡμέραν	ib. 5	χρήμα	75. 1, 2, 3, 4
φέρειν κακῶς καλῶς	167. 10	ὡς ἔστιν ἐν χρήματι	76. 4
φέρειν παρέλκει	181. 5	χρήματα ἐνεργά, ἀργαί	ib. 5
φάγην	110. 12	ἐπίτιμα, ἄτιμα	77. 7
ὁ φάγων reus	111. 12	χεῖν pro χρεῖ	113. 7
		χρυσὸς ἐπίσημος, ἀσημος	77. 7

ἐν

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
ἐν χεῖρὶ γενέσθαι	78. 15	ὡς ὀξύτόνως, pro ὅτιως	310. 21
δύως	338. 15		
μάχασθαι	ib.	idem quod πῶς	ib.
ἐν χεῖρὶ γενέσθαι	ib. 16	ὡς, ἀπένως, pro ὅτιως	
πρὸς τὰ βιβλία συκοφάνεια	339. ib.		311. 22
εἰλοι	ibid.	pro ὅτι δὴ	ib. 23
χάδω	86. 15. 194. 14	pro ὅτι	304. 7
χώρα, ἐν χάρα, καὶ χώραν	78. 8, 9, 10	pro utinam	302. 4
χωρεῖν cum præp. & gen.	170. 8	& ὅπ conjunctim	305. 8
		cum adv. ἀληθῶς, ἀτε-	
cum ἐπὶ & acc.	ib. 8, 9	χνῶς, ἐτέρως, κυρίως, κα-	
cum ὁμῶς & dat.	171. 9	λῶς	ib. 9
pro capacem esse	ib. 10	adv. postponitur	306. 10
pro ἐνδέχεται	ib.	cum indic.	307. 12
χωρὶς τέτων	385. 9	pro ut infin. sic ὥς	90. 8
pro ἀνὰ	ibid.		302. 11
præter	ibid.	pro ἐπεὶ vel καὶ γὰρ	309. 16
nisi, præterquam	ib. 10	pro εἰς vel πρὸς	308. ib.
adv. seorsum	386. 11	cum ἐκαστος, ornatus cau-	
		sâ	309. 17
Ω.		ἐμοίγε δοκεῖν	99. 6
Ὡς cum ὅτος heus tu	233. 5	cum πρὸς	309. 19
cum ἐπὶ	ibid.	cum partic.	72. 1. 302. 3
ὦ τί	70. 9	scq. ἐκ τῆς διωκτικῆς, &c.	
ὦν	191. 12		310. 20
ὦν, id est, ζῶν	191. 12	παρέλκει	302. 4
pro ἀκμαίων	ib. 13	in subj. ἐλλείπει	97. 10
παρέλκει	42. 4	ὡς ἀνεί, & ὥσπερ ἀνεί	
ὁμῶν, id est, θανάων	191. 12		303. 5
		ὡς λόγος, sub ὅτι	112. 14
ὡς, ἐν ὧρα	79. 11	ὡς μὲν, ὡς δὲ	309. 16
ὡς	79. 12	ὡς ἔδει, pro ὡς ἔκ ἀν δέοι	
			307. 12
		ὡς-τύχισα, vel ὡς τύχῃ	
			304. 8
		ὡς	

INDEX.

	pag. reg.	pag. reg.
ὡσεὶ, ὡσπερεῖ, ὡσπερανεί	ὡς-ὡρελον	ib. 5
	54. 12	180. 1
ὡρελον	134. 4	

Τέλος.

Δόξα τῷ Θεῷ.

Εὐλαφηβολιῶν Θεοῦ μεσεντὶ ἐκλή, ἔπει
ἀπὸ τῆς Θεογονίας, ἀχμῆς.

Index

Index vocum Latinarum,

*In quo numerus prius paginam, ceteri
regulas indicant.*

A.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
 Ab, abs,	383, 4	ac vel atque	278, 9
à fronte	202, 8	ac de his hactenus	86, 16
à tergo	<i>ibid.</i>	accomodare se ad alicujus voluntatem	155, 14
à longo tempore	335, 10	accuratè	205, 2. 379, 10
à secretis	340, 1	aciem instruere	152, 11
à regiis sigillis	<i>ibid.</i>	acies ordinata & quicquid <i>ibid.</i>	
à publicis rationibus	340, 1	actum est	146, 21
ab epistolis	<i>ibid.</i>	adducere in magnum di- scrimen	122, 12
ab sit	341, 8	eò adduxit res nostras	182, 5
absit enim	238, 9, 10	adjectivum neutrum pro substantivo fœminino	18, 1
absolvi	111, 12	adjectivum diversi generis à substantivo	<i>ibid.</i> 2
absolutum	183, 6		& 392
absque	385, 9		adje-
abundantiâ otii aliquid facere	332, 3		
abundare pecuniis	124, 2		
abundé	379, 1		

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
adjectivum neutrum cum		ætatis nostræ res	2.5
substantivo cujuscunque		affici animo	137.11
generis, aut numeri		age	265.9
18.3		age ergo	210.6
admiratione dignum	19.4	agere cum senatu, cum	
admodum	213.6.221.	populo	327.12
7.313.2		alicubi	1.2
admovere equum sessori		alioqui	216.3.217.6.278.
135.7			17.
adolescens eximius	76.2	alioqui non	240.6
adoptare	141.5	aliquando	111.2
adoptio activa, passiva		aliqui	<i>ibid.</i> 1
141.5		alter quidem, alter verò	
in adoptionem dare	<i>ibid.</i>		2.4
adverbia in <i>στ</i>	194.1	alternis diebus	383.3
adverbia in <i>δδν</i>	<i>ib.</i> 2	alterum è duobus	22.13
adverbia in <i>τι</i>	<i>ib.</i> 3	Anabaptistarum error no-	
adverbia in <i>ει</i>	<i>ib.</i> 4	tatus	393.
adverbia in <i>δν</i>	195.5.&c.	an	216.2
adversus	312.1.349.18.	an verò,	276.4
379.11		præsenti animo esse	
æqualiter	36.5.329.1		136.9
æquè, atque	37.6	ante omnia	221.8
æqui bonique consulere		anteponere alicui	103.1
103.12		aorista in <i>σω</i> , activè si-	
æquo jure	35.3.4	gnificantiâ	91.13
æquum est	237.8	aorista pass. pro activis	
ær	187.3		101.14
ærarji	133.3	aorista media	102.18
primâ ætate	198.4	aorist. pro præsenti	100.
justa rei æstimatio			11.398
191.11		aoristum infin. & imperf.	
ætate admodum provectus		pro præsenti	100.12
124.2		aoristum secundum in <i>δδν</i>	
ætatis nostræ homines	2.3		100.13
		aoristum	

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
aoristum indic. pro opta- tativo	94,4	artic. ὁ, id est, filius,	3,12
Aor. & præter. pass. pro Act. aut med.	101,14	artic. οἱ, id est, filii	387
aperte	201,6.209,9.	artic. ἦ cum πρώην & ταχίστην	3,11
ardor certaminis	74,5	artic. τὸ cum νῶν & ἔχον	2,6
argenti fodinæ	33,12	artic. τὸ pro	4,13
arripere	350,19	artic. τὸ cum particip. λε- γόμενον	5,17
Artes liberales	395	artic. τὸ cum particip. ὄν	4,15
articul. subjunctivus par- ticipio præmittitur	175,8	artic. τὸ cum infinitivo	5,18
articul. præpositivus no- men, & participium in- volvans	1,1	artic. τὸ, vel τὰ, cum μὲν & δὲ	4,16
articul. præpositivus ge- minatus	1,2.389	artic. subjunct. cum μὲν & δὲ	6,1
articulus cum Adverb. & Præposit.	1,3	articulus subjunct. præce- dente ἢ δὲ	<i>ibid.</i>
artic. cum Appellat. pro- prium designat.	388	articulus subjunct. ἢ fœ- min.	9,8
& cum participio	<i>ibid.</i>	articulus subjunct. præpo- sitivum, aut nomen in- volvans	10,12
artic. cognōmenti loco Proprium sequitur	389	articul. subjunct. antece- dit	12,13
artic. Præpos. certi aliquid δείκνυσ demonstration.	<i>ibidem</i>	assentiri	149,8
articul. præposit. cum μὲν & δὲ	2,4	assignare	151,8
artic. præposit. cum καὶ	2,5	at	276,3.282,21
artic. præposit. demon- strativus	3,7.8	at forte	167,8
artic. præposit. diversi ca- lus a nomine	6.19	at verò, at saltem	281,19.
			249,19
		at enim	292,18
			at

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
atenim dicat fortasse quif- piam	292,19	C	
at enimveró	248,7		
atqui	241,9.249,9.262, 11.300,11	Ceterum	281,18.291, 17
atqui ita	265,12.277, 8	calumnia	343,7
augere majorem in mo- dum	48,12	cape sis	181,4
aurum in nummis, rude,		capior	87,1
factum infectum	77,7	castra metari, munire	153,12
authorem esse	117,2, 159,1	causa propter quam	3,10
		causam capitis dicere	15,4
B		causam dicere	110,12
Bellè omnino	213,7	benè aut malè cedere	108, 4.375,3
benè velle	151,9	celerrimè	334,7
beneficio provocare ali- quem	159,2	censeri	91,12
beneficium aut emolu- mentum accipere	137,10	certamen instituere	150,6
beneficium facere <i>ibidem</i>	& 140,1	certè quidem	247,3.281, 18.200,1.261,10
beneficium conferre	160,3	certo modo	310,21.
beneficium reponere	159,1	circa	232,3
beneficium divinum	46,6	circiter	312,1
benevolentia aliquem pro- sequi	122,12	circum	60,11.214,9. 226,10
bona immobilia, nexu ob- ligata, mobilia	39,12	circumspicere	312,1
bonâ fide	215,10	circumvenire	139,15
		circumstantiæ	66,10
		cis	29,4
		clam	4,14
		cogitatô	96,10
		cohærens	330,1

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
cohærens	321, 17. 184, 8	consulares viri	319, 14
coli ab omnibus	374, 1	contemplatus sum, vel lu-	
collato pede insequi		stratus ab alio	91, 13
	355, 6	contemptim	330, 1
colloqui cum aliquo	41, 2	contentum esse	103, 2
In colloquio mutuo ver-		contingens	186, 14
fari	43, 6	continuò	279, 15. 311, 23
In colloquium venire		contra	350, 19
	43, 6	convenienter dicere	
cominus	73, 3. 338, 13		376, 4
commodè	168, 4. 213, 7.	convenire	146, 19
	329, 15	convenire unum in locum	
commoditas	28, 2		356, 7
commoditates	183, 9	convenit	321, 17
commodiùs habere		convertere in proprios u-	
	230, 16	sus.	323, 5
communia	38, 11	converti	89, 9
comparativi constructio		coram, statim	74, 4
19, 5. 6, p. 20, 7, 8, 9, 10,			377, 6
& p. 21, 11		coram arbitris	324, 6
complodo	147, 1	coram Deo & hominibus	
conari aliquid studiòse			377, 6
	144, 13	mihi crede	131, 17
concertatio manuum	74, 5	credo, opinor	131, 18
conflare	147, 1	cubiculum	395
configere	90, 11	culpæ aliquem	323, 5.
conjecturâ assequi	158, 19		337, 12
consanguinei	376, 5	cupio	126, 9. 27, 8
consentaneum est, videli.		curatores regionum ædifi-	
convenit		ciorum	340, 2
consequi aliquem vestigiis		cursum	196, 9
	355, 6	cum 223, 5. 380, 12. 311,	
constare	263, 1	7. 330, 5. 313, 3	
constitue re legis instar		cum intersit	173, 3
	129, 15	cum liceat	173, 2, 4, 174, 5
		cum,	

INDEX.

cum, tum	pag. reg. 286,5	bis	pag. reg. 204,12
D		diu	329,15
Damnatum esse iudicio		divinâ ope	359,12
	133,2	divino quodam instinctu	359,13
ab arbitris	ibid.	domum se recipere	342,5
damno afficere	140,1	ducere, seu existimare	150,7
de	312,1.352,1	ducere loco	375,2.379,10
debeo	126,7	duode in numero	22,13
debita remittere	75,8	E	
decreta	p.404	E re nata,	208,2
decus	66,11	è regione	201,6
deinde	209,4.212,4	efferrî majorem in mo- dum	48,12
dicendi veniam poscere,		effundere iram in aliquem	155,14
dare, accipere	41,1	ego verò	291,15
dicere ex tempore	136,8	eligere	103,1
didici	121,10	enim	262,1.263,3
dies certus dictus &c.	39,13	enim verò	200,3.217,7.246,2.318,12.290,15.990,17.248,7.248,5
difficile	32,11	eodem planè modo	315,6
dilapidator patrimonii	41,16	equidem	260,6.281,19
diligenter admodum &			300,12
accuraté	329,1	equitatus	35,1
summo diliculo	98,4	equus eximius	76,2
dimicare pro patriâ	369,1	equorum ætas ex dentibus	
dirigere sagittas in scopum	352,1	cognoscitr	3,7
diripere, populari, vastare		essentia rei	3,9
vid. populari		& quidem	290,15.299,8
discessit	180,1	& vero	279,14
disertè, & conceptis ver-			&

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
& quidem si	281, 17. <i>ib.</i> 24	facultas appetendi & aver-	
	288, 11	sandi	28, 1
& tamen	210, 5. 284, 26	fama est	43, 8
	303, 11	fanda & infanda	47. 10
& si	269, 6	fasti dies	24, 1
etenim	240, 4. 309, 15	favere	160, 4
etiam	266, <i>ib.</i> 275, 2.	ferè	61, 16. 313, 2
	282, 22	ferri in hostem	171, 9
etiamsi	278, 11	festinare	110, 11
etiam si autem	279, 13	fidenter	330, 1
extempore	207, 1. 318, 11	fiduciæ index	203, 4
	330, 1	fieri potest	325, 7
excellenter	306, 10.	filius	4, 12
	329, 15	filium esse	114, 12
excessus	75, 1. 305, 10	firmiter	204, 1
exempli gratiâ	166, 7.	In flagranti delicto	27, 9
	201, 5	forte fortuna	189, 8
exercere,	148, 2	fortè	260, 2
exigere	146, 20	fortuito	330, 1
exiguo numero	57, 8	frequentes : vulgò <i>en trou-</i>	
existimare	105, 6. 317, 9	<i>pes, en corps</i>	357, 8
existimari	127, 11. 144, 14	fructum ex re aliquâ ca-	
extra	312, 1. 316, 8	pere	141, 3
extraquam	48, 5	fruor, particeps sum, fru-	
		ctum aut detrimentum	
F.		capio	105, 8
Facere ab aliquo vid. stare		funditus aliquem perdere	
	358, 10		145, 15
faceßere alicui plurimum		futur in <i>ἥτοι</i> & <i>ἔτοι</i>	
negotii	122, 12		101, 15
facile est	226, 1	Futur Indicat. pro optat.	
facillimè	329, 1		55. 5
facio	138, 12	pro imper.	398
facultas	184, 7. 186, 13		

INDEX.

	pag. reg.	pag. reg.
G.		291, 17. 192, 18
Genitivus cum verbo acti- vo,	17. 9	igitur 264, 6
genitivus pro nominativo	19. 4	ignarus 406
genus orationis	42. 5	imminere hostium tergo 352, 1
gignere	402	immobilia bona 39, 12
gloriam sibi comparare	155. 4	imò 261, 8
gradum figere	205. 1	imò etiam 248, 8
rei alicujus gratiâ	317. 10	imò verò 291, 19
gregatim	194. 7	imperativus per se positus 95, 6
H.		imperat. pro secundâ pers. fut. 95, 7
Hactenus 86, 16. 23, 6		pro infinit. 96, 7
hærerere	90, 11	imperfectum ind. pro opt. 92, 2
heus tu?	233. 5	imperfectum pro præsentì 400
hic, hæc, hoc,	3, 7	pro Aorist. 100, 10
hoc unum duntaxat	73, 1	impetrare 146, 19
honorare	383, 4	impressionem facere 58. 4
huc illuc	196, 12	in flagranti delicto 27, 9.
huc usque	214, 6	361, 3
prima hyeme	198, 4	in itinere <i>ibid.</i>
I.		incidere in clypeum, &c. 351, 21
Jamjam 61, 13. 179, 15		incipere 159, 1
jam verò 281, 18.		incumbere studiosè 5, 2
ideò 52, 4. 279, 15.		indic. pro subj. vel opt. 9, 1
		indignum censeo ne 237, 8
		indulgere gratificari 56, 15
		infinit.

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
infin. cum accusat. pro	inter	22, 1.	4, 5
alio casu	97, 1		380, 12
infin. cum nomin. & ac-	inter sese reconciliari		
cusat.	97, 2,		380, 12
infin. pro supino pass.	inter ambulandum	223, 1	
	98, 4	& alia ejusmodi	361, 3
infin. cum gignendi casu	interesse	16, 3.	173, 3
articuli	98, 5		385, 10
infinitivus pro subj. vel	interest		370, 3
opt.	99, 9	interfici	383, 4
infin. participiis imper-	interroganti locum dare		
sonalibus vel indicativo			41, 2
cum <i>as</i>	<i>ib.</i> 6	interpretari	144, 14
pro gerundiis in dum	<i>ibid.</i> 7	intimi amici	339 16
	<i>ib.</i> 8.	intra duo tréve dies	
cum particulâ <i>as</i>	<i>ib.</i> 8.		23, 7
infra viris	362, 5	invalescere	129, 14
ingenium divinum	76, 2	invaluit opinio	<i>ibid.</i>
ingenium, indoles	55, 14	ira	55, 14
ingens quiddam	75, 1	iram movere	135, 7
inimicum esse	10, 2	irasci	108, 2. 42, 7
initio	16, 8	iratum sibi aliquem habe-	
injuriam reponere		re	337, 12
	179, 10	irruptione factâ	130, 1
inquit ille	6, 1	ita demum	129, 7
insanire	89, 8	itane veró ?	209, 4
insidiari	51, 5	itaque	250, 1. 283, 4
insidiosé	130, 1	judicium constituere	
insperat ò inopinató			141, 4
	330, 1	in judicium venire	
instituta reip.	88, 6		327, 12
instructior fieri aliorum	jure merito		188, 4
peccatis	12, 6	jus, officiúmque	<i>ib.</i> 5
intendendi particulæ		jus suum obtinere	
	396		5, 18
		justa exequiarum	13, 15
		justè	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
justè & injustè	334, 7	lucrum ex fœnore prove-	
	329, 1	niens	32, 11
juxta	377, 7. 249, 17		

M.

L.

Labefactare, ac pervertere	89, 8	Maſte animo	229, 10
laceſſere	75, 7	magis atque magis	220, 2
laudari ob res geſtas	326, 9		330, 1
legationes obire	49, 1	magiſtratus	68, 2. 191, 13
leges antiquatæ	191, 14		340, 2
leges quarum integra viſ eſt,	192, 13	magiſtratus extinctus	192, 14
legitimus	182, 1	in magiſtratu conſtitui	88, 6
lex domina	40, 15	magni facere, minimi	369, 3
lex abrogata	40, 16	magnificè de ſe ſentiens	35, 1
libenter	14, 10. 73, 2	malè mecum agitur	167, 10
liberales artes	395		174, 6
liberari,	88, 5	malle cum aliquo dimica-	30, 5
licere	115, 14. 73, 4	re	79, 9
liquere,	63, 1	mane	349, 17
litare	264, 2	manere conſtanter ſuo lo-	398
lis compoſita,	192, 13	co	221, 6
loco, vice	316, 9	maritimus	178, 16
locus	45, 3. 6, 6. 79, 10	Mater-familiâs	
longè	220, 3. 329, 15	maxima ex parte	
longè infra dignitatem	363, 8	memini me facere	
longo intervallo	330, 2	memoriter recitare	318, 11
In longum tempus,	32, 15	mente deſectum eſſe	89, 8
loquendi occaſionem pro-		In mentem venire	136, 8
bere	135, 7	mentem injicere	ib. 7.
		men-	

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
mentis compotem esse		ne quidem	24, 55
	40, 11	necessario	330, 1
mentionem facere	104, 4	negatio	236, 3
meridies	30, 5	negationes plures, vehe-	
merito	1, 0, 2	mentiùs negantes, ali-	
metuendum est	11, 6	quando affirmantes	
minimum	35, 2		235, 2
minus atque minus		neque tamen	241, 10. 11
	331, 2	nescio	12, 4
mirum quantum	59, 7	nihil vetat	54, 0
misereri	32, 5	nihil refert	65, 8
mixtim	197, 14	nihili facere	365, 11
moderari	149, 5	nimirum	200, 2. 275, 7.
moderate	55, 4		24, 4. 248, 7.
modus, ratio	47, 8	nisi	236, 7. 249, 5. 270, 8. 297, 6. 385, 10
molestè ferre	165, 4	nisi quòd	573, 2. 249, 11.
moliri occultè	145, 18		108, 6
mori in bello civili	30, 2	nisi quod etiam	298, 6
ad mortem rapi	15, 3	noctem traducere	165, 5
moveri indecorè,	89, 8	non minus	24, 2
multam persolvere		nonne	216, 4. 217, 4. 31, 2
	155, 14		239, 2. 162, 4
multò	363, 7	non solum non,	228, 5.
multò magis	218, 9		238, 5. 242, 3
multò minùs	218, 11	non utique, non sanè	
multum abest	244, 18.		24, 9
	89, 7	novæ tabulæ	75, 8
		numeralium constructio	
			22. 13, 14
N		numeralia in $\alpha\theta$	23, 15
Nam	13, 19. 263, 3	numeralè involvens $\tau\delta$	
navare operam alicui		ante	23, 10
	12, 1	nunc	3, 6
ne dum	54, 11. 60, 10,		
	238, 11		

INDEX.

		pag. reg.	
O	quo te nomine appel-	pag. reg.	ordine quisque suo
	lem ?	70,9	ordinari
	obiter	50,3.196,8	oriens
	oblectationem capere		otiosé
		107,12	
obligare alicui fidem suam			P
		142,7	Palam
obligatio in solidum	65,9	108,3.227,11,329,1	
oblivisci muneris sui			par pari referre
	124,3		parcé
obsidere	154,13		parere
obsecro	132,19		pari jure
obvolutum	194,2		Pars
occasio	137,2.38,2.7,7		pars pro loco
occulté	330,1		pars magna
occupor	168,2		parte ab omni tectus
officere luminibus	215,1		
officium	32,11		participium pro opt. aut
omnino	28,12.294,5.		subjunct.
	329,15		participia impersonalia
operam dare	145,17		
opes	310,20		particip. pro gerundiis in
opinor	164,8		do
opportuné	50,3.320,5		particip cum nomine
opportunitatem præbere			
	135,7		particip. cum verb. <i>λειτουργία</i>
optima fide	318,12		
optativus pro indicat.			particip. mascul. multitu-
	96,8		dinis numeri
oratio vulgaris	44,10		particip. casus in accus.
oratione solutâ uti	<i>ibid.</i>		mutatur
orationis argumentum			particip. pro infinitivo
dare	145,6		
			<i>ib.</i> 13
			partic. cum verb. animi
			sensum

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
sensum significantibus	178, 16	pervenire ad summam po-	270, 8
particip. cum præ. med.	179, 16	tentiam	24, 2
<i>συνίστα</i>	179, 16	pestis Reip.	116, 17
particip. pro opt. & sub-		placere alicui	195, 7
junct. cum particulâ si		placidè	119, 6. 203, 11.
usurpatur	<i>ib.</i> 17	planè	246, 2. 248, 5. 278, 12
partic. neut. accusat. casus		plerumque	330, 1
pro verbo usurpatur	<i>ibidem</i> 18	pluribus dicere	324, 6
partim	5, 16	plurimi facere	365, 11
parum abest	48, 11	plusquam perf. pro per-	
passim	196, 12	fecto	101, 13
patrocinari	136, 8	ponere arma	151, 10
paucis dicere	324, 6	populari	105, 7
peculatus	8, 10	porro	265, 9. 281, 18.
peculatus reum peractum			291, 17
esse	8, 10	possessivum cum alio no-	
pecunia ad mensam	19, 3	mine	81, 4
pecunia proba integra		possessivum cum genitivo	81, 5
summa, nec decurtata	14, 4	post	330, 2. 346, 13
pecuniarum operantes, otiosæ	76, 5	postremus omnium collo-	
pedetentim	195, 7	catus	347, 13
ex penu	34, 14	postridiè	328, 14
per 3. 2. .; 13, 3. 4. .	325, . 379, 10	præ	342, 6. 381, 13.
per partes	314, 4		383, 5. 384, 6
perfunctoriè	196, 4.	præclare verò	306, 9
	375, 10	præsens	206, 4
periculum est	338, 14, 5	præsens pro futuro	400
perinde ac	37, 6	In præsentiarum	206, 4
persequor	404	præsertim	221, 6
pertinere ad	164, 3	præstò esse	136, 8
		præter	346, 13. 378, 7.
			385, 9
		præter naturam	361, 4
		V 2	præ-

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
præterquam quod	385,10	promptè & expeditè	53,9.330,1
præterea	262,12.347,13	In promptu	34,14
præter. pass. pro activis aut mediis	144,1	promptus	33,14.185,10
præterit. indic. pro opt.	94,3	pronomen periodum clau- dens	80,1
præteritum pro præsentis	400	pronomen in fine membri & periodi	<i>ib.</i>
præteritum pro futuro	<i>ibidem</i>	pronuntiare pecuniam in caput alicujus, voce præ- conis	349,18
præteritum passivum acti- vè significans	91,13	prope, fere	377,7
prætextus	66,12	proprius	183,2
pridie	15,5	propter	332,4.382,2. 383,5.312,1.317,10. 384,6,7.324,7.326,9
primo impetu	194,4	prosequi humanitatis offi- ciis	15,2
primo intuitu	194,4	publicè	195,4
primus	67,14		
ac primum quidem	207,7		
principio enim	221,6		
prisci homines	2,3		
pro	294,24.216,9		
pro foribus	372,10		
pro viribus	332,4		
probabilis	185,11		
probè	213,5		
procul à terrâ	320,17		
profectò	248,5.261,18		
proficere	19,4.116,16 124,2		
proficisci ad bellum	118,3		
progressu temporis	314,5		
proinde	283,25		

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
quantum	306, 10. 308, 15, 329, 15	quousque	223, 3
quantum conjicere possum	308, 15	quod	296, 1. 304, 7. 267, 3
quantum attinet	309, 19. 327, 11	quod aiunt	5, 17
quantum in nobis situm est	362, 6	quod attinet	59. 6. 380, 12
quasi	54, 12. 303, 5. 330, 1	quod si	269, 7. 279, 12, 13. 283, 25
quasi veró	303, 6	quodque scelestissimum est	4, 13
quatenus	9, 8. 57, 2. 38, 4	quocunque modo vel tempore liceat	226, 1. 227, 3
quemadmodum	308, 15	quomodo	13, 18. 111, 2
quidam	394	quoniam	272, 12. 309, 16
qui quidem	8, 5. 285, 1	quoquo modo	227, 3
quid enim aliud quam	69, 6	quorum tandem?	9, 7. 378, 9
quid ergo	209, 4	quotidie	342, 6
quidnam?	71, 10	quotquot	57, 1
quidni? quid planè?	<i>ib.</i>	quousque	223, 3. 227, 4
quidni enim?	233, 6		
quid est quod	296, 3		
quidem igitur	290, 15		
quidem certè,	279, 14. 291, 16		
quin	236, &c.		
quinetiam	262, 12. 279, 14, 281, 9		
quippe	119, 7. 20, 3		
quippe enim	200, 3		
quis sine interrogat	175, 7		
quisnam	263, 3		
quisquis	7, 2. 8, 4		
quivis	72, 14		
quò	10, 11		

R

Racematim	144, 2
rapi immaturo fato	372, 10
ratio, modus	47, 8
ratiocinari	42, 3
& ratiocinando percipere	148, 3
rationem habere	10, 2
rationes reddere	41, 2
recreari ac refici	87, 3
redigere in potestatem	143, 11
reflecti	

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
reflecti	87, 2	scilicet	202, 2. 248, 7
regere	149, 5	scisco	404
rem expendere	42, 3	sector	<i>ib.</i>
remittere	162, 6	secundo numine	280, 13
longè à pedibus remo-		securum reddi	323, 4
veri	109, 8	secus	349, 17
rependi beneficium	88, 4	sed	276, 3. 288, 10.
repetundarum crimen			293, 23
	38, 10	semel	324, 14
repositum esse	34, 14	semi cum compos.	22, 14
res familiaris	28, 2.	senatores	319, 13
	193, 16	sensim	330, 1. 195, 7
atqui ita se res habet		sententiam dicere	44, 9.
	112, 5		117, 2.
respicere ad	121, 11	ut sentio	44, 9
respublica	64, 6	sentio me oberrâsse	79, 16
respondere	88, 4	seorsum	312, 1
reum esse	110, 12	serio	334, 9
rixam movere	75, 7	sermonem dare	380, 12
		servum esse	115, 13
		sesquipedalia verba	35, 1
		severè	197, 1
		si non jam	266, 1. 270, 8
		si quidem	272, 12
		si	272, 13. 310, 21.
			311, 22
		sigillatim	2, 5 45, 2
		similis sum	118, 4
		simul atque	211, 2
		sin minùs	270, 9
		sin verò	278, 14
		sine	184, 3. 312, 1. 316, 8.
			385, 9
		sinel larva	208, 3
		singulari, pro plurali	93, 17
			lingu-

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
singularia	45.1	πικῶς posita	16.8
singuli	2.5	substantiva quædam per	
sistere	135.7	Ellipsin subaud.	389
sive	6.19.219.14	substantiva in fine mem-	
solicitum esse	323.4	bri aut periodi	14.2
sortiri	157.18	substantivum intellectum	
sparsim	196.12		15.13
spatium	324.6	succensere alicui	142.6
spe optimâ vivere	3.6	sumere	150.6
spectare	121.11	summatim complecti	
spem concipere	108.1		342.6
spondere	406	summovere aliquem è	
sponte	34.14.341.5	conspectu	143.12
stare ab aliquo	358.10	summo mane	30.5
stare in procinctu	205.1	superior è pugna,	331.2
statim à vel post	319.15	superlativi constructio	
statuere	143.9		21.12
statuere dignum pœna vel		supra	313.3.382.3
simil.	133.1	supra modum, supra quam	
stoici	318.13	oporteat	306.10
strictim	196.8	supra vim dicendi omnem	
studiosè sectari	15.2		382.3
studiosè tractare, curare,		supra vires	382.3
administrare	322.2	suspicionem præbere	
studium in aliquem con-			135.7
ferre	155.14	suspiciensè vel ob suspicio-	
subigere	137.9	nem	330.1.379.10
sublime ferri	195.5	sustinere crimen aliquod	
subjunctivus, & optat. si-			337.12
ne αὐ	96.9	sincerè	342.6
subjunctivus sine ὁπως,		sincerè cum adversario	
ἢ να, ὡς	97.10	contendere	15.4
submittere se	161.6		
subsidia	190.9		
substantiva neutra ἐλλείπ-			

INDEX.

	pag. reg		pag. reg.
T		vadimonium permittere	
Tacitè aliquem indicare	326.10	obire, deferere	39.13
tamen	349.9.260.2.	vel potius	232.4.220.1
tametsi	289.13	vendere aliquid iusto pre-	
tandem	283.23	tio	191.11
tanquam	33.13.265.11	vendicare sibi aliquid	350.20
temerariè	303.5	venerari	04.4
temerè ac sine delectu	330.1	veniam dare alicui	122. 2
196.12. 229.9.230.13.		venire ab aliquo	360.1
330.1		vento secundo ferri	62.1
suotempore	79.11	ventus secundus	ibidem
tempus est, juvat, decet	79.11	verba	43.5
terra culta, inculta	33.12	verba interrogantia & res-	
testis auritus, oculatus	84. 2	pondentia	92. 5
testes producere	136.8	verba passiva utrumque	
tinere	161.6	acristum habentia	102. 7
tonderi ad cutem usque	338.14	ve. bi causa	54.12.166.7.
tollere de medio	333.5	167.9.20 .5	
tranquillè	195.7	verbis tenus	224.7
trans	4.14	verbum activum sensum	
tribuere, assignare	151.8	aut affectum significans	92.14
tum ille	6.1	verè	203.11.265.9.
tum verò	311.23	305.9.342.6	
turpe ducere	337.12	primo verè	198.4
turpe est	ibidem	verisimile est	123.15
tuto	330.1	versari	108.5
		versari cum aliquo	312.1
		versari in alicujus ore	43.7.314.4
V		versor	121.10
Vacare sibi	342.5	vertere	

INDEX.

	<i>pag. reg.</i>		<i>pag. reg.</i>
vertere sibi aliquid prebro		vnde vi	39.9
	323.5	vniverse	2.5
verum	33.13.282.21	vno excepto	368.16
	289.3	voce contenta	222.9
verum enimverò	242.11	vocor	402
veruntamen	212.3.241.	in votis habere	104.4
	10.249.9.289.13	vsque ad	224.6.
verus	183.3		327.11
vespera	30.5	ad nostram usque ætatem	327.11.
sub primam vesperam			248.7
	198.4	usque adeo	350.19
via recta progredi		couusque dum	224.6
	50.4	usque in præsens tempus	183.5
viâ rectâ excidere	50.2	usura	183.5.
viam insistere	1.2.15.13	usurpare	350.20.183.5.
viam munire	50.1	ut	382.2
vicissim	88.4.41.1.	ut aiunt	120.8
	45.2	ut mihi quidem videtur	308.15
videlicet	119.7.200.2.		224.4
	242.14.260.4.363.2.	ut par est	119.6
	264.6.264.8.298.9	utpote	55.13
vincere causam in iudicio		ut primum	211.2
	128.12	uti humaniter	10.12
violenter	330.1	uti mode ratè fortunâ	12.16
vir, id est, maritus	394	utinam	113.8.134.4.
pro viribus	310.20.58.6.		267.2
	46.5	utinam verò	134.5
vis appetendi & fugiendi		atque utinam	301.1
	28.1	quod utinam	ibidem
vituperari ob initam cum		utique	131.18.200.1.
aliquo consuetudinem	326.9		V 5
vnde in numero	22.13		217.7.

INDEX.

	pag. reg.		pag. reg.
217.7. 246.2. 260.3.	utrum		268.4
266.14. 298.7	vulgaris		189.7
unique planè	298.7		

Δέξα τῷ Θεῷ.

Β' λασηβολιῶν Θεμισιω' Θε' ἔκτη·
ἔτι ἀπὸ τ' Θεογονίας α' χμς'.

FINIS.

19.

L

